

Giới thiệu Đầu Lưỡi

Đầu Lưỡi là bộ ngôn tình hiện đại sủng nhẹ nhàng, với những kết thúc ngọt ngào ngập tràn tình yêu. Bùi Thần một học trưởng phúc hắc đã tìm mọi cách để chinh phục cô nàng bánh ngọt Tần Khai Hân, quá trình chinh phục gặp bao gian nan tưởng chừng như muốn buông xuôi tất cả, những giọt nước mắt cố ngấm vào trong và trên môi luôn nở một nụ cười.

Cô nàng bánh ngọt Tần Khai Hân cũng đến một ngày chịu phải lưới tình kia, tình cảm cũng ngọt ngào như chính những chiếc bánh cô nàng làm ra vậy. Tình yêu đôi khi phải trải qua gian khổ, đắng cay thì kết quả sẽ là những trái ngọt lành, chưa đi đến hết con đường thì chớ vội bỏ cuộc. Đôi khi chỉ cần một cố gắng ta sẽ có kết quả tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Học trưởng, thực ra em... Em...”

Chàng trai xoay người, từ trên cao nhìn xuống chính mình, đứng ngược chiều ánh sáng, nhìn không rõ mặt.

Nhắm mắt lại, không cần quan tâm gì nữa.

“Em thích anh!”

Lời vừa ra khỏi miệng, vô số tiếng cười nhạo như thủy triều vọt tới chỗ cô.

“Ha ha, cóc lại muốn ăn thịt thiên nga!”

“Thật không biết xấu hổ, thỗ lộ ngay trước mặt mọi người!”

...

Tần Khai Hân giật mình tỉnh giấc, trên trán đều là mồ hôi.

Năm giờ, đồng hồ báo thức trong di động liên tục kêu vang, nhắc nhở: Ngày 18/12 – Tiệc cưới ở khách sạn Hilton.

Cô không kịp nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng tắt đồng hồ báo thức, rời giường, bắt đầu ngày mới.

Tám giờ sáng, Tiết Mạn mặc một chiếc áo măng tô lông cừu màu đỏ nhưng, không nhanh không chậm đi tới phòng làm việc của Tần Khai Hân, trong tay cô cầm một túi bánh bao chiên vừa mua ở dưới lầu.

Nóng hổi, béo ngậy, thơm phức.

“Khai Hân...”

Không đợi cô ấy nói gì, Tần Khai Hân giống như gà mẹ bảo vệ con, bước lên trước dùng thân thể chắn giữa Tiết Mạn và bánh ngọt, “Mau bỏ đi, đừng làm hỏng bánh ngọt của mình!”

“Mẹ nó!” Tiết Mạn mang túi bánh bao chiên ra cửa sổ ném đi, bắt đầu oán giận, “Rõ là lòng tốt bị uống phí, mang cho cậu điểm tâm mà còn bị ghét bỏ...” Mặc dù miệng nói nhưng tay bắt đầu cởi áo khoác, thay đồng phục màu trắng, rồi đi tới gần hỏi: “Phải làm vậy sao?”

“Giúp mình lấy 62 bông hoa trang trí tới đây.” Tần Khai Hân nhìn bánh ngọt không rời mắt.

“Được rồi.” Tiết Mạn lấy hoa trang trí qua.

Tần Khai Hân cầm trên tay, nướng mày, “Tại sao lại là 62 bông? Mình chỉ cần 61 bông!”

“Rõ ràng cậu nói 62 bông!” Tiết Mạn lườm cô một cái.

“Mình nói 61 bông.”

“Cậu nói 62 bông!”

“61!”

“62!”

...

Tần Khai Hân ngẩng ra, “Thực sự mình nói 62 bông?”

“Cậu nói mà?!”

“Tiểu Mạn, thật xấu hổ, mình mất tập trung một chút.” Tần Khai Hân giải thích.

Tiết Mạn bước đến trước mặt cô, quan sát đôi mắt gấu mèo cỡ lớn ở khoảng cách gần, hỏi: “Lại ngủ không được ngon?”

“Ừm.”

“Không phải lại mơ thấy... việc đó chứ?”

“...” Tần Khai Hân rũ mắt xuống.

Tiết Mạn kinh hô: “Không thể nào, sao lại mơ thấy rồi? Chuyện đó đã qua nhiều năm như vậy, cậu lại vẫn mơ thấy anh ta như trước, cậu nói xem có phải kỳ thực...”

“Kỳ thực cái gì?” Tần Khai hân hỏi.

“Kỳ thực anh ta đã sớm chết rồi, chỉ là âm hồn không tan với cậu...”

Tần Khai Hân rung mình một cái, “Cậu đừng nói nữa! Nhanh làm việc đi, sắp không kịp rồi!”

“Mình nói đùa thôi, cậu đừng căng thẳng như vậy.” Tiết Mạn cười hi hi nói, “Nếu anh ta đã sớm chết nhưng âm hồn không tan, thì lúc còn sống đã sớm tìm tới cậu rồi.”

“Tiết! Mạn!”

“Được được được, mình không nói nữa.” Tiết mạn gợn tay đầu hàng.

Đã chết! Đã chết thì tốt! Tần Khai Hân oán giận nghĩ.

Hôm nay là ngày kết hôn của Tổng giám đốc công ty đầu tư Thịnh Trạch và phu nhân Quách Tiểu Thanh, người vài năm nay ở trong giới đầu tư chạm tay có thể bóng (ý là có quyền thế rất lớn), tiệc cưới này của Cung Trạch xem như là hào khí ngất trời, đến mức trở thành tin tức quan trọng trong nước, ngay cả hoa cưới dùng cho hôn lễ cũng là đặt ở nước ngoài trước nửa năm, có thể nói là ‘dụng tâm lương khổ’(*).

(*) dụng tâm lương khổ: dốc hết tâm sức để làm một việc nào đó.

Hôn lễ long trọng như vậy dĩ nhiên không thể thiếu một bàn đồ ngọt, Tần Khai Hân vì thế mà chuẩn bị mất khoảng ba tháng.

Lần lượt cùng khách hàng trao đổi, suốt mấy đêm sửa chữa thiết kế, vì tìm kiếm nguyên liệu thích hợp không tiếc số tiền lớn đặt hàng từ nước ngoài, chọn ra các loại hoa quả đúng mùa tươi ngon nhất, đảm bảo mỗi một hương vị đều trải qua vô số lần pha trộn và nếm thử, thậm chí đến giá đựng bánh ngọt trên bàn cũng đều do chính cô tự mình thiết kế rồi tìm người đi làm.

Đối với Tần Khai Hân mà nói, đây không đơn giản chỉ là một bàn đồ ngọt mà là tâm huyết của cô tạo ra, bất luận là ai cũng không có cách nào bắt chước tác phẩm nghệ thuật của cô được.

Hôn lễ bắt đầu vào đúng vào 6:18 phút tối, để trang trí xong xuôi tất cả trước khi khách mời tới, hai giờ chiều Tần Khai Hân và Tiết Mạn đã mang theo bánh ngọt chuẩn bị tốt đến khách sạn.

Cô dâu Quách Tiểu Thanh vô cùng thích hoa hồng, vì thế Tần Khai Hân thiết kế toàn bộ bàn đồ ngọt giống như một vườn hoa hồng, từ khăn trải bàn đến mỗi dụng cụ đều mang đặc trưng của phong cách Châu Âu cổ điển, sang trọng tao nhã, xa hoa đẹp đẽ, phối hợp với chủ đề hôn lễ hôm nay cực kỳ ăn khớp.

Khác với nhóm người tổ chức hôn lễ ồn ào ở xung quanh, mặc dù đối mặt với bàn trang trí cuối cùng, Tần Khai Hân vẫn xử lý cẩn thận như cũ, ngay đến mỗi góc đặt đồ ngọt đều đã bị cô điều chỉnh nhiều lần.

Tiết Mạn ở bên cạnh làm trợ thủ cho cô, lấy từng hộp bánh ngọt từ trong thùng ướp lạnh ra.

Bánh kem dâu tây tươi, kiểu không lớn, vị sữa thơm nồng, dùng sữa đánh bông tạo vị chua ngọt, màu sắc đẹp đẽ, phối hợp với chút sữa không đường tạo thành bánh pudding, cách trộn nguyên liệu với tỷ lệ khác nhau khiến cho màu sắc trên giá thủy tinh dần thay đổi, nếm mỗi một tầng đều sẽ mang đến thể nghiệm vị giác khác biệt tại đầu lưỡi.

Không chỉ đẹp, mà còn ăn ngon.

Tiểu Trần, người tổ chức hôn lễ bên kia đi tới, thái độ không tốt lắm, “Ồn cả chứ, khách mời sắp đến rồi.”

“Xong ngay đây.” Tàn Khai Hân hít một hơi thật sâu, mở thùng ướp lạnh lớn nhất bên cạnh ra, cẩn thận lấy ra chiếc bánh ngọt quan trọng nhất.

Một dóá hồng lớn trang trí trên mặt chiếc bánh ngọt hai tầng, vừa có nụ vừa có hoa, hình dáng khác nhau, vô cùng lộng lẫy.

Những thứ trang trí này đều dựa theo yêu cầu của Quách Tiểu Thanh, dùng công nghệ phun kem hình bông hoa màu trắng, cũng không khó như phủ đường. Về phần bên trong bánh ngọt thì tham khảo cánh làm bánh ngọt Black Forest (*), dùng kem hoa hồng làm nhân bánh bên trong, khiến cho cả bánh ngọt dù là bề ngoài hay mùi vị của bánh, đều tạo cảm giác giống như đang thông thả dạo chơi trên biển hoa hồng của Bulgaria.

(*) Black Forest Cake là loại bánh kem truyền thống của người Đức. Đúng như tên gọi bánh được bao phủ bằng màu đen huyền bí của soocola, kem tươi ở giữa hai lớp bánh điểm xuyết bằng mứt quả anh đào tươi ngon nhất. Nồng nàn, quyến rũ và đầy mê hoặc, tất cả nguyên liệu đã hòa quyện một cách đầy ấn tượng. Chiếc bánh như một món quà đặc biệt mà nước Đức dành cho các tín đồ ẩm thực trên toàn thế giới.

Tiểu Trần ở bên cạnh nhìn đến ngây người, cố gắng nuốt nước miếng, đúng lúc này, điện thoại trong tay anh ta vang lên.

Vô cùng khẩn trương, Tiểu Trần vừa ngắt điện thoại đã hỏi Tàn Khai Hân: “Bàn này hoàn thành chưa?”

“Đã hoàn thành.” Tàn Khai Hân gật đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Tiểu Trần thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay cô kéo đi.

Tàn Khai Hân nóng nảy: “Sao lại thế này? Anh kéo tôi đi chỗ nào vậy?”

“Cô dâu tìm cô có việc gấp, cô đi theo tôi là được.” Tiểu Trần vừa nói vừa kéo cô tới phòng trang điểm.

Cô dâu Quách Tiểu Thanh và mấy phù dâu đều đã ở đây, vừa thấy Tàn Khai Hân tiến vào, vài người trong phòng tính cả thợ trang điểm tất cả cùng đi tới, vây tròn xung quanh cô đánh giá. d'đ/lq^d

Tàn Khai Hân cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, dè dặt hỏi: “Tiểu Thanh, cô tìm tôi có việc à?”

Quách Tiểu Thanh bước tới nắm chặt tay Tàn Khai Hân, thành khẩn nói: “Khai Hân, cô nhất định phải giúp tôi!”

“Giúp... Giúp cô chuyện gì?” Tàn Khai Hân gãi đầu gãi tai không hiểu.

“Là như vậy, một phù dâu của tôi có chút việc bận không tới được, cô có thể làm phù dâu tạm thời của tôi được không?”

“Cái này...” Về mặt Tàn Khai Hân khó xử, “Thực ra cho tới bây giờ tôi chưa từng làm phù dâu.”

“Không sao cả, cô không cần làm gì hết, giúp tôi bổ sung số lượng là được, tình hình rất khẩn cấp, việc này cô nhất định phải giúp tôi, lát nữa tôi sẽ tặng cô một bao lì xì thật lớn.”

“Không cần không cần.” Tàn Khai Hân lập tức đáp ứng.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó đẩy cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, giúp cô chọn đồ, làm tóc, trang điểm,... Tuy chỉ là một phù dâu, nhưng đây là một lễ cưới rất long trọng, nên không thể qua loa.

Đương nhiên cũng có mấy phù dâu nhàn rỗi, đều đã tròn hai mươi tuổi, thừa dịp hôn lễ còn chưa bắt đầu thì tụ họp một chỗ nói chuyện phiếm.

Phụ nữ mà, chẳng qua chỉ quanh quẩn nói đến mấy đề tài kia, chuyện này chuyện kia cuối cùng chuyển tới trên đầu phù rể ngày hôm nay.

Trong đó có một phù dâu nói: “A, các cô có chú ý tới không, vừa nãy lúc thay chú rể đón tiếp người thân, trong nhóm phù rể có một người đáng vẻ cực kỳ đẹp trai.”

Lời vừa ra khỏi miệng, mấy phù dâu còn lại nhao nhao gật đầu phụ họa, ngay cả mấy thợ trang điểm cho Tàn Khai Hân cũng mở miệng nói một câu: “Các cô nói tới người kia, tôi cũng cảm thấy vô cùng đẹp trai.”

Buổi hôn lễ hôm nay tổng cộng có tám phù rể, đếm cũng không đếm hết, không nghĩ tới chỉ một câu ‘cực kỳ đẹp trai’ có thể làm cho nhiều người đối với một phù rể đặc biệt nào đó cùng sinh ra đồng tình như vậy, đủ để thấy khuôn mặt người này có giá trị cao thế nào rồi.

Tàn Khai Hân không khỏi nổi lên tò mò, tiếp tục nghe nhóm phù dâu thảo luận về vị phù rể ‘cực kỳ đẹp trai’ này.

“Chị Thanh, phù rể có đáng đáp anh tuần kia rớt cuộc là ai vậy?” Có người hỏi cô dâu.

Quách Tiểu Thanh cười hi hi, “Tôi biết ngay hội sắc nữ các cô có hứng thú với người ta nên đã giúp các cô hỏi thăm qua rồi.”

Nhất thời, tất cả mọi người đều dựng lỗ tai, vạn phần mong đợi nhìn Quách Tiểu Thanh.

Quách Tiểu Thanh hắng giọng một cái, “Cậu ấy là em họ của chồng tôi, mới từ nước Mỹ trở về, là một nhiếp ảnh gia rất có tiếng, lúc ở nước ngoài đã tổ chức một số buổi triển lãm nhiếp ảnh cá nhân, quan trọng nhất là người ta vẫn còn độc thân đó nha!”

Người đã đẹp trai thì thôi đi, lại còn có tài năng như vậy, quan trọng là vẫn độc thân, hứng thú của mọi người càng lúc càng lớn rồi.

“Nghe chồng tôi nói, lần này trở về cậu ấy muốn mở một buổi triển lãm cá nhân, đến lúc đó tôi sẽ giúp các cô lấy mấy tấm vé nha...!”

“Lấy nhiều một chút, mọi người cùng nhau đi xem!” Mọi người reo hò nhảy nhót, tưởng chừng như là đang bàn luận đi xem mình tình biểu diễn.

Tần Khai Hân ở bên cạnh không có cách nào lý giải được sự vui sướng của những cô gái này, so với soái ca, cô cảm thấy tiền li xì còn thực tế hơn một chút.

“Đừng rồi chị Thanh, chị nói nhiều như vậy, nhưng vẫn chưa nói tên anh ta đâu.”

“Cậu ấy tên là...”

Quách Tiểu Thanh còn chưa dứt lời, chủ rể Cung Trạch đã xuất hiện ngoài cửa, “Tiểu Thanh, thời gian sắp tới, nên xuống tiếp khách rồi.”

“Được!” Quách Tiểu Thanh đứng lên, nói với nhóm phù dâu: “Mọi người cùng nhau xuống tiếp khách thôi.”

Tần Khai Hân cũng muốn đứng lên, lại bị thợ trang điểm ấn bả vai xuống, “Cô gấp cái gì, lễ phục còn chưa thay đâu.”

Quách Tiểu Thanh cũng quay sang nói với cô: “Khai Hân, chúng tôi xuống trước, lát nữa tôi nhờ người lên đón cô.”

“Không cần, không cần.” Tần Khai Hân khoát tay, “Tôi tự mình xuống là được.”

“Vậy thì cảm ơn cô trước.”

Quách Tiểu Thanh bị nhóm phù dâu vây quanh ra khỏi phòng trang điểm, trong nháy mắt, phòng trang điểm vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, giờ chỉ còn lại hai người.

Thợ trang điểm chọn một chiếc váy phù dâu cúp ngực màu hồng cam, phong cách này Tần Khai Hân chưa từng thử qua, trong lòng cô hơi luống cuống.

“Chiếc váy này... Có lộ quá hay không?”

“Hắn là không... làm phù dâu thôi mà, mặc thế này là hết sức bình thường, mà ngực cô lớn như vậy, mặc vào chắn chắn rất đẹp, yên tâm đi!”

Tần Khai Hân cúi đầu nhìn ngực mình, mồ hôi thậm chí cũng đã nhỏ giọt xuống, nhưng vì li xì lại không thể không mặc như vậy! Mẹ cô sẽ đánh chết cô!

Mặc dù hết sức không tình nguyện, nhưng mà nghĩ đến số tiền li xì, Tần Khai Hân vẫn ngại ngần cởi quần áo, ngay lúc cô đang ra sức kéo khóa váy lên thì thợ trang điểm giữ lấy phần áo sau lưng, lôi kéo mạnh mẽ.

Lại kéo.

Tiếp tục kéo.

Cô sắp chết mất!

...

Tần Khai Hân suýt chút nữa hít thở không thông, la lên: “Không thể không thể, phía trên không thể mặc nữa.”

“Mặc không được là chuyện tốt, chứng minh ngực cô lớn.” Thợ trang điểm vừa nói vừa cố gắng.

“Tôi sắp không thở nổi rồi!”

“Hít vào! Hít vào!” Thợ trang điểm hô lớn.

Dáng vẻ này không giống như đang mặc đồ, rõ ràng là giống sinh con! Tần Khai Hân hạ quyết tâm, dùng hết toàn bộ sức lực của bản thân, hít sâu một hơi.

Cuối cùng, cô đã mặc được rồi!

“Tôi đã nói có thể kéo lên trên mà!” Thợ trang điểm cười tủm tỉm, ánh mắt đảo qua ngực Tần Khai Hân, lập tức liền mở to.

Tần Khai Hân cũng cúi đầu nhìn, trong nháy mắt cả người không được tự nhiên: “Thực sự tôi không thể mặc như vậy, mẹ tôi mà biết chắc chắn sẽ đánh chết tôi!” Về mặt cô nói như đưa đám.

Thợ trang điểm vội an ủi: “Phù dâu trước đó rất gầy, ngực cũng phẳng, cô mặc bộ lễ phục này đúng là hơi chật rồi. Nhưng mà không sao, tôi sẽ đi tìm một chiếc khăn choàng cùng màu giúp cô che chắn, cô chờ một chút nhé!”

Thợ trang điểm vội vàng đi khỏi, để lại Tần Khai Hân một mình trong phòng trang điểm khóc không ra nước mắt, cô thì ‘kín cổng cao tường’, sao tôi lại phải chịu đựng tình trạng ‘cánh xuân’ chứ! d’đ;l’q’đ

Tần Khai Hân nâng váy, giẫm giày cao gót xuống nền, di chuyển cẩn thận đi ra đóng cửa, ngay trong tích tắc khi cô tiếp xúc với tay nắm cửa, cửa phòng trang điểm bỗng nhiên bị mở ra.

Một đôi giày da bóng loáng đập vào mắt Tần Khai Hân, cô sợ tới mức cả người đều cứng lại, ánh mắt cô từ từ hướng lên trên, nhìn chiếc quần âu đen bên ngoài bao bọc đôi chân thon dài thẳng tắp, bên trong áo comple là chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, hoàn hảo làm nổi bật đáng người vai rộng eo thon.

Cầm của anh ta sạch sẽ gọn gàng, đường cong trên môi quyến rũ, mũi thẳng, khí chất của anh mang đến cảm giác như đã từng quen biết, hơn nữa càng nhìn lên phía trên cảm giác này của Tần Khai Hân càng trở nên mãnh liệt.

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Nhưng mà, khi ánh mắt của Tần Khai Hân chạm phải ánh mắt anh ta, khuôn mặt này và khuôn mặt của chàng trai nhìn không thấy rõ kia hoàn toàn giống nhau, tạo ra hiệu quả đáng sợ như xem phim kinh dị.

Bùi Thần, kiếp này có hóa thành tro thì cô cũng không quên được người này!

Tần Khai Hân liên tục lùi lại phía sau giống như người bị sét đánh trúng, cuối cùng móng ngựa chạm mặt đất, làn váy cuốn lên, hơn nữa... áo ngực còn rách toạc ra.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nếu hỏi kiếp này người mà Tần Khai Hân không muốn nhìn thấy nhất là ai, vậy đó nhất định là Bùi Thần không thể nghi ngờ nữa. Trên đời này có ai nguyện ý muốn gặp lại đối tượng mình từng theo đuổi thất bại không? Hơn nữa còn lấy tư thế ngã chồng vó, để lộ ra cảnh xuân?

Vì vậy trong nháy mắt, đầu óc Tần Khai Hân đột nhiên trống rỗng, sau đó, cảm giác xấu hổ và giận dữ không ngừng xông lên não, khiến cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Bùi Thần ngẩn người, lấy lại tinh thần, đi từng bước vào trong.

“Đừng tới đây...” Tần Khai Hân cúi đầu, hai tay gắt gao che ngực, nhỏ giọng nói, “Mời anh ra ngoài.”

Người trước mặt dường như lưỡng lự một phen.

“Ra ngoài!” Tần Khai Hân nhấn mạnh lại một lần, giữ chặt áo ngực, ngón tay đều đã bấm vào da thịt.

Nhưng mà Bùi Thần vẫn không rời đi, anh bất ngờ bước nhanh tới, trước khi Tần Khai Hân mở miệng lần nữa, khoắc chiếc áo tây trang mang theo nhiệt độ lên cơ thể cô.

Toàn thân ám áp làm cho Tần Khai Hân sững sờ trong chốc lát, cô không tự chủ ngẩng đầu lên, khi đối mặt với đôi mắt quen thuộc lại vội vã cúi đầu.

Nhưng mà chỉ trong phút chốc đó, đôi mắt sâu như nước hồ đã in đậm vào trong đầu óc cô, trong lòng cô dâng lên một loại cảm giác quen thuộc nhưng lại không thể chạm tới.

Bùi Thần khoắc áo cho cô xong, còn kéo sát cả hai bên cổ áo vào giữa, mở miệng nói: “Cẩn thận cảm lạnh.” Giọng nói cuốn hút, dịu dàng ám áp, không chút gọn sóng.

Suy nghĩ của Tần Khai Hân hỗn loạn, không dám trả lời, càng không dám ngẩng đầu, cô có thể cảm nhận được có hai ánh mắt dừng lại trên người cô, thậm chí mọi thứ xung quanh dường như đều yên lặng, thời gian trở nên dài đằng đẵng và khó khăn trôi qua.

Không biết đã qua bao lâu, Bùi Thần đứng lên, rời khỏi phòng trang điểm.

Trước khi đóng cửa anh còn nói một câu, “Thực xin lỗi.” Giọng nói kia giống như từ nơi xa xôi truyền đến, nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho màng nhĩ cô rung lên mạnh mẽ.

Trong phòng không còn người nào, xung quanh yên lặng đến đáng sợ, chiếc áo tây trang mang theo hơi ấm không ngừng truyền nhiệt sang thân thể lộ ra bên ngoài của Tần Khai Hân, nhiệt độ cơ thể cô dần dần tăng lên, nội tâm kinh hãi, cảm giác xấu hổ và giận dữ còn chưa tan lại bắt đầu thêm hoảng hốt.

Hồi ức như nước thủy triều kéo tới..

Bảy năm trước, Bùi Thần là hội trưởng Hội học sinh trường trung học Hướng Dương, mà Tần Khai Hân vẫn còn là một cô gái nhỏ không biết sợ. Mới vào trung học, cô đã báo danh tham gia Hội học sinh và trở thành trợ lý dưới trướng của anh, bình thường lúc anh triển khai hoạt động của hội cô đều trốn ở góc phòng lén lút ăn đồ ăn vặt.

Năm ấy, một vị Hiệu trưởng mới vô cùng nghiêm khắc được điều tới, vì cấm học sinh sử dụng điện thoại di động, trường đã thành lập một Ủy ban giám sát, không cần biết đó là học sinh nào, lục lọi toàn bộ cặp xách của mọi người.

Bùi Thần rất không hài lòng với hành động này, một mình anh đại diện cho Hội học sinh đến phòng Hiệu trưởng tranh luận, nhưng bị Hiệu trưởng đứng lý hợp tình dạy dỗ một phen, đuổi ra ngoài.

Bùi Thần không bỏ cuộc, sau khi tan học, anh bí mật liên lạc với các thành viên trong Hội học sinh, tìm cách ngăn cản hành vi của trường.

“Hội trưởng, tôi còn chưa làm xong bài tập, tôi đi trước đây.”

“Hội trưởng, mẹ tôi gọi về nhà ăn cơm!”

“Hội trưởng, thật ra trường làm vậy cũng vì muốn tốt cho chúng ta...”

Cuối cùng, văn phòng Hội học sinh rộng lớn chỉ còn Tần Khai Hân ở lại.

“Tại sao em vẫn chưa đi?” Bùi Thần lạnh lùng nhìn người đang ngồi xõm trong góc, vẻ mặt nặng nề đáng sợ, ánh mắt tươi cười lúc trước bị sự lạnh lẽo thay thế.

Lúc này, trong tay Tần Khai Hân đang cầm một miếng bánh ngọt định ăn vụng, sắp đưa vào miệng lại bị câu hỏi làm sợ tới mức nói không ra lời.

Cô nhìn Bùi Thần, rồi nhìn xuống bánh ngọt, nhìn Bùi Thần, rồi lại nhìn bánh ngọt...

Cuối cùng, cô cắn răng, chìa miếng bánh ngọt duy nhất trong tay ra, “Hội trưởng, anh đã đói bụng chưa, nếu không thì chúng ta ăn bánh ngọt xong rồi tiếp tục thảo luận xem kháng nghị với Hiệu trưởng thế nào?”

Bùi Thần không nói chuyện, nhìn cô không chớp mắt.

“Loại bánh ngọt này ăn rất ngon.” Cô bổ sung thêm một câu, màu sắc ấm áp của ngọn đèn chiếu xuống, rơi tới ánh mắt sáng lấp lánh cô và bánh ngọt trong tay, bỗng nhiên, miếng bánh ngọt bình thường kia trở nên vàng óng, mềm xốp, tỏa ra hương vị thơm ngon.

Đáy mắt Bùi Thần lướt qua một tia do dự, yết hầu anh giật giật, ngón tay khẽ run, cuối cùng quay sang một bên nói: “Em ăn đi, tôi không đói bụng.”

Vừa nói xong, Tần Khai Hân liền ăn bánh ngọt ngấu nghiến, cảm thấy thỏa mãn lau miệng nói: “Hội trưởng, em ăn xong rồi, chúng ta bắt đầu bàn cách đối phó với Đại Ma Vương thế nào đi.”

Nhìn đôi môi bóng nhẫy và khoe miệng còn dính vụn bánh của cô, Bùi Thần ‘hừ’ một tiếng thật nhẹ, lại dời ánh mắt đi. d,d/tq,d

Vào ban đêm, hai bóng đen một cao một thấp chuồn êm vào trường, viết khẩu hiệu kháng nghị lên bảng tin của từng ban, hơn nữa còn treo một biểu ngữ bắt mắt đối diện sân thể dục.

Ngày hôm sau, toàn trường xôn xao, Hiệu trưởng nổi trận lôi đình tiến hành điều tra toàn bộ sự việc, cuối cùng, một thành viên Hội học sinh đã bán đứng bọn họ, hai người bị gọi lên phòng Hiệu trưởng phê bình nghiêm khắc một trận.

“Hội học sinh thì giỏi lắm rồi hả? Hội học sinh có những người như hai em là sự sỉ nhục! Các em coi thường kỷ luật, căn bản không xứng ở trong Hội học sinh, đọc sách ở trường có ích gì?”

“Các em phải giải thích với toàn bộ học sinh trong trường, với Ủy ban giám sát của trường, và nhận lỗi với tôi!”

“Trường chúng tôi không cần những học sinh một mực không chịu giác ngộ, thông báo cho phụ huynh các em đến đây, tôi muốn hỏi họ một chút, họ dạy các em như thế nào!”

Tần Khai Hân chưa từng gặp qua người nào có thể hung dữ tới vậy, cô bị mắng trơ mặt ra, mãi đến khi nghe được hai chữ ‘cha mẹ’ cô mới bắt đầu thấy sợ hãi.

Cô không kim lòng được nhìn về phía Bùi Thần, chỉ thấy anh đứng đó không hề sợ hãi, lưng thẳng, cằm hơi nâng lên, dưới hàng mi dày đen nhánh là đôi mắt vô cùng kiên định, không chút nào yếu thế.

Anh cảm nhận được ánh mắt của Tần Khai Hân, đối mặt với cô mấy giây, sau đó nhìn về phía Hiệu trưởng, nói: “Đây đều là chủ ý của em, em chấp nhận bị xử phạt, không giữ chức Hội trưởng Hội học sinh nữa.”

“Bùi Thần, tôi biết em có nghĩa khí, muốn bảo vệ em ấy. Tôi cũng biết em có uy tín rất lớn với các học sinh khác, em không cần lấy chức vụ Hội trưởng Hội học sinh ra ép tôi, chức Hội trưởng này em không làm, sẽ có người khác sẵn lòng làm thay. Tôi có thể không mời cha mẹ các em tới, cũng có thể không truy cứu em, nhưng tôi muốn em thừa nhận sai lầm trước mặt toàn bộ thầy trò trong trường, giải thích với Ủy ban giám sát, nhận lỗi với tôi!”

Vậy cũng hơi quá đáng!

“Hội trưởng...” Tần Khai Hân không nghe vào tai, lén lút kéo tay áo Bùi Thần.

“Em đồng ý với thầy, em sẽ giải thích!” Bùi Thần lạnh lùng nói xong, ngọn đèn trắng xanh chói mắt chiếu vào khuôn mặt không chút biểu tình của anh.

Bùi Thần không hề nuốt lời, anh thật sự đứng ra giải thích trước toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường, Tần Khai Hân nghe qua lời xin lỗi rất không có thành ý nhưng lại không thể bắt được chút xiu nhược điểm nào. Cuối cùng, Bùi Thần chủ động lên tiếng từ chức Hội trưởng Hội học sinh trong một mảnh tiếc hận của mọi người.

Tần Khai Hân cũng tiếc thay cho Bùi Thần, nhưng anh chỉ nói một câu: “Nơi đó không đáng giá để tôi lưu luyến.”

Cô không hiểu hết ý tứ của Bùi Thần, nhưng mà nếu Bùi Thần không làm Hội trưởng Hội học sinh, Tần Khai Hân cũng sẽ không ở lại trong hội.

Ngày thu dọn đồ đạc rời đi, người bán đứng bọn họ bắt chước mọi người tới xem náo nhiệt, giả vờ gọi Bùi Thần: “Hội trưởng.”

Tần Khai Hân giữ chặt Bùi Thần nói: “Người tốt không đấu với chó, chúng ta đi!”

Về sau, cô sửa lại gọi anh là ‘học trưởng’, trở thành người hầu nhỏ thường xuyên theo sau lưng anh.

Lúc đó, Tần Khai Hân tròn vo, tính nết cầu thả, coi một ngày ba bữa là lạc thú lớn nhất đời người, đối với Bùi Thần chẳng qua chỉ là kính nể, chưa từng có một chút ý nghĩ nào. đ'd;!\^q;đ

Nhưng mà, thiếu nữ dù sao cũng sẽ mơ mộng, tình yêu dù sao cũng sẽ nảy mầm.

Tạ Phái Phái ngồi cùng bàn len lén hỏi cô: “Có phải cậu và Bùi Thần ở chung một chỗ hay không?”

“Không có! Không có khả năng!”

“Vậy thì vì sao hai người thường đi cùng nhau, thành thật khai báo, cậu có thích anh ta không?”

Tần Khai Hân kinh hãi, “Mình không thích anh ấy.”

“Gạt người, Bùi Thần đẹp trai như thế, học tốt, chơi thể thao tốt, điều kiện gia đình cũng được, nhiều học sinh nữ thích anh ta như vậy, cậu lại hay đi theo anh ta, làm sao có thể không thích anh ta được?”

Tần Khai Hân không trả lời được.

Đúng, Bùi Thần tốt như vậy, vì cái gì mà cô không thích?

Cứ như vậy, trong lúc tiếp xúc với Bùi Thần cô bắt đầu có ý hoặc vô ý suy nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng, cô đã tìm được đáp án – cô thích Bùi Thần.

Tạ Phái Phái nói: “Cậu thích anh ta thì mau thổ lộ đi, nói không chừng anh ta cũng thích cậu đấy!”

Tần Khai Hân có chút sợ sệt, “Mình béo như vậy, anh ấy chắc chắn sẽ không thích mình.”

“Sẽ không, có một số nam sinh thích con gái mũm mĩm, hơn nữa cậu xem anh ta đối xử với các nữ sinh khác rất lạnh nhạt, chỉ có cậu thường xuyên đi theo anh ta nhưng anh ta cũng không thấy cậu phiền phức, rõ ràng là thích cậu nha!”

“Thật sao?” Đôi mắt Tần Khai Hân phát sáng giống như thấy bánh ngọt.

“Thật!” Tạ Phái Phái nói chắc như đinh đóng cột.

Ánh mắt Tần Khai Hân tối lại, “Nhưng mà mình không dám...”

“Bùi Thần sắp sửa tốt nghiệp rồi, nếu cậu không nắm chắc cơ hội, có thể sẽ phải bỏ lỡ đấy!”

Tần Khai Hân bị thuyết phục, hỏi: “Vậy, ngộ nhờ anh ấy từ chối mình?”

“Cậu tìm chỗ nào đông người thổ lộ với anh ta, anh ta tốt bụng như vậy, nhất định sẽ không nhẫn tâm từ chối cậu đâu!”

“Thật sao? Vậy mình sẽ thử xem!”

Tần Khai Hân thật sự thổ lộ, tại cửa lớp 12 ban A, trước mặt vô số đồng học, lớn tiếng nói với Bùi Thần.

“Học trưởng, kỳ thực em... Em thích anh!”

Trong một mảnh ồn ào xen lẫn tiếng huýt gió, sắc mặt Bùi Thần thanh đổi, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nói: “Đừng náo loạn, mau trở về lớp học đi!”

“Học trưởng, vậy anh có thích em hay không?”

“Ngu ngốc, em trở về trước rồi nói sau.”

“Học trưởng...”

Tiếng chuông vào học reo lên, cuối cùng Bùi Thần vẫn chưa trả lời cô. Tần Khai mất mát rời đi trong tiếng cười vang của mọi người.

Tạ Phái Phái nói: “Đây là đã kích nho nhỏ, chỉ cần cậu không ngừng kiên trì, chắc chắn có thể hòa tan núi băng Bùi Thần.”

Nhưng, ngay cả cơ hội kiên trì Bùi Thần cũng không cho cô, ngày hôm sau anh không tới trường học, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Sau sự việc kia của Hội học sinh, Bùi Thần đã không còn bạn bè, cuối cùng Tần Khai Hân biết được là do từ trong miệng của các học sinh đồn nhau.

Bọn họ nói anh xuất ngoại, cả nhà di dân, sẽ không quay về nữa.

Không có một lời nhắn nhủ, không có một câu chia tay, anh đã đi, giống như biến mất khỏi thế giới, không có một chút tin tức nào.

Cũng chỉ có ở trong mơ, có mới có thể trở lại trường học, trở lại ngày tỏ tình đó, chịu vô số cười nhạo và xấu hổ.

Hiện thực trở thành ác mộng, ác mộng lại biến thành hiện thực.

Bùi Thần quay về, giống như lúc anh rời đi, không hề báo trước, Tần Khai Hân sợ tới mức thiếu chút nữa là hồn vía lên mây. Cô nghĩ tới câu nói của Tiết Mạn vào buổi sáng.

“Kỳ thực anh ta đã sớm chết rồi, chỉ là âm hồn không tan với cậu...”

Cửa mở ra ‘cách’ một tiếng, thợ trang điểm đầu tóc bù xù chạy vào, “Tìm thấy rồi, rốt cuộc tôi đã tìm thấy rồi.”

“Quý!” Tần Khai Hân thét chói tai, suýt chút nữa thì kéo bảo vệ tới.

Thợ trang điểm bước tới, “Trời ơi! Cô làm sao vậy? Tại sao lại ngồi dưới đất? Ô, tây trang trên người cô ở đâu ra vậy?”

Lúc này Tần Khai Hân mới lấy lại tinh thần, vội vàng đứng lên, “Tôi không sao, thật sự không có việc gì. Cô tìm thấy khăn choàng rồi sao? Để tôi xem.”

“Đây, chính là nó, vừa khéo đi?” Thợ trang điểm cười tí mắt nói: “Tới đây, tôi giúp cô mặc lễ phục chính trang, vừa rồi tôi đi qua, nhìn thấy đại sảnh dưới lầu đã có khách, nếu không nhanh sẽ không kịp mất.” d.đ'lq/đ

“Được.” Tần Khai Hân không do dự xoay người.

Thợ trang điểm kinh ngạc, “Ai da, sao khóa kéo lại mở, vừa rồi cô làm cái gì vậy?”

“Vừa rồi... Vừa rồi tôi không cẩn thận ngã một cái...” Cô rất sợ mình sẽ lỡ miệng, thay đổi đề tài hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi cô có nhìn thấy người nào khác không?”

“Tiểu thư, khách sạn này từ trên xuống dưới đều là người, cô muốn hỏi chính xác người nào?”

Tần Khai Hân lấy lại bình tĩnh, “Tôi muốn hỏi, có người nào đứng ở ngoài cửa không?”

“Ngoài cửa? Ngoài cửa một người cũng không có! Đúng rồi, tây trang cô mặc chẳng lẽ...”

“Không có việc gì!” Tần Khai Hân vội ngắt lời cô ta, cô không muốn nhắc tới người kia bất kể là có chuyện gì, cô thà tin đó là một con ác mộng, hơn nữa cũng không hy vọng người kia thực sự trở lại.

Nhưng mà, ánh mắt cô nhìn về phía tây trang bên cạnh, nó yên lặng, chân thực nằm đó, giống như một loại cảnh báo, giờ giờ phút phút nhắc nhở cô:

Anh, đã trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Qua một thời gian dài, Bùi Thần vẫn là ma chú quấy nhiễu Tần Khai Hân, không dưới một lần cô đã từng nghĩ tới, nếu anh trở về, cô nên đối mặt như thế nào?

Ngay từ đầu, cô muốn lớn tiếng chất vấn anh vì sao rời đi, nhưng về sau cô bắt đầu sợ hãi, sợ nhìn thấy khuôn mặt kia, nghĩ đến chuyện cũ mà mình không dám nhớ lại.

Lâu dần, cô nghĩ bản thân mình có thể coi như không có người này, nếu thật sự có gặp ở trên đường, cũng chỉ giống như người xa lạ đi lướt qua.

Còn bây giờ thì sao, nhìn chiếc áo tây trang này, Tần Khai Hân không khỏi đau đầu.

Nghĩ mãi, cô quyết định lấy túi lớn đựng chiếc áo tây trang, xách xuống dưới, giao cho nhân viên phục vụ để họ xử lý.

Không nghĩ tới, cô mới đi đến đại sảnh chào hỏi Quách Tiểu Thanh thì đã bị mấy phù dâu vây quanh.

“Tần Khai Hân đúng không? Vừa rồi chúng tôi đi qua sảnh cưới, nhìn thấy bàn đồ ngọt cô làm, thật sự là quá đẹp, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua bàn đồ ngọt nào đẹp như vậy!”

“Đúng đúng đúng, thực sự rất đẹp, giống như là tác phẩm nghệ thuật!” Mấy phù dâu khác cũng nhao nhao gật đầu nói phải.

Trong lúc này, mọi người bảy miệng tám lời??? Bắt đầu thảo luận bàn đồ ngọt Tần Khai Hân làm, hỏi cô nguyên liệu được sử dụng, còn muốn lấy chút thông tin của cô, thậm chí bảo cô nhận học trò, nói chung vô cùng thích thú.

Lúc này, Quách Tiểu Thanh cũng thừa dịp rảnh rỗi cười tí mắt nói: “Khai Hân làm bàn đồ ngọt thực sự rất đẹp, cô ấy lại còn tự mở một quán cafe, lát nữa tôi kéo cô ấy vào đoàn hôn lễ của chúng ta, sau này các cô mua bánh ngọt đều có thể tìm cô ấy, hơn nữa có thể vào tiệm cafe của cô ấy ngồi một chút. Latte trong quán uống cực kỳ ngon.” Dứt lời, cô nháy mắt với Tần Khai Hân mấy cái, nhìn xem, tôi đúng là bạn tốt, ngày đại hi vẫn không quên giúp cô quảng cáo.

Tần Khai Hân dở khóc dở cười, các cô không để cho tôi mang trái ‘bom’ này đi trước rồi nói sau sao? Nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào đấy!

Sự thật chứng minh, trong tay Tần Khai Hân không phải là một trái ‘bom’ bình thường, mà là một trái ‘bom khinh khí’(*), bởi vì trong khi mọi người vây quanh Tần Khai Hân hỏi cái này cái kia thì bất ngờ có người nói nhỏ: “Anh ta đến đây.”

(*) Bom khinh khí (còn gọi là bom hydro, bom H hay bom nhiệt hạch) được Mỹ bắt đầu nghiên cứu phát triển vào những năm đầu 1950, nó được cho là có sức công phá mạnh gấp hàng ngàn lần bom nguyên tử (có thể tham khảo thêm trên google hoặc trong SGK Vật lý 12).

Trong nháy mắt, tất cả mọi người không ai bảo ai dừng thảo luận, cùng nhìn về một hướng khác.

Tần Khai Hân cũng nhìn theo hướng đó, chỉ thấy đối diện là mấy người đàn ông diện tây trang phẳng phiu, dáng dấp cao lớn, tuấn tú lịch sự, nhưng trong đó có một người chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, ngọc thụ lâm phong, dáng người thẳng tắp, mặt mũi như ngọc, mạnh mẽ khiến mấy người xung quanh không thể so sánh được.

(*) ngọc thụ lâm phong: nghĩa là cây ngọc đón gió, dùng để chỉ người đàn ông đẹp trai anh tuấn.

Bùi Thần!

Tần Khai Hân bất giác nắm chặt lấy túi gậy, di chuyển bước nhỏ, từng chút trốn sau đám người.

Sẽ không xui xẻo như vậy đi? Lẽ nào anh là phù rể hôm nay?

Đúng lúc này, mấy người kia chạy tới bên cạnh bọn họ (nhóm phù rể), Cung Trạch nhìn Bùi Thần hỏi: “Áo vest của em?”

Áo vest!! Áo vest!!

Tần Khai Hân nhìn túi giấy trong tay lòng như lửa đốt, thừa dịp mọi người không chú ý tới cô, cô chậm rãi đến gần bàn phục vụ.

Một bước, hai bước...

Ngay khi cô nắm bắt được cơ hội, từ từ xoay người, tính toán muốn rời đi thì có một giọng nói gọi lại.

“Tiểu Hân!”

Mẹ nó! Trong lòng Tần Khai Hân hung hăng mắng một câu. Cô đã từng thề, đời này, người nào còn gọi cô là “Tiểu Hân”, cô sẽ giết người đó, cha mẹ cũng không ngoại lệ.

Nhưng anh lại gọi được tự nhiên như vậy.

Vô số ánh mắt tập trung lên người bọn họ, Tần Khai Hân cắn chặt răng, khó khăn quay mặt lại, nhìn vào Bùi Thần, ra vẻ kinh ngạc nói: “Ai da, thì ra anh ở chỗ này sao? Xấu hổ quá... tôi không giới thiệu mặt người khác!”

Một câu nói nhanh chóng kéo khoảng cách của hai người ra xa.

Bùi Thần không có tức giận, chỉ vào chiếc túi trên tay cô: “Áo vest của anh!”

Tần Khai Hân vội vàng đưa chiếc túi ra: “Tôi định mang nó tới bàn phục vụ, anh cầm lấy đi, về sau cẩn thận một chút, đừng ném loạn nữa.”

“Cảm ơn.” Anh mỉm cười nhìn cô, giống như muốn nói, cô cũng cẩn thận một chút, đừng ngã sắp xuống nữa.

Tần Khai Hân nhớ tới ban nãy chính mình trở thành trò cười, gương mặt nhanh chóng đỏ lên.

Cũng may vào thời điểm này, một đám người quen bên kia đột nhiên đi tới đây, gọi Bùi Thần qua đó. d.đ'l;q/đ

Tần Khai Hân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn còn hoảng hốt, đến bây giờ không vẫn không thể tin, chính mình vậy mà sẽ gặp lại Bùi Thần trong hôn lễ của khách hàng, quả thực giống như đang nằm mơ.

Cô thậm chí còn hoài nghi, chẳng qua mình chỉ gặp hai người có bộ dáng giống nhau như đúc mà không phải là người bảy năm trước không chào mà đi.

Nghĩ vậy, cô không nhịn được len lén nhìn thoáng qua Bùi Thần ở bên kia, không nghĩ tới đối phương đúng lúc nhìn cô.

Bốn mắt chạm nhau, Bùi Thần hào phóng chào cô một tiếng.

Tần Khai Hân nhanh chóng quay đầu lại, thiếu chút nữa hít thở không thông.

Là người kia, tuyệt đối không sai!

Giờ này phút này, Tần Khai Hân kích động đến mức ngay cả dừng khí co căng chạy cũng có, nhưng bây giờ thân phận của cô là phù dâu nên chỉ có thể âm thầm cầu nguyện thời gian trôi nhanh một chút, để cô nhanh chóng tránh xa cơn rần rộc này (#lề: mọi người đừng thắc mắc vì sao nữ chính gọi thế, chương sau sẽ rõ).

Sáu giờ, buổi lễ sắp bắt đầu, Tần Khai Hân theo mọi người tới sảnh cưới, Tiết Mạn buồn chán đứng bên cạnh bàn bánh ngọt, vừa nhìn thấy Tần Khai Hân đến, lập tức kéo cô lại: “Khai Hân, tin tốt đây, đồ ngọt hôm nay rất được hoan nghênh, lúc này mình đã phát mấy chục tấm danh thiếp rồi.”

Tần Khai Hân một chút cũng không vui vẻ lên, uể oải “A...” một tiếng.

“Cậu làm sao vậy, sao không có tinh thần gì hết?” Tiết Mạn hỏi cô.

“Mình...”

Tần Khai Hân vừa mở miệng, sắc mặt bỗng chốc đã thay đổi.

Phía trước, Bùi Thần dẫn mấy bạn nhỏ đi tới.

Dù sao cũng là trẻ con, vừa nhìn thấy đồ ngọt, tất cả đều hai mắt phát sáng, vội vàng xúm lại, líu ríu nói chuyện không ngừng.

“Anh à, con thiên nga nhỏ này thật đáng yêu! Tại sao bên trong lại có một bông hoa vậy?” Một bé mặc chiếc váy màu hồng phấn kéo Bùi Thần hỏi.

“Những thứ này đều là do chị Tiểu Hân làm, các em có thể hỏi chị ấy...” Bùi Thần hướng ánh mắt về phía Tần Khai Hân.

Tần Khai Hân chưa kịp trốn, mấy đứa con nít đã quẩn lấy cô: “Chị Tiểu Hân, thứ này chị làm là gì vậy?”

Tần Khai Hân không có biện pháp, đành phải giải thích: “Đây là bánh su kem(*).”

(*) Bánh su kem là món bánh ngọt ở dạng kem có xuất xứ từ Pháp, được làm từ các nguyên liệu như bột mì, trứng, sữa, bơ.... đánh đều tạo thành một hỗn hợp và sau đó bằng thao tác ép và phun qua một cái túi để định hình thành những chiếc bánh nhỏ và cuối cùng được nướng chín. Bánh su kem có thể thêm thành phần sôcôla để tăng vị hấp dẫn.

“Nhưng mà bánh su kem em thử qua không giống thế này nha.”

“Bởi vì chị làm bánh su kem thành hình dạng của thiên nga, hoa hồng bên trong làm bằng bơ...”

Trên mặt cô bé lộ ra vẻ thán phục, “Oa, chị thật là giỏi... Anh, em muốn ăn bánh su kem thiên nga!”

“Em nữa, em muốn ăn bánh pudding!”

“Em cũng muốn ăn!”

...

Bên kia lũ trẻ vây quanh Bùi Thần, bên này Tiết Mạn giống như nhìn ra manh mối, cô kéo Tần Khai Hân qua, hỏi: “Người đàn ông này là ai? Tại sao gọi cậu là Tiểu Hân, các cậu quen nhau à?” d.đ/l;q;đ

Tần Khai Hân không biết trả lời thế nào, chỉ có thể nói qua loa: “Cũ... Bạn học cũ...”

“Bạn học cũ thì cậu khẩn trương như vậy làm gì, chẳng lẽ...” Hai mắt Tiết Mạn sáng lên.

Tần Khai Hân một tay bịt miệng cô lại.

Đúng lúc đó Bùi Thần nhìn về phía này, dưới ánh đèn rực rỡ, bàn đồ ngọt bên cạnh anh giống hệt một vườn hồng, đáy mắt anh sáng rực như sao, mỉm cười, phảng phất như gió xuân thảng ba lướt qua, những bông hoa hồng này đều vì anh mà nở rộ.

Bùi Thần xoay người, đưa mấy bạn nhỏ thắng lợi trở về.

Tiết Mạn nhìn đến ngây người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, ngoảnh mặt về phía Tần Khai Hân nói: “Mẹ kiếp, đúng là cực phẩm! Tần Khai Hân, cậu đừng nói với mình, mỗi đêm cậu đều mơ thấy anh ta! Người ta lớn lên như vậy mà cậu nói thành ác mộng! Cậu, cậu, rõ ràng là mộng xuân đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Xuân... Xuân cái đầu cậu ấy!

Tần Khai Hân ngẩng đầu, ai oán nhìn Tiết Mạn, sao cô lại không biết Bùi Thần có bộ dạng rất đẹp mắt?

Bảy năm trước, khuôn mặt đó quét qua cả Trường Trung học Hướng Dương như thế nào, ngay đến bác gái quét rác trong trường cũng có thể viết ra một bài văn dài tám trăm từ.

Bao nhiêu nữ sinh sau giờ học đứng ngoài cửa sổ lớp anh nhìn trộm, bao nhiêu nữ sinh nhét phong thư trong ngăn tủ của anh, lại còn bao nhiêu nữ sinh chặn đường thổ lộ tình yêu với anh, Tần Khai Hân xoe mười ngón tay mười ngón chân cũng đếm không xuể.

Đây cũng là nguyên nhân, năm đó lúc Tạ Phái Phái giục cô bày tỏ, cô dễ dàng bị thuyết phục như vậy.

Cô vốn tưởng rằng Bùi Thần gặp qua rất nhiều nữ sinh thổ lộ với mình, nhiều thêm cô không sao, thiếu cô cũng chẳng sao, nếu thành công thì cô buồn bán lời, còn nếu như không thành, Bùi Thần ‘thân kinh bách chiến’(*) hẳn không quá để ý mới đúng.

(*) thân kinh bách chiến: người đã trải qua trăm trận chiến, ý nói đã có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng cô trăm triệu lần không nghĩ tới, nữ sinh khác thổ lộ, Bùi Thần nhiều nhất chỉ liếc một cái rồi đi qua, đến lượt cô thổ lộ, anh lại trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian.

Khi đó, trong trường học đồn rằng Bùi Thần bị Tần Khai Hân hù dọa chạy mất, nói cô xấu xa, không biết liêm sỉ, ngày ngày quần lấy Bùi Thần.

Rất nhiều nữ sinh trong trường thích Bùi Thần, nghe thấy lời đồn như vậy, tự nhiên đều hướng mũi nhọn về Tần Khai Hân. Do đó, trong mấy ngày Bùi Thần rời đi, cô gần như trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, là đối tượng bị hầu hết nữ sinh xa lánh.

Nếu sau đó không phải cô kịp thời chuyển trường thì sẽ không biết mình còn bị ức hiếp thành cái dạng gì nữa.

Cho nên khi Tiết Mạn không tiếc lời khen bộ dạng Bùi Thần đẹp mắt, Tần Khai Hân một chút cũng không muốn nghĩ, đối với cô mà nói, đàn ông giống như rắn độc, càng đẹp càng gây chết người.

Giờ phút này gấp lại, cô chỉ hy vọng chính mình trốn được càng xa càng tốt.

Hôn lễ từng bước tiến hành thuận lợi, nghi thức trôi qua, khách mời bắt đầu dùng com, MC chủ trì trên khán đài bắt đầu pha trò, hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Theo kế hoạch ban đầu, lúc này, người phụ trách bàn đồ ngọt là Tàn Khai Hân và Tiết Mạn chỉ cần tìm một chỗ ăn uống, đợi hôn lễ kết thúc là có thể thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng hiện tại Tàn Khai Hân lại trở thành phù dâu, theo phép tắc, phù dâu nhất định phải ngồi ở bàn chính dùng com.

Cung Trạch và Quách Tiểu Thanh dẫn theo mấy phù dâu phù rể đi kính rượu, Tàn Khai Hân ngo trái ngo phải, xác định Bùi Thần không có ở đây, lúc này mới an tâm ngồi xuống. Cô nhìn thấy đĩa tôm sủi cảo, cầm đôi đũa chuẩn bị gấp.

Bỗng nhiên, một bóng người bước tới, ngồi xuống phía bên phải Tàn Khai Hân, cô lờm một cái, định gấp miếng tôm sủi cảo vừa bị rơi về bát mình.

Trời ạ, quý cũng không thể âm hồn không tan như vậy!

Tàn Khai Hân yên lặng rút tay lại, quay đầu sang một bên, làm bộ không phát hiện ra anh.

Cái bát trước mặt dường như có động, Tàn Khai Hân quay đầu lại, nhìn trong bát vốn trống không giờ có thêm một miếng... tôm sủi cảo!

Phù dâu ngồi bên trái cô đang cố gắng cắn bánh bao, hiển nhiên không phải cô ấy, cho nên miếng tôm sủi cảo này nhất định là...

Tàn Khai Hân làm ra vẻ ngạc nhiên, tròn to mắt nhìn về phía Bùi Thần.

Bốn mắt nhìn nhau, con ngươi đen nhánh của anh nhìn cô chăm chăm, nhếch khóe miệng, giống như muốn nói với cô điều gì đó.

Tàn Khai Hân vội vàng cúi đầu, trong lòng thầm nói: Đừng nói gì cả, ngàn vạn lần không cần nói gì cả, chúng ta không quen, một chút cũng không quen!

Lời nói vừa đến miệng bị nuốt xuống, anh bất đắc dĩ cười cười.

Nhưng mà anh cũng không nổi giận, rất nhanh đã gấp một miếng thịt bò vào bát Tàn Khai Hân.

Mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tàn Khai Hân muốn nổi điên, phù dâu bên cạnh đã ăn xong bánh bao, nhìn thấy một màn như vậy, nhin không được tò mò hỏi: “Trước kia hai người từng quen biết nhau sao?”

Tàn Khai Hân ngẩng đầu nhìn về phía phù dâu kia, chỉ vào chính mình: Cô hỏi tôi à?

“Tôi thấy các người có quan hệ rất tốt!” d.đ!;q”đ

Tốt cái rắm! Tàn Khai Hân chưa kịp lắc đầu đã nghe thấy Bùi Thần ngồi bên cạnh đáp một câu: “Ừm, chúng tôi là bạn thời trung học.”

“Trách không được, sẽ không phải là hai người yêu nhau từ trước rồi chứ?” Cô ấy nói đùa.

Tàn Khai Hân lắc đầu như một chiếc máy, còn Bùi Thần chỉ cười mà không nói gì.

Đối phương không ngốc, ngay lập tức hiểu rõ, nhếch miệng cười, ra vẻ tôi biết rồi, tôi sẽ không hỏi nữa.

Nếu Tàn Khai Hân là một con mèo, hiện tại toàn thân có lẽ đã xù lông lên, cô vừa định giải thích, cái bát trước mặt lại có động, một miếng tôm lại được gấp tới.

Cô lập tức không có sức lực để hô hấp, suy nghĩ đã bay đến trên bàn.

Bùi Thần bên cạnh chưa có ngừng, lại gấp một miếng thịt bò vào bát cô, ngoại trừ đồ ngọt, thứ cô thích nhất là tôm và thịt bò, anh vẫn chưa từng quên.

Mất thấy bát nhỏ dần đầy như một ngọn núi, Tàn Khai Hân không ngồi im được nữa, cô cắn răng đứng phắt dậy.

Đúng lúc người phục vụ mang thức ăn lên, đụng phải Tàn Khai, canh rau trong tay đổ vào mu bàn tay cô.

Nóng...

Cô đau đến nghiêng răng, sững sờ không kêu được ra tiếng.

Trái lại người phục vụ gấp đến mức sắp khóc, “Xin lỗi tiểu thư, không phải là tôi cố ý, thật sự không phải!”

“Không có việc gì.” Tàn Khai Hân nắm chặt váy, bởi vì đau đớn, tay có hơi run rẩy.

Trong khi đó, Bùi Thần đã đứng lên, giữ lấy vai cô, nói: “Tôi đưa cô ấy đi xử lý một chút, mọi người từ từ ăn.”

Tất cả thi nhau gật đầu, giục họ mau ra ngoài.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Ra khỏi cửa, cuối cùng Tần Khai Hân cũng không chịu được nữa, cô nhìn đau gạt tay Bùi Thần, trừng mắt hỏi anh.

“Em bị thương, phải nhanh chóng xử lý.” Đây là lần đầu tiên sau bảy năm hai người họ nói chuyện trực tiếp với nhau, Bùi Thần chăm chú nhìn cô, nét mặt thần nhiên quá mức.

“Cảm ơn, tự tôi sẽ đi xử lý.” Cô nói xong mặt không chút thay đổi, xoay người đi về phía toilet.

Trên hành lang bỗng nhiên giống như có một cơn gió lạnh thổi qua làm cô run rẩy bầy, mỗi một bước đi, giày cao gót như cọ sát vào ngón chân, mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Giờ phút này, cô giống như quay trở lại những ngày thống khổ nhất vào bảy năm về trước, một mình lẻ loi bị toàn bộ bạn học trong trường xa lánh, về sau, ngay cả người vẫn luôn giúp đỡ cô Tạ Phái Phái cũng dần xa lánh cô.

Nếu không phải tại anh xuất hiện, cô sẽ coi chuyện đó chỉ là một cơn ác mộng đã qua, nhưng hiện tại đau đớn của cô chân chân thực thực như vậy, so với bị bóng trên mu bàn tay lại càng làm cho người ta khắc cốt ghi tâm.

Bỗng nhiên, phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, Bùi Thần đuổi theo, cầm áo khoác phủ lên người cô.

Cảm xúc lúc này của Tần Khai Hân rất hỗn loạn, động tác vừa rồi của anh suýt chút nữa làm cô bạo phát, nhưng ngay sau đó, cổ tay cô bị bắt được, Bùi Thần kéo cô đi tới trước bồn rửa tay, mở nước lạnh, chà sạch mu bàn tay của cô.

Tay cô run lên, theo bản năng muốn rút về lại bị Bùi Thần nắm chặt.

“Hơi lạnh, cố nhịn một chút.” Anh cúi đầu, anh mắt chăm chú nhìn mu bàn tay cô, trong tiếng nước chảy ào ào, càng lúc càng có vẻ dịu đi.

Thịch... Thịch...

Hô hấp của Tần Khai Hân như ngừng lại, trái tim đập liên hồi.

Năm ấy, khi cô bất chợt nhận ra cô thích Bùi Thần thì bắt đầu né tránh anh, sợ anh phát hiện ra bí mật nhỏ của mình.

Nhưng Bùi Thần lại cho rằng cô ngã bệnh, hỏi cô có chỗ nào không thoải mái.

Cô đành phải lấy cớ nói mình thi không tốt nên trong lòng khó chịu.

“Không phải chỉ là một kỳ thi thôi sao, có gì phải buồn chứ?” Anh mỉm cười, kéo tay cô đi, nói, “Đi, anh mời em ăn cơm.”

Cơm? Vừa nghe đến từ này, hai mắt cô liền phát sáng, đi theo Bùi Thần tới căn-tin.

Không nghĩ đến ngày đó cô đang múc nước canh, bị một nữ sinh đụng phải, nước canh bị hắt vào tay, cô đau đến nhe răng nhếch miệng.

Bùi Thần gần như buông hết đồ ăn trong tay, kéo cô tới vòi xả nước.

Cô nhớ rất rõ, ngày hôm đó nước cũng lạnh buốt giống hôm nay, vết bóng màu hồng trên da bị nước rửa trôi càng lúc càng nóng, nhiệt độ lan tới tận mang tai.

Tần Khai Hân không dám nghĩ nhiều, cô sợ nếu như nghĩ tiếp, trái tim sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vì muốn chính mình có thể bình tĩnh, Tần Khai Hân nhìn Bùi Thần cúi đầu một góc bốn mươi lăm độ, hơn nữa không hiểu tại sao, trong lòng lại hiện ra hình ảnh đôi lông mi còn đẹp hơn cả phái nữ. d,đ.l;q'đ

Một, hai, ba,...

“Tiểu thư, cô ổn cả chứ? Đây là thuốc mỡ trị bỏng.” Người phục vụ vừa gấp rắc rồi vội vàng vàng chạy tới.

“Không sao. Anh đi trước đi.” Bùi Thần đuổi người phục vụ đi, một tay đỡ lấy tay Tần Khai Hân, một tay dùng khăn mặt lau khô nước trên mu bàn tay, sau đó cẩn thận bôi thuốc cho cô.

Tay áo của anh xắn lên, lộ ra cổ tay rắn chắc, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay dính thuốc mỡ bóng nhẫy, trong khi mu bàn tay của Tần Khai Hân lạnh đến mức sắp không còn cảm giác, ngón tay mềm mại bắt đầu nhẹ nhàng ma xát lên vùng da màu hồng do bị phỏng.

Giờ phút này, Tần Khai Hân sâu sắc cảm nhận được trên tay dần dần bớt đau, nhưng mà nhiệt độ khi cọ xát kia ngày càng tăng, theo mu bàn tay truyền lên phía trên, cuối cùng ngay cả hai má cô cũng trở nên đỏ bừng.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Tần Khai Hân cố gắng lấy lại bình tĩnh, lại bắt đầu đếm: 30, 31, 32...

Bùi Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh đừng cử động!” Tần Khai Hân ảo não nói một câu, mới đếm được một nửa thôi, lại phải đếm lại, anh đây là muốn bức tử chòm sao Xử Nữ phải không?

Bùi Thần nhìn cô với vẻ kỳ quái.

Lúc này cô mới lấy lại được tinh thần, ý thức được tình cảnh của chính mình, xấu hổ nói: “Tên thuốc này nghe rất giống với dầu mè, ha ha, ha ha ha.”

Bùi Thần cúi đầu, tiếp tục bôi thuốc cho cô.

Tần Khai Hân vẫn duy trì nụ cười ‘Ha ha’ trên mặt hồi lâu, sau đó lại đếm lòng mi: 53, 54, 55,...

“Tốt rồi.” Bùi Thần ngẩng đầu nói.

Lần này Tần Khai Hân trái lại phản ứng rất nhanh, vội vàng rút tay về, dùng giọng điệu yếu ớt còn nhỏ hơn tiếng kêu của ruồi muỗi nói “Cảm ơn”, không đợi Bùi Thần mở miệng, cô đã xoay người chạy mất.

Bùi Thần không đuổi theo, chỉ nhìn bóng lưng chạy trời chết cong môi lên một chút, ‘thả dây dài câu cá lớn’ - đạo lý này anh vẫn hiểu.

Huống chi, áo khoác của anh còn ở trên người cô, không sợ cô không quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cả đêm Tần Khai Hân không ngủ ngon giấc, vẫn là giấc mơ đó, nội dung không thay đổi, nhưng khuôn mặt kia lại hiện lên rõ ràng trong giấc mơ của cô, đây không còn là mơ nữa rồi.

Tần Khai Hân tỉnh lại, trên trán đầy mồ hôi lạnh, vốn tự nhủ sẽ ngủ thêm một chút, nhưng khi vừa định nhắm mắt thì cô lại liếc thấy tây trang treo trên ghế, nhất thời toàn bộ cơn buồn ngủ mất sạch.

Cô trách bản thân tối qua chạy mất dép, quên mất trả lại tây trang, đợi đến khi kết thúc muốn ‘vật quy nguyên chủ’, cô tìm thế nào cũng không thấy Bùi Thần đâu, nghe nói là đã tiễn khách ra sân bay. Thêm vào đó, chiếc áo tây trang không cần thận bị cô làm bẩn, không còn cách nào khác cô đành phải mang nó về nhà.

Mặc dù đã mang tây trang về, Tần Khai Hân lại cảm thấy như mình vừa đi vào nhà ma, bất cẩn cảm nhầm đạo cụ biểu diễn, lo sợ bất an.

Càng nghĩ càng phiền lòng, cô dứt khoát tìm một chiếc túi lớn nhét tây trang vào, mang đến tiệm giặt là.

“Cái gì? Một trăm tám?” Tần Khai Hân tròn mắt nhìn bà chủ, không thể tin được là giặt một cái áo tốn nhiều tiền như vậy.

Bà chủ cười tít mắt nhìn cô, “Cô gái, đây không phải trang phục rẻ tiền, nếu cô nghi ngờ có thể đến nhà phía trước, hai mươi ba mươi đồng cũng có thể giặt, giặt tốt hay làm hỏng, tôi không thể cam đoan.”

Bùi Thần, kiếp trước tôi nợ anh!

Tần Khai Hân ủ rũ rời khỏi tiệm giặt là, lấy lại tinh thần đi tới cửa hàng, cô và Tiết Mạn cùng nhau mở một tiệm cà phê có cái tên rất cá tính ‘Ivory’ ở gần đây, mới mở hơn nửa năm, mặc dù mặt tiền cửa tiệm không lớn nhưng làm ăn rất tốt, cứ theo đà này, sau mấy tháng nữa là có thể hoàn lại vốn.

Cuối năm rất nhiều người kết hôn, bàn đồ ngọt cung không đủ cầu, phần lớn thời gian Tần Khai Hân đều một mình bận rộn trong phòng làm việc, còn Tiết Mạn phụ trách chuyện trong tiệm.

Buổi sáng hôm nay, cô hẹn một vị khách sẽ kết hôn vào tháng ba năm sau thảo luận chuyện về bàn đồ ngọt, không nghĩ khách còn chưa có tới, Tiết Mạn đã sớm ở trong tiệm rồi. Đối với vị tiểu thư công việc nhàn nhả này mà nói, có thể đến trông coi cửa hàng sớm như vậy, xem như cực kỳ hiếm thấy.

“Mau nói cho mình chuyện về ‘Mộng lang’(*) đi!”

‘Mộng lang’?! Tàn Khai Hân phun ra một ngụm sữa, sợ hãi nhìn Tiết Mạn, cậu cho rằng đang diễn ‘Thiên Long Bát Bộ’ à?

(*) Bạn nào đã từng xem phim “Thiên Long Bát Bộ” thì sẽ rõ, công chúa Ngân Xuyên nước Tây Hạ gọi Hư Trúc là ‘Mộng lang’, còn Hư Trúc gọi nàng là ‘Mộng cô’.

“Cậu đừng kích động, mình chỉ muốn biết tại sao hai người lại tách ra, nhìn anh ta không giống người bội tình bạc nghĩa.” Tiết Mạn hứng thú gặng hỏi.

“Nhìn mặt đàn ông là không đáng tin nhất!” Tàn Khai Hân liếc cô một cái.

“Đàn ông chính là không đáng tin, cho nên mới phải xem mặt, chẳng lẽ cậu cho rằng bộ dạng xấu xí sẽ tốt sao? Nếu là đàn ông cặn bã, so với bề ngoài một chút quan hệ cũng không có, một khi đã như vậy, chẳng bằng tìm một người đẹp trai, cậu thấy có đúng không?”

Tàn Khai Hân hoàn toàn hết chỗ nói, “Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Tiết Mạn cợt nhả nhìn cô, “Mình chẳng phải tò mò với chuyện hai người sao, thật sự bảy năm qua anh ta một chút tin tức cũng không có?”

“Không có.” Tàn Khai Hân lắc đầu.

“Vậy cậu có từng nghĩ là đi tìm anh ta hay không?”

Tìm anh? Tàn Khai Hân ngẩn người, một phần ký ức chợt ùa về.

Lúc anh vừa biến mất, cô thực sự đã đi tìm, cô không biết địa chỉ cụ thể của gia đình anh, khi đó người có tiền thường sống trong tiểu khu, mỗi nhà đều độc lập, ngoài cổng tiểu khu còn có mấy bảo vệ, hơn nữa đều có đai đen, người xa lạ vừa tới họ liền nhìn như hồ rình mồi, giống như bất cứ khi nào cũng có thể lao ra cắn người.

Tàn Khai Hân sợ nhất là chó, cô không dám đi vào, đành phải quanh quẩn trước tiểu khu vài ngày, có bác bảo vệ nhìn thấy cô này nào cũng đến, liền hỏi cô tìm ai.

Sau khi cô báo tên “Bùi Thần”, bác trai kia lập tức hiểu ra: “Cháu thích cậu ta sao? Ở đây có rất nhiều cô gái cũng tìm cậu ấy, nhưng mà cậu ta chẳng gặp ai, cháu nên từ bỏ ý định đi, trở về học hành cho tốt, cô gái nhỏ đừng nghĩ tới những thứ này.”

Tàn Khai Hân không muốn từ bỏ, tiếp tục hỏi: “Bác à, không phải cháu tới đây gặp anh ấy, mấy ngày hôm nay anh ấy không đến trường, cháu chỉ muốn hỏi một chút là anh ấy ở nhà sao?”

Sắc mặt bảo vệ thay đổi: “Chuyện của chủ nhà tôi không thể tùy tiện nói lung tung, dù sao cháu cũng đi đi, cháu không tìm được cậu ta đâu.”

“Bác à, bác nói cho cháu biết đi, cháu xin bác!” Cô năn nỉ.

“Haizz, không phải tôi không muốn nói cho cháu, nhưng người trong nhà này rất kỳ lạ...”

Kỳ lạ? Tàn Khai Hân còn muốn hỏi thêm

Phía xa, một bảo vệ khá trẻ đột nhiên dắt chó qua đây, con chó kia nhìn thấy cô từ xa đã sủa, cô sợ tới mức xoay người bỏ chạy, cuối cùng không dám tới Bùi gia tìm anh nữa.

Nghe cô nói xong những điều này, Tiết Mạn có chút tiếc hận, “Như vậy mà cậu đã từ bỏ rồi hả? Nghe ý tứ của bảo vệ kia, nói không chừng anh ta thực sự có điều khó nói.”

“Anh ta có điều gì khó nói, mình không biết.” Tàn Khai Hân hơi bực tức, “Nhưng mà anh ta chào cũng không chào một tiếng đã đi, trong trường đều nói anh ta bị đuổi học, chẳng lẽ cậu còn muốn mình mỗi ngày đều tới nhà chờ anh ta về? Hỏi anh ta vì cái gì mà bỏ đi?”

“Được rồi, đừng nóng giận nữa.” Tiết Mạn thấy cô tức giận, vội vàng an ủi.

“Mình không tức giận.” Tàn Khai Hân bỗng nghiêm túc, “Mình chỉ cảm thấy chuyện gì đã qua thì cho nó qua, hiện giờ mình và anh ta không còn quan hệ, mình không muốn đi đào gốc bói rễ, cũng không muốn cùng anh ta có bất cứ quan hệ gì.”

“Chắc chắn như vậy?” Tiết Mạn mở to hai mắt.

Tàn Khai Hân gật đầu, thái độ vô cùng kiên định.

“Được rồi, nhưng mà mình còn có một vấn đề.” Tiết Mạn chăm chú nhìn cô.

Tàn Khai Hân đột nhiên có dự cảm xấu.

Tiết Mạn hạ giọng: “Ngày hôm qua nhìn thấy anh ta... Cậu có còn cảm giác không?”

Sữa trong cốc thủy tinh sóng sánh, tay Tàn Khai Hân cầm cốc run rẩy, mặc dù tối hôm qua bị bóng, vùng da bị tổn thương đã sớm không còn đỏ, nhưng

cảm giác mềm mại ở đầu ngón tay khi anh bôi thuốc cho cô vẫn còn, nóng bỏng như bánh mì nướng Hokkaido vừa mới ra lò.

Rất muốn cắn một miếng, nhưng lại sợ phỏng miệng.

Tiết Mạn nhìn cô trầm ngâm, vốn đang rất vui vẻ, không biết tại sao bỗng nhiên thay đổi 180 độ, nói: “Thôi, mình không hỏi nữa, vấn đề còn lại là của cậu, người khác sốt ruột cũng không có tác dụng, chính cậu suy nghĩ cẩn thận thì tốt hơn.”

Tần Khai Hân nhẹ nhàng thờ ra: “Mình nghĩ chúng mình sẽ không gặp lại nhau nữa đâu.”

“Vây cũng không nhất định.”

Còn có thể gặp lại sao? Tần Khai Hân nhìn chiếc túi đựng áo tây trang, không khỏi đau đầu.

Lúc này, di động của cô bỗng vang lên.

Tần Khai Hân mở QQ, phát hiện ra Quách Tiểu Thanh thêm cô vào một nhóm mấy chục người có tên là ‘Vườn hoa hồng’.

Cô vừa đăng nhập liền có không ít người nhảy ra nói chuyện.

Kim Hạ: Bánh kem dâu tây, tiệm cafe của cô ở chỗ nào vậy, những chiếc bánh ngọt ngày hôm qua trong tiệm có bán sao?

Bánh kem dâu tây: Có. Tiệm cafe Ivory, để tôi bật định vị cho cô.

Sherry: Bánh kem dâu tây, tháng sáu sang năm tôi kết hôn, muốn đặt bàn đồ ngọt cô làm được không?

Bánh kem dâu tây: Không thành vấn đề, điện thoại của tôi là 136xxxxxxx, có gì gọi cho tôi.

Băng Khê: Bánh kem dâu tây, đồ ngọt cô làm rất ngon, tôi là phóng viên của nhật báo ‘Mỹ thực’, tôi có thể đến phòng làm việc tìm cô trò chuyện chứ?

Bánh kem dâu tây: Vô cùng hoan nghênh, phòng làm việc của tôi ở gần vườn hoa Tân Thành, vị trí cụ thể tôi sẽ nói cho cô sau.

Lúc này, một số người trong nhóm đã thêm cô vào danh sách bạn tốt.

Vẫn là Quách Tiểu Thanh lợi hại, thoáng cái đã mang tới cho cô nhiều việc làm ăn như vậy, Tần Khai Hân nắm chặt di động mừng thầm, cuối cùng cũng quên đi những chuyện không vui trước đó.

“Làm sao vậy?” Tiết Mạn lại gần hỏi.

“Quách Tiểu Thanh thêm mình vào nhóm của họ, có rất nhiều người muốn nhờ chúng mình làm đồ ngọt, có cả phóng viên muốn phỏng vấn chúng mình nữa.”

“Thật sao? Nhóm nào thế?” Tiết Mạn cao hứng hỏi.

“Những người hỏi mình đều là phù dâu hôm qua, chắc là nhóm hôn lễ.”

Từ từ?! Nhóm hôn lễ? ɔ,đ/!q.đ

Tần Khai Hân giống như điện giật nghĩ đến điều gì đó, run rẩy tìm một chút thông tin về nhóm, lát sau, toàn bộ tên thành viên đều hiện lên trước mặt cô.

Trong những bức ảnh chân dung đủ loại, có một hình người đen sì lẳng lặng nằm đó, tên phía bên dưới là...

Bùi Thần!

Tay Tần Khai Hân run lên, cả người đều cứng lại.

“Cậu bị làm sao vậy, chẳng khác nào người bị sét đánh!” Tiết Mạn ở bên cạnh hỏi.

Cô không trả lời, tay chân luống cuống mở lại khung chat, địa chỉ cửa hàng, địa chỉ phòng làm việc, số di động của cô, tất cả vẫn còn lưu lại rõ ràng trong cuộc trò chuyện, ngay cả vị trí cũng có.

Tần Khai Hân thiếu chút nữa đâm đầu vào màn hình điện thoại tự sát.

Nhưng mà đây không phải thứ đáng sợ nhất, ngay khi cô đang xoắn xuýt có nên gỡ những thông tin đó xuống hay không, di động đã rung lên, lại có thêm người yêu cầu thêm cô vào danh sách bạn tốt. Cô vừa nhìn thấy, sợ tới mức vứt di động trên ghế salon.

“Cậu trúng tà à!” Tiết Mạn giúp cô nhặt di động, nhìn thấy ảnh ‘bạn mới’ là chân dung tối đen.

... Bùi Thần.

Ánh mắt Tiết Mạn sáng lên.

“Trả lại cho mình!” Tần Khai Hân sợ cô ấy chấp nhận, vội vàng đoạt lấy đi động.

Không nghĩ tới bởi vì động tác quá lớn, ngón tay không cẩn thận chạm phải màn hình, tự mình ấn ‘chấp nhận’.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Á...”

Trong tiệm cafe vang lên âm thanh giống như chọc tiết heo, hơn nữa còn là từ miệng bà chủ phát ra, mọi người tò mò xúm lại.

Tần Khai Hân nhìn di động khóc không ra nước mắt.

Tiết Mạn giờ hai ngón tay, vội vàng chứng minh mình trong sạch: “Mình nói trước, chuyện này và mình không có quan hệ, là do chính cậu không cẩn thận đụng tới.”

Không phải không cẩn thận! Rõ ràng là vô ý! Vô ý!

Tần Khai Hân thực sự muốn chặt tay mình cho rồi!

Thấy vẻ mặt ủ rũ của cô, Tiết Mạn cười hi hi an ủi: “Kỳ thực cũng không có gì đáng ngại, không phải là thêm bạn tốt thôi sao? Đừng để ý đến anh ta là được!”

Làm sao có thể không buồn bực đây? Thêm bạn tốt nhất định sẽ phải nói chuyện phiếm, nói không chừng còn muốn gặp mặt, gặp rồi có thể giống như ngày hôm qua hay không?

Aaa! Tần Khai Hân phát điên!

Tiết Mạn vỗ bàn: “Nhìn cậu xoắn xuýt như vậy mình cũng thấy phiền! Đưa di động cho mình, mình giúp cậu kéo tên anh ta vào blacklist!

“Không cần!” Tần Khai Hân gắt gao bảo vệ di động, “Thêm cũng đã thêm còn kéo vào blacklist, cậu muốn mình giải thích như thế nào?”

“Cậu ngốc quá, không kéo vào blacklist thì không cần giải thích sao?”

Tần Khai Hân: “...”

Cuối cùng Tần Khai Hân cũng không kéo Bùi Thần vào blacklist, buổi tối, một mình cô nằm trên giường, nhìn chằm chằm thông tin chi tiết của Bùi Thần đến gần người.

Ảnh đại diện là một màu đen, nhìn kỹ một chút mới phát hiện là bầu trời sao, bạn bè ngoại trừ có vài người, cái gì cũng không có, ngay đến nội dung bài viết, tất cả đều có liên quan đến nhiếp ảnh, phần lớn là Tiếng Anh, nhìn không hiểu.

Mà sau khi kết bạn Bùi Thần cũng không tới tìm cô, cũng không lên tiếng trong nhóm, cái tên yên lặng nằm trong danh sách bạn bè của cô, hoàn toàn không nhìn ra ý đồ gì.

Phiền, thật phiền!

Tần Khai Hân rúc đầu trong chăn, lăn qua lăn lại trên giường, không dễ dàng gì mới ngủ thiếp đi, kết quả lại nằm mơ.

Tuy rằng nhân vật nam chính không đổi nhưng ngược lại nội dung đã thay đổi, biến thành Bùi Thần cầm tay xả nước cho cô, còn cô lại bắt đầu đếm lông mi của anh.

81, 82, 83,... Mẹ nó, anh đừng có động!

Bùi Thần không xuất hiện nữa, nhưng thỉnh thoảng Tần Khai Hân sẽ mơ thấy mình đếm lông mi, nhưng mỗi lần trong mơ anh đều lộn xộn, không một lần đếm hết, làm hại chòm sao Xứ Nữ Tần Khai Hân khó chịu muốn chết. Lần đầu tiên trong đời cô tha thiết muốn nằm mơ thấy người này, mong mỏi có thể đếm lông mi anh cho rõ ràng.

Mặc dù trong mơ vẫn thường gặp nhưng khi tỉnh lại Tần Khai Hân cũng không có cách nào chú ý đến Bùi Thần vì Giáng sinh sắp tới, đối với cô mà nói một năm bận nhất là mấy ngày lễ, mỗi ngày không phải làm thì cũng là chuẩn bị làm bánh ngọt, ngay cả thời gian ăn cơm uống nước cũng phải giảm đi.

So với Tần Khai Hân, Tiết Mạn nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai người quen nhau trong một khóa học PME(*) tại Đài Loan, bắt đầu chính là, Tần Khai Hân học vì muốn trau dồi bản thân, còn Tiết Mạn đơn thuần là có tiền cộng với rảnh rỗi, học vui đùa mà thôi.

(*) Đây là một khóa học về nghệ thuật trang trí bánh ngọt fondant chuyên nghiệp, sau khi học xong có thể lấy được chứng nhận của Anh.

Tuy mục tiêu không giống nhau, sinh hoạt càng cách nhau một trời một vực, hai người lại vô cùng ăn ý, hơn nữa còn là đồng hương, sau khi quay về Hàng Châu cùng nhau mở một tiệm cafe và phòng làm việc. Vốn Tiết Mạn muốn đầu tư toàn bộ chi phí nhưng Tần Khai Hân không muốn cô ấy gánh vác toàn bộ mạo hiểm nên đã bỏ mười vạn vốn riêng làm bánh ngọt còn dư vào, làm việc cũng là tận tâm tận lực, tuyệt không lười biếng.

“Cậu liều mạng như vậy, mình cũng thấy xấu hổ!” Tiết Mạn ôm mặt xem Tần Khai Hân làm đồ ngọt cho Giáng sinh, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy mang đậm phong cách Giáng sinh, đôi môi đỏ mọng và đôi mắt to vô tội cùng tồn tại trên một gương mặt không hề có cảm giác khó chịu.

“Hay là mình giúp cậu nhé.” Tiết Mạn chuẩn bị xắn tay áo lên.

“Cậu vẫn nên ngoan ngoãn ngồi xuống cho mình, lát nữa đi giao hàng, buôn bán trong tiệm thế nào, chính là do khuôn mặt cậu chịu trách nhiệm.”

“Đáng ghét, cậu nói giống như người ta đi đón khách vậy.” Tiết Mạn cười đến run cả người, lông mi giả suýt chút nữa đã rơi xuống.

Tần Khai Hân bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục bắt tay vào việc của mình.

Hôm nay là lễ Giáng sinh, nói chung, các cửa hàng bánh ngọt buôn bán rất tốt, Tần Khai Hân cũng được rất nhiều khách hàng hỏi thăm, hỏi cô có thể làm bánh ngọt đơn giản một chút được không nhưng cô đã từ chối khéo léo rồi. Không phải cô chê những thứ đó kiếm được ít tiền, trên thực tế làm ra một chiếc bánh ngọt bình thường tiêu tốn nhiều thời gian tinh lực (tinh thần + thể lực) cùng với nguyên liệu, so với những thứ này cô làm tuy ít nhưng kiếm được nhiều.

Cô không làm hoàn toàn là vì cô cảm thấy những thứ đó không có tính khiêu chiến, kỹ thuật đơn giản nhất, nguyên liệu bình thường nhất, sản xuất trên dây chuyền, không cần quan tâm đến hương vị và hình thức, bánh ngọt như vậy ai cũng có thể làm được.

Lúc trước cô quyết định bỏ vốn đi Đài Loan học tập cũng đã hạ quyết tâm phải làm ra thứ gì không giống người bình thường. Giống như giờ phút này cô đang làm Crystal Ball Cake(*), chính cô vẽ vài bản thiết kế, cuối cùng thảo luận chọn lựa cùng khách hàng.

(*) Crystal Ball Cake: bánh ngọt có phần trang trí ở mặt trên được bao hoàn toàn trong một quả cầu thủy tinh (không phải thủy tinh thật đâu nhé).

Dùng bột gelatin(*) và nước đường làm một quả cầu trong suốt chứa cây thông Noel, người tuyết cùng một căn nhà gỗ nhỏ, đường trắng hết như bông tuyết phủ ở mặt ngoài, một chiếc bánh ngọt nho nhỏ lại giống như chứa đựng cả một thế giới thần tiên.

(*) Gelatin: một loại bột được sử dụng trong rất nhiều công thức làm bánh và chè, có tác dụng làm dẻo, tạo thạch, ổn định cấu trúc. Bột gelatin được chiết xuất từ collagen có trong xương, da của động vật hoặc collagen của thực vật. Thành phần chính của gelatin là protein (gồm 8 loại axit amin), không màu, không mùi, trong suốt hoặc được sản xuất với màu hơi vàng. Gelatin có hai dạng: dạng bột và dạng lá. d'f'q>d

“Khai Hân, mình nhớ rõ trước kia cậu đã từng làm qua những loại bánh ngọt thông thường đi? Buôn bán tốt sao?” Tiết Mạn rảnh rỗi không có việc gì hỏi cô.

“Đã làm, buôn bán rất tốt.”

“Vậy vì cái gì mà bỗng nhiên không làm nữa?”

Tần Khai Hân suy nghĩ một chút: “Mình nói ra, cậu đừng cười mình.”

Tiết Mạn hào hứng, tiến đến gần giường mắt nhìn Tần Khai Hân, bí mật gì đó, cô rất thích nghe.

“Nếu... mình nói, không cho cậu cười nhé!”

Tiết Mạn gật đầu như giả vờ.

Haizz, thôi, cứ nói đi, Tần Khai Hân thở dài: “Bởi vì bạn trên mạng.”

“Bạn trên mạng?”

“Ừm, nói ra cũng vậy, tám năm rồi, không phải mình không thi đỗ đại học sao, có một thời gian mình rất suy sụp, mỗi ngày nhốt mình trong phòng lên mạng, sau đó quen được một người.”

“Nam hay nữ? Quen nhau như thế nào?” Tiết Mạn hỏi tới.

“Nam, chúng mình quen nhau trên diễn đàn, nickname trên mạng của anh ta ‘Hắc Sắc U Mặc’(黑色幽默/Hei Se You Mo) chính là tên bài hát mình

thích nhất của Châu Kiệt Luân, mình liền tán gẫu với anh ta, hơn nữa anh ta nói anh ta ở nước ngoài, mình nghĩ dù sao anh ta cũng không biết nên đã nói chuyện của mình cho anh ta rồi.”

“Chuyện gì? Chuyện về người kia?”

Tần Khai Hân có chút xấu hổ: “Ừm.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta giảng giải cho mình, khuyên mình làm lại từ đầu gì đó...” Tần Khai Hân ngượng ngùng, thật ra khi đó hai người tâm sự cả đêm, cô gần như nói cho đối phương biết tất cả bí mật của mình.

“Ây da, hẳn là sẽ không yêu qua mạng đi?” Tiết Mạn về mặt bát quái hỏi.

“Thực ra ngay từ đầu mình đã có phần động tâm, nhưng mà sợ bị lừa gạt, mình liền quần lấy anh ta muốn xem video clip, kết quả...”

“Đẹp trai không?” Tiết Mạn hai mắt phát sáng.

Tần Khai Hân lắc đầu: “Quá xấu.”

“Ha ha ha ha.” Tiết Mạn cười ha hả, “Cậu còn nói không xem mặt, mặt mặt chưa?”

“Cậu còn cười thì mình không nói nữa.” Tần Khai Hân cố ý nghiêm mặt.

Tiết Mạn vội vàng thôi cười: “Nói tiếp đi, đừng có ngừng.”

“Tuy bộ dạng anh ta xấu nhưng con người quả thực rất tốt, còn đồng ý giúp đỡ mình, khi đó toàn bộ quá trình giảm béo của mình đều nhờ anh ta tìm những phương pháp lành mạnh. Hơn nữa anh ta còn nhìn xa trông rộng, sau khi tốt nghiệp mình làm bánh ngọt cũng là chủ ý của anh ta, ban đầu mình buồn bán lời không ít nên rất đặc ý, không nghĩ tới anh ta lại gọi cho mình một thau nước lạnh, nói bánh mình làm quá bình thường, nếu chỉ như vậy đã thỏa mãn thì sẽ bị nhấn chìm rất nhanh. Sau đó thật sự giống như anh ta nói, người bỏ vốn riêng làm bánh ngọt ngày càng nhiều, mỗi nhà đều làm giống nhau như đúc. Cũng may mình nghe xong lời anh ta nói đã đóng cửa hàng để đi học tập.”

“Oa, thần nhân!” Tiết Mạn lộ ra ánh mắt kính nể, “Nói như vậy, các cậu đã quen biết nhiều năm, bây giờ còn liên lạc không, cậu có tính toán yêu đương không? Nói không chừng hiện tại anh ta trở nên rất đẹp trai đó!”

Tần Khai Hân lắc đầu: “Từ sau khi trở về mình muốn tìm anh ta mấy lần nhưng anh ta từ chối, mình nghĩ đại khái anh ta cũng đến tuổi kết hôn sinh con nên không có ý định đi quấy rầy.”

“Ngay cả người ta có kết hôn sinh con hay không cậu cũng không biết sao...”

“Anh ta rất ít khi nói về chuyện của mình.”

“Haizz!” Tiết Mạn lắc đầu, “Sự thật chứng minh, giữa nam và nữ không tồn tại quan hệ bạn bè thuần khiết, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi một bên cực kỳ xấu.”

Tần Khai Hân đỏ mặt hỏi: “Mình cũng xấu không phải sao?”

“Ài da, những thứ đó đều là chuyện từ thời trung học, cậu bây giờ vừa gầy vừa xinh đẹp, xem trên ngực này.” Cô đùa dai dùng ngón tay chỉ thẳng vào ngực Tần Khai Hân.

“Cậu lần đi!”

Hai người đang đùa giỡn, bỗng nhiên chuông cửa vang lên.

Tần Khai Hân tưởng rằng hàng được đưa đến, chạy ra mở cửa thì nhìn thấy một người được bao bọc kín mít đứng ở cửa, khẩu trang, kính mắt, khăn quàng, mũ, còn có áo khoác ngoài lớn đến mức có thể hóa trang, không cần nhìn mặt cũng biết ‘anh ta’ là ai.

Tần Khai Hân thông suốt để người nọ nhanh chóng vào trong, sau đó vội vã đóng hết cửa sổ, nói với Tiết Mạn: “Tiểu Mạn, Triệu Lệnh Kiều tới đây.”

“A...” Tiết Mạn tròn trừng mắt, “Mình còn tưởng anh ta đã chết rồi.”

Tần Khai Hân đầu đầy vạch đen, xoay người nhìn Triệu Lệnh Kiều đã cởi tầng áo khoác bên ngoài, bên trong chỉ mặc chiếc áo len mỏng màu đen, kết hợp với khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng, mang đến cảm giác quyền rũ khó nói thành lời.

Anh ta không nhìn Tần Khai Hân, trực tiếp đến trước mặt Tiết Mạn, chân dài bước tới ghế salon, nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn.

Mù rồi, Tần Khai Hân quay người sang chỗ khác, khóc không ra nước mắt.

Lúc trước cô biết bạn trai Tiết Mạn là Triển Lệnh Kiều thì rất kinh hãi, dù sao vài năm gần đây Triển Lệnh Kiều chính là nam diễn viên chạm tay có thể bóng, ít nhiều fan nữ từng lấy cái chết đe dọa để được gặp anh một lần, vậy mà anh ta lại thành khách quen ở phòng làm việc của Tần Khai Hân.

Nghe nói hồi đó là Tiết Mạn chủ động theo đuổi anh ta, nhưng từ nhỏ Tiết Mạn đã không có kiên nhẫn, sau khi đuổi tới tay lại chê anh ta quá nhàm chán nên muốn chia tay, kết quả trốn thế nào cũng không thoát, chính mình đã chôn trong cái hố này rồi. d/đ!;q,đ

“Này, có Khai Hân ở đây, anh không thể bớt phóng túng một chút sao?” Tiết Mạn đỏ mặt giáo huấn Triển Lệnh Kiều.

Triển Lệnh Kiều ngẩng đầu, đôi môi nhiễm son của Tiết Mạn trở nên đỏ bừng, ánh mắt lạnh nhạt như nước nhìn Tần Khai Hân, ánh mắt này rõ ràng là cảnh cáo, cô đi được rồi, đi chỗ nào thì đi, đừng phá hỏng chuyện tốt của gia.

“Mình đi giao hàng đây.” Tần Khai Hân thức thối rồi đi, ra đến cửa vẫn không quên nói một câu, “Một tiếng sau mình về, còn có bánh ngọt làm chưa xong, hai người nhớ chờ lại cho mình chút thời gian đó.”

Tiết Mạn muốn nói gì đó nhưng toàn bộ âm thanh đã bị nuốt sạch vào trong răng môi.

Xem đi, đây là lễ Giáng sinh, vừa khổ vừa mệt lại bị ngược đãi, con chó độc thân tức tởm làm bánh ngọt Tần Khai Hân bị một đôi tình nhân đuổi khỏi hang ổ, lái xe, tiếng nhạc ‘Kim Cú Bại’ trên đường càng làm rõ thực tế cô phải đi giao bánh ngọt, cảm giác này, thật chua xót.

“Người bị bỏ quên sợ những ngày nghỉ, chỉ có một mình chúc mừng càng cố gắng uống nhiều, tôi yêu người mà không có ai bên cạnh, đó là cô đơn cùng tôi qua đêm...”

Radio trên xe vang lên bài ‘Thánh Đản Kết’ của Trần Dịch Tấn, rất đúng với tình huống của Tần Khai Hân này giờ phút này, cô ngâm nga theo giai điệu, không khỏi lại nhớ đến một người nào đó không nên nhớ.

Thêm bạn QQ xong giả chết, đầu óc người này có bệnh không? Trong lúc suy nghĩ thì có một tin nhắn được gửi tới, Tần Khai Hân chú ý liếc qua.

Bùi Thần: Anh muốn đặt một chiếc bánh ngọt.

Sự thật chứng minh, khi lái xe tuyệt đối không thể nhìn di động, Tần Khai Hân bị dọa đến giật mình, không kịp phanh xe, đụng vào một chiếc Ferrari đi ra từ chỗ ngoặt.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Trong tích tắc đâm vào đuôi xe, điều đầu tiên Tần Khai Hân nghĩ đến chính là bánh ngọt.

Hoàn hảo, bánh ngọt không có việc gì, cô vừa nhẹ nhàng thở ra thì cửa xe đã bị đập vang, chủ xe Ferrari dẫn theo bạn gái đi tới, hùng hổ bảo cô xuống xe.

Hai người tuổi còn rất trẻ, sức chiến đấu mười phần, lôi kéo Tần Khai Hân muốn cô bồi thường tiền, mắng cô hết đường chối cãi.

“Nhưng mà tôi đi thẳng, anh rẽ ngoặt...” Cô yếu ớt giải thích cho mình.

Kết quả lại chịu một hồi chửi rủa lớn tiếng hơn, chàng trai trẻ tuổi hung dữ chỉ vào cô, cầm di động bấm số: “Này, người anh em, tôi bị một cô gái đàn độn lái xe đụng phải tại giao lộ XX, cậu tới đây xem một chút...”

Bên này, bạn gái anh ta bắt đầu khuyên cô: “Thế lực của bạn trai tôi rất lớn, chờ anh em của anh ấy đến sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy nữa, đừng nói tôi không cảnh cáo cô, mau bồi thường tiền, nếu không cô thảm rồi!”

Trần trụi đe dọa, Tần Khai Hân vốn không nghĩ tới tình huống phát sinh đột ngột này, vì thế cô càng luống cuống: “VẬY... Muốn bồi thường bao nhiêu?”

“Cô xem đầu xe chúng tôi đã tróc hết sơn, tôi thiếu cũng phải 5000.”

Cái gì? 5000?

Cô bị dọa sợ, lúc này di động vang lên, một dãy số xa lạ gọi tới.

Tần Khai Hân nhận máy, dùng giọng nói run rẩy “Này” một tiếng.

Bùi Thần ở đầu dây bên kia lập tức nhận ra sự khác thường trong lời của cô, hỏi: “Em làm sao vậy?”

Cô sốt ruột, cũng không để ý đối phương là Bùi Thần, giọng nói nghẹn ngào: “Tôi... Tôi dừng xe rồi.”

“Ở đâu? Có người nào bị thương không?”

“Ở giao lộ XX, chúng tôi không có việc gì nhưng bọn họ muốn tôi bồi thường, 5000...” Tần Khai Hân trả lời.

“Bây giờ em không được nói gì hết, cũng không được làm gì cả, lập tức gọi cho cảnh sát giao thông, nếu có chuyện lớn thì hãy thu hút sự chú ý của mọi người, anh lập tức tới ngay, hiểu chưa?”

“Được...” Tần Khai Hân run run rẩy rẩy trả lời.

“Tiểu Hân.”

“Cái gì?”

“Đừng sợ, có anh đây.” Nói xong anh ngắt máy. (#Pey: câu này quen ghê :3)

Tần Khai Hân vẫn duy trì động tác cầm điện thoại di động, giống như đang nằm mơ.

“Này, đừng gọi nữa, mau bồi thường tiền, nếu không anh em của tôi sẽ dẫn người đến chém chết cô!” Chủ xe nói chuyện điện thoại xong quay sang dùng giọng điệu hung tợn.

“Tôi không mang nhiều tiền như vậy...”

“Vậy thì viết giấy nợ đi.” Bọn gái anh ta bên cạnh nhẹ nhàng băng quơ nói.

Cái gì cũng không được nói, cái gì cũng không được làm, cảnh sát giao thông, gọi điện báo cảnh sát giao thông! Tần Khai Hân nhớ tới lời của Bùi Thần, vội vàng cầm điện thoại báo cảnh sát.

“Cô làm gì đó?” Đối phương đột nhiên giật dử, đáng vẻ giống như muốn đánh cô.

Nếu có chuyện phải hô lên để thu hút sự chú ý, Tần Khai Hân nhớ lời Bùi Thần nói, cô gắng hô to: “Tôi dừng xe tất nhiên phải tìm cảnh sát giao thông, anh làm gì vậy?”

Người nọ càng hung tợn: “Tìm cảnh sát giao thông nói tôi dừng xe của cô, không muốn chịu trách nhiệm đúng không?”

“Tôi nói tôi không chịu trách nhiệm bao giờ? Người nào dừng người nào cảnh sát giao thông đến đây xem thì biết, anh hung dữ như vậy để làm gì?” Một khi khí thế bộc phát, cô không còn cảm thấy sợ hãi như vừa rồi nữa.

“Cái gì gọi là hung dữ? Cô có tin tôi đánh cô hay không?” Chàng trai kia giờ nắm đấm lên.

“A, cảnh sát phải không, cứu mạng, có người muốn đánh chết tôi!” Tần Khai Hân hét vào di động, hấp dẫn không ít sự chú ý của người qua đường, họ nhao nhao tới xem.

Sắc mặt đối phương đã có chút biến hóa, đặc biệt là cô gái kia, kéo bạn trai nói thảm hai câu, trong mắt chàng trai hiện lên chút hoảng hốt, tuy vẫn cực kỳ hung dữ nhưng không còn động tay động chân, anh ta chỉ vào Tần Khai Hân mắng: “Này, bà tám thối tha, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đánh người hả? Đừng ngậm máu phun người!”

“Là chính anh nói muốn đánh tôi, tôi còn ghi âm vào đây.” Tần Khai Hân nheo mắt.

Về mặt chàng trai càng kích động, “Tôi chỉ thuận miệng nói một câu nhưng không hề đánh người, cô không bồi thường lại còn muốn vu oan cho tôi sao?”

“Được rồi, đừng âm ỉ nữa!” Bọn gái anh ta đi tới, “Tất cả mọi người đều nhường một bước, như vậy đi, cô bồi thường cho chúng tôi 500, chuyện này coi như xong.”

Tại sao đột nhiên chỉ còn 500 thôi hả? Tần Khai Hân ngăn người, không nghĩ tốc độ hạ giá nhanh đến như vậy. Nếu như ngày thường, lấy tính cách nhân nhượng cho khỏi phiền, cô chắc chắn đền tiền, nhưng lúc này cô lại nhớ tới lời Bùi Thần nói.

Cô không nói gì, lẳng lặng đứng đó, bất kể đối phương uy hiếp đe dọa thế nào cũng không hé răng.

Đôi nam nữ hùng hùng hổ hổ đòi tiền không thành muốn rời khỏi nhưng lúc này cảnh sát giao thông ở gần đó đã tới hiện trường.

Lần này, cục diện thay đổi 180 độ, hai người vừa rồi còn hung dữ bắt đầu cầu tình, hóa ra chàng trai này là nhân viên cửa hàng 4S(*) trộm xe của khách đưa bọn gái đi hóng gió, hơn nữa anh ra rẽ ngoặt lại muốn người khác chịu trách nhiệm, đừng nói là bồi thường, ngay cả công việc sợ cũng không giữ

được.

(*) Cửa hàng 4S là mô hình ‘bốn trong một’ kinh doanh nhượng quyền thương mại của ô tô bao gồm: doanh số bán xe, bộ phận, dịch vụ và thông tin phản hồi. Nó có sự xuất hiện của một hình ảnh thống nhất, tính thống nhất, tiêu chuẩn quản lý thống nhất, chi hoạt động một tính năng thương hiệu duy nhất.

Sự việc lộ rõ chân tướng, Tần Khai Hân thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng cô lại phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, cô không mang bằng lái nên cũng bị giữ xe.

Tần Khai Hân nóng nảy, khách hàng đang chờ bánh ngọt của cô, xe bị giữ thì giao đồ kiểu gì? Cô thử cầu tình nhưng không có tác dụng. Lúc này, một chiếc xe ô tô đen có rèm che dừng lại bên cạnh cô, Bùi Thần mặc áo gió màu xám bước xuống.

“Em làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Tôi quên mang bằng lái, cảnh sát muốn giữ xe.” Tần Khai Hân gấp đến độ sắp khóc.

“Có việc gấp?”

“Tôi còn bánh ngọt chưa giao.”

“Bánh ngọt ở đâu?”

“Chỗ ngồi phía sau xe.”

Bùi Thần mở cửa xe, lấy bánh ngọt ra, nói: “Đi, anh đưa em đi giao hàng.”

Sự tình khẩn cấp, Tần Khai Hân không có chối từ, lên xe Bùi Thần.

Xe của anh rất sạch sẽ, ghế ngồi màu đen bọc da, buồng lái màu đỏ sậm, nhìn thế nào cũng không giống chiếc xe Passat.

Sau đó, Tần Khai Hân bừng tỉnh, mẹ nó, đây là xe Phaeton! (Phaeton là một dòng xe của hãng Volkswagen, có giá từ 70.000 USD)

Cô có chút không quen, vụng trộm liếc mắt nhìn Bùi Thần, anh đang điều khiển tay lái, chăm chú lái xe, không nói gì, cũng không nhìn cô.

Radio phát nhạc nhẹ, càng lúc càng làm khoang xe lộ ra sự yên tĩnh đáng sợ, Tần Khai Hân gục đầu xuống, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Haizz, lễ Giáng sinh êm đẹp, làm sao có thể biến thành như vậy? Đến tận bây giờ Tần Khai Hân vẫn không thể tin được mình vậy mà lên xe Bùi Thần, lại còn cùng anh ngồi trong một không gian kín.

Quả thực xấu hổ muốn chết!

“Đi như thế nào?” Bùi Thần bất ngờ hỏi.

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

Ánh mắt hai người chạm nhau, Bùi Thần cười cười: “Trước tiên giao cho nhà nào?”

“A...!” Tần Khai Hân bừng tỉnh đại ngộ, tay chân luống cuống lục tìm di động: “Vườn hoa XX, rẽ trái ở giao lộ phía trước.”

Xe vững vàng nổ máy, Tần Khai Hân nói địa chỉ từng nhà cần giao bánh, Bùi Thần không nói lời nào, tuy nhiên khi gặp giao lộ sẽ hỏi cô đi như thế nào.

Cô nhìn ra được, anh đối với nơi này không hề quen thuộc, cho dù là chỗ nổi tiếng nhất cũng phải hỏi qua mới biết.

Vì thế từ trước tới giờ anh vẫn luôn ở nước ngoài sao?

Tần Khai Hân nhớ lại hôn lễ của Quách Tiểu Thanh, bọn họ trò chuyện trong phòng trang điểm, anh chính là phù rể đẹp trai mới về về nước? Nhiếp ảnh gia? Mấy năm nay, cô hoàn toàn không biết chút gì về anh cả.

Trong lòng bỗng nhiên hơi luống cuống, Tần Khai Hân không dám biểu hiện ra bên ngoài, cúi đầu liên lạc với khách hàng qua tin nhắn.

Cứ như vậy, giao xong chiếc bánh ngọt cuối cùng, Bùi Thần lại lái xe đưa cô về phòng làm việc.

Xe dừng lại, không đợi Tần Khai Hân tháo dây an toàn, Bùi Thần đã xuống xe, đi sang bên kia giúp cô mở cửa.

“Cảm ơn...” Tần Khai Hân bước xuống.

“Không cần khách khí.” Anh nhàn nhạt trả lời, chưa có ý tứ muốn rời đi.

Chẳng lẽ anh ấy muốn đi lên với mình? Tần Khai Hân ngẩn người, nói: “Tôi về đây, cảm ơn.”

Đi chưa được mấy bước thì nghe thấy anh nói: “Anh muốn đặt một chiếc bánh ngọt.”

Tần Khai Hân dừng bước, gian nan xoay người: “Ngại quá...” Cô muốn nói đơn đặt hàng hôm nay đã đầy.

Nhưng anh cứ chăm chú nhìn thẳng vào cô như vậy, dưới ánh sáng lò mờ của bãi đỗ xe, bên trong chiếc áo gió anh mặc chỉ có một cái áo sơ mi trắng mỏng.

Một trận gió thổi tới, người không biết lạnh cũng cảm thấy run.

Tần Khai Hân thỏa hiệp: “Tôi vẫn còn mấy đơn đặt hàng chưa làm, chắc anh phải chờ một lúc.”

“Không sao, anh sẽ chờ trong xe.” Anh nói xong, hắt hơi một cái.

Thôi, coi như báo đáp anh giúp mình giao hàng đi, Tần Khai Hân thờ dãi, nói: “Cái đó... Phòng làm việc của tôi ở trên lầu, nếu anh không ngại...”

“Anh không ngại.” Anh mỉm cười trả lời rất nhanh.

Mẹ nó! Trong lòng Tần Khai Hân âm thầm mắng một câu.

Ma xui quỷ kiến mời Bùi Thần vào phòng làm việc, Tần Khai Hân cảm thấy chính mình điên thật rồi, cô đành an ủi bản thân, đầu sao Tiết Mạn và Triển Lệnh Kiêu còn đang ở đây, hẳn là sẽ không quá xấu hổ.

Ây da, Triển Lệnh Kiêu!

Bỗng nhiên cô nhớ ra người này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lập tức trở nên hồi hộp, ở trong thang máy vội vàng nhấn một tin cho Tiết Mạn: Tình hình khẩn cấp, có khách tới thăm, hai người mau mau trốn vào phòng mình đi.

Bên kia chưa có tin tức thì thang máy đã tới nơi, Tần Khai Hân ra khỏi thang máy, trong lòng có chút hoảng sợ.

Cô rất sợ Triển Lệnh Kiêu, tuy rằng người đàn ông này ở trên ti vi tràn đầy nhân khí, nhưng khuôn mặt anh ta vĩnh viễn lạnh như băng, dường như ngoại trừ Tiết Mạn, người nào đối với anh ta cũng đều là không khí.

“Nếu bất tiện thì anh có thể vào xe ngồi chờ.” Bùi Thần giống như nhìn ra Tần Khai Hân khác thường, chủ động nói.

“Không phải.” Tần Khai Hân giải thích, “Bạn tôi và người yêu cậu ấy ở bên trong, tôi sợ... Quấy rầy bọn họ.”

“Ngày thường chỉ có mình em ở đây?” Bùi Thần hỏi.

Tần Khai Hân gật nhẹ đầu: “Ừm.”

Đợi chút, hẳn là anh sẽ không cho rằng trong phòng làm việc của cô giấu đàn ông đi? Mẹ nó, coi như giấu một trăm người cũng không phải chuyện của anh!

Trong lúc suy nghĩ, Tiết Mạn bên kia đã trả lời: “Chúng mình ở bên ngoài.”

Tần Khai Hân thở phào nhẹ nhõm, mà may Triển Lệnh Kiêu không có ở đây, nhưng... Như vậy chẳng phải là cô và Bùi Thần sẽ ở chung một chỗ sao? Không cần nha!

Tần Khai Hân lập tức khản trương, tay cầm chìa khóa đều đã run rẩy, khóa cửa cầm vào nhiều lần vẫn không được.

Bùi Thần đứng phía sau không nói lời nào.

“Ha ha, trời lạnh, tay hơi run.” Tần Khai Hân giải thích cố gắng che giấu sự xấu hổ.

“Cần giúp đỡ không?” Anh hỏi rồi tiến lên một bước, gần như giam cô ở giữa cơ thể anh và cánh cửa.

Tần Khai Hân càng khản trương, chòm chìa khóa trong tay kêu leng keng, “Không... Không cần...”

Còn chưa nói xong, tay anh đã duỗi ra, cầm lấy chìa khóa, cũng cực kỳ tự nhiên chạm vào tay cô.

Tần Khai Hân như bị điện giật vội rút tay lại, cuộn tròn trong góc.

Anh lại gần hơn nữa, hỏi: “Là chiếc này sao?”

“Không phải, là chiếc lớn nhất kia.”

...

Xác nhận nhiều lần, cửa cuối cùng cũng được mở ra, Tần Khai Hân chạy nhanh vào như một chú thỏ.

Triển Lệnh Kiều vừa tới cô đã kéo rèm vào, hiện trong phòng tối đen như mực, cô vội vàng kéo toàn bộ ra, còn bật hết đèn, lúc này cô mới cảm thấy an tâm một chút.

Quay đầu lại, Bùi Thần đã cởi giày, chuẩn bị đổi một đôi dép lê.

“Chờ một chút!” Tần Khai Hân chạy tới, đôi dép này không thể xỏ, tôi đổi cho anh cái khác.” Đây là đôi dép chuyên dụng của Triển Lệnh Kiều, nếu để anh ta phát hiện ra dép đã bị người khác đi qua, vậy không phải xong đời sao?

Nhưng từ giày ngoại trừ dép của Triển Lệnh Kiều thì không còn một đôi dép nam nào khác, chỉ còn một đôi to nhất màu hồng, trên mũi có hai quả dâu tây vĩ đại, chính là đôi dép cô mua lúc đi học ở Đài Loan.

“Cái đó... Người yêu của bạn tôi có tính thích sạch sẽ, không thể đụng vào dép lê của anh ta, nếu không thì anh trực tiếp xỏ giày vào đi, không sao đâu!”

“Anh xỏ đôi này đi.” Bùi Thần lấy đôi dép hình dâu tây, đi ở dưới chân.

A...

Tần Khai Hân quần bách nhìn Bùi Thần, dáng người anh rất cao, mặc áo khoác xám và quần đen khí thế mười phần, so với đôi dép màu hồng chỉ xỏ được nửa bàn chân thật sự không phù hợp. Nhưng anh lại không chút để ý, về mặt thần nhiên bước đi.

Thôi, kệ anh vậy...

“Trước anh ngồi đây một lát, tôi làm xong bánh của khách sẽ làm cho anh.” Thời gian có vẻ eo hẹp, Tần Khai Hân cũng không lo được nhiều như vậy, đi vào phòng bắt đầu làm việc.

Phòng làm việc của cô cũng là nơi trước mắt cô ở tạm thực ra là một căn nhà trọ, bởi vì phòng bếp xây kiểu mở nên cô dứt khoát cải tạo nó và phòng khách thành phòng làm việc. Ngoài ra căn nhà trọ này vẫn còn một phòng, là nơi bình thường cô hay nghỉ ngơi, một phòng khác bị cô biến thành phòng chứa, dùng để xếp dụng cụ làm bánh ngọt.

Trong phòng làm việc có ghế salon, đối diện là bàn làm việc. Tần Khai Hân đang bận rộn làm việc trên bàn còn Bùi Thần ngồi một mình ở chỗ kia, thu toàn bộ động tác của cô vào đáy mắt.

Lúc này Tần Khai Hân và người bình thường vụng về hấp tấp hoàn toàn bất đồng, cô mặc đồng phục màu trắng, tóc dài túm lại buộc đằng sau gáy, ánh mắt chuyên chú, động tác gọn gàng nhanh chóng, cô giống như một phù thủy làm bánh ngọt trứng muối, bơ sữa bình thường qua tay cô đều có thể biến thành tác phẩm nghệ thuật, tinh xảo mà ngọt ngào, làm cho người ta không thể dời mắt.

Điều càng khiến người ta không thể bỏ qua chính là ánh mắt chuyên chú kia, cô đặt từng bông hoa trang trí vào mặt bánh, đứng thẳng lên quan sát rồi cẩn thận điều chỉnh để đảm bảo mỗi bông hoa trên bánh ngọt đều nở rộ với hình ảnh đẹp nhất.

Rốt cuộc một chiếc bánh ngọt đã hoàn thành, Tần Khai Hân mỉm cười hài lòng, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, cô phát hiện Bùi Thần vậy mà lại ngồi trên ghế salon, khuỷu tay đặt trên đầu gối, chống cằm, yên lặng nhìn cô, cũng không biết anh đã nhìn như thế bao lâu rồi.

Xấu hổ khó khăn lắm mới bị công việc phân tán lại dâng lên trong lòng, Tần Khai Hân háng giọng một cái: “Cái đó, trên bàn trà có tạp chí, anh có thể xem...”

“Được.” Bùi Thần cười cười, cầm lấy một quyển tạp chí.

Tần Khai Hân nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu đi làm chiếc bánh khác, không nghĩ tới mới cắt bánh được một chút, ngẩng đầu lên, anh lại đang nhìn cô rồi.

Như vậy còn có thể làm tiếp nữa sao?

Tần Khai Hân thỏa hiệp: “Nếu không tôi làm bánh của anh trước, anh muốn loại bánh kiểu nào?”

“Không cần vội, anh có thể đợi.”

Nhưng tôi không đợi được nữa! Đáy lòng Tần Khai Hân gào thét, chỉ có thể bất chấp khó khăn tiếp tục làm, may mà đơn hàng hôm nay còn lại không nhiều lắm, chỉ cần trang trí chiếc bánh cuối cùng, cô làm hơn một tiếng là xong.

Cô ngẩng đầu, quả nhiên Bùi Thần vẫn đang nhìn cô.

Tần Khai Hân không nhịn được, hỏi: “Tôi đã xong việc rồi, anh muốn bánh ngọt loại nào?”

“Anh thế nào cũng được.”

Cái gì gọi là ‘cũng được’? Tần Khai Hân bỗng nhiên có chút tức giận, ban đầu để cho người này đi lên cô đã không muốn, không nghĩ tới còn để anh ngồi đây nhìn cô làm bánh ngọt cả buổi trưa, anh coi chỗ này là rạp chiếu phim sao? Phim chiếu cả buổi cũng nên kết thúc nha!

Sẽ không phải là anh đang đùa giỡn với cô đi?

Tần Khai Hân đột nhiên hiểu ra, nhất thời sắc mặt trầm xuống: “Tôi còn phải đi giao hàng, nếu không thì chờ anh nghĩ ra rồi tôi sẽ làm cho anh?” Ngụ ý là, anh có thể đi, lão nương không muốn chơi đùa với anh.

“Được.” Bùi Thần đứng lên, cầm chìa khóa xe, nói: “Anh đưa em đi.”

Tần Khai Hân ngạc nhiên, cô không phải có ý này!

“Nhân tiện nghĩ xem anh muốn loại bánh thế nào.”

Cái gì?!

Tần Khai Hân tròn to mắt nhìn anh, cảm thấy chút nữa rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tám giờ tối, Tần Khai Hân ngồi ở ghế phụ trong chiếc xe nhìn giống như Passat, nhìn ánh đèn neon qua cửa kính, bỗng sinh ra cảm giác lưu luyến.

Trời ạ, đã giờ này rồi, vì cái gì mà cô và Bùi Thần vẫn còn ở cùng một chỗ?

Tiết Mạn lại gửi tới một tin nhắn.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Minh muốn ra ngoài một thời gian, chuyện trong tiệm phiền cậu rồi.

Bánh kem dâu tây: Cậu đi cùng núi băng sao?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Anh ấy muốn mình theo anh ấy đến núi Trường Bạch(*) quay phim, đúng là có bệnh!

(*) Núi Trường Bạch, còn gọi là núi Bạch Đầu hoặc núi Paektu, là một ngọn núi dạng núi lửa nằm trên biên giới giữa Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên và Trung Quốc. Với chiều cao 2.744 mét, núi Bạch Đầu là đỉnh cao nhất trong dãy Trường Bạch ở phía bắc và dãy Bạch Đầu Đại Cản ở phía nam. Đây cũng là đỉnh núi cao nhất trên bán đảo Triều Tiên và khu vực Mãn Châu.

Bánh kem dâu tây: Núi Trường Bạch rất lạnh, cậu nhớ mặc áo ấm đấy!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A... Nếu như lạnh mình sẽ lột áo khoác anh ấy ra.

Bánh kem dâu tây: Cậu độc ác quá, hù chết người yêu bây giờ.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Đối với đàn ông phải độc ác mới được, cậu không độc ác họ sẽ ức hiếp cậu, được một tác lại muốn tiến một thước (ý là được voi đòi tiên).

Tần Khai Hân bắt gặp liếc nhìn Bùi Thần.

Anh vẫn đang lái xe, vẻ mặt thản nhiên.

Có phải người này cảm thấy mình dễ bắt nạt cho nên mới được một tác lại muốn tiến một thước như vậy? Tần Khai Hân càng nghĩ càng giận: “Dừng xe!”

Xe đậu ở ven đường, Bùi Thần nhìn cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Lúc này, sắc trời tối đen, trong xe ngay cả nhạc cũng chưa mở, yên lặng đến đáng sợ.

“Tôi...” Dừng khí vừa bộc phát đã bị dập tắt, cô nói, “Hôm nay tôi thấy rất mệt...” Ngụ ý là, tôi đã mệt mỏi như thế mà anh còn không biết xấu hổ muốn tôi làm bánh ngọt cho anh nữa sao?

Bùi Thần khẽ gật đầu: “Em chưa ăn cơm phải không?”

“Đúng... Đúng vậy!” Tần Khai Hân gật đầu thật mạnh, dò hỏi: “Nhưng... Cái bánh ngọt kia... Anh cần gấp sao?”

“Thật ra không vội.” Anh nói.

Tần Khai Hân hai mắt phát sáng: “Vậy không bằng...”

“Chúng ta ăn com trước đi.”

Cái gì?!

Tần Khai Hân lại một lần nữa hóa đá.

Kiếp này, Giáng sinh tồi tệ nhất mà Tần Khai Hân từng trải qua chính là hôm nay, cô ngồi bên bờ hồ Ngân Thái ăn bít tết, nhìn mỹ thực trước mắt, cảm giác như ngồi trên đồng than.

Bít tết bày phần chín, thịt bò chọn phần non mềm nhất, dưới tác dụng của nhiệt độ cao, bên ngoài co lại sinh ra vị bơ ngọt ngào, bên trong vẫn ngon ngọt tươi mới, khi cắt một miếng, nước thịt bị giữ lại bắn tung tóe, ngoài chín trong sống, dư vị dài lâu.

Đối với Tần Khai Hân bụng đói kêu vang mà nói, đây vốn là mỹ vị hiếm có, nhưng giờ phút này bởi vì người ngồi đối diện, một chút khẩu vị cô cũng không có.

“Không hợp khẩu vị?” Bùi Thần hỏi.

“A...” Thực ra Tần Khai Hân rất muốn nói cho anh biết thịt không sao, anh mới có vấn đề nhưng cô không thể nói nên lời, đành phải yếu ớt đáp: “Tôi cảm thấy bánh Brownie(*) này làm không chính tông.”

(*) Bánh Brownie có nguồn gốc từ Anh, là loại bánh đặc thù của chocolate. Nó là sự kết hợp hoàn hảo của bơ, bột cacao và chocolate đen. Bánh Brownie hấp dẫn người ăn bởi vị đắng dịu của socola, vị ngọt của đường, mùi thơm nhẹ nhàng của bột bánh cùng với vị béo ngậy của kem tươi.

“Có vấn đề gì sao?”

“Brownie là loại bánh ngọt vị rất đặc trưng, có chocolate vụn, còn có bông lan xốp, hơn nữa hương vị chocolate vô cùng đậm đà, nhưng mà cái này...” Tần Khai Hân lắc đầu, “Nó chỉ là bánh Mousse(*) có vị chocolate, kiểu dáng cũng không đẹp lắm.”

(*) Bánh Mousse: bánh ngọt có nguồn gốc từ Pháp, là dòng bánh nhiều kem ít bánh, chỉ có một lớp bánh gâteau mỏng bên dưới để bánh. Bánh được trộn với các nguyên liệu như: chanh leo, caramen, dừa sấy, cam, socola, phô mai nướng...v.v.v. Khi ăn ta có thể cảm thấy lớp Mousse tan từ đầu lưỡi đến cuốn họng mang theo vị béo ngậy của lớp kem tươi kết hợp với hương trái cây chua nhẹ (dâu, phúc bồn tử, chanh dây, cam...) hay vị ngọt ngào của chocolate (tùy từng loại Mousse). Ngoài những đặc tính trên, bánh Mousse còn có thể có hoặc không có lớp bột bánh phía dưới, thường là bánh bông lan cơ bản (sponge cake) hay cứng hơn có cookie, cracker.

Nói đến bánh ngọt, lời của cô trở nên nhiều hơn, giống như hiện hết lên trên mặt.

“Xem ra anh nên nếm thử bánh Brownie em làm.” Bùi Thần cười nói.

“Tôi làm bánh Brownie không dám nói là ngon nhất, nhưng so với bánh này tuyệt đối chính tông.” Tần Khai Hân nói xong, bỗng ý thức được người này không định tha cho cô đi? Chẳng lẽ ăn xong bữa com này, anh còn muốn kêu cô quay về làm bánh ngọt hay sao?

Không được, lần này tuyệt đối không thể để cho anh đạt được mục đích!

Tần Khai Hân nói: “Nhưng mà hiện tại tôi không làm bánh Brownie nữa.”

“Vì sao?” Bùi Thần hỏi.

Tần Khai Hân đảo mắt, có nên nói dối không đây? Có! Cô nói: “Bori vì tôi không thích ăn nhiều chocolate, quá ngọt.”

Bùi Thần trầm mặc một hồi.

Tần Khai Hân đắc ý, xem anh sẽ nói được gì?

“Em đã sớm biết bánh Brownie ở đây không có quá nhiều chocolate.”

Trong nháy mắt gương mặt Tần Khai Hân chuyển sang màu đỏ, sao cô lại quên điểm này chứ?

“Tuy không chính tông nhưng hương vị cũng được...” Tần Khai Hân giả vờ ăn, miệng cười đến cứng ngắc.

Bùi Thần không nỡ vạch trần cô, chỉ lẩm bẩm một câu: “Anh nhớ rõ trước kia em cực kỳ thích chocolate.”

Tần Khai Hân ngẩn ra, tay cầm thìa cứng đờ.

Được được, vì sao anh bỗng đứng nhắc tới điều này? Cô ghét nhất bị người khác nhắc lại chuyện xưa, đặc biệt còn là anh – người cũ trước mặt.

Tần Khai Hân cắn răng nói: “Đó đều là chuyện trước đây, khẩu vị con người sẽ thay đổi, thích nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn, cũng có thể là do đầu bị hư.”

“Nghĩa là sao?” Bùi Thần uống một ngụm cà phê, tùy ý ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chính là như vậy!” Tần Khai Hân nói như đinh đóng cột.

Anh quay đầu lại, ánh mắt trở nên sâu xa, nói: “Anh thì khác, thích chính là thích, sẽ không thay đổi.”

Có ý gì? Tần Khai Hân sững sờ nhìn anh.

Bùi Thần cười cười, không nói chuyện.

Một cuộc đối thoại tựa hồ đã chạm vào sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất, không khí vốn coi như hòa hợp lập tức trở nên lúng túng.

Tần Khai Hân cúi đầu ăn cơm, miếng thịt bò tươi ngon trong miệng bỗng chốc nhạt nhẽo vô vị, trong lòng cô vẫn nhớ câu nói sau cùng kia của Bùi Thần.

Thích chính là thích, sẽ không thay đổi.

Dễ nhận thấy rằng anh không đồng tình với câu trước của cô, tại sao anh lại phủ nhận? Chẳng lẽ là muốn ám chỉ điều gì?

Liên tưởng đủ kiểu, Tần Khai Hân càng nghĩ càng thấy không thích hợp, từ sau khi Bùi Thần xuất hiện liền một mực bên cạnh cô giống như âm hồn không tan, thậm chí lễ Giáng sinh cũng không buông tha cho cô, bây giờ còn nói những thứ không hiểu ra sao cả, sẽ không phải là...

Chẳng lẽ anh cho rằng cô vẫn còn thích anh?

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!

Trong lòng Tần Khai Hân chửi ầm lên, người cô hận không kịp làm sao có thể thích chứ?

Anh là tự tin có thừa nên mới chạy tới trêu chọc cô, cho rằng cô vẫn là con nhóc béo khờ khạo của bảy năm trước luôn theo sau anh làm người hầu sao?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Tần Khai Hân đặt dao nĩa xuống một bên, cất giọng trong trẻo, không đợi Bùi Thần ngẩng đầu, cô đã nhanh chóng đứng dậy: “Muộn rồi, tôi còn có chút việc về trước.”

“Anh đưa em về.”

“Không cần!” Cô vội vàng cự tuyệt, “Hôm nay đã làm phiền anh, chuyện còn lại tôi có thể tự giải quyết, còn nữa, về phần bánh ngọt của anh, nguyên liệu không đủ, làm ra ăn cũng không ngon, tôi cảm thấy anh vẫn đừng nên lãng phí tiền bạc vào những thứ này.” Rốt cuộc cô đã nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng.

“Được.” Anh cũng không có ý cưỡng cầu.

“Đúng rồi, để cảm ơn anh đã giúp tôi giao bánh ngọt, bữa cơm này cứ tính cho tôi.” Cô nói xong liền cầm lấy ví tiền.

Bàn tay bất ngờ bị giữ chặt lại.

Tay chạm tay cảm giác giống như bị điện giật, Tần Khai Hân cảnh giác nhìn anh: “Anh muốn làm gì?”

“Là anh mời em ăn cơm, sao có thể để em thanh toán được.” Anh rút tay về, hợp tình hợp lý nói.

“Anh giúp tôi, tôi mời anh bữa cơm cũng là chuyện nên làm.” Cô không chịu yếu thế, một khi vũ trụ nhỏ bị kích nổ, đồng học Tần Khai Hân của chúng ta vẫn là rất có nguyên tắc.

“Nếu em có ý cảm ơn anh, chẳng lẽ không nên hỏi anh muốn gì sao?”

Được lắm, cái đuôi hồ ly rốt cuộc đã lộ ra rồi!

“Vậy anh muốn tôi làm gì?” Cô khẽ nhún mày nhìn anh, bỗng nhiên rất muốn nghe từ trong miệng người này có thể yêu cầu ra sao.

Bùi Thần bình tĩnh trả lời: “Muốn cảm ơn anh thì để anh đưa em về, thế nào?”

???

Tần Khai Hân ngậy ngẩn cả người, cô còn tưởng Bùi Thần sẽ đưa ra yêu cầu gì quá phận, tuyệt không nghĩ tới anh lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Tôi muốn cảm ơn anh, việc đó và việc anh đưa tôi về nhà có quan hệ sao?” Tần Khai Hân không thể giải thích được.

“Đối với anh mà nói, có thể đưa một tiểu thư xinh đẹp về nhà là chuyện vô cùng vinh hạnh.”

“...”

“Không được sao?” Anh nhìn cô, mỉm cười, “Thực ra em không cần cảm ơn anh, giúp em là chuyện nên làm.”

Cảm ơn sao có thể thiếu được! Cô không muốn nợ nhân tình của anh!

Tần Khai Hân cắn răng: “Được, vậy phải làm phiền anh đưa tôi về nhà rồi.”

Dọc đường hai người không hề nói gì.

Bùi Thần bấm nút, radio trên xe đang phát chương trình liên quan đến Giáng sinh, MC nói bằng giọng xúc động: “Trong giờ phút này, ở tại nơi đây, người ở bên cạnh bạn, là ai?”

Tần Khai Hân quét mắt liếc sang Bùi Thần, trong lòng rầu rĩ.

“Nếu có một người như thế, vừa lúc đối phương lại là người quan trọng nhất trong cuộc đời bạn, xin nhất định phải mượn cơ hội nói với người đó một câu, Giáng sinh vui vẻ, em/anh yêu anh/em.”

Đèn đỏ, xe dừng lại.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần bất ngờ mở miệng, quay đầu nhìn cô.

Lúc này, bên ngoài cửa xe anh ngồi chính là một công viên, trong công viên có một cây thông Noel khổng lồ, vô số các loại đèn màu quấn quanh trên nhánh cây nhấp nháy lúc sáng lúc tối, giống hệt ánh mắt anh vào giờ phút này, thâm thúy mập mờ, như muốn giam người ta trong đó.

Trái tim Tần Khai Hân rung lên, cô dè dặt hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Giáng sinh vui vẻ.” Bùi Thần nói.

Lòng của cô suyt nữa thì bị treo trên cổ họng, dường như sợ anh nói ra câu tiếp theo, cô vội vàng đáp lại: “Cảm ơn... Tôi cũng chúc anh Giáng sinh vui vẻ.”

Anh không nói gì, chỉ là tiếp tục trầm ngâm nhìn chằm chằm vào cô, cảm giác kia giống như xuyên qua không gian và thời gian, lưu lại bên trong một thứ gì đó không biết tên, ngay đến hô hấp cũng như ngừng hẳn.

Mãi đến khi đèn xanh bật sáng, chiếc xe phía sau không kiên nhẫn bấm còi inh ỏi mới phá vỡ sự yên lặng này.

Xe tiếp tục nổ máy đi về phía trước, chỉ có không khí trong xe so với lúc trước khác nhau rất lớn, giống như tràn ngập một loại không khí nào đó không nói rõ được.

Rốt cuộc đã tới nơi.

Tần Khai Hân gần như là trốn khỏi xe, cô xoay người nói “Cảm ơn” rồi “Hẹn gặp lại”, sau đó quay đầu, chạy thẳng vào tiểu khu.

Bùi Thần nhìn bóng lưng cô rất lâu, mãi đến khi cô biến mất trong đêm tối, cái gì cũng không nhìn thấy, lúc này mới nâng cửa kính lên, yên lặng rời đi.

+++++

Lời tác giả: [20/3/2016: đã xong chương này, viết văn thật quá mệt mỏi, tôi đi nghỉ ngơi một chút. Vạn nhất có nguyên nhân khiến cho lời văn trước sau mâu thuẫn, chờ đến khi viết xong tôi sẽ sửa lại, xin đừng để ý.]

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tần Khai Hân về đến nhà đã là hơn 10 giờ tối, thể chất và tinh thần đều mệt mỏi, cô vội vàng tắm rửa một phen rồi sau đó ngã xuống giường, muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Anh thì khác, thích chính là thích, sẽ không thay đổi.”

Tại sao trong đầu lại nhớ tới những lời này của Bùi Thần? Tần Khai Hân mở mắt ra, làm thế nào cũng không ngủ được.

Thôi, cô vẫn nên uống một bát mỳ ăn cho khỏi đói.

Trong lúc đang ăn mỳ, di động bỗng sáng lên, có người gọi cô trên QQ.

Hắc Sắc U Mặc: Giáng sinh vui vẻ!

Có lẽ đã gần một năm nay chưa cùng ‘lão bằng hữu’ nói chuyện phiếm, Tần Khai Hân cảm thấy ngạc nhiên, lập tức trả lời.

Bánh kem dâu tây: Anh cũng vậy, Giáng sinh vui vẻ!

Hắc Sắc U Mặc: Vẫn chưa ngủ sao?

Bánh kem dâu tây: Anh cũng chưa ngủ sao?

Hắc Sắc U Mặc: Múi giờ London.

Bánh kem dâu tây: Đúng rồi... anh vẫn đang ở Anh Quốc sao?

Hắc Sắc U Mặc: Ừm.

Bánh kem dâu tây: Anh có khỏe không? Đã lâu không liên lạc rồi.

Hắc Sắc U Mặc: Tôi vẫn khỏe, còn cô?

Tần Khai Hân thờ dài, người này luôn không thích nói chuyện của chính mình, dù sao cũng đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, cứ nói đi thôi.

Bánh kem dâu tây: Không tốt.

Hắc Sắc U Mặc: Vì sao?

Bánh kem dâu tây: Người từ chối tôi hồi trung học đã quay về, tôi rất phiền!

Hắc Sắc U Mặc: Anh ta nhắc lại chuyện xưa rồi hả?

Bánh kem dâu tây: Hình như không có.

Hắc Sắc U Mặc: Vậy cô phiền cái gì?

Lời này khiến Tần Khai Hân tự hỏi, ừ nhỉ, rốt cuộc mình phiền vì cái gì? Nói đúng ra, hôm nay cô dựng xe nên Bùi Thần mới tới đi?

Hơn nữa anh còn giúp cô giao hàng cả ngày, nước cũng không kịp uống.

Phải rồi, hôm nay anh chỉ mặc một chiếc áo mỏng, sẽ không phải là vội vàng đến chỗ cô nên chưa kịp mặc ấm chứ?

“Anh thì khác, thích chính là thích, sẽ không thay đổi.” Có lẽ câu này chỉ biểu đạt ý kiến bất đồng mà thôi, chắc do cô suy nghĩ nhiều.

Bánh kem dâu tây: Tôi cũng không biết, tôi chỉ thấy anh ta rất phiền!

Hắc Sắc U Mặc: Có lẽ là cô vẫn không quên được anh ta.

Bánh kem dâu tây: Không có khả năng!

Hắc Sắc U Mặc: Nếu đã vậy thì nghĩ thoáng chút đi!

Bánh kem dâu tây: Anh nói cũng có lý, chắc tại hôm nay quá mệt mỏi nên tôi hơi nhạy cảm.

Hắc Sắc U Mặc: Vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút.

Bánh kem dâu tây: Cảm ơn anh vì lúc tôi mệt nhất đã nghe tôi nói.

Hắc Sắc U Mặc: Không cần khách khí, có việc gì cứ tìm tôi.

Bánh kem dâu tây: Được, ngủ ngon.

Hắc Sắc U Mặc: Ngủ ngon.

Cất di động, Tần Khai Hân bỗng có cảm giác rõ ràng thông suốt, Hắc Sắc U Mặc nói đúng, chuyện đó đã qua bảy năm, cô nên nghĩ thoáng hơn mới tốt, có lẽ với Bùi Thần mà nói, cô chỉ là một học muội mà thôi.

Nghĩ thông suốt tự nhiên sẽ ngủ ngon, Tần Khai Hân mệt mỏi nhanh chóng đi vào mộng đẹp.

Tiết Mạn vậy mà lại cùng Triển Lệnh Kiều đi đến núi Trường Bạch, nơi đó trời rét lạnh, đất đóng băng, tuyết rơi trắng xóa, đối với Tiết Mạn quả thực giống như địa ngục, Tần Khai Hân thực sự không nghĩ ra được rốt cuộc Triển Lệnh Kiều đã sử dụng ma pháp gì để có thể thuyết phục đại tiểu thư Tiết Mạn chấp nhận hy sinh lớn như vậy.

Có lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu đi? Tần Khai Hân thờ dài, sức mạnh này quả nhiên vĩ đại, nhưng thiếu đi Tiết Mạn, cô phải trông nom chuyện trong cửa tiệm, đối với cô mà nói thực sự vất vả rồi.

Cuối năm có rất nhiều việc, còn mấy đơn đặt hàng bàn đồ ngọt, ngoài ra thỉnh thoảng cô cũng nhận một số đơn hàng nhỏ, xe bị giữ đã lấy lại..

Xong đời, cô quên mất áo tây trang của Bùi Thần!

Tần Khai Hân không muốn liên lạc với Bùi Thần nhanh như vậy nhưng tây trang đã giặt sạch ở bên người cảm thấy rất bất an, giống như một quả bom hẹn giờ.

Hôm qua không phải Hắc Sắc U Mặc đã nói sao, hãy nghĩ thoáng ra, cứ coi như bạn bè bình thường là được.

Đúng, chỉ là bạn bè bình thường!

Tần Khai Hân gửi cho Bùi Thần một tin: Tây trang của anh vẫn đang ở chỗ tôi, làm thế nào để trả lại anh?

Gửi xong cô liền nhanh chóng đi làm việc, quên mất chuyện này.

Hơn mười một giờ đêm, lúc cô sắp ngủ mới nhận được câu trả lời của Bùi Thần: Anh đang ở Tây Tạng, tín hiệu không tốt, khi về sẽ lấy sau.

Đi Tây Tạng vào mùa này? Tần Khai Hân chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy lạnh rồi.

Bánh kem dâu tây: Được, vậy hẹn gặp lại.

Bánh kem dâu tây: Đúng rồi, hôm qua thật sự rất cảm ơn anh.

Bùi Thần: Không cần khách khí.

Tán gẫu đơn giản thật sự giống như bạn bè bình thường, tuy trong lòng ít nhiều vẫn còn cảm giác kỳ quái nhưng nhìn lịch sử cuộc trò chuyện như vậy, cô cảm thấy rất thoải mái.

Cô không ngủ được, rời giường mở QQ, gửi cho Hắc Sắc U Mặc một tin nhắn.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, anh nói đúng, tôi đã thông suốt rồi, cảm ơn anh.

Đối phương rất nhanh đã trả lời lại.

Hắc Sắc U Mặc: Vậy thì tốt, có một số việc không nên xoắn xuýt quá.

Bánh kem dâu tây: Anh hồi âm thật nhanh, anh không bận ư?

Hắc Sắc U Mặc: Đã xong việc rồi.

Bánh kem dâu tây: Bây giờ ở Anh mới là 3 giờ chiều đi, hôm nay anh tan tầm sớm sao?

Hắc Sắc U Mặc: Nghỉ lễ Giáng sinh.

Bánh kem dâu tây: Đúng nha... Tôi bận đến choáng váng đầu óc, không nghĩ tới điều này.

Hắc Sắc U Mặc: Đừng nghỉ nữa, nghỉ ngơi sớm đi.

Bánh kem dâu tây: Được, ngủ ngon.

Hắc Sắc U Mặc: Ngủ ngon.

Tần Khai Hân nhanh chóng tiến vào mộng đẹp, nhưng tại một nơi rất xa trong nước, trong khách sạn đơn sơ ở Tây Tạng, có một người đang mất ngủ.

Mùa kinh doanh ế ẩm không có nhiều khách, tất cả khách sạn đều yên ắng. Bùi Thần có thể nghe thấy tiếng gió cao nguyên thổi vù vù bên ngoài cửa sổ, khách sạn không có điều hòa, vì vậy ngay cả khi ở trong nhà vẫn phải mặc áo khoác thật dày mới có thể duy trì nhiệt độ cơ thể.

Kính khùng hơn nữa là anh giống như bị cầm, cổ họng đau rát, anh không chắc việc này có thể ảnh hưởng đến kế hoạch chụp ảnh ở Tây Tạng của anh hay không.

Dĩ nhiên đây không phải nguyên nhân khiến anh không ngủ được, dù sao anh đã từng trải qua nhiều hoàn cảnh khắc nghiệt hơn thế: Chiến tranh Afghanistan, băng tuyết trắng xóa ở Bắc Cực, Sahara rộng lớn không một bóng người... Những thứ đó đều không thể ngăn cản bước chân anh, nhưng bây giờ anh lại lo lắng.

Vừa rồi, anh vậy mà suýt chút nữa lỡ miệng trước mặt Tần Khai Hân.

Không sai, anh là Hắc Sắc U Mặc, Hắc Sắc U Mặc chính là anh.

Bùi Thần bắt đầu mở máy chụp ảnh, rơi vào trầm tư.

Bảy năm trước, anh từng là Hội trưởng Hội học sinh trường Trung học Hướng Dương, bởi vì có hành vi chống lại nội quy nhà trường nên đã quen biết Tần Khai Hân.

Trong ấn tượng của anh, cô là một cô nhóc mập mạp, tóc ngắn, tính tình cầu thả, vừa nhìn thấy bánh ngọt đã cười đến híp cả hai mắt.

Rốt cuộc là từ khi nào thì anh bắt đầu để ý cô như vậy?

Có lẽ là vì cô đưa bánh ngọt mình thích nhất cho anh, ánh mắt khi đó rất kiên quyết; có lẽ là vì ở trong phòng Hiệu trưởng đáng vẻ cô rõ ràng rất sợ hãi nhưng lại không chịu khuất phục; có lẽ là vì cô kéo tay anh nói câu kia: ‘Học trưởng, người tốt không đấu với chó, chúng ta đi!’, hay có lẽ là vì cô đánh bạo đứng trước cửa phòng học nói với anh một câu: ‘Em thích anh...’

Tại sao khi đó anh không đáp ứng?

Rõ ràng chỉ cần nói ‘Được’ là xong nhưng lúc mở miệng lại biến thành: ‘Đừng nào loạn, mau trở về học đi!’

Là vì đồng học xung quanh giễu cợt hay vì tiếng chuông vào lớp vang lên, hoặc giả là nghe thấy tiếng bước chân của giáo viên...

Không phải, cũng không đúng!

Anh chỉ không muốn đồng ý nhanh như vậy, anh muốn nhìn thấy cô đỏ mặt giống như trái dâu tây tươi trang trí trên bánh, tươi mới lại ngon miệng.

Nhưng anh không nghĩ tới, tới hôm đó đã xảy ra một sự kiện thay đổi cả cuộc đời anh.

Mà vốn muốn trả lời câu nói của cô, cũng bởi vì sự kiện kia, đã trễ mất bảy năm.

Bánh kem dâu tây: Bạn chết mất, mình muốn tìm một trợ thủ!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tìm đi, tìm đi! Nam đừng tìm người quá xấu, nữ đừng tìm người quá đẹp!

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đủ chưa? Rốt cuộc thì bao giờ về?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhanh thôi, chắc khoảng nửa tháng nữa.

Bánh kem dâu tây: Cái gì?! Cậu đã đi nửa tháng rồi đó chị hai!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây có bão tuyết, công việc tạm dừng rồi, mình cũng không còn cách nào khác!

Bánh kem dâu tây: Chúc cậu mang thai ngoài ý muốn, sớm sinh quý tử.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cút!

Tần Khai Hân mở máy tính, đăng thông báo tuyển dụng lên mạng, trong vòng vài ngày, cô nhận được vô số cuộc điện thoại, người chưa từng có kinh nghiệm nhưng yêu cầu tiền lương 5000, có người yêu cầu bao ăn, ở, đi lại còn cả ‘tam hiểm ngũ kim’(*), thậm chí người tự xưng là đầu bếp năm sao từng làm bánh ngọt cho Tổng thống Mỹ cũng có. d.d/j'q;đ

(*) tam hiểm ngũ kim: gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn lao động, bảo hiểm thai sản và quỹ nhà ở.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy?” Tần Khai Hân ngồi trong tiệm, yên lặng hỏi trời cao.

“Chị Khai Hân, mấy ngày nay chị làm sao thế?” Tiểu Lưu – nhân viên cửa tiệm chạy tới hỏi.

“Gần đây bận quá, chị muốn tìm một trợ thủ, kết quả những người tới hỏi đều là kỳ hoa(*), haizz!”

(*) kỳ hoa: phép ẩn dụ để chỉ những người có suy nghĩ, hành vi không hiểu nổi, mang ý chế giễu mỉa mai.

“Trợ lý? Phải biết làm bánh ngọt sao?”

Tần Khai Hân nói: “Có thể giúp chị một số việc, không cần làm rất tốt, chỉ cần có chút kinh nghiệm là được, em quen biết người nào như vậy à?”

Tiểu Lưu nghĩ một chút: “Kinh nghiệm thì không có, nhưng biết nấu ăn và tiếp thu nhanh có được không?”

“Vậy cũng được!” Tần Khai Hân gật đầu, biết nấu ăn thì làm bánh ngọt sẽ không có vấn đề gì.

“Nhưng mà cậu ấy là sinh viên đại học vừa được nghỉ đông, chỉ có thể làm một thời gian...”

“Không sao, thời gian này chị thực sự bận không hết việc rồi.”

“Được, để em gọi cho cậu ấy đến.”

Tần Khai Hân vô cùng cao hứng chờ người Tiểu Lưu mời tới nhưng rất nhanh đã phải thất vọng, tại sao lại là một chàng trai? Tuổi hơn hai mươi, đáng người cao gầy, gương mặt giống búp bê rất đáng yêu, cậu ta có thể làm trợ thủ cho cô sao? Có vẻ không ổn lắm..

“Chị Khai Hân, đây là em họ em, tên là Hà Vân Hi, học y, chị thấy thế nào? Bộ dạng tuấn tú lịch sự không? Cha mẹ quanh năm không ở nhà, cậu ấy thường xuyên tự mình nấu ăn, mùi vị rất ngon...” Tiểu Lưu khen em họ mình một phen, nói: “Vân Hi, mau chào chị Khai Hân đi.”

“Chào chị Khai Hân.” Hà Vân Hi cười lộ ra hai hàm răng trắng.

“Chị chỉ làm bánh ngọt, em có hứng thú không?” Tần Khai Hân lo lắng hỏi.

“Em rất thích đồ ngọt.” Hà Vân Hi nói.

“Tiền lương phía chị không cao, hai ngàn một tháng, bao cơm, có khi buổi tối còn phải tăng ca, em chấp nhận sao?”

“Không thành vấn đề.” Trái lại cậu ta rất thẳng thắn.

Tần Khai Hân gật đầu: “Vậy trước em làm thử một tuần đã.”

Hà Vân Hi rất nhanh đã thích ứng được với công việc, đúng như lời Tiểu Lưu nói, khả năng học hỏi của cậu ta rất tốt, tay chân nhanh nhẹn, làm việc cực kỳ siêng năng, có cậu ta giúp đỡ hiệu suất công việc của Tần Khai Hân ngày càng cao. Pey_lqđ

Quan trọng nhất chính là, cậu nhóc này biết nấu ăn, lúc trước một mình Tần Khai Hân ở nhà, nếu công việc bận rộn, ba bữa cơm chủ yếu tùy tiện giải quyết, nhưng Hà Vân Hi thì khác, theo lời nói của Tiểu Lưu, Hà Vân Hi nấu ăn rất ngon, nguyên liệu nấu ăn đơn giản qua tay cậu ta chế biến lập tức trở nên đầy đủ sắc, hương, vị, cơm cũng có thể ăn thêm một chén.

Một tuần sau, Tần Khai Hân béo lên hai cân, hơn nửa phần lớn thịt đều tập trung ở trên mặt.

“Trời ạ, chị không thể ăn nữa!” Trong phòng làm việc, Tần Khai Hân soi gương trong sự hoảng loạn.

“Vi sao?” Hà Vân Hi hỏi.

“Đều tại em, nấu cơm quá ngon, làm chị ăn giống như heo, từ hôm nay trở đi, không cho em nấu cơm nữa.” Tần Khai Hân hạ lệnh.

“Nếu không thì ăn cháo đi? Em mua ít tôm và sò, buổi tối nấu cháo hải sản.”

“Được!” Tần Khai Hân gật đầu thật mạnh, khoan đã, tại sao cô cảm thấy có gì đó không đúng lắm?

Buổi tối, Tần Khai Hân ăn hai bát cháo hải sản lớn, sờ cái bụng tròn vo nghĩ, ăn xong nhất định mình phải giảm béo!

Ngoại trừ nấu cơm Hà Vân Hi còn có thể làm việc nhà, trước kia làm việc xong, Tần Khai Hân đều tự mình rửa sạch dụng cụ, bây giờ tốt rồi, có Hà Vân Hi chẳng khác nào có bảo mẫu, phòng bếp được dọn dẹp sạch sẽ không nói, ngày đó sau khi đi giao hàng về, Tần Khai Hân phát hiện cậu ta vậy mà đã giặt sạch hết đồng quần áo mấy ngày của cô.

Nhìn bóng lưng Hà Vân Hi phơi quần áo ngoài ban công, Tần Khai Hân nghĩ, nếu cậu nhóc này lớn chút nữa, đáng vẻ cũng thành thực hơn, chắc chắn sẽ là người tốt nhất để chọn làm chồng.

Trong lúc nghĩ ngợi, cô thấy Hà Vân Hi cầm một chiếc quần lót màu vàng treo lên giàn phơi.

“Đợi một chút!” Tần Khai Hân lao ra, cướp lấy quần lót trong tay cậu ta, “Này,... Thứ này em không cần giặt...”

“A...” Hà Vân Hi đáp lại, rồi cầm một chiếc áo lót hồng nhạt khác.

Tần Khai Hân hoàn toàn sụp đồ, một tay đoạt về: “Em vào đi, để chị phơi là được rồi.”

“Thật ra không có gì đâu.” Hà Vân Hi cười cười, “Quần áo của mẹ cũng là do em giặt.”

Chị không phải mẹ em! Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười, bảo cậu ta nhanh đi vào.

Hà Vân Hi bất ngờ nói: “Chị Khai Hân, sau này em có thể gọi chị là Khai Hân không?”

Tần Khai Hân ngẩn người: “Có thể, em gọi là chị khiến chị cảm thấy mình đã già rồi.”

“Không đâu, em thích người lớn tuổi.”

“A?” Tần Khai Hân giật mình: “Em nói gì cơ?”

Hà Vân Hi mặt không đổi sắc nói: “Khai Hân, em thích chị, làm bạn gái em đi.”

Cái... gì?

Tần Khai Hân khiếp sợ, cô bị tỏ tình? Đời này lần đầu tiên được người ta thổ lộ, tại sao đối tượng lại là một cậu nhóc nhỏ hơn mình năm tuổi? Một chút cũng không vui vẻ!

“Có phải em có hiểu lầm gì hay không? Chị hơn em mấy tuổi đấy!” Tần Khai Hân cố gắng giữ bình tĩnh.

“Em biết, em thích người lớn tuổi hơn mình.” Hà Vân Hi nói.

“Chị hiểu, em yêu người lớn tuổi hơn đúng không? Nhưng người lớn hơn em có rất nhiều, không nhất định phải tìm chị, chị không có ưu điểm, chị...”

“Chị rất tốt.” Cậu ta ngắt lời cô.

“...” Cậu ta... không hề che đậy khích lệ, Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười.

“Hơn nữa chị rất cố gắng, cũng rất tài hoa, em thích cô gái như vậy, làm bạn gái em đi! Mỗi ngày em sẽ nấu cơm cho chị ăn, giặt quần áo cho chị, có được hay không?” Cậu ta nhìn cô chân thành, đôi mắt dưới ánh nắng phát sáng rực rỡ.

Tần Khai Hân sắp khóc đến nơi: “Em trai, em quá ngây thơ rồi, tìm bạn gái lớn hơn mình không tốt một chút nào, về ngoài của phụ nữ bị lão hóa rất nhanh, khuôn mặt xinh đẹp có nếp nhăn rất khó coi.”

“Không đâu, em thấy phụ nữ trưởng thành lại càng có khí chất, nghiên cứu khoa học đã chỉ ra, năng lực (#lê: năng lực gì... tự hiểu) của đàn ông đạt đỉnh cao vào khoảng năm 20 – 30 tuổi, trong khi đó đại đa số phụ nữ phải tới 30 tuổi hoặc thậm chí là hơn mới có thể đạt đỉnh cao, cho nên nam nhỏ nữ lớn sinh hoạt tình dục sẽ càng hài hòa.”

“Dừng!” Tần Khai Hân sụp đồ: “Chị và em không thân đến mức có thể tán gẫu về đề tài này, em như vậy là rất không lễ độ!”

“Thực xin lỗi, cái này về sau chúng ta hãy nói.” Cậu ta thần nhiên giải thích.

Cái gì mà về sau với không về sau? Không có về sau, chúng ta không có khả năng! Đáy lòng Tần Khai Hân gào thét.

Lúc này chuông cửa bỗng vang lên.

Tần Khai Hân chạy vội ra mở cửa, cửa vừa mở ra cô đã hóa đá.

Bùi Thần mặc áo khoác lớn, trên lưng có một chiếc túi leo núi, anh đen hơn rất nhiều, phong trần một mối, râu ria xồm xoàm, mặt gầy đi một vòng, duy chỉ có đôi mắt đen nhánh mà có thần, anh nhìn chăm chăm vào tay của Tần Khai Hân, có chút kinh ngạc.

Tần Khai Hân cúi đầu, cả người cũng không tốt!

Chết rồi! Nội y vẫn còn trong tay!

Chương 10

“Khai Hân, ai tới vậy?” Hà Vân Hi rời ban công, bước vào trong nhà.

Tần Khai Hân tay vẫn cầm nệm y, nhìn đến Hà Vân Hi càng sụp đổ, nhanh chóng quay đầu lại, giấu đồ ra sau lưng, nói: “Cậu ấy là trợ thủ của tôi...”

Khoan đã, tại sao cô phải giải thích? Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, ra vẻ trấn định hỏi: “Anh có chuyện gì sao?”

“Anh tới lấy lại tây trang.” Bùi Thần bình tĩnh nói.

Lúc này Tần Khai Hân mới phản ứng kịp: “A... Để tôi đi lấy cho anh.”

“Anh có thể vào uống một ly nước không?” Anh liếc đôi môi khô khốc hỏi.

Tần Khai Hân ngần ra, người ta đã nói vậy thì không có cách nào từ chối, cô đành mở cửa cho anh vào, còn mình nhanh chóng chạy về phòng.

Cô vừa vào phòng liền cảm thấy phát điên.

Mẹ ơi, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hà Vân Hi đột nhiên thổ lộ với cô, tại sao đúng lúc này Bùi Thần lại tới, tại sao trong tay cô vẫn cầm nệm y?

Rốt cuộc là vì cái gì!

Bùi Thần tiến vào, cởi áo khoác bụi bặm, đặt xuống nền nhà cùng túi leo núi, mở tủ giày lấy đôi dép lê màu hồng nhạt.

“Dép này...” Hà Vân Hi muốn ngăn cản.

“Không sao, tôi vẫn xỏ đôi này.” Mặt Bùi Thần không chút thay đổi nói.

Hà Vân Hi không nói chuyện, cậu ta nhiu mày, có chút dích ý.

Bùi Thần xỏ dép xong, Tần Khai Hân cũng cầm tây trang ra nói với anh: “Áo của anh tôi đã giặt rồi, ngại quá, lâu như vậy mới trả cho anh.”

“Không sao.” Bùi Thần nhận lấy tây trang, lại hỏi: “Tay em không sao chứ?”

Lần trước gặp lại cũng chưa hỏi, tại sao bây giờ đột nhiên hỏi tới cái này rồi hả? Tần Khai Hân lắc đầu: “Đã sớm khỏi rồi, cảm ơn.”

“Vậy thì tốt, anh có thể uống chút nước không? Anh vừa xuống máy bay.” Bùi Thần nhìn qua có vẻ mệt mỏi, cổ họng đau rát kèm theo vài tiếng ho khan.

Anh bị cảm sao? Tần Khai Hân không nhiều lời, nói: “Anh ngồi xuống đây, tôi đi rót nước.”

“Để em.” Hà Vân Hi cướp lời Tần Khai Hân, giống như nam chủ nhân hỏi Bùi Thần: “Vị tiên sinh này, anh muốn uống trà, cà phê hay nước trái cây?”

“Nước ấm là được rồi.” Bùi Thần bình tĩnh trả lời, lễ độ mà xa cách.

Hà Vân Hi thấy khiêu khích không có tác dụng đành phải đi rót nước, lưu lại một mình Tần Khai Hân đứng xấu hổ ở chỗ đó.

“Em làm việc đi, anh ngồi một chút sẽ đi.” Bùi Thần nói xong lại ho hai tiếng.

“Anh...” Tần Khai Hân muốn hỏi thăm bệnh tình của anh, nghĩ một chút thì cảm thấy mình dựa vào cái gì mà quan tâm anh, lời muốn nói lại nuốt trở vào: “Được, tùy anh.”

Tần Khai Hân trở về bàn làm việc, tiếp tục làm bánh ngọt của mình, nhưng Bùi Thần ở chỗ kia, cô thật sự có chút không yên lòng, nhìn thoáng lại nhìn sang ghế sofa một cái.

Hà Vân Hi cố ý làm đổ nước nóng, hơi nước trong ly bốc lên, giống như tâm tình của Tần Khai Hân vào giờ phút này.

Len lén quan sát, cô phát hiện Bùi Thần gầy quá, tuy đã mặc áo khoác nhưng vẫn thấy cả người gầy đi một vòng, hơn nữa làn da cũng đen không ít, thỉnh thoảng anh lại ho mấy tiếng, so với Giáng sinh ngày đó thật sự giống như hai người.

Anh biến thành như vậy là do điều kiện ở Tây Tạng quá gian khổ sao? Vô nghĩa, đó là Tây Tạng, có thể không gian khổ ư?

Đang miên man suy nghĩ, Hà Vân Hi ở bên cạnh bỗng nhắc nhở một câu: “Bánh ngọt của chị.”

“A?!” Tần Khai Hân thất thần, sữa trong hộp đồ quá nhiều đã tràn hết ra ngoài khiến mọi thứ hồng hồng, tay chân cô luống cuống dọn dẹp.

“Đề em” Hà Vân Hi lấy khăn trên tay cô, một tay khác búng nhẹ vào trán cô, sùng nịch nói: “Như vậy cũng không cần thận, thật là hồ đồ.”

Tần Khai Hân hai mắt tròn trĩnh.

“Khụ khụ...” Đột nhiên Bùi Thần ho khan mãnh liệt.

Tần Khai Hân giống như tóm được cọng rom cứu mạng, vội vàng bỏ công việc đi tới hỏi: “Anh làm sao vậy, từ lúc vào nhà vẫn liên tục ho khan, anh ngã bệnh sao?”

“Xin lỗi, anh bị cảm mạo.” Anh giải thích, sắc mặt hơi tái kết hợp với tiếng ho, lúc này cũng không phải giả vờ.

“Cảm mạo? Vậy anh uống thuốc chưa?”

“Rồi.”

“Anh uống thuốc gì?” Tần Khai Hân hỏi.

“Rễ bản lam”(*)

(*) Một vị thuốc Bắc dùng giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

“...” Thứ này vô dụng, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ một phen. Tần Khai Hân cảm thấy không còn lời nào để nói, “Trong phòng tôi có thuốc, tôi đi lấy cho anh.”

“Không cần.” Bùi Thần lắc đầu, “Anh uống cái đó không tập trung được tinh thần.” Nói xong lại là một trận ho khan. d,d//q;d

“Cảm mạo đã thành như vậy rồi, anh mau uống thuốc đi.” Tần Khai Hân đưa thuốc cho anh.

“Cảm ơn.” Bùi Thần nói lời cảm ơn, nhận thuốc trong tay cô nuốt vào.

Quả nhiên thuốc cảm có hiệu quả hơn so với rễ bản lam, Bùi Thần rất nhanh không còn ho khan, tựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi.

“Anh ta là ai vậy?” Hà Vân Hi không nhận được, khẽ hỏi.

“Bạn bè.” Tần Khai Hân thấp giọng trả lời.

“Bạn bè?”

“Đúng, bạn bè bình thường.” Cô nhấn mạnh.

“Sẽ không phải bạn trai của chị chứ? Bạn trai tiền nhiệm?” Cậu ta hỏi rất trực tiếp.

“Em nói bậy bạ gì đó?” Tần Khai Hân nóng nảy, Bùi Thần đang ở đây, nếu để anh nghe thấy thì phải làm sao bây giờ, “Bọn chị không có quan hệ, chỉ là bạn bè rất rất bình thường.”

“Vậy chị nhấn mạnh nhiều lần như thế để làm gì?” Hà Vân Hi hỏi.

“...” Tần Khai Hân xấu hổ, “Chị chỉ nhấn mạnh một chút, em đừng hiểu lầm.”

“Chị sợ em hiểu lầm?” Hà Vân Hi vui vẻ.

Người này thật sự không chịu để yên, Tần Khai Hân cực kỳ bất đắc dĩ: “Hôm nay cũng không còn việc gì, em về trước đi.”

Hà Vân Hi kinh ngạc: “Chị muốn đuổi em?”

Tần Khai Hân khẽ cắn môi: “Đúng, chị cảm thấy hôm nay em rất không bình thường, chị không thích em như vậy cho nên mời em về đi, sau khi bình tĩnh rồi quay lại làm việc.”

Hà Vân Hi sững sờ: “Em làm chị mất hứng sao?”

“Không sai, chị vô cùng mất hứng.”

“Được rồi, là em quá nóng vội, em xin lỗi.” Hà Vân Hi thành khẩn.

Tần Khai Hân vừa vui mừng lại nghe Hà Vân Hi nói: “Nhưng hiện tại em không thể đi, người này còn ở đây.” Cậu ta chỉ vào Bùi Thần, “Em không thích anh ta, trên người anh ta có mùi của tình địch, em rất lo lắng.”

“...” Tần Khai Hân hoàn toàn hết nói nổi, chỉ vào cậu ta, “Em cứ cho chị!”

Đuổi Hà Vân Hi đi, Tần Khai Hân thở phào nhẹ nhõm, xoay người thấy Bùi Thần, cả người lại không tốt.

Rốt cuộc hôm nay là ngày gì, hết phiên toái này đến phiên toái khác, anh muốn ngủ đến khi nào, có nên đánh thức anh hay không?

Tần Khai Hân do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đi qua, nhẹ nhàng gọi: “Bùi Thần?”

Anh không phản ứng, cơ thể tựa vào ghế sofa, hai tay bắt chéo trước ngực, cúi đầu, yên lặng nhắm mắt, hô hấp đều đặn mang theo chút giọng mũi.

Tần Khai Hân trầm mặc, so với vừa rồi vội vàng, hiện tại cô có rất nhiều thời gian quan sát bộ dáng của anh, lặn lội đường xa không hề khiến anh nhếch nhác, ngược lại tăng thêm một phần trong trẻo, giống như người mặc áo trắng đứng lặng một mình trên cao nguyên hiu quạnh.

Tần Khai Hân không biết một tháng này anh trải qua những việc gì, thứ cô có thể tưởng tượng chỉ là gió bão lạnh lẽo rít gào thổi qua mặt anh, cộng thêm trên cao nguyên thiếu không khí, ánh mặt trời thiếu đốt... Tất cả đều khắc nghiệt và vô tình.

Nhìn xem, lông mi của anh còn giống như mang theo một chút sương gió cao nguyên, đúng rồi, lông mi!

Tần Khai Hân mừng thầm, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế(*) của chòm sao Xử Nữ lại nổi lên, trong lòng không nhìn được khát vọng, cô tới gần anh, bắt đầu cẩn thận đếm lông mi Bùi Thần.

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một loại rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

101, 102, 103,...

Sắp có kết quả rồi, Tần Khai Hân cực kỳ hưng phấn chờ đợi.

Mí mắt Bùi Thần khẽ nâng lên.

Tần Khai Hân nhanh chóng né ra, tim đập thình thịch.

Anh xoay người rồi thiếp đi.

Mẹ nó! Anh yên lặng ngủ cho tôi!

Tần Khai Hân không cam lòng đến gần, bắt đầu đếm lại.

15, 16, 17,...

“Khụ khụ...” Anh bỗng ho hai tiếng, Tần Khai Hân sợ hãi không ngừng oán trách.

Thật muốn cắt toàn bộ chỗ lông mi này đi, Tần Khai Hân đang buồn bực thì Bùi Thần lại ho khan, nghe qua còn nghiêm trọng hơn lúc này rất nhiều.

Không phải đã uống thuốc rồi ư, tại sao vẫn còn ho như vậy?

Tần Khai Hân bắt đầu có chút lo lắng, nghĩ thầm rồi gọi thử: “Bùi Thần?”

“Ừm...” Anh mơ mơ màng màng đáp, cau mày, đôi môi trắng bệch, sắc mặt ửng hồng.

Cảm thấy điều bất thường, Tần Khai Hân đánh bạo lay người anh: “Bùi Thần? Bùi Thần!” Sau đó lấy tay sờ trán của anh.

Trời ạ, nóng quá!

Anh vậy mà phát sốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Này, Bùi Thần, tỉnh tỉnh, anh tỉnh lại mau!” Tần Khai Hân lay Bùi Thần vài cái.

Lúc này anh mới có chút phản ứng, khó khăn mở mắt ra, yếu ớt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đừng ngủ nữa, anh phát sốt rồi, tôi đưa anh đi bệnh viện!” Cô nói xong, bắt lấy cánh tay anh, thật nặng, giống như gỗ ngâm trong nước vậy.

“Anh không thoải mái... Tiểu Hân... Em để cho anh ngủ một lát...” Anh mơ mơ màng màng nói xong, mí mắt càng ngày càng nặng muốn ngủ tiếp.

“Này, tỉnh tỉnh, anh không thể ngủ!” Tần Khai Hân ra sức lay cơ thể anh, “Phát sốt thì phải đi bệnh viện, không thể kéo dài thêm nữa.”

“Anh lạnh...” Anh thì thào, hai tay ôm quanh người, run nhè nhẹ.

Lạnh? Tần Khai Hân vội vàng vào phòng tìm chăn, đắp lên người anh.

Anh giống như cảm nhận được, miệng khẽ nói gì đó, Tần Khai Hân tới gần, lúc này mới nghe rõ ràng anh gọi tên cô: “Tiểu Hân... Tiểu Hân...” Một tiếng lại một tiếng.

Cảm giác này thật kỳ diệu, tay Tần Khai Hân đang đắp chăn dừng lại, thất thần một hồi.

“Đừng đi, đừng rời khỏi anh!” Dường như anh gặp phải ác mộng, phản ứng bỗng trở nên mạnh mẽ.

“Bùi Thần, anh làm sao vậy?” Tần Khai Hân có chút gấp gáp, vờn tay muốn trấn an anh.

Không nghĩ tới, Bùi Thần bắt được tay cô, đột nhiên kéo mạnh.

Tần Khai Hân không chú ý, cả người mất đi thăng bằng, ngã vào lòng anh.

Khuôn mặt áp trên ngực anh khiến cô thất thần trong chốc lát.

Bảy năm trước, trường học tổ chức đi chơi xuân, địa điểm được chọn là thung lũng Hồ Bào nằm giữa hai ngọn núi Đại Sơn và Bạch Hạc - một trong những thắng cảnh đẹp nhất Hàng Châu vào mùa xuân.

Hôm trước Tạ Phái Phái vừa hỏi cô có thích Bùi Thần không, hôm sau trường học đã sắp xếp cho toàn bộ học sinh đi cùng nhau.

Trên núi đều là người, Tần Khai Hân tìm bóng dáng Bùi Thần trong đám người đó, cô muốn xác định một chuyện, rốt cuộc mình có cảm giác với Bùi Thần hay không.

Vì để tránh bị lạc, nhà trường yêu cầu học sinh đi chơi xuân phải mặc đồng phục, liếc mắt một cái chỉ thấy tất cả đều là một màu xanh, nếu không nhìn thấy mặt thì ai cũng giống ai.

Nhưng mà Tần Khai Hân đã nhìn thấy Bùi Thần ngồi bên cạnh hồ nước.

Anh đưa lưng về phía mọi người, đeo tai nghe, yên lặng nhìn mặt hồ.

Anh vốn không thích náo nhiệt, sau khi từ chức Hội trưởng Hội học sinh lại càng không hòa hợp với hội, rất nhiều người muốn tiếp cận đều bị sự cao ngạo lạnh lẽo của anh dọa sợ, ngoại trừ Tần Khai Hân.

Tần Khai Hân viện cớ tách rời tập thể, đi dọc theo thềm đá ẩm ướt xuống tìm anh, vừa đi vừa chọn một quả táo to nhất trong balo, cầm trong tay.

“Học trưởng!” Cô gọi anh một tiếng, vỗ vai trái của anh rồi đứng sang bên phải.

Anh không nhanh không chậm tháo tai nghe, quay đầu sang phải, coi trò đùa của cô như không có.

Tần Khai Hân rất thất vọng, đưa quả táo trong tay cho anh, lên án: “Anh thật là, chơi không vui chút nào.”

Bùi Thần cực kỳ tự nhiên nhận lấy quả táo: “Là do em ngốc.”

“... Trả lại cho em.” Cô giận dữ, chìa tay muốn lấy quả táo về.

Anh cắn một miếng rồi đưa trả lại.

Âm hiểm! Tần Khai Hân tròn mắt nhìn anh: “Cho anh đó.” Dứt lời lại lấy một thanh chocolate Ferrero (một loại chocolate Ý) khoe trước mặt anh, “Anh thật ngốc, em có chocolate.”

Bùi Thần bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người sang chỗ khác ăn táo.

Tần Khai Hân cũng tìm một tảng đá ngồi xuống, bóc chocolate, vừa ăn vừa cúi đầu nhìn mặt nước.

Mặt nước yên ả trong veo, có thể nhìn thấy bóng anh ăn táo, mặc dù không quá rõ ràng nhưng khuôn mặt kia đã sớm khắc sâu trong đầu óc cô, chỉ cần nghĩ một chút là có thể tưởng tượng ra khuôn mặt hoàn mỹ, ngay cả ăn táo cũng đẹp trai ưu nhã chết người.

Một người tốt đẹp như vậy, tại sao cô không có cảm giác đây?

Tần Khai Hân nghĩ mãi cũng không hiểu.

Cô nhìn cái bóng thấy Bùi Thần hơi nghiêng đầu.

Tần Khai Hân lập tức ném một hòn đá, mặt nước bắn tung tóe sóng gợn lăn tăn, mũi giày thể thao màu trắng cũng bị ướt rồi.

Bùi Thần cười nhẹ, giống như biết rõ tất cả mọi thứ.

Cô chột dạ, cảm thấy đứng ngồi không yên nên cuống quýt đứng lên, không nghĩ tới chân giẫm phải rêu xanh, trong nháy mắt mất đi thăng bằng.

Cô nhắm mắt lại, cất tiếng hét chói tai, sau đó eo bị một cánh tay vững vàng giữ chặt, cả khuôn mặt cũng đụng vào ngực anh.

Tần Khai Hân ngẩng đầu, trong lúc đang chóng mặt thì nhìn thấy gương mặt Bùi Thần gần trong gang tấc, ánh mắt anh giống như mặt nước lăn tăn, trong veo lại sáng người.

Thịch! Thịch!

Đó là âm thanh trái tim đập dữ dội.

Khoảnh khắc kia, cuối cùng cô cũng tìm được lý do động tâm với anh.

Cảm giác được anh ôm trong ngực, cả đời đều không thể quên được.

Ấm áp, rắn chắc làm cho cô bình tĩnh.

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, sắc mặt vậy mà đã đỏ bừng, nhưng cô rất nhanh tỉnh táo lại, cố gắng đứng dậy, sờ mặt Bùi Thần.

Anh càng lúc càng nóng, miệng hồ ngôn loạn ngữ (nói bừa), giống như đang nói: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Thực xin lỗi người nào? Nghĩ đến vừa rồi anh gọi mấy tiếng ‘Tiểu Hân’ kia, trái tim cô bỗng nhiên đập thình thịch, có chút không hiểu được tại sao.

“Khụ khụ...” Anh lại bắt đầu ho khan, lồng ngực chấn động kịch liệt.

Không được, phải đưa anh đi bệnh viện!

Tần Khai Hân không nghĩ nhiều nữa, dùng cả tay chân thoát khỏi ôm ấp của anh, đứng dậy gọi 120.

Xe cứu thương rất nhanh đã đến, Bùi Thần được đưa tới bệnh viện, lúc có kết quả kiểm tra, Tần Khai Hân bị bác sĩ giáo huấn cho một trận.

“Bạn trai cô cảm mạo lâu như vậy mà cô không biết sao? Bây giờ mới đưa tới bệnh viện? Nếu muộn một chút nữa là thành viêm phổi rồi!”

Trong lòng Tần Khai Hân lo lắng, vội hỏi: “Bác sĩ, vậy hiện tại anh ấy thế nào rồi? Bệnh nghiêm trọng lắm không, có thể chữa khỏi sao?”

“Trị được nhưng cần nhiều thời gian, cô đi làm thủ tục nhập viện đi.”

Tần Khai Hân gật đầu, nhanh chóng chạy đi làm thủ tục nhập viện, tuy rằng bị mắng nhưng nghe thấy bệnh của anh có thể trị được, trong lòng lại nhẹ nhõm hơn hẳn.

Về phần mấy câu trách mắng kia, đợi khi Bùi Thần tỉnh dậy thì trả hết cho anh là tốt rồi.

Tần Khai Hân chăm sóc Bùi Thần trong phòng bệnh cả đêm, mắt cũng không dám khép lại vì cô sợ anh sẽ xảy ra chuyện gì đó.

May mắn thay, bác sĩ truyền dịch có chút tác dụng an thần, Bùi Thần ngủ cả đêm, thời điểm mở mắt ra vào sáng hôm sau, thần sắc tốt hơn rất nhiều.

Vừa thấy Bùi Thần tỉnh, Tần Khai Hân vốn đang ngủ gà ngủ gật lập tức thanh tỉnh, bỏ nhào tới hỏi: “Anh thế nào rồi, cảm thấy đỡ hơn chưa?” Đứt lời, bàn tay nhanh chóng đặt lên trán anh, muốn xác nhận xem anh có phát sốt hay không?

Bùi Thần vừa tỉnh lại đã nhìn thấy đôi mắt Tần Khai Hân đỏ ngầu giống như mắt thỏ nhào tới trước mặt mình hỏi đồng hỏi tây, trái tim cũng mềm nhũn ra rồi.

“Em yên tâm, anh không có việc gì nữa.” Anh nói xong, không nhận được đưa tay sờ má cô.

Nào biết tay vừa mới chạm vào mặt cô đã bị gạt sang một bên, Tần Khai Hân đột nhiên chỉ vào mũi anh mắng: “Anh cảm mạo lâu như vậy mà anh không biết sao? Nếu không phải tôi phát hiện kịp, muộn một chút nữa là thành viêm phổi rồi!”

Người nhà của những bệnh nhân cùng phòng đều nhìn họ chăm chăm, cầu tình giúp: “Cô gái à, cô đừng nóng giận, hiện tại không sao là tốt rồi, có lẽ bạn trai cô cũng không muốn cô lãng.”

“Anh ấy không phải bạn trai tôi!” Tần Khai Hân đỏ mặt giải thích.

“À,... Ra là ông xã!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Tần Khai Hân: “...”

Bùi Thần nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt mỉm cười.

Tần Khai Hân nhìn anh cảm thấy rất giận dữ, cô còn muốn mắng nữa, bỗng nhiên cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp mặc váy ngắn, áo lông chồn, dáng người cao gầy vội vã đi tới, dừng lại trước giường bệnh của Bùi Thần.

“Bùi Thần!” Cô ấy tức giận mắng: “Anh giải thích cho tôi, tại sao đi động hơn nửa tháng không liên lạc được, gửi tin nhắn cũng không trả lời, bây giờ bản thân còn nằm trong bệnh viện? Rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy?”

Tần Khai Hân sợ ngây người, ngơ ngác nhìn cô gái trước mắt.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần nói giọng yếu ớt: “Em ra ngoài trước đi, bọn anh có chuyện cần nói.”

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, trong lòng không biết xuất hiện tư vị gì, nói một tiếng “Được” rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh cô gái đó còn đang trách mắng, mặc dù ngăn cách cả bức tường nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, Tần Khai Hân không muốn nghe lén cũng không được.

“Tôi cảm thấy từ sau khi về nước anh rất vô trách nhiệm, lịch trình sắp xếp ổn thỏa đều bị thay đổi, rõ ràng đã mua vé máy bay nhưng vẫn muốn delay xuống muộn một ngày, tôi nói bao nhiêu lần rồi, lần này đi công tác ở Tây Tạng rất quan trọng, nhất định không thể sơ xuất, kết quả thì sao? Anh vừa ra khỏi cửa một ngày liền bị cảm, không phải bình thường anh rất khỏe mạnh sao? Mặc thêm mấy bộ quần áo thì sẽ chết à? Bây giờ tốt rồi, anh ngã bệnh, toàn bộ công việc đều rối loạn, anh làm thế nào để trả lại cho tôi và mọi người một cái công đạo? Anh nói đi!”

Tần Khai Hân nghe rõ từng tiếng gằn, nhận không được nhìn lên qua cửa kính của phòng bệnh, thấy mọi người không còn thân thiện như vừa rồi, họ nhìn hai người, xì xào bàn tán.

Cô gái giống như ý thức được cái gì, kéo màn ngăn cách giường bệnh với bên ngoài.

Không nhìn thấy người, giọng nói cũng nhỏ xuống, Tần Khai Hân cố gắng nghe ngóng một chút nhưng không được, đành phải đi xuống lầu mua điểm tâm.

“Thế nào, tôi mắng rất hay phải không?” Lạc Tang kéo màn, lập tức biến thành người khác, mang theo ý cười nhìn Bùi Thần.

Bùi Thần không nói chuyện.

Lạc Tang đi tới gần: “Không cần giấu tôi, anh vừa gọi Tiểu Hân tôi liền biết, đó là người anh nhớ mãi không quên, có nhớ lần anh uống say đã nói hết với chúng tôi không hả?”

Chuyện đó là từ vài năm trước, Bùi Thần thuận lợi hoàn thành triển lãm cá nhân đầu tiên trong đời, cùng mấy nhân viên đi mừng công.

Tất cả mọi người đều cao hứng, uống nhiều hơn mấy chén, chỉ riêng anh tư lượng không tốt, một ly Whisky đã gục, say đến mức giống như biến thành người khác, nói ra toàn bộ chuyện về Tần Khai Hân.

Đến giờ Lạc Tang vẫn nhớ rõ, Bùi Thần ôm một đàn anh da đen, dùng tiếng Trung nói anh cực kỳ hối hận làm đàn anh cao 1m90 sợ hãi, sau còn hỏi Lạc Tang, có phải Bùi Thần có sở thích như vậy hay không?

Về sau chuyện này đã trở thành lịch sử đen tối của Bùi Thần, thỉnh thoảng lại bị Lạc Tang nhắc tới.

“Cô không cần dọa cô ấy.” Cuối cùng Bùi Thần ngồi trên giường bệnh cũng mở miệng, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

“Không đâu, tôi rất lương thiện đó.” Lạc Tang vuốt má mình: “Tôi thích nhất là học muội ngây thơ, anh nói cô ấy béo, tôi thấy một chút cũng không béo, mặt tròn trịa, nhìn rất đáng yêu nha!”

“Cô ấy không biết gì hết.”

“Chính vì như thế nên tôi mới muốn cô ấy biết, hơn nữa anh trở về tìm cô ấy không phải là muốn làm cho cô ấy hồi tâm chuyển ý sao? Tôi thấy cô ấy vẫn còn quan tâm anh, chỉ cần anh cố gắng một chút, mạnh mẽ một chút thì chuyện sẽ dễ như trở bàn tay.”

“Chuyện của tôi tôi tự có tính toán, cô đừng nhúng tay vào.”

“Được rồi.” Lạc Tang vỗ vai Bùi Thần, “Tôi sẽ không tham gia được chưa, có điều...” Cô nháy mắt với anh mấy cái, “Dù sao anh cũng phải để cho tôi chào hỏi người ta chứ?” Pey_ddlqd

Tần Khai Hân xuống lầu mua điểm tâm, dọc đường luôn nghĩ đến chuyện mình vừa nghe lén trước đó.

Cô gái kia và Bùi Thần có quan hệ gì? Cô ấy nói như vậy là có ý gì? Với lại hình như cô ấy đã nói Bùi Thần bị cảm trước khi đi Tây Tạng một ngày? Đó không phải là vào lễ Giáng sinh sao?

Chẳng lẽ anh bị cảm mạo vì...

Một bóng người cao gầy từ trên lầu đi xuống, đúng là cô gái vừa chạy vọt vào phòng bệnh, cô ấy có khuôn mặt giống con lai, người đi lướt qua đều không nhận được quay đầu liếc một cái.

Thật sự là một cô gái xinh đẹp!

Tần Khai Hân lơ đãng trong chốc lát, không thể không thừa nhận chính mình đã nghĩ nhiều, thực ra cô dễ ý nhất chính là người này.

Một đại mỹ nữ có quan hệ với Bùi Thần, không khỏi làm cho người ta có suy nghĩ miên man.

“Tiểu Hân!” Thế nhưng cô gái kia lại nhìn thấy cô, chào hỏi từ xa.

Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người, từ lúc nào mà mình quen biết người ta vậy hả?

Lạc Tang đi tới trước mặt Tần Khai Hân, cười tí mắt đưa tay ra: “Cô là Tiểu Hân đi? Cảm ơn cô đã đưa Bùi Thần tới bệnh viện, tôi tên Lạc Tang, là người đại diện của Bùi Thần.”

“Người đại diện?” Tần Khai Hân bắt tay cô ấy, hai mắt mở to, “Không phải chỉ mình tỉnh mới có người đại diện sao?”

Lạc Tang cười lớn: “Cô còn đáng yêu hơn so với tưởng tượng của tôi.”

Trong tưởng tượng? Tần Khai Hân càng lúc càng mờ mịt, dè dặt hỏi: “Cô biết tôi?”

“Đúng vậy, Bùi Thần từng nhắc tới cô.”

Trong lòng cô trở nên căng thẳng: “Anh ấy... Nói tôi cái gì?”

“Anh ấy nói rất nhiều chuyện về cô cho nên tôi nhớ rất rõ, nhưng hiện tại tôi có việc gấp phải đi rồi. Như vậy đi, cô lưu số và QQ của tôi vào, có rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi sẽ nói toàn bộ chuyện của anh ấy cho cô, thế nào?”

“Được...”

“Đúng rồi, vẫn còn một chuyện nữa.” Lạc Tang nhớ ra cái gì, “Bùi Thần ngã bệnh, công việc đều bị trì hoãn, tôi phải đi xử lý từng thứ một, thật sự không có thời gian chiều cổ anh ấy, chỉ có thể giao anh ấy cho cô vậy.”

“Cái này...”

“Không được sao?” Lạc Tang mở to đôi mắt ngập nước, thành khẩn nhìn Tần Khai Hân.

“Được, cô yên tâm, tôi sẽ chiều cổ anh ấy.” Tần Khai Hân thỏa hiệp.

“Cảm ơn, tôi biết cô nhất định có thể giúp tôi chuyện này, vậy tôi đi trước, liên lạc sau nhé!”

Lạc Tang vội vã rời khỏi, chỉ còn một mình Tần Khai Hân đứng trong đại sảnh của bệnh viện, tay trái cầm sữa đậu nành, tay phải cầm bánh bao yên lặng hít thở xanh:

Trời ạ, vì cái gì mà mình lại đáp ứng cô ấy!

Ps: Hình như là truyện hết chương ngắn rồi :cry: :cry: Có ai chưa đọc hết mà nghĩ Lạc Tang là tiểu tam không nhĩ :P

Chương 12

Bùi Thần không có khẩu vị, chỉ uống một chút sữa đậu nành, Tần Khai Hân ngồi bên cạnh giường bệnh đành ăn hết những thứ còn lại, cô vừa cắn bánh bao vừa hỏi Bùi Thần: “Anh bắt đầu cảm mạo từ lúc nào?”

“Đã vài ngày rồi.”

“Vài ngày là vài ngày thế nào? Có phải vào lễ Giáng sinh hay không? Ngày đó anh mặc ít quần áo như vậy đã ra khỏi cửa là vì điện thoại của tôi sao?” Cô đảo gốc bối rối.

“Em đừng nghĩ ngợi lung tung.” Bùi Thần nhàn nhạt nói.

Quả nhiên là như thế, cộng thêm những lời Lạc Tang vừa nói, rốt cuộc Tần Khai Hân cũng thông suốt, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

“Lúc này tôi mới gặp người đại diện của anh ở dưới lầu.”

“Có áy nói gì?” Nhìn anh dường như có chút khản trương.

“Cô ấy giống như biết tôi, anh từng nói với cô ấy về tôi sao?” Tần Khai Hân hỏi.

Bùi Thần trầm mặc một hồi: “Có lẽ vậy.”

Cái gì gọi là có lẽ, anh giả vờ, anh tiếp tục giả vờ đi! Ngày hôm qua là ai kéo tay người ta liên tục gọi ‘Tiểu Hân’? Thực không biết xấu hổ!

Tần Khai Hân ăn xong miếng bánh bao cuối cùng, lau tay đứng dậy: “Tôi còn mấy cái bánh chưa làm, trước về nhà một chuyến, giữa trưa lại đến thăm anh, lát nữa có người tới thì anh đừng đặt cơm, thức ăn ở bệnh viện không ngon, tôi sẽ mang cơm cho anh.”

“Anh tùy tiện ăn một chút gì đó là được rồi.”

“Muốn nhanh khỏi bệnh thì không thể tùy tiện, anh yên tâm, tôi là người có trách nhiệm, anh vì tôi mới bị cảm mạo, tôi nhất định sẽ chữa cố anh.” Cô nói xong liền rời khỏi phòng bệnh.

“Cái gì, chị còn muốn tới bệnh viện chăm sóc anh ta?” Hà Vân Hi nghe Tần Khai Hân nói sẽ dừng việc kinh doanh vài ngày, cả người đều không tốt, “Tại sao? Không phải chị nói anh ta chỉ là bạn bè bình thường sao? Anh ta ngã bệnh thì có liên quan gì tới chị?”

“Anh ta giúp tôi giao hàng nên mới cảm mạo, chăm sóc anh ta là nghĩa vụ của tôi, hơn nữa đi chăm sóc bạn bè bị bệnh không phải là chuyện rất bình thường sao, em ngã bệnh thì chị cũng sẽ chăm sóc em.”

Buồn bực của Hà Vân Hi bị quét sạch, cậu ta cười títt mắt hỏi: “Thật ư, Khai Hân, nếu như em bị bệnh chị cũng sẽ chăm sóc em?”

Người này không phải muốn cùng cô nói cho rõ ràng đi? Tần Khai Hân hoảng sợ: “Được rồi, nói cái gì mà bệnh tật chứ? Em nhanh giao hàng đi, xong mấy đơn đặt hàng này thì về nhà nghỉ ngơi mấy ngày, sắp đến Tết âm lịch rồi, lúc đó sẽ rất bận đấy.”

“Em không sợ bận, cũng không cần nghỉ ngơi, em giúp chị tới chữa cố bạn chị được không?” Hà Vân Hi nhìn Tần Khai Hân.

“Em có thể chữa cố cái gì?”

“Chị quên rồi sao?” Hà Vân Hi nháy mắt mấy cái, “Em biết nấu cơm cho bệnh nhân, đảm bảo anh ta ăn xong có thể xuất viện ngay lập tức.”

“...”

“Tin tưởng em!” Hà Vân Hi nắm chặt tay của Tần Khai Hân.

“Được, chị tin em!” Tần Khai Hân cố gắng hất tay cậu ta ra, quả nhiên là cô không có cách nào tiếp nhận một nam sinh nhỏ hơn mình, đụng chạm một chút liền giống như giết hại đóa hoa của Tổ quốc.

Giữa trưa, Tần Khai Hân mang cơm Hà Vân Hi làm tới bệnh viện, có cá, có rau còn có cháo, đúng tiêu chuẩn cơm bệnh nhân nhưng Bùi Thần lại không hề đụng đũa, chỉ nhìn cô hỏi: “Đây là em làm?”

“Cái này...” Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, Tần Khai Hân không khỏi cảm thấy chột dạ, đành phải nói đúng sự thật: “Đều là do Tiểu Hà làm, tay nghề nấu ăn của cậu ta rất tốt, anh nếm thử xem.”

“Trợ thủ kia của em?” Bùi Thần hỏi.

“Ừm.”

“Cậu ta làm bao lâu rồi?”

“Khoảng nửa tháng, không lâu lắm.”

“Tên là gì?”

“Hà...” Từ từ, anh đang điều tra hộ khẩu sao? Tần Khai Hân cảm thấy có chút không đúng lắm liền nói lạc đề: “Trước anh đừng hỏi, mau ăn cơm đi, nếu nguội sẽ không thể ăn được nữa.” d,đ.lq;đ

Bùi Thần nhìn đồ ăn trước mặt, nhàn nhạt nói: “Em cứ dọn hết đi, anh không có khẩu vị.”

“Không được, điểm tâm anh cũng không ăn, bây giờ còn nói không có khẩu vị, anh là bệnh nhân làm sao có thể không ăn gì được? Nếu bệnh không khỏi thì sao?” Tần Khai Hân nóng nảy.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần gọi cô một tiếng, khề nói: “Anh muốn ăn ngọt.”

Ngọt? Tần Khai Hân sừng sốt nhìn Bùi Thần, thốt lên: “Không phải anh không ăn ngọt sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng cô liền hối hận, mình đang nhắc lại chuyện xưa trước mặt Bùi Thần sao? Vì thế cô vội vàng chữa lại: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Brownie.”

“Không được, Brownie vừa ngọt vừa nhiều dầu, anh vẫn còn ho khan sao có thể ăn thứ đó? Đổi thứ khác.” Cô quả quyết cự tuyệt.

Không nghĩ tới khi ngẩng mặt lên lại thấy Bùi Thần mỉm cười yếu ớt, nhìn cô không rời mắt nói: “Vậy em quyết định đi, tất cả anh đều nghe em.”

Lúc này, anh đang mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình ngồi trên giường, ánh mắt mềm mại, giọng điệu ôn hòa, hoàn toàn không có khí thế ngày thường, thực sự giống như người chồng nhỏ dễ bị đẩy ngã.

Những người lớn tuổi cách vách nghe được đều đã cười trộm.

Tần Khai Hân đỏ mặt nhưng không muốn yếu thế trước Bùi Thần, vì vậy liền hung dữ nói: “Anh đã nói thế thì tôi cũng tùy tiện làm, có điều tôi không dám cam đoan anh có ăn được hay không, đến lúc đó anh đừng có nói không có khẩu vị.”

“Được.” Bùi Thần gật đầu, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười.

Tần Khai Hân thiếu chút nữa đã bị nụ cười đó mê hoặc nhưng một cơn gió thổi qua khe cửa ngay lập tức làm cô thanh tỉnh.

“Vậy tôi đi trước!” Cô nhanh chóng đứng lên, bởi vì vội vã mà vấp phải chân giường, suýt thì ngã xuống giường bệnh của Bùi Thần.

“Cẩn thận.” Anh vươn tay ra đỡ cô.

“Anh còn chuyện gì nữa không?” Cô không kiên nhẫn hỏi, hỏi xong mới ý thức được đó là ‘cẩn thận’ chứ không phải ‘Tiểu Hân’(*), người ta chỉ bảo cô cẩn thận mà thôi.

(*) Trong tiếng Trung, ‘cẩn thận’ (小心) và ‘Tiểu Hân’ (小欣) đều được phát âm là [xiǎoxīn].

Tần Khai Hân nhất thời lúng túng, lắp bắp nói: “Cái đó... Anh ăn một chút cơm đi... Nếu không sẽ đói...”

“Được, anh nghe lời em.”

Người lớn tuổi cách vách không nhìn được cười, trêu chọc nói: “Vợ chồng son tình cảm thật tốt.”

“Chúng cháu không phải vợ chồng!” Tần Khai Hân vội vàng giải thích.

“Không phải bạn trai, cũng không phải vợ chồng, tôi biết rồi, hai người vừa mới đính hôn đúng không?” Vậy gọi là gì nhỉ? À, vị hôn phu.”

Tần Khai Hân: “...”

Tức giận thì cứ tức giận, buổi chiều Tần Khai Hân vẫn làm bánh cho Bùi Thần ăn.

Lê hấp đường phèn là kiểu đồ ngọt Trung Quốc dễ gặp nhất, dùng trái lê rửa sạch vỏ, nạo bớt phần lõi rồi nhét đầy đường phèn vào, chưng cách thủy khoảng hai tiếng để nước đường tan hoàn toàn trong thịt lê, thơm ngon đến chảy nước miếng. Vì muốn Bùi Thần nhanh khỏe lên, Tần Khai Hân còn cố ý thả thêm Xuyên bối mẫu và Kỷ tử(*), đây đúng là thứ tốt để chữa cảm mạo ho khan.

(*) Xuyên bối mẫu và Kỳ tử là hai loại cây thuốc quý dùng để trị ho, cảm mạo, thanh nhiệt...

Thời gian hầm lê rất dài nên cô cũng không nhàn rỗi, lại dùng toàn bộ số lê còn thừa làm mứt, sau đó dùng mứt lê làm bánh Mousse.

Sợ anh ăn quá ngọt sẽ ngấy, Tần Khai Hân còn nấu thêm cháo trứng bắc thảo (gồm cháo thịt băm và trứng bắc thảo) mang đến cho Bùi Thần.

Buổi trưa và buổi chiều hoàn toàn khác biệt, Tần Khai Hân đưa cơm, Bùi Thần rất nhanh liền ăn hết.

Dáng vẻ ăn cơm của anh rất tao nhã, lưng thẳng tắp, tay cầm thìa, không nhanh không chậm đưa vào trong miệng, từ từ thưởng thức hương vị của đồ ăn, nhìn thế nào cũng không giống ăn cơm mà giống hết tư thái của chuyên gia ẩm thực.

Tần Khai Hân im lặng nhìn anh nhưng lại có chút thấp thỏm, nhin không được hỏi: “Thế nào? Ăn ngon không?”

“Ừm.”

Lòng tràn đầy chờ mong chỉ đợi lấy được câu trả lời đơn giản như vậy, Tần Khai Hân khó tránh khỏi có chút mất hứng.

Có điều Bùi Thần lại dùng hành động cho cô một câu trả lời thỏa mãn, anh ăn hết tất cả đồ ăn, ngay cả nước lê hấp đường phèn cũng uống sạch, dáng vẻ này thực sự giống như người đã mấy ngày chưa được ăn cơm. d;đ'l.q/đ

Tần Khai Hân có chút hoảng sợ, hỏi: “Anh ăn no chưa?”

“No rồi.” Anh gạt đầu nhưng không hề bỏ bát xuống.

“Để đó cho tôi...” Tần Khai Hân vội vàng dọn dẹp, vurun tay ra, không ngờ đụng phải ngón tay anh.

Trong nháy mắt ngón tay chạm nhau, sản sinh ra điện.

Tần Khai Hân khẽ kêu lên, rất nhanh liền rút tay lại: “Anh đụng phải tay tôi rồi.”

Bùi Thần nhìn cô chăm chăm, không nói chuyện.

“Ý của tôi là... Điện... Trên người anh có điện...” Cô giải thích, đột nhiên có cảm giác càng tỏ càng đen.

“Thật đáng tiếc, anh còn tưởng rằng chúng ta đã có một cuộc gọi rồi.” Anh bình tĩnh nói. (Bùi Thần chơi chữ: điện = cuộc gọi)

Cái gì? Tần Khai Hân há hốc miệng, ‘bất khả tư nghị’ (không thể tin được) nhìn anh.

“Đùa một chút thôi.” Anh nói.

Im lặng rất lâu sau đó mới qua đi, Tần Khai Hân mỉm cười cứng ngắc lên tiếng: “Ha... Ha... Ha... Thật buồn cười.” Buồn cười cái đầu anh, cô thầm mắng trong lòng.

Giờ cơm chiều, trong phòng bệnh rất đông người, các giường xung quanh đều là người nhà và bệnh nhân nói chuyện phiếm, chỉ có Bùi Thần và Tần Khai Hân, cơm nước xong thì không nói gì, cực kỳ yên tĩnh.

Tần Khai Hân rửa sạch chén bát, buồn chán ngồi bên giường xem hóa đơn y tá đưa tới, không nhìn không sao, vừa thấy liền giật mình, tiền thuốc, tiền chữa bệnh, cộng lại vậy mà đã hơn một ngàn.

“Anh có bảo hiểm y tế không?” Tần Khai Hân nhin không được ngẩng đầu hỏi.

“Anh vừa mới về nước.” Bùi Thần trả lời.

“Phải rồi...” Anh vẫn luôn ở nước ngoài, làm sao có thể có bảo hiểm y tế? Tần Khai Hân cảm thấy bản thân đã hỏi nhiều, lại tiếp tục cúi đầu xem hóa đơn nhưng không vào.

Mấy năm nay, Bùi Thần giống như bốc hơi khỏi nhân gian, Tần Khai Hân chưa từng thấy một đồng học hay giáo viên nào nghe được tin tức liên quan đến anh. Từ đầu tới cuối cô vẫn không hiểu, tại sao một người có thể nhàn tâm biến mất như vậy, ngay cả một tiếng ‘Gặp lại’ cũng chưa từng nhả nhủ.

Đột nhiên tâm tình có chút suy sụp, Tần Khai Hân đang nghĩ xem nên tìm lý do gì để về nhà, vừa tính toán mở miệng, Bùi Thần đã gọi cô một tiếng.

“Tiểu Hân.”

“Cái gì?” Trong lòng cô buồn bực, giọng nói cũng trở nên không kiên nhẫn.

“Bánh ngọt ăn rất ngon.”

Tần Khai Hân nhất thời ‘thụ sủng nhược kinh’ (được sủng ái mà lo sợ): “Hả? Cảm ơn...”

“Làm thế nào vậy?”

Đây là anh đang tìm đề tài nói chuyện phiếm với cô hay là thật sự muốn biết cách làm như thế nào?

Tần Khai Hân mờ mịt một lúc lâu mới nói: “Thứ anh ăn là bánh Mousse lê, đầu tiên tôi dùng bơ, đường, bột nở và lòng đỏ trứng làm đế bánh, đổ mút lê vào trong làm nhân. Sau đó dùng whipping cream, vani, caramen tạo một tầng chocolate để bánh càng thêm sáng bóng. Cuối cùng đặt nó lên trên đế bánh rồi trang trí một chút là hoàn thành. Bánh ngọt tiêu chuẩn coi trọng đơn giản mà không đơn giản, tuy nhìn bề ngoài cực kỳ bình thường nhưng khi ăn hương vị rất phong phú...”

Mặc dù ban nãy có chút nóng nảy nhưng vừa nhắc tới bánh ngọt, giọng của Tần Khai Hân liền trở nên mềm mại giống hệt bánh Mousse. Trong phòng bệnh náo nhiệt ồn ào, cô như ngồi trong một thế giới riêng, yên tĩnh và thanh bình, ngay cả không khí cũng đã phảng phất hương vị say nồng...

Bùi Thần vô cùng chăm chú lắng nghe, thật sự giống như từ mỗi chữ cô nói ra anh đều có thể tưởng tượng được đáng vẽ cô làm bánh ngọt khi đó.

Anh nhắm mắt lại, đầu lưỡi rõ ràng còn lưu lại mùi vị của miếng Mousse đầu tiên, ngọt ngào, mềm xốp, anh hít sâu, hương thơm vẫn còn quanh quẩn trên chóp mũi...

Giống như trở lại thời niên thiếu.

“Học trưởng, học trưởng, hôm nay trong cửa hàng em đã nhìn thấy cách người ta làm bánh ngọt, anh muốn nghe không, cực kỳ thú vị đó!”

“Làm như thế nào?”

“Trước hết là tách lòng trắng và lòng đỏ trứng ra, phần lòng đỏ trộn đều với bột mì, sữa, dầu thành hỗn hợp, sau đó dùng máy đánh trứng đánh bông lòng trắng rồi đổ chung vào hỗn hợp đó, cho tất cả vào trong lò nướng, bánh ngọt ra lò sẽ mềm, màu vàng, hương vị rất...” Cô vừa nói vừa say sưa nhắm mắt, cái mũi tròn hếch lên, hít sâu rồi thở ra.

“Cho nên hôm nay em muốn học là vì xem cái này đúng không?”

Cô mở to mắt, hỏi: “Làm sao mà anh biết em bị muội?”

“Không phải em vừa mới thừa nhận sao?”

“Đáng ghét, sao anh lại biết, anh nói mau đi!”

...

Anh sẽ không nói cho cô, anh ngồi ở vị trí kia, mỗi ngày nhìn qua cửa sổ đều có thể thấy cô đeo cặp sách, ăn điểm tâm, đến trường đúng lúc chuông reo nên phải vội vàng chạy vào.

---Đường phân cách---

“Chính là như thế, mặc dù nghe ra có vẻ phức tạp nhưng thật ra làm cũng không khó lắm, anh nghe hiểu sao?” Tần Khai Hân nói xong, ngẩng đầu nhìn Bùi Thần.

Ồ, tại sao anh lại nhắm mắt, chẳng lẽ là ngủ thiếp đi?

Cô không dám kinh động anh, nhẹ nhàng đứng lên, vốn định về nhà, nhưng lông mi kia...

Quan tâm nhiều thế làm gì!

Tần Khai Hân khẽ cắn môi, bắt đầu cẩn thận đếm từng sợi một: 71, 72, 73,...

Mí mắt Bùi Thần giật giật.

Tần Khai Hân hoảng sợ, không cẩn thận lại đá đến chỗ cái chân giường đáng chết kia, ngã ngồi ở trên giường.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần mở mắt, đỡ lấy hai vai cô.

“Ngại quá, lần sau tôi nhất định sẽ cẩn thận.” Tần Khai Hân vội vàng giải thích.

“Cảm ơn em.” Anh mỉm cười, ngón tay lướt nhẹ qua trán cô gạt đi mấy sợi tóc lộn xộn.

Thịch! Thịch!

Trái tim trong lồng ngực mãnh liệt nhảy nhót, Tần Khai Hân không dám lưu lại thêm, tay chân luống cuống đứng lên, nói một tiếng “Không cần khách

khí', chạy như bay rời khỏi bệnh viện.

Thông báo: Trong hai tuần tới mình có tham gia trò chơi nhóm và cũng chuẩn bị thi giữa kỳ nên tốc độ edit sẽ chậm đi. Hi vọng mọi người vẫn sẽ theo dõi và ủng hộ hồ này ^^

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Editor: Peiria

Bánh kem dâu tây: *Kêu gào Hắc ca* Hình như tôi không có cách nào coi anh ta như bạn bè bình thường.

Đêm khuya, Tần Khai Hân gửi một tin nhắn cho Hắc Sắc U Mặc.

Hắc Sắc U Mặc: Vẫn không bỏ xuống được sao?

Bánh kem dâu tây: Có một chút...

Hắc Sắc U Mặc: Có lẽ...

Bánh kem dâu tây: Có lẽ cái gì?

Khung chat hiển thị trạng thái 'Đang nhập tin nhắn' thật lâu, ngay tại lúc Tần Khai Hân không đợi được suýt ngủ quên thì một tin mới nhảy ra.

Hắc Sắc U Mặc: Có lẽ cô vẫn còn thích anh ta.

Toàn bộ con buồn ngủ mất sạch.

Tần Khai Hân nhìn hàng chữ này không dời mắt, cả người giống như bị giam trong chú ngữ, ngón tay đặt trên bàn phím chậm chạp không dám hạ xuống.

Cô vẫn còn thích Bùi Thần sao? Cho đến hôm nay, cô đã không dám phủ nhận nữa rồi.

Dù sao đó chính là mối tình đầu của cô trong hai mươi tư năm cuộc đời, cái loại tim đập thành thịch, người mình yêu biến mất, dùng từ 'khắc cốt ghi tâm' để hình dung cũng không đủ.

Nhưng mà, cô không dám thừa nhận trước mặt Hắc Sắc U Mặc.

Đúng là lúc trước cô từng mắng Bùi Thần trước mặt anh ta vô số lần, thậm chí còn ở trước mặt anh ta nói những lời thề độc ngày thơ ví như 'Nếu cô còn yêu người này một lần nữa thì ra đường sẽ bị xe đụng chết'.

Hiện tại bỗng nhiên thay đổi, cũng quá mất mặt rồi.

Sau khi xóa đi rồi gõ lại vô số lần, cuối cùng Tần Khai Hân vẫn gửi đi một dòng.

Bánh kem dâu tây: Không có khả năng!

Đối phương trầm mặc thật lâu, lâu đến mức cô bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, anh còn có ở đó không?

Hắc Sắc U Mặc: Vậy, nếu anh ta thích cô?

Tại sao hôm nay Hắc Sắc U Mặc đặt câu hỏi đều sắc bén như vậy? Tần Khai Hân vốn đang phiền lòng mới tìm anh ta khai sáng, hiện giờ ngược lại càng trở nên phiền não hơn.

Bùi Thần thích cô sao? Cô không dám xác định, hoặc là nói căn bản không thể tin được, dù anh liên tục xuất hiện trước mặt cô, thậm chí trong lúc hôn mê còn gọi tên cô nhưng cô vẫn không tin được chuyện này.

Nếu thích, tại sao đột nhiên lại biến mất? Nếu không thích, tại sao đột nhiên lại xuất hiện?

Thực phiền!

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi mệt, muốn đi ngủ trước.

Trên màn hình nhảy ra những lời này, Bùi Thần nheo mắt, đồng tử hơi co lại.

Cuối cùng cô vẫn lựa chọn trốn tránh, cho dù người trước mặt cô là anh hay là Hắc Sắc U Mặc, cô vẫn kháng cự, không nguyện ý bộc bạch tiếng lòng mình.

Chẳng lẽ là do mình quá sốt ruột sao?

Bùi Thần nhớ tới một năm về trước, anh dùng thân phận Hắc Sắc U Mặc ở trên mạng cổ vũ Tần Khai Hân trau dồi bản thân, đi học một khóa học quốc tế.

Tần Khai Hân bị thuyết phục, đóng cửa hàng bánh ngọt, chạy tới Đài Loan tham gia khóa học PME rồi gửi cho anh rất nhiều ảnh chụp trong quá trình học tập, cô còn nói anh chính là phúc tinh của mình, khiến nhân sinh của cô càng ngày càng tốt.

Khi đó, anh cho rằng thời cơ cuối cùng đã tới, vì thế mua vé máy bay đi Đài Bắc, muốn cho cô một bất ngờ lớn vào đêm giao thừa.

Anh còn nhớ rõ, trước lúc tiếng chuông điểm 12 giờ vang lên, rốt cuộc anh cũng tìm được bóng lưng Tần Khai Hân, cô mặc một chiếc áo lông trắng đứng trong đám người, chăm chú nhìn ánh sáng trên Tòa nhà Đài Bắc 101(*).

(*) Tòa nhà Đài Bắc 101 (Tiếng Trung phồn thể: 臺北101 / 台北101) – hay Taipei 101, từng được gọi là Trung tâm Tài chính Thế giới Đài Bắc – là một tòa nhà cao tầng có tính dấu mốc tại quận Tín Nghĩa, Đài Bắc, Đài Loan. Tòa nhà được chính thức xác định là cao nhất thế giới trong năm 2004, và duy trì vị thế này cho đến khi tòa nhà Burj Khalifa tại Dubai khánh thành vào năm 2010. Năm 2011, tòa nhà được trao tặng giấy chứng nhận bạch kim LEED, giải thưởng cao nhất theo hệ thống xếp hạng LEED, và trở thành tòa nhà xanh cao nhất và lớn nhất trên thế giới.

Mọi người xung quanh đều hưng phấn, rốt cuộc tiếng chuông cũng vang lên, trong nháy mắt pháo hoa rực rỡ, ánh sáng bắn ra bốn phía, cũng không biết là do người nào khởi xướng, bỗng nhiên có rất nhiều người bắt đầu lớn tiếng nói ra tiếng lòng mình, cố gắng hò hét để vứt bỏ hết những thứ không vui trong quá khứ, chào đón một năm mới tốt đẹp hơn.

Cô cũng bắt đầu hét lên giống họ, lúc này anh đã chạy đến phía sau cô, đưa tay muốn chạm vào bờ vai cô.

Nhưng cô bỗng hô lớn một câu: “Bùi Thần, anh đúng là trúng thối, lại qua một năm, tôi sẽ không bao giờ nhớ anh nữa.”

Tay anh khựng lại giữa không trung, chỉ còn cách vai cô một centimet, cuối cùng buồn bã hạ xuống.

Đám người bắt đầu di chuyển, cô bị đẩy lên phía trước, cứ như vậy mà biến mất trước mặt anh.

Còn anh, xoay người rồi đi, mua vé máy bay ngay trong đêm, trở về London.

Từ đó về sau, anh rất ít đăng nhập tài khoản Hắc Sắc U Mặc, dù nhìn thấy tin nhắn của cô cũng chỉ trả lời qua loa một, hai chữ.

Có lẽ, thời cơ còn chưa tới, anh an ủi bản thân như vậy, cô gắng khắc chế chính mình.

Lần này về nước, anh cố ý giới thiệu đồ ngọt cô làm cho Quách Tiểu Thanh, còn cố ý sắp xếp để cô làm phụ dâu, anh cho rằng tiến hành theo chất lượng như vậy, cơ hội nhất định sẽ đến.

Nhưng sự thật là anh có chút sốt ruột.

Hơn nữa anh cũng không dám cam đoan, lần tới mình còn có thể khắc chế như vậy được hay không.

Ban đêm, bất luận là Tần Khai Hân hay Bùi Thần, cũng đều không ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Bùi Thần quyết định xuất viện.

“Cái gì, anh ấy đã xuất viện rồi?” Tần Khai Hân nhìn giường bệnh trống không, ‘bất khả tư nghị’ hỏi y tá.

“Đúng vậy, mới sáng sớm bệnh nhân đã làm thủ tục xuất viện.”

“Nhưng bệnh của anh ấy còn chưa khỏi, tại sao các người lại để cho anh ấy xuất viện?”

“Anh ta chỉ bị cảm mạo nên phát sốt, cũng không phải là bệnh gì nặng, kết quả kiểm tra sức khỏe ngày hôm qua cũng rất tốt, anh ta muốn đi, chúng tôi không thể ngăn cản được.”

“Được rồi, cảm ơn cô.” Tần Khai Hân mang theo điểm tâm, mất mát rời khỏi phòng bệnh.

Lại không nói tiếng nào đã đi, không chào mà đi như vậy, rốt cuộc anh muốn chơi đùa bao nhiêu lần nữa ?

Thật sự không có cách nào để thích một tên gia hỏa như vậy!

Di động trong túi rung lên, là tin nhắn của Bùi Thần.

Bùi Thần: Anh xuất viện rồi, cảm ơn em.

Bánh kem dâu tây: Không cần khách khí.

Bùi Thần: Em tới bệnh viện sao?

Bánh kem dâu tây: Không, hôm nay hơi bận.

Cắt di động, Tần Khai Hân lấy ra một cái bánh bao, miệng hung hăng cắn.

Cắn chết anh, cái tên trứng thối này!

Cách đó không xa, trên ghế phụ của chiếc xe việt dã màu trắng, Bùi Thần lặng lẽ cắt di động, ánh mắt dừng lại bên ngoài cửa kính.

“Ai ôi, anh hai, sao hai người có thể biến thành như vậy, tôi sắp bị các người làm cho sốt ruột muốn chết rồi.” Lạc Tang ngồi trên ghế lái trừng mắt.

“Lái xe!” Anh thu hồi ánh mắt, ra lệnh.

“Đi cái gì mà đi, chúng ta đã đợi nửa tiếng, hiện tại người ta đã đứng đó, anh bước xuống giải thích không được sao? Nếu không được thì cưỡng hôn, phụ nữ chính là cam chịu như vậy.”

“Tôi nói cô lái xe!” Anh lặp lại một lần, giọng điệu nghiêm túc làm người ta sợ hãi.

“Được được được, tôi lái.” Lạc Tang đập chân ga, xe rất nhanh rời khỏi bệnh viện.

Bùi Thần nhìn chòng chọc vào kính chiếu hậu, không nói một lời.

Trong xe chỉ còn nghe thấy một mình Lạc Tang mím miệng cắn nhai: “Anh không nên xuất viện, anh vẫn còn bệnh, bệnh thần kinh, trị chưa hết...”

Bùi Thần xuất viện không bao lâu thì Tiết Mạn trở lại, bảo tuyết núi Trường Bạch đã thổi cô thành người ngọc ngệch nhưng sắc mặt lại hồng hào hơn.

“Cậu là trợ thủ mà Khai Hân chiêu mộ?” Tiết Mạn đối với Hà Vân Hi cực kỳ hài lòng, đánh giá từ trên xuống dưới thật lâu, “Khai Hân, không tệ, mình bảo cậu tìm người đẹp trai một chút, cậu thật sự tuyển ‘thịt tươi nhỏ’(*) về làm trợ thủ sao?”

(*) Thịt tươi nhỏ: thuật ngữ mạng để chỉ những người đàn ông trẻ, đẹp trai, chưa có nhiều kinh nghiệm về tình cảm.

“Cảm ơn chị Mạn khen ngợi.” Hà Vân Hi khôn khéo trả lời.

“A, cái miệng ngọt như vậy, chị thích!”

“Cậu cẩn thận núi băng ghen đó.” Tần Khai Hân liếc cô ấy một cái, chăm chú lấy cái bánh ngọt ra.

Lần trước làm bánh cho Bùi Thần, số còn dư thì mang ra tiệm bán, vậy mà ngoài ý muốn được rất nhiều người khen ngợi.

Mùa này hanh khô lạnh giá, trái lê vừa nhiều nước vừa ngon miệng, bất luận là hương vị hay dinh dưỡng, bánh Mousse lê đều được những người yêu thích đồ ngọt săn mua.

Mấy ngày nay, Tần Khai Hân vẫn bận rộn làm thứ này.

“Ha ha, ngay đến chó anh ấy còn ghen, đừng nói đến người, mặc kệ anh ấy!” Tiết Mạn ngoài miệng nói như vậy nhưng lại ‘hữu ý vô ý’ cách xa Hà Vân Hi một chút.

“Oa, ở đây có áo khoác của đàn ông, là của cậu sao?” Tiết Mạn bỗng nhiên nhìn thấy áo khoác của Bùi Thần treo trên cửa, hỏi Hà Vân Hi.

“Đây là của bạn Khai Hân”

“Khai Hân? Bạn?” Cô giống như người thấy mùi nào đó, nghi hoặc nhìn Tần Khai Hân.

Tần Khai Hân đen mặt, áo khoác lúc Bùi Thần mặc tới đây đã bẩn hết, cô muốn làm người tốt đến cùng nên đã giặt sạch rồi định mang đến bệnh viện trả lại cho anh, không nghĩ tới anh xuất viện nhanh như vậy, căn bản là không kịp đưa.

Không dễ dàng gì mới trả được áo tây trang, giờ lại thêm một cái áo khoác.

Tần Khai Hân rất muốn lật bàn gào thét, anh có để cô yên hay không, lão nương không phải tù quần áo của anh!

“Bùi Thần.” Tần Khai Hân khẽ nói.

“Á!” Ánh mắt của Tiết Mạn sáng lên, “Mộng lang tới rồi hả? Tại sao cậu không nói cho mình biết?”

“Khụ khụ...” Tần Khai Hân hắng giọng, liếc mắt ra hiệu cho Tiết Mạn, có Hà Vân Hi ở đây, cô không muốn nói quá nhiều.

Tiết Mạn hiểu ra nên không hỏi nữa, trái lại Hà Vân Hi giống như nghe ra cái gì, hỏi: “Cái gì ‘Mộng lang’?”

Hai người cực kỳ ấn ý lừa gạt cho qua.

Hà Vân Hi vừa đi, Tiết Mạn đã ‘đào gốc bới rễ’ tra hỏi Tần Khai Hân, rất nhanh liền biết được toàn bộ chuyện phát sinh mấy ngày hôm nay, thậm chí ngay cả chuyện Hà Vân Hi thổ lộ với Tần Khai Hân cũng rõ ràng.

“Chắc chắn!” Nghe xong lời kể của Tần Khai Hân, Tiết Mạn không nhịn được cảm thán: “Đúng là không thể ngờ, mùa xuân còn chưa tới mà hoa đào đã nở.”

“Ờ cái gì chứ, mình sắp phiền chết rồi!” Sắc mặt Tần Khai Hân buồn rầu.

“Phiền cái gì, cậu nên vui vẻ mới đúng, điều đó chứng minh năm nay cậu có số đào hoa, vô cùng hấp dẫn, già trẻ đều ăn hết!”

Tần Khai Hân thiếu chút nữa phun ra nước: “Thôi đi, mình chỉ muốn an ổn làm bánh ngọt, một chút cũng không muốn gặp được mấy bông đào héo này.”

“Ha ha, bây giờ cậu cứ mạnh mẽ đi, sắp sang năm mới rồi, mình xem cậu ứng phó với những người thân thích đó như thế nào?”

“Cậu cũng không khá hơn chút nào đâu, mình cũng không tin năm sau cha mẹ cậu không bức hôn.”

“...”

Tiếng nói chuyện im bặt, Tần Khai Hân và Tiết Mạn ôm đầu khóc rống, sang năm, tại sao nhất định phải là sang năm?

Nửa tháng sau Tết âm lịch, quả nhiên Tần Khai Hân bị buộc hôn.

Trong bữa tối liên hoan của dòng họ, một đám thân thích vây quanh cô hỏi han.

Thân thích A: “Khai Hân có bạn trai chưa?”

Tần Khai Hân: “Chưa ạ.”

Thân thích B: “Chắc là có rồi nhưng xấu hổ không nói đi?”

Tần Khai Hân: “Thực sự không có.”

Thân thích C: “Đã bao nhiêu tuổi rồi mà chưa có bạn trai? Là do yêu cầu quá cao ư? Chọn người bình thường là được, đừng kén cá chọn canh!”

Tần Khai Hân: “Thật ra cháu không yêu cầu cao.”

Thân thích D: “Vấn đề không phải là yêu cầu cao hay không cao, chắc chắn là do bình thường không chịu đi xem mắt, bác nói cho cháu nghe, đồng nghiệp của lão Vương bên cạnh nhà chúng ta có một người con trai, không tệ...”

Cứu mạng! Chứng xấu hổ của Tần Khai Hân lại tái phát, cô đành cúi đầu dùng đi động gửi lời chúc Tết đến khách hàng.

Đầu năm nay, việc buôn bán coi trọng nhất chính là cảm giác tồn tại, đặc biệt là với khách hàng của cô đã gửi tin nhắn đến, lại càng không thể lười biếng.

Sau khi Tần Khai Hân ân cần thăm hỏi các khách hàng mà cô có phương thức liên hệ thì bắt đầu gửi cho bạn bè. Lúc này không phải gửi đồng loạt theo nhóm, tất cả lời chúc đều do cô soạn bằng tay.

Tần Khai Hân mở QQ, gửi cho Hắc Sắc U Mặc một tin.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca thân ái, năm mới đã đến, tuy rằng trong năm chúng ta không có cơ hội liên lạc nhiều nhưng tôi tuyệt đối không quên tình bạn của chúng ta. Cảm ơn anh đã giúp tôi vượt qua quãng thời gian đen tối kia, cảm ơn anh đã chiếu cố tôi giống như một người anh trai, chúc anh năm mới vui vẻ, tôi thật hi vọng có thể gặp mặt anh một lần.

Hắc Sắc U Mặc không trả lời, có lẽ giờ này anh vẫn đang làm việc.

Tần Khai Hân không để ý, tiếp tục gửi lời chúc đến Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Mạn Mạn thân ái của mình, chúc cậu năm nào cũng như lúc mười tám tuổi, ngày càng xinh đẹp, sớm cùng ‘Đại Ma Vương Băng sơn’ tu thành chính quả.

Chỉ một lát sau, Tiết Mạn đã nhún lại.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Phi, cậu đang nguyên rủa mình đấy ư!

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể như vậy được?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhà mình và nhà núi băng đang ăn com với nhau, cha anh ấy bảo chúng mình năm nay kết hôn đi, hiện tại họ và cha mẹ mình đang bàn bạc chọn ngày cưới, mình sắp phát điên rồi! Mình còn chưa chơi đã đâu!

Bánh kem dâu tây: Nhanh như vậy? Núi băng phản ứng thế nào? Công ty anh ta cũng đồng ý?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Anh ấy đúng là có bệnh thần kinh, chỉ ngồi nghịch di động.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Anh ấy vậy mà đã đăng một trạng thái lên Weibo rồi.

Trong phút chốc, bài viết của Triển Lệnh Kiều giữa hàng ngàn fan đã gây ra chấn động.

Anh nói: Không còn sớm nữa, nên lập gia đình rồi.

Lúc này, vô số fan bình luận ở phía dưới.

Chồng à, cuối cùng anh cũng nghĩ thông suốt rồi!

Chồng à, theo em về nhà đi!

Chồng à, em muốn sinh ‘khi con’ cho anh.

...

Bình luận kiểu gì cũng có, Tần Khai Hân chăm chú theo dõi, ném chuyện bị buộc hôn lên chín tầng mây.

Giữa lúc đang say sưa, một tin nhắn mới nhảy ra.

Bùi Thần: Anh muốn đặt một cái bánh ngọt.

Tần Khai Hân giật mình một cái, làm đổ cả nước canh.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Editor: Peiria

Lại đặt bánh ngọt?

Cả người Tần Khai Hân không thoải mái, cô lấy lại bình tĩnh, gửi tin nhắn trả lời.

Bánh kem dâu tây: Bao giờ anh cần?

Bùi Thần: Hiện tại.

Hiện tại? Tần Khai Hân hết sức kinh hãi.

Bánh kem dâu tây: Tôi đang ăn com bên ngoài, hiện tại chỉ sợ không tiện cho lắm!

Bùi Thần: Anh đang đứng trước cửa tiệm của em.

Cái gì? Tần Khai Hân lại kinh hãi lần nữa.

Bánh kem dâu tây: Máy ngày hôm nay tiệm đóng cửa, anh đến đó làm gì?

Bùi Thần: Ủm

‘Ủm’ cái gì chứ? Tần Khai Hân cảm thấy loạn mắt rồi.

Bánh kem dâu tây: Anh sao vậy, không phải là uống quá nhiều đó chứ?

Bùi Thần: Ủm

Tần Khai Hân không bình tĩnh được nữa rồi.

Bánh kem dâu tây: Tôi chỉ nói đùa thôi, anh thực sự uống rượu hả?

Bùi Thần: Ủm

Bánh kem dâu tây: Vậy anh mau về nhà đi, bên ngoài rất lạnh, cẩn thận kéo lại bị cảm.

Bùi Thần: Ủm

Mười phút sau.

Bánh kem dâu tây: Anh đã về nhà chưa?

Bùi Thần: Ủm

Bánh kem dâu tây: Không phải anh vẫn đứng trước cửa tiệm đi?

Bùi Thần: Ủm

Mẹ nó! Tần Khai Hân phẫn nộ rồi!

Bánh kem dâu tây: Rốt cuộc anh đang ở đâu?

Mãi một lúc sau, Bùi Thần mới gửi một đoạn ghi âm qua.

Tần Khai Hân run rẩy mở lên, áp vào bên tai, tiếng gió bắc thổi vù vù, giọng nói của Bùi Thần có vẻ xa xôi và yếu ớt.

Anh nói: “Anh đang đứng ở trước tiệm của em”

Tần Khai Hân kích động đứng vọt lên.

Thân thích xung quanh đều bị cô làm cho hoảng sợ, mẹ Tần hỏi: “Con làm cái gì vậy?”

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, cười xòa: “Mẹ, cái kia... Con có thể về nhà trước được không?”

Mẹ Tần sùng sốt: “Bây giờ? Con còn chưa ăn xong, con về để làm gì?”

“Con... Con muốn đi thay quần áo, nước canh vẩy vào người không được thoải mái.”

“Không phải chỉ là nước canh vẩy vào quần áo sao, hơn nữa cũng không nóng, vậy có gì mà không thoải mái?” Mẹ Tần dở khóc dở cười.

“Không được. Con mặc đồ trắng, bị vẩy nước canh rất khó coi!”

“Con không có bạn trai, sợ khó coi gì chứ?”

Trời! Mẹ đúng là mẹ ruột của con!

Tần Khai Hân cắn răng, cầu xin: “Mẹ, con xin mẹ cho con về nhà thay quần áo, hiện tại cả người con đều khó chịu, sao mẹ sớm không sinh, muộn không sinh mà lại chọn đúng tháng Chín để sinh con? Con là chòm sao Xử Nữ, có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thật không dễ dàng!”

Mẹ Tần: “...”

Cứ như vậy, chòm sao Xử Nữ Tần Khai Hân thuận lợi trốn ra khỏi nhà hàng.

Quả nhiên có một bóng người cao gầy đứng trước cửa tiệm cà phê ‘Ivory’ trong gió lạnh, anh mặc áo lông màu đen, nửa người ẩn hiện trong ánh đèn đường, nhìn không rõ mặt.

Tần Khai Hân liếc mắt một cái đã nhận ra đó là Bùi Thần, cô dừng xe, khép cổ áo lông sát vào hai má, từ từ đến gần.

“Anh làm sao vậy? Lúc này đã sang năm mới, hơn nửa đêm anh không về nhà mà chạy đến cửa tiệm của tôi làm gì? Anh xem chung quanh đây còn có nhà nào buôn bán nữa không?” Cô chạy đến cạnh anh, trong lòng rất tức giận, không nhịn được mắng anh một trận.

Trong bóng tối, Bùi Thần chậm rãi lộ ra gương mặt, đã qua nửa tháng nhưng anh vẫn không béo lên chút nào, trái lại mặt trắng bệch không còn chút máu, râu cạo sạch sẽ, anh mắt thâm thúy càng lúc càng tối đen giống như Vampire hành tẩu một mình trong đêm đen, cả người tỏa ra hơi thở u ám.

Anh không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn cô, mắt hơi nheo lại.

Một cơn gió thổi tới, Tần Khai Hân lạnh run người: “Thôi, đi vào trước rồi nói.”

Cô mở cửa bước vào trong tiệm, bật đèn lên, nhìn lại, phát hiện Bùi Thần vẫn đứng ở cửa, dường như có chút chần chừ.

“Anh đứng đó làm gì, mau vào đi!” Gió lạnh bên ngoài thổi vù vù vào trong, Tần Khai Hân có chút nóng nảy, nhịn không được đi qua kéo anh vào.

Lúc này cô mới phát hiện, Bùi Thần giống như đã uống hơi nhiều, phản ứng cực kỳ chậm chạp, ngay cả bước đi cũng lảo đảo.

“Anh thật sự đã uống nhiều vậy sao?” Tần Khai Hân đóng cửa, xoay người lại hỏi Bùi Thần.

Nhờ ánh đèn trong tiệm, Tần Khai Hân mới phát hiện Bùi Thần không thích hợp, sắc mặt ửng hồng, vành mắt cũng hơi đỏ, đôi mắt nhiễm đầy tơ máu, giống như đã thú tử trong bóng tối bỗng nhiên nhảy ra cướp đoạt thức ăn, nguy hiểm và trí mạng.

Tần Khai Hân nuốt khan, trong lòng có chút hoảng sợ.

Lúc này, ‘Dã thú’ trước mặt bất ngờ tiến lên một bước.

Động tác này khiến cho lông tơ khắp người Tần Khai Hân dựng đứng, cô liên tục lùi lại phía sau, lưng chạm vào cửa kính, lắp bắp hỏi: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Anh không nói chuyện, lại tiến thêm một bước, hai mắt dừng trên người cô.

Giờ phút này, hai người cũng chỉ cách nhau mấy centimet, Tần Khai Hân có thể cảm nhận được hơi thở cực nóng phả vào mặt mình, thật giống như ngay sau đó anh sẽ nhào tới xé nát cô.

Gió lạnh từ khe cửa thổi vào, Tần Khai Hân bỗng tỉnh táo lại.

“Bùi Thần!” Cô hô lớn một tiếng: “Tôi mặc kệ anh có uống rượu hay không, cách xa tôi ra một chút, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Xin lỗi...” Bùi Thần lập tức thanh tỉnh, lùi về sau một bước, một tay đỡ lấy trán, “Anh uống hơi nhiều, có chút hỗn loạn.”

Tần Khai Hân thờ phào nhẹ nhõm, làm ra vẻ thoải mái nói: “Anh chỉ hỗn loạn một chút thôi sao? Tôi thấy anh giống như người uống đến bất tỉnh! Anh mau tìm một bàn ngồi xuống, tôi đi pha cho anh một ly cà phê để giải rượu.”

“Cảm ơn...”

Nhìn anh thật sự ngồi xuống, lúc này Tần Khai Hân mới yên tâm, đi tới quầy bar pha cà phê, vừa pha vừa len lén nhìn anh, rất sợ anh sẽ lại làm loạn.

May mắn sau đó anh cũng không hề luống cuống, chỉ là cơ thể dường như có chút không thoải mái, tay xoa huyệt Thái dương, hai mắt nhắm nghiền, mày hơi cau lại.

Tuy vậy nhưng đáng về đó vẫn đẹp trai chết người, Tần Khai Hân nhìn lên vài lần, khi cô quay đầu thì bắt đầu mắng chính mình: Có cái gì đẹp, đẹp có thể làm cơm ăn không, khuôn mặt đẹp trai có thể quẹt thẻ không?

Điều hòa trong tiệm dần ấm lên, xua tan cái lạnh, cũng xua tan xấu hổ vừa rồi.

Tần Khai Hân bung cà phê pha xong đặt xuống trước mặt Bùi Thần, thuận tiện cũng pha cho mình một ly cacao nóng, ngồi xuống nói: “Anh uống nhiều rượu như vậy để làm gì, chỉ là sang năm mới thôi, có cần thiết phải liều mạng không?”

Khi nói chuyện, tay cô bung cái ly nóng hơi hổi, chocolate đen dần dần bị hòa tan, sữa nóng ngày càng trở nên đậm đặc, tỏa ra mùi thơm chỉ có ở chocolate, thêm một muỗng sữa đặc, sau đó lại thêm kem, cho dù mùa đông rét lạnh cũng trở nên ấm áp.

“Sau này anh không uống nữa.” Anh nhấp một ngụm cà phê, “Nghe lời em.”

Nghe cô? Lời này có chút áy náy, Tần Khai Hân lúng túng nói: “Uống một chút cũng không có việc gì, đừng quá chén là được.”

“Anh chỉ uống vài ngụm.”

“Vài ngụm đã biến thành như vậy rồi hả?” Tần Khai Hân kinh ngạc.

“Tư lượng của anh không tốt.” Anh nhàn nhạt giải thích.

“Biết là không tốt mà anh còn uống? Tần Khai Hân đỡ trán, “Tỉnh rượu rồi thì anh hãy mau về nhà đi, không còn sớm nữa, nhất định cha mẹ anh cũng đang ở nhà đợi anh.”

“Cha mẹ anh...” Anh dừng lại một chút, “Không ở nơi này.”

Từ hồi đi học Tần Khai Hân đã biết cha mẹ Bùi Thần là người làm ăn, thường xuyên không có ở trong nước, về sau Bùi Thần ra nước ngoài thì cả gia đình anh không còn tin tức, trong trường học đồn đại rằng anh đã theo gia đình đi dân rồi.

Người có tiền mà, di dân là điều rất bình thường, gia đình bình thường hâm mộ không kịp, nhưng vào giờ phút này, Tần Khai Hân lại cảm thấy Bùi Thần rất đáng thương. Năm mới, gia đình người khác đoàn viên, chỉ có anh lẻ loi một mình uống rượu giải sầu, thật không dễ dàng.

Từ trước đến nay Tần Khai Hân vẫn là người dễ mềm lòng, nghĩ như thế, mẩu tính (bản năng của người mẹ) lại bắt đầu bộc phát: “Không phải anh muốn đặt bánh ngọt sao? Anh muốn ăn gì, tôi sẽ làm cho anh.”

Mặc dù đã sang năm mới nhưng trong tiệm của Tần Khai Hân vẫn còn một ít nguyên liệu.

“Bánh Mousse lê được không?” Anh hỏi.

Lại là bánh Mousse lê, anh ăn không thấy chán sao? Tần Khai Hân nghĩ nghĩ: “Nguyên liệu có đủ, chỉ là bánh Mousse muốn đông lại cần có thời gian, khoảng hai tiếng, anh chắc chắn muốn ăn?”

Bùi Thần gật nhẹ đầu.

Bây giờ là 8 giờ, hai tiếng nữa sẽ là 10 giờ, nếu làm đông lạnh nhanh, có lẽ còn có thể rút ngắn chút thời gian, cô ước chừng thời gian, sau đó đáp ứng yêu cầu của Bùi Thần, đứng lên, đi vào nhà bếp.

Nhà bếp của tiệm ‘Ivory Tower’ không lớn, nhưng bên trong lại đầy đủ dụng cụ cần thiết, còn có một tủ lạnh lớn, dùng để bảo quản nguyên liệu.

Đế bánh đã chuẩn bị tốt, đặt trong tủ đông, sau đó lấy ra, đổ thêm mứt lê, đưa vào lò nướng.

Trong quá trình nướng bánh, cô lấy whipping cream và gelatin làm panna cotta, nghĩ đến panna cotta(*) sẽ có màu trắng, sang năm mới là điềm xấu, cô lại đặc biệt thêm nấm xói xay nhuyễn để nó có vị chua ngọt, ăn ngon miệng hơn.

(*) Panna cotta (Tiếng Ý có nghĩa là “kem nấu”) là một món ngọt của Ý nấu kem, sữa và đường với bột thạch rồi đợi cho hỗn hợp đông lại. Món này xuất phát từ vùng Piemonte - miền Bắc nước Ý rồi được phổ biến khắp đất nước với việc thêm vào các loại dâu dại, nước caramen, các loại sốt chocolate hoặc trang trí thêm các vệt sốt trái cây. Người ta không biết món ăn này được khởi nguồn thế nào, có lẽ là từ khi kem, đặc biệt là loại kem trên các vùng núi miền bắc nước Ý, được ăn không hoặc pha thêm chất ngọt, ăn với trái cây hoặc hạt dẻ. Các công thức xa xưa của món này dùng xương cá luộc thay thế cho bột thạch; đường, gia vị chính của món này ngày nay, có lẽ đã không được sử dụng phổ biến vì thời xưa, đây là một nguyên liệu ngoại nhập đắt tiền. Sau nhiều năm, ngày nay, món này đã trở thành món thạch đông đặc với vani và gia thêm hương vị bằng các loại trái cây và gia vị đặt trên cùng và ăn lạnh.

Lúc làm lớp bánh Mousse trên cùng, cô còn bỏ thêm vào chocolate trắng một ít men gạo đỏ, thứ này có màu sắc tự nhiên làm cho bánh Mousse lập tức biến thành màu đỏ tươi, nhìn qua vô cùng may mắn.

Đế bánh nướng xong cần để nguội, panna cotta và bánh Mousse cần thời gian làm đông, mặc dù động tác của Tần Khai Hân rất nhanh nhưng mấy công đoạn này không có cách nào rút ngắn thời gian được.

Nhàn rồi một thời gian rất dài, Tần Khai Hân nhân cơ hội làm một ít đồ trang trí trên bánh, trong lúc đang cân nhắc, cô lại phát hiện Bùi Thần bụng ỉa cafe, yên lặng dựa vào cánh cửa nhà bếp.

Dáng người anh rất cao, dù không đứng thẳng nhưng cũng chỉ kém khung cửa một cái đầu, rõ ràng anh đã tỉnh rượu, vũng vàng bụng ỉa cafe, hai ngón tay vân vê cái ly, một chân bắt chéo, cả người tùy ý dựa vào cửa, ánh mắt mang theo vẻ lười biếng thích thú, giống như đang thưởng thức một vở kịch. d/d'!q.d

Tần Khai Hân lập tức khẩn trương, dừng lại, nói: “Anh không cần đứng ở chỗ này, ra ngoài chờ là được rồi.”

“Anh nhìn em làm việc.” Giọng nói của anh không còn mang theo men say nhưng vẫn khàn khàn như cũ, trong hoàn cảnh cô nam quả nữ thế này, có chút gợi cảm.

“Tôi sắp xong rồi, không có gì để xem đâu.” Tần Khai Hân khó khăn mở miệng.

“Rất đẹp mắt.” Anh mỉm cười, uống một ngụm cà phê, không hề có ý muốn rời đi.

Nhà bếp này vốn không lớn, anh chặn cửa như vậy, cô bỗng có chút cảm giác áp bách.

“Anh ra ngoài chờ trước đi, chỗ này rất bừa bộn, còn phải dọn dẹp nữa.” Cô nói xong, lấy tay đẩy Bùi Thần đi.

Ngay sau đó, cô tay lại bị bắt được.

Tay Bùi Thần rất lớn, bàn tay vẫn còn lưu lại nhiệt độ của cà phê, dường như mỗi lúc một nóng hơn. Ánh mắt anh cực nóng, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, đáy mắt giống như có ngọn lửa hùng hục thiêu đốt.

Bốn mắt chạm nhau, Tần Khai Hân ngừng thở, trái tim đập mạnh hơn không có cách nào không chế được, cô mở miệng, cổ họng khô khốc: “Anh... Anh làm gì vậy? Vẫn... chưa tỉnh rượu sao?”

“Vừa rồi thật sự xin lỗi.” Anh buông tay, thu lại ánh mắt, để ly cà phê trên tay qua một bên, nói: “Anh giúp em dọn dẹp.”

“A?”

Không đợi Tần Khai Hân phản ứng, Bùi Thần đã cởi áo khoác tiến vào, tháo khuy ở tay áo sơ mi rồi xắn lên, lộ ra một phần cánh tay rắn chắc, anh đi tới trước bồn rửa, cầm một cái chén.

“Đợi một chút.” Tần Khai Hân sốt ruột, “Anh đặt xuống đi, những thứ này để tôi dọn là được.”

“Để anh làm”

“Không, không, tôi làm”

“Anh làm”

“Tôi làm”

“Cùng nhau làm?” Bùi Thần hỏi.

“???” Tần Khai Hân vội vàng phản ứng: “Không được, anh ở trong tiệm của tôi thì chính là khách của tôi, khách hàng là Thượng đế, sao Thượng đế có thể rửa chén được? Phiền anh ra ngoài đi, tôi cầu xin anh đấy!”

“Chúng ta không phải là bạn bè sao?” Bùi Thần chột hỏi.

Tần Khai Hân sững sờ: “Chúng ta là...” Đột nhiên cô không nói nên lời.

“Không phải sao?” Ánh mắt anh buồn bã.

“Không, ý của tôi là, chúng ta là bạn bè nên tôi càng không thể để anh rửa chén, như vậy không tốt lắm”

“Đã là bạn bè thì đừng để ý.” Bùi Thần cười nhẹ, mở vòi nước ra.

Đúng là một người đàn ông có chấp! Tần Khai Hân hết chỗ nói, khoanh tay đứng bên cạnh, mở mắt nhìn Bùi Thần thu dọn phòng bếp.

Động tác của anh gọn gàng lưu loát, lộ ra vẻ tao nhã, thật sự khó làm người ta dời đi ánh mắt.

Tần Khai Hân càng lúc càng cảm thấy xấu hổ nhưng lại không thể lay chuyển được anh, đành phải nói: “Anh đeo tạp dề vào đi, cẩn thận kéo làm bẩn quần áo.” Dứt lời, cô cầm tạp dề bên cạnh đưa cho anh.

“Được.” Bùi Thần dừng động tác, hai tay mở ra.

???

Tần Khai Hân ngây người một lúc lâu, mãi sau mới phản ứng kịp, anh... Anh muốn cô đeo tạp dề giúp sao?

Không phải chứ!!!

Sắc mặt cô đã thay đổi nhưng vẫn đứng im chỗ đó không nhúc nhích.

Bùi Thần thấy cô không có phản ứng, dứt khoát nói: “Ngại quá, có thể giúp anh một tay không?”

Trời ạ, tại sao cô lại bảo anh đeo tạp dề? Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt nhưng không thể cự tuyệt, chỉ có thể bất chấp khó khăn lấy tạp dề bước tới chỗ anh. d.đ/lq.đ

“Cảm ơn.” Bùi Thần cười cười, rất phối hợp xoay người lại.

Tần Khai Hân đứng sau lưng anh, tay trái cầm tạp dề luồn qua cánh tay Bùi Thần ra trước người anh, tay phải vòng lại, giúp anh buộc tạp dề, thật sự rất giống như ôm anh từ phía sau.

Cách một tầng áo mỏng, Tần Khai Hân vẫn có thể cảm nhận được eo anh rắn chắc, không có một vết sẹo, gọi cảm khó nói thành lời.

Cô thật sự rất khấn trương, tay cầm tạp dề bắt giác run lên.

Còn Bùi Thần lại giống như sợ cô không với tới, hơi dịch về phía sau.

Tay cô run run, tạp dề rơi xuống đất.

“A... Ngại quá...” Tần Khai Hân vội vàng ngồi xuống nhặt, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Bùi Thần cũng ngồi thụp xuống.

Trán hai người đụng vào nhau.

“A!” Tần Khai Hân khê kêu một tiếng, lấy tay che trán.

“Em có sao không?” Bùi Thần vươn tay, ngón tay ẩm ướt chạm vào mặt cô, lạnh lạnh, càng lúc càng làm nổi bật khuôn mặt đỏ bừng của cô.

“Không có việc gì.” Cô cuống quýt cầm tạp dề đứng lên, cúi đầu, vội vàng buộc nút cho Bùi Thần, “Cái kia... Tôi ra bên ngoài chờ trước... Nơi này đánh phải phiền anh.”

Nói xong cô liền chạy mất dép.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Editor: Peiria

Bùi Thần rửa chén trong nhà bếp, Tần Khai Hân ở bên ngoài đứng ngồi không yên, tiếng nước ào ào truyền vào lỗ tai, làm rung màng nhĩ, đồng thời khuấy đảo trái tim cô.

Cho dù cô đã rất cố gắng coi Bùi Thần như bạn bè bình thường nhưng có bạn bè nào vào đêm mùng 3 Tết, uống rượu một mình rồi chạy tới gặp mặt bạn khác giới không? Dùng ngón chân để nghĩ cũng biết quan hệ trong đó không đơn giản như vậy.

Giống như Tiết Mạn từng nói, giữa đàn ông và phụ nữ không tồn tại quan hệ bạn bè thuần khiết, trừ phi đáng về của một người quá xấu.

Mà sự thật là, Bùi Thần rất tuần tú, cô cũng không xấu, hướng chỉ vào bảy năm trước cô đã từng thổ lộ với anh, có thêm tầng quan hệ này, bây giờ hai người ở chung một chỗ lại càng có vẻ ái muội.

Tần Khai Hân ngồi ở góc khuất của bàn, đầu dựa vào tường, cô thật sự muốn đập đầu một cái. Cô cảm thấy lấy chỉ số thông minh của mình không thể nào đoán được ý đồ của anh.

Nếu không thích, hà cớ gì lại muốn trêu chọc cô? Nếu thích, nói ra thì sẽ chết sao?

Không không không, nếu nói ra, cô chắc chắn sẽ chết – kinh hãi mà chết.

Lúc này, tiếng nước chảy đã ngừng lại, Bùi Thần rửa chén bát xong đi ra ngoài.

Tần Khai Hân đang nhắm mắt suy nghĩ, bỗng nhiên bị anh làm cho giật nảy mình, còn đụng vào tường.

Cộp...

Một tiếng trầm đục, cô đau đến nhe răng.

“Cẩn thận!” Bùi Thần vội vàng chạy qua.

Rốt cuộc là ‘cẩn thận’ hay là ‘Tiểu Hân’? Người này nói cái gì cũng không rõ ràng, ai đoán được trong lòng anh nghĩ gì?

Tần Khai Hân ôm đầu, không biết là đau đến mức nào, cái mũi ê ẩm, thậm chí còn có chút muốn khóc.

Bùi Thần bước tới, muốn kiểm tra vết thương của cô.

“Tôi không sao.” Tần Khai Hân không ngừng co người vào trong góc khuất.

“Đề anh nhìn xem.” Tay anh giữ chặt vai cô, xoay người cô lại, cẩn thận quan sát.

Chẳng qua chỉ là đụng đầu vào tường, mặc dù không có gì nhưng vẻ mặt giống như muốn khóc của cô quả thật đã hù dọa Bùi Thần, anh dùng ngón tay mềm mại nhẹ nhàng chạm vào đầu cô, hỏi: “Chỗ này đau không?”

Đầu gần như tựa trong ngực anh, Tần Khai Hân nhất thời không phản ứng kịp, nghe thấy anh hỏi, chỉ lúng ta lúng túng lắc đầu.

Anh lại thay đổi vị trí, hỏi: “Chỗ này?”

Tần Khai Hân lại lắc đầu.

“Hay là chỗ này?”

...

Bị hỏi như vậy nhiều lần, ngay cả Tần Khai Hân cũng đã quên mất mình đau ở đâu, cô ngẩng đầu lên nói: “Thật ra tôi không còn đau nữa...”

“Không đau nữa sao?” Bùi Thần dừng động tác, tầm mắt rơi vào trên mặt cô, một bàn tay vẫn đặt trên đầu cô, ngón tay luồn qua mái tóc có chút lộn xộn.

Quá xấu hổ rồi!

“Cái kia... Anh có thể cách xa tôi một chút được không? Quá... quá gần rồi!” Cô đỏ mặt nói, mông cố gắng xê dịch sang nơi sáng sủa, cơ thể cô gắng thoát khỏi ôm ấp của anh.

Tay Bùi Thần dừng lại giữa không trung, sau đó chậm rãi thu tay về, anh cũng lùi lại phía sau, lúc này mới mở miệng nói: “Tiểu Hân, nếu anh có làm chuyện gì khiến em không thoải mái thì anh nhận lỗi với em.”

Anh bỗng nhiên trịnh trọng như vậy, ngược lại Tần Khai Hân cảm thấy hơi xấu hổ: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ thấy...” Cô dừng một chút, cắn cắn môi, “Dù sao thì chúng ta đã rất nhiều năm không có gặp mặt, tôi không biết tình huống của anh ra sao, anh cũng không biết tôi đang làm cái gì, cho nên... Ý tôi là...”

Thực ra cô rất muốn nói rằng, chúng ta không quen thân như thế, anh đừng đứng gần tôi quá, nhưng khi nói ra miệng lại có vẻ lộn xộn, ngón tay dưới bàn quả thật đã xoắn vào nhau như bánh quai chèo rồi.

“Tôi muốn nói, chúng ta không có quan hệ đó, vạn nhất để người khác hiểu lầm, chẳng hạn như là bạn gái gì đó của anh, đương nhiên tôi không biết anh có bạn gái hay chưa...” Cô muốn biểu đạt một cách thật uyển chuyển, cuối cùng càng lúc càng lúng túng, giọng nói cũng càng ngày càng nhẹ.

“Mấy năm nay anh luôn ở Anh quốc, đọc sách mấy năm, sau khi tốt nghiệp thì mở một studio của riêng mình, hiện giờ vẫn đang làm công việc này, hơn nữa...” Anh tạm dừng một chút, “Anh vẫn còn độc thân.”

Tần Khai Hân tròn trừng mắt, anh hai, không phải là tôi muốn hỏi anh những thứ này!

“Em muốn hỏi gì nữa à?” Bùi Thần hỏi.

“Thật ra tôi...” Tần Khai Hân ấp úng, “Không, không có...”

“Vậy đến lượt anh hỏi em.”

Khoan đã, kịch bản vốn không phải viết như vậy!

“Còn em, tình hình của em thế nào?”

Haizz, giờ đã biến thành vấn đề rồi, Tần Khai Hân cam chịu số phận, cúi đầu nói: “Không tệ.”

“Là sao?” Anh giống như nghi ngờ, lại giống như đang lăm bằm.

Phải không? Một chút cũng không!

Mặc dù mấy năm gần đây Tần Khai Hân có phòng làm việc của mình, cũng mở một tiệm cafe, trong xã hội hỗn tạp dần dần có chút danh tiếng nhưng vào năm đầu tiên anh rời đi, cô thật sự không tốt chút nào.

Hướng Dương là trường trung học trọng điểm, phong cách giáo dục nhất định rất tốt, nhưng điều này không ngăn cản được bạn bè xa lánh cô, so với bị ức hiếp về thể xác, lạnh nhạt tẩy chay còn đáng sợ hơn.

Có một khoảng thời gian, mọi người trong trường đồn nhau rằng Bùi Thần bị lời tỏ tình của cô dọa sợ nên mới rời đi, ngay từ đầu cô không hề tin những tin đồn này, nhưng có nhiều người nói như vậy, ngay đến chính cô cũng bắt đầu hoài nghi.

Chẳng lẽ, Bùi Thần rời đi thật sự là vì cô?

Có một khoảng thời gian, cảm xúc của cô xuống rất thấp, tính tình nóng nảy, không muốn giao lưu với người khác, thành tích tụt dốc không phanh, lại thường xuyên ăn uống không kiểm soát, lập tức béo lên 150 cân (1 cân TQ = 0,5 kg), đối với dáng người cao 1m60 như cô mà nói, thể trọng như vậy quả thật không có cách nào nhìn thẳng vào được.

Ban đầu, đồng học nghe xong tin đồn, trong lòng đã có khúc mắc với cô, mà cô lại cam chịu, cuối dẫn đến việc cô trở thành người ngoại tộc trong lớp, không ai sẵn lòng trao đổi với cô, thậm chí có mấy học sinh hư hỏng cả ngày cười nhạo hình thể của cô, coi cô như đối tượng tùy ý bắt nạt.

Có một lần, nam sinh xấu nhất trong lớp gọi cô là ‘Heo mập’, cô thật sự rất tức giận, cùng nam sinh kia đánh nhau, kinh động tới cả thầy cô.

Sức chiến đấu của cô rất mạnh, đánh nam sinh kia tới mức biến dạng, giáo viên gọi cả hai người vào văn phòng phê bình một trận, còn nói tính tình cô quá kém, cần phải thay đổi.

Sau đó không biết thế nào, trong lớp bắt đầu có người nói tính cô không tốt, còn nói cô có khuynh hướng bạo lực, rất nhiều người không dám nói chuyện với cô, mà cô cũng không muốn tiếp xúc với họ.

Lại có một lần, trường học tổ chức đi tham quan Tô Châu, xe dừng lại ở khu vui chơi một lúc, sau khi ra khỏi WC cô phát hiện xe đã đi mất, balo và di động của cô đều ở trên xe, chỉ có thể trở lại một mình đợi ở trạm nghỉ cho đến khi trời tối.

Cô còn nhớ rõ hôm ấy mưa to gió lớn, cô sợ không nhìn thấy người đến tìm mình nên không dám vào trong cửa hàng tiện lợi trú mưa, đành phải co người lạnh run trước cửa. Về sau vẫn là nhân viên cửa hàng giúp cô báo cảnh sát đưa cô về nhà.

Ngày đó ngồi trong xe cảnh sát, cô đã khóc lớn một trận, hai tay ôm mặt, nước mắt theo kẽ tay chảy ra ngoài, từ khi Bùi Thần rời khỏi, cô chưa từng nhỏ một giọt lệ, nhưng trong một khắc kia, uất ức tới cực hạn làm cô không nhịn được nữa rồi.

Cô hận anh, lại thích anh, hai loại cảm xúc lẫn lộn hòa trong trời mưa tầm tã, cuối cùng tất cả đều hóa thành nước mắt, làm cảnh sát trẻ bên cạnh sợ tới mức chân tay luống cuống.

Về sau, vì chuyện này mà mẹ cô đã tới trường ăm ỉ một hồi, nhưng giáo viên lại từ chối giải thích để cho đồng học của cô thừa nhận trước, khi tất cả mọi người nói giống hệt nhau mới cho qua.

Tuy rằng giáo viên đã nói lời xin lỗi, nhưng từ sau ngày ấy, không chỉ là đồng học, ngay cả giáo viên cũng thờ ơ với cô.

Kỳ thực Tần Khai Hân vô cùng cảm ơn mẹ mình, sau sự kiện đi Tô Châu kia, mẹ Tần càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp liền đi hỏi thăm khắp nơi, khi biết được tình huống của con gái mình, bà nhận ra mọi việc đã rất nghiêm trọng.

Mặc dù cách thời gian thi đại học chỉ còn nửa học kỳ nhưng mẹ Tần vẫn dứt khoát cho con gái chuyển trường.

Tuy trường mới không phải là trường trọng điểm nhưng không khí trong trường không có áp lực, các học sinh cũng rất nhiệt tình thân thiện, Tần Khai Hân được mẹ mình khuyên giải nhiều lần, bắt đầu nghĩ lại chính mình.

Rốt cuộc, cô không còn cam chịu, từ từ bước ra khỏi bóng tối.

Trường học mới rất tốt, có điều kiến thức căn bản của Tần Khai Hân rất kém, năm ấy thi đại học không có bất ngờ gì xảy ra, cô đã trượt.

Mẹ Tần không trách cô, lại kiên trì xin cho cô đi học lại.

Mới đầu cô rất bài xích việc học lại, nhưng vào mùa hè năm đó, cô quen biết ‘Hắc Sắc U Mặc’, không khoa trương khi nói rằng nếu không có ‘Hắc Sắc U Mặc’ cô vũ, chỉ sợ học lại một năm nữa thì cô cũng không đậu đại học, lại càng không có thành tựu như bây giờ.

Ai rồi cũng sẽ gặp phải những thất bại, nhưng Tần Khai Hân cảm thấy mình vẫn còn may mắn, ít nhất trong những ngày tháng khó khăn nhất, có người đứng trên vách núi kéo cô lên, để cô không sa ngã rơi vào vực sâu vô tận, trọn đời không thể xoay người.

“Tôi thật sự rất tốt.” Tần Khai Hân thoát ra từ trong hồi ức, “Con người không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, có lẽ tôi không tốt hơn anh, nhưng được như bây giờ, tôi đã rất vừa lòng rồi.”

“Thật ra anh...” Ánh mắt Bùi Thần buồn bã, cuối cùng chỉ nói khẽ: “Chỉ cần em tốt là anh an tâm rồi.”

A, tại sao bỗng nhiên lại xấu hổ vậy?

Tần Khai Hân lấy lại bình tĩnh, đứng lên: “Chắc là đến giờ rồi, tôi vào trong xem thử.”

Sữa và bánh Mousse đã đông lại, cô lấy chúng từ trong tủ lạnh ra, đặt vào trên đế bánh đã làm sẵn, rồi đổ thêm lớp sốt kem, sau khi bánh đã định hình lại dùng bơ viết một chữ ‘Cát’(*), một chiếc bánh Mousse lè ngập tràn không khí vui mừng đã hoàn thành.

(*) Trong tiếng Trung, ‘cát’ (吉/jí) mang nghĩa là may mắn.

Cô làm tổng cộng bốn cái bánh, hợp thành ‘Như ý cát tường’, sau đó dùng một cái hộp đỏ đựng cẩn thận, ra khỏi nhà bếp.

Lúc này, ngoài tiệm có người đốt pháo hoa, trong cơn mưa pháo hoa đầy trời, Bùi Thần nhận lấy cái hộp trong tay cô.

“Cảm ơn.” Anh nói.

Đúng lúc đó, một đợt pháo hoa nổ tung trên bầu trời đêm, ánh sáng của khói và lửa chiếu xuyên qua cửa kính sát đất, ánh lên khuôn mặt đẹp trai của Bùi Thần, so với pháo hoa lại càng rung động lòng người.

Tần Khai Hân bắt giác nuốt khan, lấy lại tinh thần, nói: “Không cần khách khí, tổng cộng là 250 đồng.”

++++

Lời tác giả: [Sợ mọi người bảo tác giả không nói gì nên tôi nói ở đây vậy, khi tôi viết văn, nghĩ xong những ý chính rồi mới bắt đầu viết chữ, thỉnh thoảng sẽ quay lại nhìn một chút, trên thực tế, tôi rất muốn xem lại phần đầu bởi vì cần sửa rất nhiều. Ngoài ra, mười năm sửa lại thành bảy năm, chủ yếu là do tôi cảm thấy mười năm quá dài, quá gian nan.]

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Peiria

“Cái gì? Bốn cái bánh, cậu lấy anh ta 250?” Tiết Mạn mở to hai mắt, “Cậu cũng thật độc ác, bánh Mousse lè bán lẻ mới có 25 đồng.”

“Tết âm lịch tặng ca, mình đòi gấp ba tiền lương đã là có lương tâm rồi, chẳng lái xe quay về không cần phí xăng dầu sao?” Tần Khai Hân liếc cô một cái.

“Mình cảm thấy mình nên học tập theo cậu, đối với đàn ông phải ngoan độc một chút, tục ngữ nói rất đúng, phụ nữ không tàn nhẫn thì địa vị không ổn định.”

“Thôi đi, cậu muốn ngoan độc đối với ‘Núi băng’ nhà cậu là điều không thể.”

Nói đến Triển Lệnh Kiều, về mặt Tiết Mạn nhất thời suy sụp: “Được rồi, có thể miễn bàn tới anh ấy không? Nói cho mình về ‘Mộng lang’ đi, về sau thế nào?”

“Anh ta đưa tiền cho mình liền đi, còn có thể như thế nào nữa?” Tần Khai Hân nói.

“Chẳng lẽ không nói một chút hay làm cái gì đó? Cậu cố nhớ lại xem, đừng bỏ lỡ mất đoạn đặc sắc.” Tiết Mạn về mặt bát quái.

Tần Khai Hân im lặng, thật ra có một chuyện cô vẫn chưa nói với Tiết Mạn.

Ngày đó sau khi Bùi Thần cầm bánh đi, ra đến cửa thì dừng lại, đứng ngược chiều ánh sáng pháo hoa, nói với cô một câu, bởi vì đúng lúc ấy có hộ gia đình đốt pháo, âm thanh quá ồn ào, cô không có nghe rõ, chỉ nghe được chữ cuối: ‘... em.’

Rốt cuộc là cái gì em?

Ban đêm Tần Khai Hân ngủ không ngon giấc, luôn nghĩ về chuyện nhỏ này, về sau thật sự là nghĩ mãi không ra nên không suy nghĩ nữa.

“Phải rồi, sau khi về anh ta đã gửi cho mình một tin.”

“Tin gì?” Hai mắt Tiết Mạn sáng lên.

“Cũng không có gì, chỉ là ảnh chụp hộp bánh Mousse, sau đó cho bạn bè trong vòng kết nối của mình xem.”

“Mẹ nó!” Tiết Mạn vỗ đùi hờ hững, “Ảnh đó là anh ta chụp sao, thảo nào mình thấy nó đẹp như vậy, so với ảnh của anh ta, những thứ trước kia chúng ta

chụp đều là cận bả, người bình thường không thể nào xem được.”

Tần Khai Hân không phản bác, cô thừa nhận Bùi Thần đúng là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, cũng cảm thấy ảnh anh chụp rất đẹp nên mới phá lệ cho bạn bè trong vòng kết nối xem. Lúc ấy quả thật đã dẫn tới oanh động, rất nhiều người lấy ảnh đó thay lời chúc mừng năm mới gửi cho bạn bè họ, còn có người hỏi cô khi nào khai trương lại, không thể chờ đợi muốn đặt bánh ngọt.

“Cậu nghĩ xem, nếu sau này bánh ngọt chúng ta làm đều để cho anh ta chụp, như vậy sẽ hấp dẫn được ánh mắt của nhiều người. Thậm chí hoàn toàn có khả năng làm cho công chúng gào thét đặt hàng, lợi nhuận không hết, càng nghĩ càng cảm thấy kích thích.”

“Dừng!” Tần Khai Hân ngăn cản ý tưởng viễn vông của Tiết Mạn, “Cậu đừng có nằm mơ, điều đó không có khả năng.”

“Tại sao không có khả năng, lúc anh ta gửi ảnh cho cậu thì cậu khen nhiều vào, ôm đùi anh ta (nghĩa là nịnh nọt đó), chuyện này nói không chừng có thể thành công. Đứng rồi, anh ta gửi ảnh cho cậu, cậu trả lời như thế nào?”

“Minh nói rất đẹp.”

“Chỉ một câu này?”

“Minh còn nói, anh ta nên cho bạn bè xem, giúp mình tuyên truyền.”

“...” Tiết Mạn hết chỗ nói, “Cậu nằm mơ đi, người ta là là nhiếp ảnh gia tầm cỡ, sao có thể đặc biệt vì cậu mà đăng cho bạn bè xem!”

“Thật ra...” Tần Khai Hân yếu ớt nói: “Anh ta làm rồi...”

Tiết Mạn kinh hãi: “Thực sự đăng rồi sao?”

Tần Khai Hân khẽ gật đầu.

Ngày ấy trong vòng kết nối của Bùi Thần thực sự xuất hiện tám ảnh kia, còn có địa chỉ của cô, kèm theo bốn chữ: Mỹ vị nhân gian.

Từ đó về sau liên tục có người thêm cô vào danh sách bạn bè, tất cả đều hỏi cô có nhận đơn đặt hàng cho hôn lễ hay party không, nói tóm lại, năm nay cô có thể kiếm được không ít.

Ngày nghỉ tết ngắn ngủi nhanh chóng qua đi, Tần Khai Hân lại tất bật với công việc, có lẽ là do năm mới có không khí mới, việc buôn bán của cô cực kỳ tốt, tiếp nhận một rồi lại một đơn hàng.

Nhờ vào ‘may mắn’ của phòng làm việc, lợi nhuận của ‘Ivory Tower’ cũng nhanh chóng tăng theo, chỉ dựa vào cô và Tiết Mạn thì không thể ứng phó nổi, cũng may còn có Hà Vân Hi hỗ trợ.

Tuy là nam sinh nhưng năng lực học tập của Hà Vân Hi rất tốt, sau Tết âm lịch cậu ta đã có thể làm ra một số loại điểm tâm ngọt đơn giản, hương vị so với đồ Tần Khai Hân làm không kém bao nhiêu.

Quan trọng hơn nữa là, bởi vì Hà Vân Hi có gương mặt búp bê, miệng lại vô cùng ngọt nên đã bắt được một số khách hàng lớn tuổi làm tù binh, nhiều người yêu cầu đích danh cậu ta đi giao hàng, thậm chí còn có khách vì cậu ta mà mỗi ngày đều tới đặt bánh.

Nếu tiếp tục như vậy, trong tiệm không cần bán bánh ngọt, đổi thành bán người là tốt rồi.

Đối với chuyện này, Tần Khai Hân thật sự dở khóc dở cười nhưng trong lòng cô hiểu rõ Hà Vân Hi giúp mình rất nhiều.

Cho nên, đến khi trả lương, cô cố ý tăng thêm hai ngàn tiền thưởng, so với lúc đầu nhiều gấp đôi, cô còn cố ý chọn một ngày nghỉ, gửi tiền cho cậu ta, muốn cho cậu ta một bất ngờ.

Ai biết Hà Vân Hi vừa nhận tiền thưởng đã lập tức trả lại cho cô, cô không chú ý đến điểm này, sau đó mới phát hiện, Hà Vân Hi vậy mà đưa cô 8000.

Phía dưới có lời nhắn: Mẹ em nói, không thể nhận tiền của con gái ^_^ (#lè: icon này là của tác giả, editor không biết gì đâu nhé :D)

!!!

Tần Khai Hân nhìn màn hình di động, thần thờ thật lâu, cô đã gặp qua ông chủ cắt xén tiền lương của nhân viên nhưng vẫn chưa thấy qua công nhân trả tiền lương ông chủ phát cho bao giờ.

Rốt cuộc ai mới đúng là ông chủ đây?

Tần Khai Hân lập tức chuyển tiền, không nghĩ tới mấy giây sau, số tiền vừa rồi lại chuyển về, còn nhiều hơn 8000.

Tất cả là một vạ sáu, tên nhóc này là thổ hào sao?

Tần Khai Hân không nói gì, lập tức gọi điện thoại cho Hà Vân Hi.

“Mau nhận tiền lại đi, đó là tiền lương của em!”

“Mẹ em nói, không thể nhận tiền của con gái, nhất là với cô gái xinh đẹp, càng không thể nhận.” Cậu ta cười hi hi ở đầu dây bên kia.

Trên trán Tần Khai Hân nổi đầy vạch đen: “Đừng nào loạn, chị không đùa đâu.”

“Em không có đùa mà? Em thích chị, cho chị tiền tiêu là điều cực kỳ bình thường, chị an tâm nhận lấy là được, không đủ thì chỗ em vẫn còn.”

“...”

Đầu dây bên kia trầm mặc rất lâu.

“Tại sao chị không nói lời nào?” Hà Vân Hi hỏi.

“Lòng tốt của em chị hiểu, nhưng mà chị không thể nhận, tiền chị lập tức chuyển cho em, không được chuyển lại, nếu không hai chúng ta không còn là bạn bè nữa.” Tần Khai Hân cứng rắn nói.

Hà Vân Hi trầm mặc một lát: “Khai Hân, có phải em làm chị tức giận hay không?”

“Đúng.” Cô trả lời lạnh như băng.

“Xin lỗi, là em quá nóng vội, em thật sự rất thích chị, hy vọng chị có thể cân nhắc một chút.”

“Không cần, chúng ta không thích hợp.”

“Khai Hân...”

“Chị còn có việc, tạm biệt.”

Tắt máy, Tần Khai Hân lập tức chuyển tiền, vốn đang nghĩ kéo cậu ta vào blacklist, nhưng lại thấy có chút độc ác, liền không làm như vậy.

Yên tĩnh ngẫm lại, ngoại trừ tuổi còn nhỏ, thật ra Hà Vân Hi đúng là đối tượng yêu đương lý tưởng, bộ dạng tuấn tú, đầu óc thông minh, tay chân chịu khó, biết cách tạo ra lãng mạn, hơn nữa lại hào phóng... Nếu như đặt vào hoàn cảnh lúc cô mười tám tuổi, khẳng định đã sớm rơi vào tay giặc rồi.

Nhưng mà hiện tại, đối với thịt tươi nhỏ, một chút hứng thú Tần Khai Hân cũng không có.

Cô thích mẫu đàn ông trầm ổn, nội liêm, toàn thân tản ra hơi thở cấm dục người sống chờ lại gần, không nói quá nhiều nhưng vừa mở miệng lại có thể trêu ghẹo người khác.

Giống như...

Cô không tự chủ ngẩng đầu lên, nhìn áo khoác treo trên giá.

Mẹ nó, tại sao nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ đến người kia vậy!

Từ sau hôm mừng 3 gặp mặt Bùi Thần trong tiệm, đã hơn nửa tháng nay anh không liên lạc với cô, do công việc bận rộn, Tần Khai Hân cũng không để ý chuyện này, nhưng hôm nay cô cho bản thân nghỉ ngơi một ngày, những thứ không nên nghĩ đều nghĩ tới.

Rốt cuộc ngày đó anh có ý gì? Bước sang năm mới, một người say khướt chạy tới cửa tiệm của cô, giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng cái gì cũng không nói, cô thật sự không hiểu nổi trong hồ lô của anh bán thuốc gì.

Tần Khai Hân nhớ tới lời Tiết Mạn nói lúc trước: “Người ngu ngốc đều nhìn ra anh ta có ý với cậu, chỉ là không vạch trần mà thôi, quả thực giống hệt đức tính của núi băng, đối phó với kiểu đàn ông thâm trầm, mình rất có kinh nghiệm. Cậu chờ anh ta nói ra, có khi kiếp sau cũng chưa được, học theo mình này, chủ động xuất kích, tấn công vào chỗ yếu hại của anh ta, uy hiếp để anh ta nằm rạp dưới chân cậu, cúi đầu xưng thần!”

“... Tại sao mình không nhìn thấy ‘Núi băng’ cúi đầu xưng thần với cậu?”

“Chúng ta tán gẫu cái khác đi, hôm nay thời tiết rất tốt nha!”

Cuộc đời giống như một trò đùa, lúc trước cô tỏ tình, mất hết mặt mũi, ăn hết đau khổ mà một chút kết quả cũng không có. Hiện giờ, đối tượng mình tỏ tình trở lại, nhiều lần xuất hiện bên cạnh cô, nhưng vẫn là bộ dáng ái muội không rõ.

Ngẫm lại những khổ sở mà mình đã trải qua, Tần Khai Hân cảm thấy nếu Bùi Thần hỏi tâm chuyển ý, muốn bù đắp cho cô, cô tuyệt đối sẽ không cho anh dễ dàng thực hiện ý đồ.

Nhất định phải cho người này chịu chút khổ cực để trút hết mối hận trong lòng cô.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Tần Khai Hân vẫn cực kỳ không có tiền đề nhấn tin cho Bùi Thần.

Bánh kem dâu tây: Áo của anh vẫn đang ở chỗ tôi, khi nào thì anh tới lấy?

Một lúc lâu sau đối phương mới trả lời.

Bùi Thần: Hi, em gái Tiểu Hân, còn nhớ tôi không, tôi là Lạc Tang! Bùi Thần đang chuẩn bị cho buổi triển lãm cá nhân, tôi giúp anh ấy tới lấy áo nhé! Thuận tiện ăn bánh ngọt cô làm, nhìn ảnh chụp thật sự là thèm muốn chết rồi!

Tin mới gửi không bao lâu, Lạc Tang đã vội vàng chạy đến, cô đi giày cao gót, mặc chiếc váy ngắn bó sát, lộ ra đường cong hoàn mỹ, bất luận là mùa nào đi chăng nữa, nóng bỏng vĩnh viễn không làm người ta dời mắt.

Lạc Tang vừa vào cửa, hoàn toàn không để ý tới chuyện lấy quần áo, đầu tiên là quan sát phòng làm việc của Tần Khai Hân một lượt từ trong ra ngoài, vừa nhìn vừa khen ngợi: “Ây da, cô thật sự rất ngăn nắp, sạch sẽ, phòng bếp thật lớn. Wow, đây là cái gì, nhìn qua ăn rất ngon!”

Tần Khai Hân trả lời: “Đây là bánh Flower Cookies.”

Mùa xuân trăm hoa đua nở, giá của hoa tươi khá rẻ, chất lượng tương đối tốt. Tần Khai Hân chọn ba loại: hoa bướm, hoa hồng, hoa anh đào làm nguyên liệu, lại dùng những nguyên liệu khác nhau nướng ra ba loại bánh cookie, sau đó chọn mấy đóa hoa tươi gắn vào mặt ngoài, rắc thêm chút đường cát mịn, bỏ vào lò nướng năm phút, cuối cùng tạo thành bánh Flower Cookies.

Cookie xốp giòn và màu sắc đẹp đẽ của hoa kết hợp vô cùng hoàn hảo, mặc dù không dùng công nghệ phức tạp nhưng lại tràn ngập hơi thở mùa xuân.

“Flower Cookies? Vậy trên mặt bánh là hoa thật sao, tôi có thể nếm thử không?” Lạc Tang tò mò hỏi.

“Có thể, cô giúp tôi nếm thử xem mùi vị như thế nào?”

Lạc Tang bỏ một miếng bánh vào miệng, hai mắt lập tức phát sáng: “Ăn ngon! Cô bán cái này sao? Tôi đặt 100 hộp!”

100 hộp!!!

Thật quá xa xỉ!

Từ Hà Vân Hi một vận sáu đến Lạc Tang 100 hộp bánh cookie, Tần Khai Hân bỗng nhiên cảm thấy hôm nay mình được thổ hào nhận thầu rồi.

“Tạm thời cái này còn đang trong giai đoạn nghiên cứu phát triển, tôi làm không ít vị, mỗi loại đều không giống nhau, cô có thể nếm thử tất cả, nếu cảm thấy ăn ngon, sau này đặt cũng chưa muộn.”

“Những thứ này đều có hương vị khác nhau? Vậy thì đơn giản, mỗi loại cô đều làm cho tôi, đựng vào một cái hộp, như Jenny Cookies Hongkong gì đó, không phải là tốt rồi sao? Tất cả bao nhiêu tiền, bây giờ tôi trả cô luôn!” Lạc Tang vung tay lên, hoàn toàn giống như điệu bộ của chị hai hào phóng.

Tần Khai Hân xấu hổ: “Tiền bạc là thứ yếu, nếu như cô thật sự muốn đặt, trước tiên có thể đặt cọc một phần, nhưng nguyên liệu chỗ tôi không đủ làm ra 100 hộp cookie, bao giờ cô cần? Tôi đi liên lạc với nhà cung ứng một chút, bảo họ nhanh chóng giao hàng.”

“Không vội, tôi chỉ lấy làm quà cho khách, nói nhỏ cho cô hay, những người giàu có rất nhiều tiền, tặng đồ đắt tiền thì họ chóng mặt, nhưng tặng đồ ăn ngon thì họ lại vui vẻ. Lần trước có vị CEO thích ăn cổ vịt, tôi liền đặc biệt tới Vũ Hán mua loại chính tông nhất, buổi sáng mua giữa trưa mang đến, ông ấy rất cao hứng, thiếu chút nữa đã nhận tôi làm con gái nuôi, cô thấy trâu bò không?”

“Ừm...” Cô xác định ông ta muốn ăn cổ vịt mà không phải ăn cô sao?

Tần Khai Hân dở khóc dở cười nhưng lại cảm thấy Lạc Tang rất thẳng thắn, càng có hảo cảm với cô ấy hơn.

“Phải rồi, cái áo kia...” Cuối cùng cô cũng nhớ tới chính sự, nói, “Tôi đã giặt qua nhưng không thể sạch hoàn toàn được.”

“Ây da, không có chuyện gì, cô giặt, cho dù tất cả là bùn, Bùi Thần cũng sẽ mặc! Cô không biết anh ấy thích cô nhiều như thế nào đâu!”

Lạc Tang vung tay lên, Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người, cảm thiếu chút nữa rơi xuống.

Cô hỏi lại: “Cô... Cô nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Peiria

Bùi Thần thích cô?!

Trong khoảng thời gian tiếp xúc gần đây, Tần Khai Hân mơ hồ có thể cảm giác được Bùi Thần có ý với cô, tuy nhiên vẫn chỉ là giới hạn ở cảm giác, hơn nữa cô rất mâu thuẫn, không muốn suy nghĩ nhiều.

Nhưng bây giờ, Lạc Tang bỗng nhiên nói một câu rõ như ban ngày, làm cô bị dọa sợ hãi.

“Cô... Cô đừng nói giỡn...” Cô lấy lại tinh thần, khó khăn mở miệng, sắc mặt không tốt cho lắm.

Lạc Tang không thêm đề ý, thản nhiên nói: “Tôi không giỡn, anh ấy thực sự rất thích cô, không phải thích bình thường đâu.”

Lại còn không phải thích bình thường...

Tần Khai Hân hoàn toàn hỗn loạn: “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, thực ra chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, cực kỳ bình thường..”

Lạc Tang dường như hiểu được những lời cô nói: “Tôi biết tôi biết, tôi cam đoan không sẽ nói bừa, cô yên tâm đi.”

Chị hai, tôi không có ý này!

Tần Khai Hân trong lòng gào thét, nhưng nghe cô ấy nói như vậy, bỗng nhiên tò mò muốn chết, dè dặt hỏi: “Cái kia... Lần trước cô nói Bùi Thần có nhắc tới tôi... Anh ấy đã nói gì?”

“A... Anh ấy...” Lạc Tang đang định trả lời thì di động vang lên, cô nhận máy nói vài câu, sau đó lập tức cúp máy, “Ngại quá, đột nhiên tôi có việc gấp phải đi trước. Tôi muốn đặt bánh Flower Cookies, tốn bao nhiêu tiền thì nhắn tôi, tôi sẽ chuyển cho cô.”

Lạc Tang nói xong liền vội vã rời đi, để lại một mình Tần Khai Hân ngẩn ngang trong gió.

Mẹ nó, rốt cuộc anh đã nói cái gì?

Tần Khai Hân ở trong phòng gấp đến độ dặm chân, Lạc Tang ở bên ngoài nhanh chóng gửi tin cho Bùi Thần.

Hựu Hựu Hựu Mộc: Báo cáo, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành.

Bùi Thần: Ừm

Hựu Hựu Hựu Mộc: Anh hai, anh trả lời từ này có ý gì? Là rất tốt sao?

Bùi Thần: Tôi biết rồi.

Lạc Tang cảm thấy hài lòng liền rời khỏi cuộc trò chuyện, gọi điện thoại cho khách: “Alo, Tổng giám đốc Vương, tôi là Lạc Tang. Trước đây không phải ông nói muốn tìm Bùi Thần chụp ảnh sao? Tôi muốn nói cho ngài biết, tuyệt đối không thành vấn đề. Cái gì? Đúng đúng, lần trước ông ấy nói trả bao nhiêu tiền cũng không nhận, nhưng thân phận ngài cao quý như vậy, sao có thể dùng tiền bạc tầm thường để tính toán đây...”

Một câu của Lạc Tang làm cho Tần Khai Hân tinh thần bất an mấy ngày, mặc dù đã liên lạc với cô ấy để xác nhận đơn đặt hàng nhưng đối phương không nhắc tới, cô cũng xấu hổ không dám hỏi lại, nên vẫn giấu chuyện này ở trong lòng, vô cùng bứt rứt.

Mặt khác, Hà Vân Hi sắp khai giảng, không thể tiếp tục làm thêm, vì muốn cảm ơn cậu ta đã vất vả trong hai tháng qua, Tần Khai Hân và Tiết Mạn bàn bạc với nhau, kêu gọi nhân viên trong tiệm cùng nhau tổ chức một buổi liên hoan chia tay cho cậu.

Mọi người com nước ở Tây Hồ xong lại kéo nhau tới quán KTV ca hát, chơi rất vui vẻ.

Tần Khai Hân vốn không thuộc tuýp người biết ăn chơi, cộng thêm mấy ngày nay bận rộn, cô thực sự không còn sức lực chơi đùa với những người trẻ tuổi, liền chọn lấy những tấm ảnh tự hụp, ngồi ở trong góc đăng lên cho bạn bè xem.

Trước kia cô rất ít khi đăng những nội dung liên quan đến sinh hoạt cá nhân, nhưng mà cô dần cảm nhận được, suốt ngày chỉ đăng ảnh bánh ngọt, thật sự là không hợp với đạo làm người, hoàn toàn chính là dân làm ăn.

Cô không thích chỉ nói chuyện buôn bán với khách hàng, cô hy vọng mình có thể giống như bạn bè của họ, như vậy bánh ngọt làm ra mới càng ảm áp.

Ở nước ngoài, mọi người so thường sánh bánh ngọt với hạnh phúc, Tần Khai Hân mong muốn, ăn bánh ngọt cô làm sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Đăng ảnh không bao lâu, rất nhanh đã có người nhắn lại.

Bạn bè A: Đi chơi ở đâu vậy? Đồ ăn này nhìn không tệ.

Bạn bè B: Ban đêm đáng thức ăn ngon trả thù xã hội sao?

Bạn bè C: Tôi vẫn cảm thấy bánh ngọt cô làm ăn ngon hơn.

Bạn bè D: Liên hoan chia tay? ‘Tiểu suất ca’ nghỉ rồi? Tiếc quá!

...

Bình luận rất nhiều, Tần Khai Hân cẩn thận trả lời từng người một, nhìn lại bình luận mới mới, cô không bình tĩnh được nữa rồi.

Bùi Thần: Anh cũng đang ăn com ở gần đó.

Trong phòng bao KTV, Tiểu Lưu đang hát ‘Mua Bán Tình Yêu’: “Trước đây chính anh muốn chia tay, chia tay thì chia tay, bây giờ lại muốn dùng chân tình dỗ dành em quay lại...”

Có cần hợp với tình huống của cô như vậy không? Tần Khai Hân cười khở.

“Khai Hân, đừng nghịch di động nữa, bài hát tiếp theo là của em, chúng ta song ca đi?” Hà Vân Hi đến gần, nhiệt tình đưa cho Tần Khai Hân một cái micro.

“Chị không biết hát, em cứ hát đi.” Tần Khai Hân từ chối.

“Đừng như vậy mà, chị hát một bài thôi, em sắp đi rồi.” Hà Vân Hi bày ra dáng vẻ tội nghiệp, đèn trong phòng chớp tắt, ánh lên đôi mắt to ngập nước kia.

Tần Khai Hân mềm lòng, nhận lấy micro.

“Tình yêu Hiroshima”?

Không nghĩ tới Hà Vân Hi vậy mà lại chọn bài kinh điển dành cho tình nhân để hát, mặc dù ở đây chỉ có Tiết Mạn biết cậu ta có ý với cô, còn những người khác không nghĩ tới phương diện kia nhưng Tần Khai Hân vẫn rất sợ chuyện này bại lộ.

Dây dưa không rõ với nhân viên không phải là tác phong ông chủ nên có, sau khi hát xong một cách khó khăn, không đợi Hà Vân Hi lên tiếng, Tần Khai Hân đã lấy cớ đi toilet, trốn ra khỏi phòng.

Tiết Mạn ‘tâm linh tương thông’ gửi cho cô một tin nhắn.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu cảm thấy xấu hổ sao, còn có mình đây mà.

Bánh kem dâu tây: Cũng chỉ có cậu hiểu mình, vậy mình đi trước.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Vô nghĩa, mình có thể không hiểu cậu sao? ‘Thịt tươi nhô’ không có lực hấp dẫn với cậu, trong lòng cậu chỉ có...

Bánh kem dâu tây: Không có khả năng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Chỉ có mình thôi, mình nói sai rồi sao?”

Bánh kem dâu tây: Mình đi đây, nói sau nhé.

Cất di động, Tiết Mạn che miệng cười trộm.

Tiểu Lưu ở bên cạnh thấy thế, hỏi: “Mạn Mạn, trông cô rất vui vẻ, cười gì vậy?”

“Tôi nói cho anh biết...” Tiết Mạn len lén nói bên tai anh ta: “Khai Hân nói, nước tiểu của cô ấy dính vào ống quần, phải về nhà thay đồ, ha ha ha ha ha ha!”

Tiểu Lưu sùng sốt, lập tức cũng cười ha hả.

“Hất xì!” Tần Khai Hân đứng dưới lầu KTV hất hơi một cái.

Thời tiết Hàng Châu chết tiệt, mấy hôm trước nhiệt độ tăng đến hai mươi mấy độ, mấy ngày nay không khí lạnh tràn về, lại lập tức hạ xuống dưới 0, nhiệt độ thay đổi còn nhanh hơn thị trường.

Tần Khai Hân dựng cổ áo lông, chuẩn bị đi tàu điện ngầm, chợt nghe thấy tiếng Lạc Tang ở đằng sau.

“Khai Hân! Tần Khai Hân!”

Ngay sau đó, một chiếc xe màu đen vọt lên dừng trước mặt cô, Lạc Tang ló đầu ra khỏi cửa xe, nói: “Ây da, Khai Hân, đúng là cô rồi!” Nói xong, quay đầu nhìn Bùi Thần đang lái xe: “Tôi đã nói cô ấy ở chỗ này, KTV này tôi thường xuyên tới nên vô cùng quen thuộc.”

Bùi Thần quay đầu, chào Tần Khai Hân một tiếng.

Sắc mặt cô không tốt lắm, cứng nhắc cười chào lại.

“Khai Hân, không phải cô nói đang tham gia bữa tiệc chia tay sao, nhanh như vậy đã xong rồi?” Lạc Tang hỏi.

“Tôi có chút việc nên đi về trước.” Tần Khai Hân thấp thỏm trả lời.

“Trời lạnh thế này, một cô gái như cô về nhà bằng cách nào? Tới đây, lên xe, để Bùi Thần đưa cô về!” Dứt lời, Lạc Tang xuống xe, đẩy Tần Khai Hân ngồi vào ghế phụ, đóng cửa, đứng bên ngoài vẫy tay với hai người.

Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người: “Cô không đi sao?”

“Tôi sống ở chỗ này, không nói với hai người nữa, lạnh quá, tôi phải về đây, hai người đi mau đi!” Cô nói xong, không kiên nhẫn phát tay.

Không phải chứ???

Tần Khai Hân cứng đờ, không đợi cô lấy lại tinh thần, Bùi Thần đã đạp chân ga, lái xe đi.

“Em về chỗ nào?” Bùi Thần hỏi, “Phòng làm việc sao?”

“Ừm...”

“Được.”

Sau cuộc đối thoại đơn giản, cả hai không nói thêm gì nữa, xe vững vàng chạy về hướng phòng làm việc, trong xe yên tĩnh đáng sợ.

Đây là lần thứ hai Tần Khai Hân ngồi xe Bùi Thần, cũng giống như lần trước, trong xe tràn ngập mùi thơm của biển, cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế trước nhưng trong lòng đã sớm nổi sóng.

Lời của Lạc Tang lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô.

“Cô không biết anh ấy thích cô nhiều thế nào đâu!”

“Anh ấy thực sự rất thích cô, không phải thích bình thường đâu.”

...

Đột nhiên Tần Khai Hân rất muốn nhảy ra khỏi xe.

“Cái kia...” Cô mở miệng, giọng nói gượng gạo: “Nơi này cách phòng làm việc của tôi khá xa, nếu không thì anh cho tôi xuống chỗ cửa đường sắt, tôi ngồi tàu điện ngầm về là được, rất tiện.”

“Không sao, anh tiện đường.” Bùi Thần cười cười, cũng không có ý tứ dừng lại.

Không tìm được cơ khác để xuống xe, Tần Khai Hân đành tiếp tục cúi đầu làm chim cút.

Trong không khí tràn ngập xấu hổ.

Tần Khai Hân nhìn không được liếc mắt lườm trộm Bùi Thần một cái, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, diên đàn le quyú dõm lại nhanh chóng lườm một cái, liếc qua liếc lại nhiều lần, cô cảm thấy chính mình sắp phát bệnh thần kinh rồi.

Haizz, sao thời gian trôi chậm như vậy!!!

Thôi, nói chút gì đó đi!

“Đứng rồi, bánh ngọt lần trước, anh ăn ngon không?”

“Ăn rất ngon.”

“Vậy thì tốt.” Cô dừng một chút, “Cái đó, cảm ơn anh đã giúp tôi tuyên truyền, tôi muốn nói là bạn bè của anh, có rất nhiều người tìm tôi... Ha ha...”

“Không cần khách khí.” Bùi Thần trả lời đơn giản, thậm chí có chút lạnh nhạt.

Trong lòng Tần Khai Hân sắp phát điên, cô bắt đầu hoài nghi có phải mình bị Lạc tang lừa dối, nói cái gì mà Bùi Thần thích cô, người bảy năm trước đã cự tuyệt cô, làm sao có thể thích cô được?

Trước kia Bùi Thần không phải như thế.

Cô còn nhớ rõ khi đó thành tích môn toán của cô rất kém, hoàn toàn nghe không hiểu thầy giáo nói gì, bài thi điều kiện chỉ đạt 19 điểm, bị thầy giáo trong lớp chỉ đích danh mắng.

Cô cũng không biết tại sao chuyện mất mặt như vậy lại truyền tới tai Bùi Thần.

Lúc ấy, anh không những không cười nhạo cô, còn giúp cô phân tích đề, lại tìm thêm dạng bài tương tự cho cô làm, rất nhanh cô đã hiểu toàn bộ.

Về sau, cô được anh chỉ dẫn, dần dần nắm được bí quyết học toán, rốt cuộc cũng không quá thất bại.

Trước khi chưa động tâm với Bùi Thần, Tần Khai Hân cảm thấy trước mặt cô, anh vừa là anh trai vừa là thầy giáo, có anh bên cạnh liền có cảm giác an toàn không giải thích được. d,d.lq/đ

Mà bây giờ...

Tần Khai Hân lại nhìn trộm Bùi Thần, cảm giác của cô bây giờ, chính là lo lắng không yên, giống như đứng trên đồng lửa, ngồi dưới đồng than, có phải không?

Ba mươi phút đi đường dài như một thế kỷ, mỗi giây mỗi phút đối với Tần Khai Hân mà nói không khác nào giây vò, cuối cùng, cô đã nhìn thấy cánh cổng tiểu khu, nhất thời hai mắt phát sáng.

“Tôi đến nơi rồi!” Cô kích động nói.

“Ừm.” Bùi Thần trả lời, lái xe chạy vào trong tiểu khu.

“Anh không cần lái xe vào đâu, tôi xuống chỗ này là được.” Tần Khai Hân vội vàng nói.

“Không sao, anh tiện đường.”

Anh hai, anh nói dối cũng không cần viết nháp trước sao? Vừa rồi nói tiện đường tôi tin, hiện tại anh đã lái xe vào trong tiểu khu, lại vẫn tiện đường như vậy sao?

Nhưng mà, làm cho Tần Khai Hân tuyệt đối không nghĩ tới chính là, Bùi Thần chẳng những lái xe vào tiểu khu, hơn nữa còn đưa cô đến tận nhà.

Lần này. Cô thực sự không nhận được nữa, nói: “Anh trở về đi, tôi cũng không phải con nít bắt anh đưa tới tận cửa.”

“Không sao, anh tiện đường.” Anh lại nói.

Mẹ nó, tiện đường! Tiện đường đại gia anh!

Tần Khai Hân đen mặt xuống xe, Bùi Thần cũng xuống theo, trên người mặc bộ tây trang màu xám phẳng phiu, bệnh có lẽ đã khỏi hẳn, cực kỳ có tinh thần, mười phần khí thế.

Anh xuống làm cái gì? Tần Khai Hân sững sốt, Bùi Thần bước tới bên cạnh cô, lấy túi xách trong tay cô, nói: “Đi thôi, anh đưa em lên.”

Cái gì, anh còn đưa cô lên nhà?

Tần Khai Hân ngây ngốc tại chỗ, thấy Bùi Thần đi về phía thang máy, lúc này mới lấy lại tinh thần, chân ngắn vội bước theo: “Anh đưa tôi lên làm gì, rất phiền toái nha, tự tôi lên là được.”

“Không sao, anh tiện đường.”

Trong nháy mắt, Tần Khai Hân thậm chí còn nghĩ tới cảnh Nhạc Vân Băng tấu nói(*) cùng Tôn Việt.

(*) Tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

“Đây không phải rất khéo sao?”

“Ông ra ngoài sớm, tôi trở về trễ, chúng ta không thể nào gặp nhau.”

...

Sự thật chứng minh, đúng là rất khéo rồi.

Sau khi đưa Tần Khai Hân tới cửa nhà, Bùi Thần tạm biệt cô, xoay người lại, mở cửa nhà đối diện ra.

Mẹ nó, anh thật đúng là tiện đường!

#lê: He he, Bùi Thần thành hàng xóm nhà Khai Hân rồi :D

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Peiria

Nhìn Bùi Thần mở cửa nhà trọ đối diện, Tần Khai Hân đứng trước cửa nhà như một pho tượng.

Bùi Thần dường như nghĩ đến cái gì, xoay người giải thích nói: “Anh bảo Lạc Tang tìm giúp anh một căn nhà, cô ấy thuê xong mới nói cho anh biết là chỗ này, hy vọng em không để bụng.”

Cô để bụng? Tôi để bụng thì anh sẽ trả lại nhà sao!

Tần Khai Hân cười khổ: “Làm sao có thể chứ, cảm ơn anh đã đưa tôi về... Tạm biệt.”

“Được, nghỉ ngơi sớm một chút, tạm biệt.” Anh khẽ cười nhưng không có ý định vào nhà ngay.

Tần Khai Hân vội vàng mở cửa vào nhà, sau khi đóng cửa, cô suy nghĩ nửa đã xui xẻo tại chỗ.

Đây là tại sao?!

Tháng trước chủ nhà dán thông báo cho thuê nhà, mặc dù mấy hôm trước cô nhìn thấy nhà đối diện có nhân viên chuyển đồ ra ra vào vào nhưng thật không nghĩ tới, hàng xóm mới của cô lại chính là Bùi Thần!

Không phải là anh cố ý chứ? Nhớ đến những lời của Lạc Tang, Tần Khai Hân không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ Bùi Thần thấy dưới lầu có thông báo cho thuê nhà nên mới cố ý tạo ra sự trùng hợp, tới đón cô?

Chuyện đó không có khả năng đi!

Cô thực sự không có cách nào tin tưởng, dù sao bảy năm trước anh tuyệt tình nói đi là đi, bảy năm sau bỗng nhiên thay đổi 180 độ, tìm mọi cách tiếp cận cô.

Đây không phải ăn no rồi việc à?

Tần Khai Hân càng nghĩ càng mờ mịt, trong đầu rối thành một đoàn, vội vàng đi rửa mặt rồi leo lên giường nằm cứng đờ.

Không ngoài dự đoán, đêm nay cô lại mơ thấy Bùi Thần, mơ thấy anh xách hành lý chạy tới gõ cửa nhà cô, nói trong phòng rỉ nước, không thể ngủ được, đành phải ngủ nhờ nhà cô.

Tần Khai Hân nhìn cửa nhà đối diện, nước chảy ào ào ra ngoài, cô quá sợ hãi, vội vàng muốn đóng cửa: “Không được, nhà tôi không có chỗ ngủ!”

“Anh không ngại ngủ chung một giường với em đâu.” Anh mỉm cười quyến rũ.

“Tôi không muốn!” Tần Khai Hân hét lên một tiếng, giật mình tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn, mới có sáu giờ.

Đối với người bình thường mà nói là sớm, nhưng hôm nay cô phải làm một bàn đồ ngọt cho hôn lễ, thời gian gấp rút, cô không kịp nghỉ nhiều, rời giường bắt đầu một ngày bận rộn.

Bàn đồ ngọt lần này không lớn như hôn lễ của Quách Tiểu Thanh, đối phương yêu cầu cực kỳ rõ ràng, không cần quá đắt tiền, sử dụng nguyên liệu và kỹ thuật đơn giản là được.

Khi làm việc, Tần Khai luôn tôn trọng yêu cầu của mỗi khách hàng, trong lúc nói chuyện cô cũng không có ý khuyên đối phương dùng nguyên liệu đắt

tiền, nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ tùy tiện xử lý những thứ này, cho dù là điểm tâm ngọt đơn giản nhất cũng phải cố gắng đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Lần trước nghiên cứu Flower Cookies, bây giờ xem ra rất có ích, cô gắn lên trên đồ ngọt, so với cookie việt quất đơn điệu thì chúng còn thú vị hơn nhiều, vô cùng hợp với không khí hôn lễ nông thôn.

Để trang trí bánh ngọt, cô còn rất sáng tạo, thêm vani xanh (ở đây là cây vani nhé) vào trong bơ, nướng ra cookie màu rêu, sau đó lại nghiền nát thành vụn, rắc trên bánh cookie thường, cuối cùng tạo ra từng thảm rêu giống y như thật.

Những thứ ‘rêu xanh’ này rải trên bánh ngọt, mang theo hương vị của rừng rậm, thêm fondant(*) buồm buồm trang trí trên mặt, vậy là một chiếc bánh ngọt đơn giản nhưng không hề qua loa đã hoàn thành.

(*) Fondant là một thuật ngữ về loại sản phẩm kẹo đường dẻo, hay còn gọi là một dạng kẹo mềm dùng để trang trí bánh ngọt. Đây là một hỗn hợp đường được nhồi dẻo, mịn, có màu trắng (hoặc trắng tinh), hỗn hợp này được tạo thành từ nước, đường đun sôi cùng với Cream of tarta. Khi nước, đường và Cream of tarta được đun sôi, để nguội đi một chút, hỗn hợp này tương đối đặc, sánh dẻo, nhồi với đường sẽ tạo thành một khối sản phẩm dẻo, mềm, dễ tạo hình. dieen dam lee quy donn Fondant ban đầu được sử dụng để tạo hình cho bánh cưới, nhằm thêm phần sang trọng. Tuy nhiên trên thực tế, có thể sử dụng để trang trí bất kỳ loại bánh nào bạn thích. Người ta nhuộm màu fondant để trang trí cho sinh động hơn.

Sau khi làm xong bánh ngọt, Tần Khai Hân bắt đầu muốn làm thêm các loại điểm tâm ngọt khác, có một số bán thành phẩm thì cô làm trước, cho dù hiện tại chỉ có một người cũng có thể từ từ làm xong.

Nhưng mà, ông trời dường như có ý muốn đối nghịch với cô, mất thấy sắp ‘đại công cáo thành’ thì bỗng nhiên lại mất điện.

Không phải chứ!

Trong lòng cô cả kinh, xác nhận vài lần thấy trong nhà một chút điện cũng không có, đành phải gọi điện cho đội sửa chữa xin giúp đỡ.

Đội sửa chữa của tiểu khu vốn không có trách nhiệm, hơn nữa hôm nay lại là Chủ nhật, ngay cả một người cũng không cử đi, chỉ nói trong tiểu khu vẫn có điện, chắc chắn đường dây nhà Tần Khai Hân có vấn đề, họ không phụ trách sửa chữa.

Tắt điện thoại, cô sốt ruột tới mức sắp khóc, lúc này muốn đi tìm thợ điện chắc cũng không kịp nữa, buổi chiều hôn lễ đã bắt đầu, phải làm sao đây?

Cô vội vàng gọi điện cho Tiết Mạn.

“Mạn Mạn, không ổn rồi, chỗ mình mất điện.”

“Không phải chứ? Vậy làm sao bây giờ?”

“Nếu không thì cậu qua đây, chúng ta dọn đồ sang tiệm để làm.”

“Không được, chẳng phải cậu bảo mình buổi chiều mới cần về sao, hiện giờ mình vẫn đang ở Thượng Hải.”

Xong đời rồi! Tần Khai Hân hoàn toàn tuyệt vọng.

“Cậu xác nhận lại chưa, cả tiểu khu đều mất điện rồi hả?” Tiết Mạn hỏi.

“Nào có, chỉ có mình xui xẻo, đội sửa chữa nói đường dây nhà mình có vấn đề, không sửa.”

“Đường dây có vấn đề? Vậy tức là nhà khác có điện? Cậu lập tức đi xem nhà bên cạnh có người hay không, hỏi mượn điện nhà họ.”

Mượn điện?

Tại sao cô không nghĩ ra vẫn còn cách này, nhưng mà...

Người ở cạnh nhà cô chính là Bùi Thần đó!

Giờ phút này, trong lòng của Tần Khai Hân cực kỳ phức tạp, dù sao tối hôm qua ở trong mộng, cô đã dùng mọi cách từ chối giúp đỡ, không muốn cho Bùi Thần vào cửa, nhưng lúc này, trái lại cô phải sang nhà anh mượn điện.

Đây cũng thật là đủ châm chọc!

Không có biện pháp, Tần Khai Hân khẽ cắn môi, bấm chuông nhà đối diện.

Nhất định phải có ở đây, nhất định phải có ở đây!

Cô âm thầm cầu nguyện, bỗng nhiên cửa mở ra, Bùi Thần mặc một chiếc áo tắm màu lam xuất hiện trước mặt cô, lồng ngực rắn chắc sau cổ áo như ẩn như hiện.

Tần Khai Hân không nghĩ tới anh sẽ mặc như vậy, cả người đều cứng lại.

Bùi Thần giống như ý thức được điều gì không ổn, nói: “Xin lỗi, anh đi thay đồ.”

“Không cần!” Tần Khai Hân đang vội, nhanh chóng ngăn anh lại, “Cái kia... Tôi chỉ muốn hỏi... Nhà anh có điện không? Nhà tôi bỗng nhiên mất điện rồi.”

Bùi Thần ấn công tắc đèn gần đó, đèn lập tức phát sáng: “Nhà anh có điện, chắc đường dây nhà em xảy ra sự cố rồi, nếu em không ngại, anh giúp em xem thử?”

“Thật tốt quá, cảm ơn anh!”

Cứu tinh đây rồi! Lúc này Tần Khai Hân cũng không thêm để ý đến tâm trạng rối rắm của mình, vội vàng mời Bùi Thần vào nhà.

Nhưng cô đã quên, anh vẫn đang mặc áo tắm!

Bùi Thần vào nhà, mở hộp công tắc điện: “Công tắc không có vấn đề gì, xem ra là do đường truyền xảy ra sự cố, nhưng mà trong tay anh không có dụng cụ, nên không có cách nào xử lý.”

Anh nói như vậy nhưng Tần Khai Hân hoàn toàn không nghe được chữ nào, vẫn nhìn chăm chăm vào áo tắm của anh.

Mặc dù áo tắm này rất dày, một chút không không bại lộ, nhưng thắt lưng ở giữa đã thu gọn phần eo của anh, phía trên rộng thùng thình lộ ra dáng người cường tráng, phía dưới lộ ra một đoạn cẳng chân lại càng khiến cô không khỏi mơ màng, bên trong có thể hay không...

“Tiểu Hân?” Bùi Thần gọi cô một tiếng.

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, cả khuôn mặt sung huyết đỏ bừng: “A? Chuyện gì?”

“Em rất vội sao?” Anh hỏi, “Nếu như cần gấp, có thể sử dụng phòng bếp nhà anh.”

Anh hai, tôi đang chờ những lời này của anh đó!

Tần Khai Hân gật đầu: “Vậy thì quá tốt rồi, cảm ơn anh, tôi sẽ mang các thứ qua đó, anh yên tâm, tôi chỉ cần làm một lúc, làm xong nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ!”

“Không có gì, anh giúp em chuyển đồ sang.” Bùi Thần không những không ngại, còn giúp cô mang bánh vào phòng bếp nhà mình.

Tần Khai Hân đi phía sau anh, liên tục nói lời cảm ơn.

Nhà cô chỉ là không có điện, Bùi Thần không nói hai lời liền để cô vào nhà, trái lại trong giấc mơ của mình, nhà Bùi Thần rỉ nước thành ra như vậy, cô lại thấy chết mà không cứu.

Cô vẫn còn là con người sao?

Bên này, Tần Khai Hân đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì bên kia, Bùi Thần đã bày biện dụng cụ xong, anh cắm điện, quay đầu lại hỏi: “Có thể chứ?”

“Có thể, có thể.” Tần Khai Hân gật đầu thật mạnh.

“Em còn cần anh giúp gì không?” Anh lại hỏi.

“Không có, không có!” Tần Khai Hân lắc đầu lia lịa.

“Được rồi, vậy em làm việc đi, anh ra ngoài trước, cần gì thì cứ gọi anh, anh ở căn phòng bên trái kia.”

“Cảm ơn, cảm ơn!” Tần Khai Hân lộ ra ánh mắt cảm kích, trong nháy mắt, ngay cả ý nghĩ lấy thân báo đáp cũng đã có rồi. (#Pey: ủng hộ ý tưởng này nè :v)

“Đừng nói như vậy, chúng ta là bạn bè.” Anh vô cùng khách sáo cười nhẹ, sau đó đi ra ngoài.

Tần Khai Hân đứng im tại chỗ sững sờ một lúc lâu, một người đàn ông lịch sự lễ độ như vậy, cho dù mặc áo tắm cũng tỏa ra khí chất chính nhân quân tử. Nhìn thế nào cũng không giống người tìm mọi cách cố ý đến gần cô, suy nghĩ trước kia của mình, có phải hơi xấu xa quá không?

Mặc kệ đi, không nghĩ nữa, mau làm việc thôi!

Nhờ vào sự giúp đỡ của Bùi Thần, cuối cùng Tần Khai Hân đã hoàn thành mọi việc, đồng hồ chỉ đúng 12 giờ, vẫn còn một chút thời gian trước khi hôn lễ bắt đầu.

Cô thu dọn đồ đạc, cầm hai miếng bánh ngọt cố ý làm thừa đi ra khỏi phòng bếp.

Trong nhà im ắng, cửa phòng Bùi Thần chỉ khép hờ, giống như vì cô mà mở ra.

Tần Khai Hân dè dặt gõ cửa: “Bùi...” Cô dừng lại một chút, nhưng cuối cùng vẫn gọi: “Học trưởng, là em đây.”

Tiếng bước chân vang lên, cánh cửa nhanh chóng được mở ra, Bùi Thần đứng trước cửa, áo tắm đã đổi thành áo sơ mi đơn giản, cổ áo che kín vòm ngực rắn chắc không một kẽ hở.

Tần Khai Hân có chút thất vọng, cô lấy lại tinh thần, vội vàng đưa bánh ngọt trong tay ra: “Cái này... em làm thừa, tặng cho anh, cảm ơn anh đã giúp đỡ em”

“Nhìn qua ăn rất ngon, cảm ơn.” Bùi Thần nhận lấy bánh, nghiêng người hỏi: “Muốn vào trong ngồi một lát không?”

Lợi dụng khoảng trống này, Tần Khai Hân vội vàng quét mắt qua phòng của Bùi Thần, khắp nơi trong phòng đều là ảnh chụp, trên bàn còn có dụng cụ chụp ảnh, ống kính to nhỏ các loại, thực sự làm người ta có chút giật mình.

Tần Khai Hân không có ý tứ nhìn kỹ, cô khoát tay nói: “Không được rồi, em phải lập tức mang đồ ngọt tới khách sạn, buổi tối còn có hôn lễ cần chuẩn bị bàn đồ ngọt.”

“Có cần anh mang giúp không?” Anh hỏi.

“Không cần, anh đang bận, để em gọi Tiết Mạn là được, bảo cô ấy một giờ tới đây.”

“Được, vậy anh giúp em mang đồ về.”

Anh thật sự là người tốt mà!

Tần Khai Hân đứng trong phòng làm việc, nhìn Bùi Thần cẩn thận đặt từng thứ xuống bàn, trong lòng vừa cảm động vừa hổ thẹn.

Hôm nay, nhất cử nhất động của Bùi Thần đều vô cùng thân sĩ, giúp đỡ cô chu đáo nhưng không hề vượt qua ranh giới, so sánh ra, chính cô lại không ngừng có ý nghĩ xấu xa, đến bây giờ trong đầu cô vẫn còn hiện ra hình ảnh anh mặc áo tắm kia. Peiria_diedalequydon

“Xong rồi.” Bùi Thần đặt máy đánh trứng xuống, quay đầu nhìn cô.

Tần Khai Hân bừng tỉnh, lại đỏ mặt.

Vì muốn che giấu sự xấu hổ lúc này, cũng vì muốn bù đắp sai lầm trong mộng, cô thành khẩn nói: “Học trưởng, hôm nay rất cảm ơn anh, may mà có anh ở đây, nếu không thì em thực sự không biết nên làm cái gì. Về sau nếu anh có chuyện gấp, cứ việc tìm em, ví dụ trong nhà rỉ nước gì gì đó, em chỉ nói là n漏水.”

Mẹ nó, đang yên đang lành làm sao sẽ rỉ nước chứ? Trong lòng cô thầm mắng bản mình thân ngu ngốc.

Đột nhiên, Bùi Thần vươn tay ra, ngón tay chạm vào tóc cô, dịu dàng xoa đầu cô: “Đưa nước, đã nói là không cần cảm ơn rồi, giúp em là chuyện nên làm”

Ánh mặt trời buổi trưa xuyên qua cửa sổ, chiếu vào gương mặt của Bùi Thần, hàm răng anh trắng tinh, đáng vẻ tươi cười cực kỳ chói mắt nhưng ảm áp, giống hệt như thiên sứ.

#lè: Đoạn cuối mình có đổi xưng hô thành “em - học trưởng” cho tình cảm. Nếu bạn nào không thích xưng hô kiểu này thì cmt để mình đổi về “tôi” như cũ nhé :v

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Editor: Peiria

Tần Khai Hân cảm thấy cực kỳ may mắn vì hôm qua mình đã gọi đầu, giờ phút này ngón tay Bùi Thần đang vuốt mái tóc mềm mại của cô, tạo ra âm thanh loạt xoạt, cảm giác này, rất quen thuộc.

Cô còn nhớ rõ, đó là vào một ngày mùa đông rét lạnh, thò ra cả hơi nóng, trước mắt là sương mù dày đặc, cửa kính nhiễm một tầng hơi nước mỏng,

dùng tay quẹt qua là có thể thoải mái viết chữ.

Tần Khai Hân viết hai chữ(*) “Đạt tiêu chuẩn” trên cửa sổ, sau đó hai tay tạo thành hình chữ thập cầu nguyện: “Phật tổ, cho con đạt tiêu chuẩn trong kì kiểm tra Toán học này đi, con van cầu ngài! A di đà Phật!”

(*) Nguyên văn tiếng Trung của từ “Đạt tiêu chuẩn” là 及格.

Sau đó, thầy giáo liền ôm một chồng bài thi đi vào lớp, như thường lệ, thông báo điểm số.

Lần đó, bài kiểm tra Toán rất khó, điểm mỗi người đều không cao lắm, thầy giáo luôn luôn nghiêm khắc cũng phải nhăn mặt, trong lớp không ai dám nói chuyện, bầu không khí vô cùng im ắng.

“Tần Khai Hân.” Thầy giáo đọc đến bài thi của cô, dừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, “68 điểm, có tiến bộ, hy vọng em có thể duy trì thái độ học tập như thế này.”

68 điểm!!!

Sau khi ánh mắt thầy giáo rời đi, Tần Khai Hân vội vàng che miệng lại, cô rất sợ chính mình cao hứng sẽ hét ầm lên.

Trời ạ, thành tích Toán học của cô chưa từng tốt đến như vậy, đây quả thực là một kỳ tích, nếu không phải Bùi Thần giúp cô học bổ túc, chỉ bằng chỉ số thông minh của cô, nhất định sẽ lại không đạt tiêu chuẩn.

Cô rất vui sướng, buổi trưa tan học liền chạy đến cửa hàng bán trái cây.

Mùa này, loại trái cây đắt nhất chính là cam quýt, mà cam đường canh trên thị trường lại là giống mới nên vô cùng đắt tiền.

Cô dùng một tuần không đụng tới đồ ăn vặt mới có thể tiết kiệm tiền, đủ mua một cân cam đường canh, những quả cô chọn đều tròn trịa, màu vàng rực rỡ, dưới lớp vỏ mỏng là thịt quả căng mọng, cắn một miếng, nước ra rất nhiều, ngọt đến tận xương.

Cô không nhịn được, trên đường ăn vụng vài quả, lúc đưa đến tay Bùi Thần, cũng chỉ còn lại một nửa.

“Học trường, cảm ơn anh đã giúp em học bổ túc, lần này thầy giáo khen ngợi em đó!” Cô chạy tới báo tin vui, khi nhìn thấy Bùi Thần, miệng vẫn còn đang thờ hồn hên.

“Có gì đâu mà cảm ơn, cũng không phải là anh giúp em làm bài kiểm tra.” Bùi Thần hoàn toàn không để bụng.

“Môn Toán khó như vậy, chỉ dựa vào bản thân em thì nhất định sẽ trượt, may mà có anh kèm cặp nên em mới thi tốt. Mẹ em nói, không có lẽ vật cảm ơn thì không phải người tốt, đây là quả cảm ơn, tặng cho anh!” Cô đứng lý hợp tình đưa trái cây ra.

“Đã nói em không cần cảm ơn.” Anh không đưa tay ra nhận, trái lại nhìn chăm chăm vào mặt cô, trên mặt ả ả ý cười.

Tần Khai Hân còn tưởng rằng hành vi ăn vụng của mình bị anh phát hiện, vội vàng lấy tay lau khô miệng, chột dạ nói: “Không được, anh nhất định phải nhận, em vừa ném thử... một quả, vô cùng ngọt, ăn rất ngon, anh mau ném thử xem!”

“Đưa ngược.” Rốt cuộc Bùi Thần không nhịn được cười thành tiếng, đưa tay xoa đầu cô: “Không cần cảm ơn anh, giúp em là chuyện nên làm.”

Giữa trưa hôm đó, ánh mặt trời cũng chói mắt giống như lúc này, mà nụ cười của anh, dường như có thể sưởi ấm tất cả.

Khác biệt chính là, khi đó nghe xong, cô liền yên tâm thoải mái mang nửa cân cam về, vui vẻ ăn cả ngày, hôm sau miệng còn dính đầy nước.

Còn giờ phút này, Tần Khai Hân nhìn Bùi Thần, trong lòng giống như làm đồ bình ngô vị nhưng lại không cảm nhận được gì.

“Ôi mẹ ơi, cuối cùng mình cũng về kịp! Thế nào rồi? Có điện chưa?” Tiết Mạn xông vào, nhìn thấy một màn này, sợ tới mức suýt chút nữa ngồi bệt xuống đất, “Cậu cậu cậu... Các người...” Cô chỉ tay vào bọn họ, nói chuyện cà lăm.

Tần Khai Hân vội vàng lùi lại, giả thích: “Mình vừa mới mượn phòng bếp nhà bên cạnh, học trường ở đó, thuận tiện giúp mình chuyển đồ sang.”

“Đúng, tôi sống ở ngay bên cạnh.” Bùi Thần cũng nói theo.

Tiết Mạn càng giật mình: “Cái gì, ở ngay bên cạnh?”

Tần Khai Hân tiếp tục giải thích: “Hôm qua anh ấy vừa chuyển tới, mình cũng không biết sẽ khéo như vậy.”

“Đúng, cực kỳ trùng hợp.” Bùi Thần nói.

Tiết Mạn: “...”

Chiều hôm ấy, Tiết Mạn vừa bày bàn đồ ngọt vừa châm chọc: “Trùng hợp cái rắm! Hàng Châu lớn như vậy, tiểu khu của chúng ta cũng không phải chỗ

nào tốt, lái xe vào nội thành còn mất nửa tiếng, cơ sở vật chất cũ nát muốn chết, ai lại đi thuê chỗ không tốt đây? Rõ ràng là có ý!”

Tiết Mạn nói không phải không có đạo lý, tiểu khu của họ quả thật không được tốt lắm, lúc trước nếu không phải cô muốn nhà ở đơn giản, có ý thuê nơi này thì dựa vào tính cách của Tiết Mạn, nhất định sẽ bất chấp giá cả mở phòng làm việc ở bên cạnh Tây Hồ(*).

(*) Tây Hồ (Hồ Hàng Châu) là một hồ nước ngọt nổi tiếng nằm ở phía tây thành phố Hàng Châu, thuộc tỉnh Chiết Giang, miền Đông Trung Quốc. Chiều dài lớn nhất theo hướng Bắc - Nam là 3,3 km còn chiều rộng lớn nhất theo hướng Đông - Tây là 2,8 km. Diện tích của khu vực hồ khoảng 6,3 km², trong đó phần diện tích chứa nước khoảng 5,66 km². Cảnh quan văn hóa Tây Hồ đã được UNESCO đưa vào danh sách di sản văn hóa thế giới năm 2011, và nó được miêu tả là có “ảnh hưởng tới việc thiết kế vườn ở phần còn lại của Trung Quốc cũng như ở Nhật Bản và Triều Tiên trong nhiều thế kỷ.”

“Nói không chừng anh ấy muốn tiết kiệm tiền thuê nhà thì sao?” Tần Khai Hân cố gắng tìm một lời giải thích hợp lý.

“Em gái à, đừng ngây thơ như vậy, cậu đã nghe qua một nhiếp ảnh gia sở hữu chiếc máy ảnh SLR(*) nổi tiếng sẽ nghèo chưa? Người ta chỉ cần chụp ảnh, một tấm hình cũng có thể mua được một chiếc xe nhỏ, nói không chừng ngay cả một căn nhà đầy đủ thiết bị cũng có thể mua, một chút tiền thuê nhà ấy thì có là gì!”

(*) Máy ảnh phản xạ ống kính đơn (tiếng Anh: Single-lens reflex camera, SLR), máy ảnh ống kính đơn phản xạ, hay máy ảnh ống kính rời... là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh dùng một tấm gương di chuyển được, đặt giữa ống kính và phim để chiếu hình ảnh thấy được qua ống kính lên một màn ảnh mờ để người dùng lấy nét. Hầu hết các máy ảnh SLR dùng một lăng kính nằm cạnh hoặc gương 5 cạnh ở trên đỉnh máy để quan sát ảnh qua ống ngắm, cũng có những kiểu ngắm khác như là ngắm ở ngang thân hay lăng kính Porro.

“Anh ấy nói là người đại diện tìm nhà cho mình...”

Tiết Mạn: “Như vậy mà cậu cũng tin?”

Tần Khai Hân hết chỗ nói, quả thật ngay từ lúc đầu cô đã không tin lời Bùi Thần nói, sao có thể trùng hợp đến mức thuê nhà đối diện với phòng làm việc của cô đây?”

Nhưng mà buổi sáng hôm nay hành động của anh vô cùng thân sĩ, nhất cử nhất động đều không có sơ hở, cho nên Tần Khai Hân cũng bị che mắt, thực sự không muốn tin Bùi Thần lại có thể dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận cô.

Nói cho cùng, cô chính là không tin anh sẽ thích cô.

“Minh có thể chắc chắn anh ta đang trêu chọc cậu.” Tiết Mạn phân tích: “Trên thế giới này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, nếu một người đàn ông thường xuyên xuất hiện trước mặt cậu, anh ta nhất định có ý với cậu, nhưng nếu anh ta không nói ra, vậy thì có ba khả năng.”

“Khả năng gì?” Tần Khai Hân hỏi.

“Khả năng thứ nhất, anh ta xấu hổ, nói không nên lời, chẳng qua loại này đều là những người dưới mười tám tuổi, trường hợp của cậu thì không có khả năng.”

“Còn gì nữa?” Tần Khai Hân lại hỏi.

“Còn một loại khác, anh ta đợi cậu không chịu nổi sẽ mở miệng trước, như vậy anh ta sẽ từ thế bị động đổi thành chủ động, nói trắng ra, chính là cậu theo đuổi anh ta, cho nên khi anh ta đá cậu cũng sẽ không bị nói là bội tình bạc nghĩa.”

Tần Khai Hân nghe Tiết Mạn nói không nhịn được nóng nảy: “Vậy khả năng cuối cùng?”

“Cuối cùng chỉ còn một loại, có lẽ là anh ta có nỗi khổ riêng, về phần tại sao thì chính cậu phải tự đi hỏi rồi.” Tiết Mạn cười thần bí.

Tần Khai Hân nuốt chút nữa lật bàn.

“Không còn khả năng khác nữa sao? Nói không chừng anh... anh ta...”

“Anh ta cái gì?” Tiết Mạn cười xấu xa hỏi.

Tần Khai Hân khóc: “Nói không chừng anh ta bị câm điếc đó!”

“Ha ha ha ha!” Tiết Mạn cười lớn, vỗ vai cô: “Minh thấy cậu vẫn nên đối diện với hiện thực đi, muốn coi chuông phải tìm người buộc chuông, đã bảy năm rồi, khúc mắc của cậu không sớm thì muộn cũng sẽ coi bỏ, đừng che che giấu giấu nữa, tìm một cơ hội nói rõ ràng với anh ta đi.”

Lời nói của Tiết Mạn đã ảnh hưởng sâu sắc tới Tần Khai Hân, buổi tối cô nằm trên giường lăn qua lộn lại mà vẫn không ngủ được vì luôn nghĩ tới những lời này.

Cô thật sự phải ngã bài với Bùi Thần sao? Lúc đó, nên nói cái gì? Hiện tại khi đối mặt với Bùi Thần, cô rất không dễ dàng gì mới có thể bình tĩnh một chút, nếu như ngã bài, có thể sẽ lại xấu hổ hay không?

Cô do dự rất lâu, cuối cùng đành phải tìm Hắc Sắc U Mặc nói chuyện phiếm.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, cầu khai đạo!

Hắc Sắc U Mặc giống như không có việc bận, rất nhanh đã trả lời.

Hắc Sắc U Mặc: Nói đi.

Mười ngón tay của Tần Khai Hân gõ trên bàn phím, rất nhanh đã nói toàn bộ chuyện mấy ngày nay gặp Bùi Thần cho Hắc Sắc U Mặc.

Nói xong, cô gõ một câu.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, anh cảm thấy anh ấy thích tôi sao?

Hắc Sắc U Mặc: Cô có cảm thấy không?

Bánh kem dâu tây: Tôi không biết, người đại diện của anh ấy nói anh ấy thích tôi, ngay cả Mạn Mạn cũng khẳng định như vậy, nhưng mà tôi vẫn không thể tin được, sao anh ấy có thể thích tôi? Lúc trước rõ ràng anh ấy đã cự tuyệt tôi.

Rất lâu sau đối phương vẫn chưa hồi âm, đợi thêm một lúc nữa, Hắc Sắc U Mặc mới gửi tới một câu.

Hắc Sắc U Mặc: Lúc trước anh ta có nói không thích cô sao?

Tần Khai Hân ngây người, lúc trước?

Lúc trước, khi cô chạy đến thổ lộ, Bùi Thần chỉ nói cô mau quay về lớp, lại bảo chuyện đó để sau hãy nói, còn hai từ ‘không thích’ này, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nói qua.

Bánh kem dâu tây: Chưa nói.

Hắc Sắc U Mặc: Vậy tại sao cô khẳng định anh ta không thích cô?

Lời này làm cho Tần Khai Hân một lần nữa im lặng, vì sao cô lại khẳng định Bùi Thần không thích mình đây?

Có lẽ là vì anh không chào mà đi, có lẽ là vì bấy năm nay anh chưa từng cho mình một lời giải thích, cũng có lẽ là vì ngay từ khi bắt đầu, cô vốn không tin nam sinh ưu tú như anh sẽ thích một cô gái vừa béo vừa xấu giống như cô.

Ở một mức độ nào đó, những việc đã trải qua lúc nhỏ sẽ ảnh hưởng tới cả đời người, đến tận bây giờ, trong lòng cô vẫn không có cách nào thoát khỏi tự ti, không muốn tin Bùi Thần sẽ thích mình.

Rốt cuộc bảy năm trước đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc Bùi Thần có thích cô hay không?

Tần Khai Hân quyết định, cô muốn đi hỏi cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Editor: Peiria

Quyết tâm của Tần Khai Hân chỉ kiên trì được một buổi tối liền lung lay sắp đổ, bởi vì cô thật sự không nghĩ ra cách đối mặt với Bùi Thần mà có thể tự nhiên nói ra chuyện cũ, cũng không muốn quan hệ của hai người quay trở lại trạng thái xấu hổ như trước.

Suy nghĩ cả một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại, viên mắt đã thâm sì, ngay cả em trai chuyển phát nhanh thường tới nhà cô giao hàng cũng giật nảy mình, không nhịn được hỏi: “Có phải chị ngã bệnh rồi hay không?”

“Haizz, là do ngủ không ngon.” Tần Khai Hân than thở nhận đồ, còn tán gẫu vài câu với em trai chuyển phát nhanh, đang muốn đóng cửa lại thì cửa nhà đối diện bỗng mở ra.

Nhất thời, con buồn ngủ đều mất sạch, cô trừng mắt nhìn Bùi Thần, tối hôm qua trong đầu đã diễn đi diễn lại vô số lần cảnh chất vấn, giờ phút này tất cả đều hiện lên trước mắt.

Bùi Thần: “Em ngủ không ngon sao?”

“Hả?” Mãi một lúc lâu sau, cô mới lấy lại tinh thần, có phần không theo kịp tiết tấu của anh.

“Mắt của em.” Anh chỉ chỉ, “Bị sưng.”

“A!” Lúc này Tần Khai Hân mới bừng tỉnh, cô không chỉ bị sưng mắt mà còn chưa rửa mặt, ngay cả áo ngủ cũng chưa thay, hình tượng thê thảm như vậy, đều bị Bùi Thần nhìn thấy.

“Em đi vào trước.” Cô vội vàng đóng cửa.

“Tiểu Hân!” Bùi Thần bỗng gọi cô lại.

“Cái gì?” Cửa đã đóng một nửa, cả người cô đều núp phía sau, chỉ lộ ra nửa gương mặt, dè dặt hỏi: “Có chuyện gì vậy, học trường?”

Bùi Thần nhìn cô chăm chăm hồi lâu, cuối cùng lại lắc đầu: “Cũng không có gì, anh sắp bận vài ngày, không nhất định sẽ về nhà, có việc gì thì cứ gọi cho anh.”

“A... Được.” Cô lúng túng gật đầu, đóng cửa, quyết tâm vốn lung lay giờ đã sụp đổ hoàn toàn.

Thôi, dù sao người cũng ở đối diện, có chuyện gì để vài ngày nữa rồi nói sau.

Chớp mắt đã qua ba ngày, thật sự giống như Bùi Thần nói, anh bận đến mức không thấy bóng dáng, Tần Khai Hân cũng không khá hơn chút nào, nhận một chồng đơn hàng, cả ngày ru rú trong phòng làm việc không ra khỏi cửa.

Buổi tối, Tiết Mạn mang đến một tin tức tốt, nói là một phóng viên nổi tiếng đưa tin về mỹ thực (thức ăn ngon) tên Hách Trì cảm thấy hứng thú với bánh ngọt của họ, muốn phỏng vấn hai người.

Đây là cơ hội tuyên truyền rất tốt, tất nhiên Tần Khai Hân sẽ không bỏ qua, chẳng qua từ trước tới nay cô không giỏi nói chuyện, nên đã giao trách nhiệm nhận phỏng vấn cho Tiết Mạn.

“Không được, đối phương chỉ đích danh muốn phỏng vấn cậu, mình đi cũng vô dụng.”

“Minh?” Tần Khai Hân vô cùng buồn bực.

Tiết Mạn gật đầu, dặn dò: “Minh nghe nói Hách Trì này nổi tiếng là soi mói bắt bẻ, thường đưa ra vấn đề không dễ trả lời, cậu nên chuẩn bị tốt, đừng để cuộc phỏng vấn trở nên nhợt nhạt.”

“Cái này...” Tần Khai Hân có chút do dự.

“Có điều nếu anh ta điểm danh cậu thì chắc chắn đã từng nếm qua bánh ngọt cậu làm, cảm thấy có giá trị nên mới phỏng vấn, đến lúc đó mình sẽ ở bên cạnh nói chen vào, không có vấn đề gì đâu, cậu cứ yên tâm.”

Nói cũng đã nói đến mức này, Tần Khai Hân thật sự không muốn mất đi cơ hội tốt như vậy, liền chấp nhận phỏng vấn.

Hách Trì không có hứng thú lớn với tiệm cafe bên kia, chủ yếu chỉ muốn phỏng vấn ở phòng làm việc, hai bên rất nhanh đã hẹn sẵn thời gian phỏng vấn, trước lúc ấy Tần Khai Hân và Tiết Mạn cũng làm không ít công tác chuẩn bị, toàn bộ đều tiến hành theo kế hoạch.

Nhưng mà, biến cố bỗng nhiên xảy ra.

Lúc quay phim Triển Lệnh Kiều bất ngờ bị thương, tin tức truyền đến, Tiết Mạn vội vàng mua vé máy bay bay qua.

“Thực xin lỗi, lần này mình không thể giúp cậu rồi.”

“Không sao, một mình mình có thể ứng phó được, cậu mau đi đi, có chuyện gì thì gọi điện cho mình.”

“Có thể có chuyện gì chứ, đoán chừng anh ấy chỉ bị trầy da thôi, mình đi đây, gặp lại sau.”

Tiết Mạn bình tĩnh rời đi, nhưng Tần Khai Hân lại chú ý đến đôi mắt hồng hồng của cô, đó chính là lo lắng phát ra từ đáy lòng, không có cách nào che giấu.

Tiết Mạn đi không lâu thì Hách Trì đã tới.

Kể ra cũng thật khoa trương, anh ta chỉ là phóng viên đến đưa tin về mỹ thực lại có thể kéo theo một đoàn đội, một nhiếp ảnh gia, một trợ lý, còn cả một người khiêng đồng dụng cụ phỏng vấn, thoạt nhìn có chút dọa người.

Cũng may Tần Khai Hân đã lo lắng chu toàn, trước đó đã chuẩn bị mấy món đặc sắc để chiêu đãi, mọi người ngồi xuống ăn một chút điểm tâm, không khí xa lạ rất nhanh đã được kéo gần lại.

Mặc dù thiếu Tiết Mạn nhưng phỏng vấn còn thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng. Hách Trì có dáng người cao lớn, ngoại hình thời thượng tuấn tú, đeo thêm kính mắt, cười lộ lên có phần giống Bae Yong Joon(*), thái độ cũng cực kỳ hiền hòa, không hề giống như lời đồn.

(*) Bae Yong Joon (sinh ngày 29-8-1972) là nam diễn viên Hàn Quốc đã góp phần tạo nên làn sóng Hallyu kể từ phim truyền hình ‘Bản tình ca mùa đông’. Năm 2006 anh rút lui khỏi diễn xuất và thành lập công ty Keyeast.

Dần dần, Tần Khai Hân cũng không còn hồi hộp như lúc đầu, hai người nói chuyện về bánh ngọt vui vẻ giống như đang nói chuyện phiếm.

“Tôi là người thích phô mai, bản thân đã từng nếm qua nhiều loại bánh phô mai(*) khác nhau nhưng tôi cảm thấy bánh phô mai cô làm có hương vị rất đặc biệt, cô có thể chia sẻ một vài bí quyết được không?” Hách Trì hỏi.

(*) Bánh phô mai là một loại bánh ngọt có thể có một hoặc nhiều lớp. Lớp chính, cũng là lớp dày nhất, bao gồm một hỗn hợp gồm phô mai tươi và mềm (thường là phô mai kem hoặc ricotta), trứng, và đường. Nếu bánh có lớp đế thì lớp này thường bao gồm một lớp vỏ hoặc bánh vụn (hoặc digestive biscuit), graham crackers, pastry, hoặc sponge cake. Nó được nướng hoặc không (thường được giữ lạnh). Bánh phô mai thường được làm từ đường và hương vị hoặc với trái cây, whipped cream, nuts, fruit sauce, và (hoặc) xi rô chocolate. Bánh phô mai có thể có nhiều hương vị, ví dụ như dâu, bí ngô, chanh ta, hạt dẻ hoặc kẹo bơ cứng.

“Thực ra bánh phô mai anh ăn hôm nay chỉ là một trong rất nhiều loại thôi, giống như bánh ngọt, tôi cũng chọn mười nguyên liệu khác nhau, sau đó căn cứ vào sở thích của khách hàng mà làm ra. Tôi nghĩ có lẽ là vì không ngừng thử nghiệm cho nên mới không giống hương vị bình thường đi.”

Câu trả lời của cô cực kỳ khéo léo, vừa nói rõ bánh ngọt mình làm không giống người thường, vừa tránh để công thức bị tiết lộ ra ngoài, khiến cho Hách Trì lộ ra vẻ mặt tán dương.

“Tôi biết, hiện tại lợi nhuận của các cô cũng không tệ, nhưng tại sao tôi không thấy các cô nhờ người khác giúp đỡ hay là làm tập thể? Một mình cô bận rộn có ổn không?”

“Thực ra tiệm cafe của chúng tôi có hai nhân viên, lúc bận rộn ở phòng làm việc cũng tìm một, hai trợ thủ, chẳng qua tôi có khuynh hướng thích tự làm bánh hơn.”

“Có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”

“Thực ra mỗi đầu bếp đều có thói quen riêng, ngay cả dùng nguyên liệu giống nhau nhưng làm đồ ngọt chưa chắc đã giống nhau. Ví dụ, muốn làm một bàn đồ ngọt có chính thể hài hòa, nếu như nhiều người cùng làm thì màu sắc sử dụng, hình dạng giấy hoa trang trí, hương vị phối hợp không được đồng đều, cuối cùng dẫn đến phong cách lộn xộn, trở thành một tác phẩm thất bại. Hơn nữa khách hàng của tôi đã quen hương vị tôi làm, nếu không phải tôi tự mang ra, tôi sẽ lo lắng họ không tin tưởng bánh là do tôi làm.”

Hách Trì dường như vô cùng tán thành với quan điểm của cô, nói: “Bánh ngọt cô làm quà thật có hương vị rất độc đáo, cô có suy nghĩ mở lớp học làm bánh không?”

Tần Khai Hân gật đầu: “Tôi và Mạn Mạn đều có ý này, chỉ là vẫn chưa tìm thấy nơi thích hợp, cho nên tạm thời không lên chương trình cụ thể được.”

“Về chuyện này ngược lại tôi có mấy người quen, nếu lần sau có cơ hội tôi sẽ giới thiệu cho các cô.”

“Thật vậy chẳng, vậy thì tốt quá rồi.”

...

Phỏng vấn kéo dài hơn hai giờ, Hách Trì đưa ra rất nhiều vấn đề, Tần Khai Hân cũng trả lời trôi chảy, hơn nữa ở phương diện đồ ngọt hai người lại có nhiều quan điểm tương đồng làm cho phỏng vấn vô cùng thuận lợi.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, nhiếp ảnh gia tặng cô mấy tấm ảnh, cô tấm mặc đồng phục làm việc, có tấm mặc quần áo bình thường mỉm cười. Bởi vì hôm nay Tiết Mạn có ý trang điểm cho cô nên lúc chụp ảnh đạt hiệu quả không tệ.

Lúc chia tay, Tần Khai Hân đích thân tiễn họ xuống dưới lầu, Hách Trì nhận không được khen ngợi: “Cô Tần, bánh ngọt của cô rất đẹp, cô càng xinh đẹp hơn, tôi tin sau khi đăng bài nhất định sẽ thu được hiệu quả tốt.”

“Đâu có, đâu có, anh cũng rất tuấn tú.” Tần Khai Hân có chút ngượng ngùng.

“Cô Tần khen ngợi tôi như vậy, tôi không nhận được muốn yêu cô rồi.” Hách Trì bắt đầu nói đùa.

Nhiếp ảnh gia bên cạnh chỉ sợ thiên hạ không loạn bổ sung thêm: “Anh Hách của chúng tôi còn chưa có đối tượng đâu.”

“Vậy xem ra nếu có cơ hội tôi muốn mời cô Tần ăn cơm.”

“Tôi đây nhất định không khách sáo.” Tần Khai Hân nói đùa, hoàn toàn không coi là thật.

Đoàn người của Hách Trì đi rồi, Tần Khai Hân cười tí mắt xoay người, trong nháy mắt, nụ cười của cô cứng lại trên mặt.

Chỉ thấy Bùi Thần đứng cạnh thang máy, trên người mặc quần áo màu xám tro, cũng không biết anh đã ở đó bao lâu, trên mặt không có biểu cảm gì.

“Chào học trưởng, anh ra ngoài sao?” Tần Khai Hân đi tới, tỏ vẻ trấn định chào hỏi.

“Ừ.” Bùi Thần gật đầu, dường như có chút... nghiêm túc?

Không phải là anh đang ghen đấy chứ?

Tần Khai Hân bị suy nghĩ của mình dọa sợ, tâm tình có phần phức tạp: “Vậy anh đi đi, em lên nhà trước.” Cô xấu hổ nói, thuận tiện ấn nút thang máy.

Bùi Thần không có ý tứ muốn rời đi, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Người vừa rồi là phóng viên... Đến phỏng vấn em...” Cô bỗng mở miệng, nói xong lập tức hối hận, giải thích để làm gì, có gì mà phải giải thích?

Cửa thang máy mở ra, cô vội vàng chạy vào.

Bỗng nhiên, một bàn tay chặn giữa cửa thang máy đang đóng lại.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần đứng trước cửa thang máy, nhìn cô chăm chăm.

“Hả?”

“Buổi tối...” Anh dừng một chút, hỏi, “Có thời gian không?”

“Có... thời gian...” Cô khăn trương nhìn anh, hô hấp có chút dồn dập.

“Ra ngoài ăn một bữa cơm đi? Anh mời.” Anh nhìn cô, mỉm cười, chẳng qua nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy kỳ lạ, thật giống như anh đang khăn trương.

Tần Khai Hân cho rằng mình bị hoa mắt, Bùi Thần đây là đang mời cô đi ăn tối ư? Tại sao, anh có ý đồ gì?

Rõ ràng mấy hôm trước còn hạ quyết tâm muốn nói chuyện với anh một chút, nhưng hôm nay cơ hội đã bày ra ngay trước mắt, Tần Khai Hân lại sợ hãi rút lui: “Không cần đâu, ra ngoài ăn rất lãng phí.”

“Vậy, nếu không thì ăn ở nhà.” Anh sửa miệng, “Anh xuống bếp.”

Cái gì?

Tần Khai Hân tròn mắt, không thể tin được nhìn Bùi Thần.

“Cứ như vậy đi, buổi tối gặp.” Bùi Thần buông tay ra.

Tơ mắt nhìn cửa thang máy dần đóng lại, cuối cùng Tần Khai Hân cũng phản ứng kịp, còn muốn nói gì đó nhưng đã muộn rồi.

Mẹ kiếp! Cô ở trong thang máy suýt nữa đã phá cửa.

Ai nói muốn sang nhà anh ăn cơm? Người ta còn chưa đáp ứng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Editor: Peiria

Mặc dù có cảm giác bị Bùi Thần lừa gạt nhưng Tần Khai Hân vẫn không nhịn được mà đổi đi đổi lại quần áo trong phòng.

Trang trọng, kêu gọi, đáng yêu... Dường như tất cả quần áo trong tủ đều bị cô thử qua mấy lần, tuy nhiên lại không có bộ nào thuận mắt.

Thử xong bộ váy cuối cùng, Tần Khai Hân ngửa mặt nằm trên chiếc giường chất đầy quần áo, nhìn trần nhà yên lặng hỏi trời xanh: Mình liều mạng như

vậy vì cái gì đây?

Thôi, không cần quan tâm nữa!

Cô gian nan đứng lên, cầm bộ quần áo thể thao bình thường nhất ở trên tay, trên áo có in một từ Tiếng Anh rất to – fighting!

Không sai, cô chính là chuẩn bị đi chiến đấu.

Đấu tranh với thể lực hùng ác là Bùi Thần tới cùng.

Sáu giờ tối, Tần Khai Hân mặc trang phục chiến đấu, à... không, là quần áo thể thao ẩn chuông cửa nhà đối diện.

Không cần khăn trương, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, không có gì phải lo lắng cả.

Cô tự thôi miên bản thân như vậy, bỗng nhiên cửa mở ra, Bùi Thần đeo một chiếc tạp dề màu xám nhạt đứng ở cửa, dẫn cô đi vào, hỏi: “Em muốn uống gì?”

Tần Khai Hân mất tự nhiên: “Nước ấm là được.”

“Được.” Bùi Thần lên tiếng, rót cho cô một ly nước, ly thủy tinh sạch sẽ phản chiếu màu xanh nhạt, lúc đưa cho cô, ngón tay hai người chạm vào nhau, Tần Khai Hân vội vàng nhận lấy, càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên.

“Em ngồi trước đi.” Bùi Thần đến trước bàn ăn kéo ghế dựa giúp cô.

Tần Khai Hân ngồi xuống, khẽ nói: “Cảm ơn.”

“Còn hai món nữa, sắp xong rồi.” Anh nói rồi đi vào bếp.

Tần Khai Hân nhàm chán đánh giá cách bài trí xung quanh.

Chén đĩa đều đã chuẩn bị tốt, là chén sứ tro xương(*) sạch sẽ, khăn trải bàn bằng lanh, trên bàn còn đặt một bình hoa nhỏ cắm một đóa hồng sâm panh (Champagne Rose).

(*) Sứ tro xương (bone china) là một loại đồ sứ được chế tạo từ tro xương động vật trộn với khoáng chất fensfat (còn gọi là Tràng Thạch) và đất sét trắng (cao lanh). Nó được định nghĩa như là đồ gốm có độ thấu quang cao, chứa ít nhất 30% photphát chiết xuất từ xương động vật và canxi photphat. Loại sứ này do thợ gốm người Anh Josiah Spode sáng chế những năm đầu thập niên 1790, bone china được biết đến với đẳng cấp cao của độ trong và trắng, độ bền cao và chống nứt mẻ.

Tuy rằng tiểu khu này đã có chút tuổi đời, Bùi Thần chuyển vào cũng không sửa chữa quá nhiều, nhưng một vài đồ đạc đơn giản như vậy lại làm cho căn phòng này khác biệt rất lớn so với căn phòng trước kia, khiến người ta cảm thấy đơn giản mà trang nhã, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của chòm sao Xử Nữ.

Dần dần, trái tim cô cũng an tĩnh trở lại, không còn thấp thỏm như lúc mới bước vào nữa.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng động và mùi dầu mỡ, cô rướn cổ tò mò muốn xem, qua ô cửa kính ngăn cách nhìn thấy bóng lưng Bùi Thần đang bận rộn trước bếp ga, không biết anh đang làm món ăn nào nhưng mỗi động tác đều cực kỳ cẩn thận, không nhanh không chậm, tao nhã ung dung.

Khoảnh khắc đó, Tần Khai Hân bỗng có chút hoảng hốt, giống như cho tới bây giờ hai người bọn họ chưa từng tách nhau ra, vẫn còn thân thiết gắn bó như thời đi học, không có gì giấu giếm nhau.

Đột nhiên sau đó cô tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, lúc này mùi thức ăn theo khe cửa bay ra, kích thích khứu giác của cô.

Là một người ham ăn, trong nháy mắt chút thương cảm kia liền biến mất không còn dấu vết, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tỉ mỉ cảm nhận hương vị khiến người ta thèm ăn này.

Có mùi thịt bò, thịt kho tàu, còn có mùi tỏi, chẳng lẽ là món tôm hấp miến?

Trong đầu Tần Khai Hân bỗng hiện ra hình ảnh con tôm lớn đã lột vỏ, xẻ lưng, xếp ngay ngắn trong đĩa, phía trên rắc đều hành lá và tỏi băm, phía dưới rải một lớp miến, rưới thêm chút nước canh, khi hấp thịt tôm sẽ co lại, biến thành màu đỏ hồng, miến ngâm tôm ngon cộng với hương vị tỏi, sau đó đổ thêm một muỗng dầu nóng...

Khi Bùi Thần bưng đồ ăn ra, nhìn thấy Tần Khai Hân hai tay chống cằm ngồi trước bàn, đôi mắt cong cong híp lại, chep miệng, say mê tươi cười.

Trong lòng anh mềm nhũn, thậm chí không muốn đi qua vì sợ phá hỏng hình ảnh tốt đẹp này.

Ục ục ục...

Cái bụng không biết tốt xấu kêu lên, Tần Khai Hân mở mắt, xoa bụng, tôm lớn trong đầu còn chưa tan biến, khóe mắt quét qua chạm phải người nào đó

đứng ở cửa phòng.

A!

Cô phản xạ có điều kiện ôm mặt, ngũ quan đều sắp nhấn lại cùng một chỗ, ngấm ngấm một chút càng cảm thấy mắt mặt hơn, vì vậy miễn cưỡng ngẩng đầu, mỉm cười cứng nhắc gọi một tiếng: “Học trưởng.”

Bùi Thần đi tới trước mặt cô, trên tay anh đúng là tôm hấp miến, giống hệt như trong tưởng tượng của cô.

Ngay lập tức, ánh mắt của cô đã bị hấp dẫn, đôi mắt ngập nước sáng lấp lánh như sắp bắn ra tình yêu, mặt mũi gì gì đó, nhất thời đều ném lên chín tầng mây.

“Vừa vặn có thể ăn.” Bùi Thần đặt tôm xuống bàn, cười tí mắt nhìn cô.

Tần Khai Hân nuốt nước bọt, tò vò trán định nói: “Anh cứ từ từ, thật ra em cũng chưa đói lắm...”

Ục ục ục...

Vừa nói xong, bụng lại kêu vang, cô lập tức đỏ mặt, giải thích: “Tôm này nhìn qua có vẻ rất ngon, nhìn một chút liền đói bụng rồi, ha ha...”

“Em ăn trước đi, anh đi lấy thịt bò ra.” Bùi Thần xoay người trở lại bếp, lát sau, một tô thịt bò kho tàu thơm ngào ngạt đã được bung ra.

Miếng thịt bò lớn được ninh mềm, nước thịt ngấm vào cà rốt và khoai tây xắt thành miếng, nước kho phủ ngoài miếng thịt sáng lấp lánh, thêm vào một chút hành lá xanh biếc lại càng có hương vị ngon tuyệt.

Ngoài ra, Bùi Thần còn làm măng tây xào tôm, cánh trứng rong biển, ba mận một canh đặt trên bàn, nóng hôi hổi, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Tần Khai Hân cảm thấy mình sắp mất đi lý trí, trong mắt đều là thịt! Thịt! Thịt!

Nhưng lý trí còn sót lại nói với cô, rụt rè, nhất định phải rụt rè.

Hu hu, ăn quá ngon!

Khi Tần Khai Hân bỏ con tôm đầu tiên vào miệng thì lý trí đã biến mất, suýt chút nữa rơi nước mắt, nói: “Thật sự là ăn quá ngon!”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Bùi Thần mỉm cười nói, anh ăn không nhiều lắm, gần như chỉ nhìn cô ăn, đối với anh mà nói đó chính là mỹ vị nhân gian rồi.

Tần Khai Hân có chút xấu hổ, gấp miếng thịt vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Anh cũng ăn đi, thật sự ăn rất ngon, cực kỳ mềm, anh hầm trong bao lâu vậy?”

“Hơn ba giờ.”

Hơn ba giờ? Vậy chính là sau khi bọn họ chia tay không bao lâu thì anh bắt đầu làm, Tần Khai Hân nhớ lại buổi chiều bọn họ tình cờ gặp nhau trước cửa thang máy, lúc đó anh giống như muốn đi ra ngoài, cho nên sẽ không phải là anh muốn nấu com cho cô mới cố ý quay về chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Tần Khai Hân không nhịn được nói: “Học trưởng, anh bận rộn như vậy mà lại để anh tự xuống bếp, thật xấu hổ.”

“Không có gì.” Anh cười cười, “Em thích là được.”

Cô thích là được?

Sắc trời đã tối đen, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác ái muội.

Tần Khai Hân yên lặng bóc vỏ tôm trong chén, cuối cùng cũng bắt đầu suy xét đến một vấn đề cực kỳ quan trọng, làm sao để mở miệng hỏi Bùi Thần cho rõ ràng.

Một người có tâm sự, hiển nhiên trọng tâm đề tài giữa hai người cũng ít đi.

Nhưng mà bàn mỹ vị này không tệ, khỏi cần phải nói đến Tần Khai Hân bóc vỏ rồi ăn, ăn xong tôm rồi lại ăn thịt bò, ăn xong thịt bò rồi lại trộn nước thịt vào com... Tóm lại, ăn ngon đến nỗi không dùng được.

“Muốn ăn nữa không?” Bùi Thần cười hỏi cô, “Trong nồi vẫn còn thịt bò.”

“Không... Không được.” Tần Khai Hân dứt khoát lắc đầu, “Em đã ăn rất nhiều, nếu ăn hết, bụng em sẽ nổ mất.”

Bùi Thần không nói gì, ý cười trên mặt ngày càng đậm.

“Từ trước đến giờ em không ăn nhiều như vậy, đồ anh làm ăn quá ngon.” Cô đỏ mặt giải thích, lấy khăn giấy lau miệng, chà môi thật mạnh.

Bùi Thần không ngại, cười nói: “Vẫn còn rất nhiều, lát nữa em mang một ít về nhé!”

Ánh mắt của Tần Khai Hân sáng lên nhưng cô lập tức lắc đầu: “Sao em có thể không biết xấu hổ, đã ăn còn lấy...”

“Nếu em muốn ăn thì em có thể thường xuyên sang đây.”

“...”

Đầu tiên là ‘Thích là được’, sau đó là ‘Thích thì thường xuyên tới’, câu tiếp theo có phải mời cô ở lại luôn không?

Rốt cuộc Tần Khai Hân không nhận được, gọi một tiếng: “Học trưởng.”

“Sao vậy?” Bùi Thần nhìn cô, cách một cái bàn nhỏ, khiến cho người sinh ra ảo giác như ‘gần trong gang tấc’.

“Em đi rửa chén.” Cô vội vàng đứng lên, bung chén vào trong phòng bếp.

Bùi Thần không đồng ý, nói: “Để đó cho anh.”

“Không sao, lần trước trong tiệm của em, lúc đó chẳng phải là anh rửa chén sao? Đến lượt em làm khách, tất nhiên không thể có ngoại lệ.” Tần Khai Hân nói như vậy, hoàn toàn quên mất mình đã thu của người ta hai trăm năm mươi đồng tiền bánh ngọt.”

“Vậy thì cùng nhau làm đi.” Bùi Thần bung chén trước mặt mình lên, nói vô cùng tự nhiên.

Hả???

Haizz!!!

Tần Khai Hân cứng ngắc tại chỗ, nhìn Bùi Thần đi vào phòng bếp, lúc này mới bê chén trong tay mình, ngại ngùng theo sau.

Nước ấm đã mở, Bùi Thần xắn tay áo rửa một hồi bị nước bắn tóe lên, anh giống như nghĩ đến cái gì, đứng thẳng người nhìn về phía Tần Khai Hân.

Đã biết! Đã biết!

Tần Khai Hân cam chịu số phận, lấy tạp dề treo bên cạnh, đeo vào giúp anh.

“Cảm ơn.” Anh cúi đầu tiếp tục rửa chén.

Tần Khai Hân nhàn rồi bèn mang chén đĩa xong nài qua cho anh. Ngọn đèn trong phòng bếp rất sáng, lúc cô đến gần, có thể nhìn rõ nhất cử nhất động khi rửa chén của anh, ngón tay thon dài bị bọt nước bắn vào, càng có vẻ trắng nõn sạch sẽ.

Ngay cả rửa chén nhìn cũng đẹp như vậy!

Tần Khai Hân vừa xấu hổ vừa then thùng muốn rời khỏi lại nghe Bùi Thần gọi một tiếng: “Tiểu Hân.”

“Hả?” Cô xoay người, thấy Bùi Thần nhìn một cái khăn lau treo trên tường, không đợi anh mở miệng, cô đã hiểu ý đưa cho anh. d.đ/l.q.đ

Ăn ý như vậy, không khỏi làm người ta nghĩ đến chút chuyện cũ năm xưa.

Năm ấy thi đấu đại hội thể dục thao, Bùi Thần chạy xong 5000 mét thì sắc mặt bỗng tái nhợt, không nói được câu nào, đám người bên cạnh vừa đưa nước vừa đưa khăn mặt, chỉ có Tần Khai Hân chú ý tới chân anh, hình như là bị thương.

Về sau cô mới biết, trong lúc hỗn loạn anh đã bị vận động viên của lớp bên cạnh hung hăng giẫm một cái, lúc cởi giày, vùng da trên chân rách toạc, trên vớ đều là máu. Song, anh vẫn cố gắng chống đỡ hết chặng đường, hơn nữa còn giành được giải nhất, nếu không phải cô kịp thời phát hiện, có thể anh sẽ đợi các bạn đi hết, rồi một mình lặng lẽ đến phòng y tế.

Anh ân cần và cố chấp như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, mà sự ân ý giữa họ lúc trước, vẫn duy trì đến tận bây giờ.

“Bùi Thần.” Rốt cuộc cô đã mở miệng, “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Anh dừng động tác, nhìn cô: “Em hỏi đi.”

“Năm ấy anh đột nhiên nghỉ học, là vì em thổ lộ với anh sao?” Cô hỏi xong, không dám nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào vòi nước, nhìn nước ào ào chảy ra.

“Không phải.”

Anh thẳng thắn trả lời, cô nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: “Vậy là vì cái gì?”

“Trong nhà xảy ra chút chuyện.” Tay anh cầm chén không nhúc nhích, nước vẫn chảy vào tay anh.

“Chuyện gì?” Cô ngẩng đầu hỏi anh.

Ánh mắt Bùi Thần lóe lên.

Không muốn nói sao? Là có chuyện khó nói? Rất nhanh cô đã hiểu rõ ý nghĩa của ánh mắt này, thấp giọng nói: “Em chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh không cần nói...”

“Cha anh, qua đời.” Anh mở miệng, nói giọng nhàn nhạt.

Trong lòng Tần Khai Hân hung hăng chấn động một phen, ‘bất khả tư nghị’ (không thể tin được) nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

“Tai nạn xe cộ, chết ngay tại chỗ, anh cả đêm bay qua, vốn định đưa di thể về nước nhưng mẹ anh không muốn hỏa táng, cho nên an táng ở bên đó luôn.” Anh nói xong, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Tại sao có thể như vậy? Cô từng nhìn thấy cha anh một lần, ông lái xe tới đón anh về nhà, ông rất thân thiện lại còn cho cô quá giang một đoạn, tuy lộ trình chỉ có mười phút ngắn ngủi nhưng quan hệ giữa họ giống như anh em, làm cô lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Một người cha tốt như vậy, nói mất là mất, hiện tại ngay cả cô cũng không tiếp nhận được, càng đừng nói đến năm đó Bùi Thần phải trải qua chuyện này.

“Cha anh đi rồi, thân thể mẹ anh không tốt lắm, anh vẫn ở lại Anh quốc với bà.” Bùi Thần nói đến đây, dừng một chút, “Thật ra anh có gọi điện thoại đến nhà của em”

Tần Khai Hân ngẩn ra, gần như bật thốt lên: “Lúc nào?” Cô cực kỳ xác định, từ sau khi anh đi khỏi liền không có tin tức, cô cũng không hề nhận được bất kỳ cuộc gọi nào.

“Sau khi đến Anh quốc một tuần, có một bé gái nhận điện thoại.” Bùi Thần dừng một chút, quyết định không nói những lời của Tạ Phái Phái năm đó cho cô biết, “Có thể là lưu nhầm số.”

Anh nói xong, lại tiếp tục rửa chén, tiếng nước chảy ào ào trong phòng bếp yên tĩnh.

Cho nên cứ bỏ lỡ như vậy sao? Đầu cô trống rỗng, có cảm giác không chân thực.

Thật ra ở tình huống đó, anh không nói tiếng nào đã đi cũng bình thường, chỉ là cô không nghĩ tới chân tướng sẽ là như vậy, người thân quan trọng nhất đột ngột qua đời...

Anh phải chịu đủ kích lớn biết bao, thậm chí cô cũng không có cách nào tưởng tượng. Về phần cô, nói cho cùng chỉ là thổ lộ mà thôi, anh không chấp nhận, dĩ nhiên cũng không cần cho cô công đạo gì.

“Em không biết nhà anh xảy ra chuyện như vậy...” Cô cúi đầu, cảm thấy hít thở không thông.

“Sinh tử có số, anh đã sớm nghĩ thông suốt rồi.” Bùi Thần dùng khăn lau khô chén đĩa vừa rửa rồi xếp chồng lên nhau.

“Nhưng...” Tần Khai Hân còn muốn nói cái gì thì một rổ chén đĩa đã được đẩy tới bên cạnh cô.

“Có thể cất giúp anh không?” Anh hỏi.

Tần Khai Hân vội vàng gập đầu, mở tủ bếp, vừa cất vừa nghĩ đến lời của anh, đợi đến khi cất dọn xong xuôi, rốt cuộc cô không nhận được nữa rồi.

“Thật xin lỗi.” Cô xoay người.

Bùi Thần nhìn về phía cô.

“Khi đó anh không chào mà đi, em thực sự rất tức giận, còn tưởng rằng...” Cô cắn chặt răng, “Tưởng rằng em thổ lộ với anh, anh không tiếp nhận nên mới đi.”

“Anh không ngờ em sẽ nghĩ như vậy.” Anh nói, “Không chào mà đi, quả thật là lỗi của anh, câu xin lỗi này, nên để anh nói với em mới đúng.”

“Không cần, phát sinh loại chuyện này cũng không phải chuyện anh có thể không ché, là do em nghĩ quá nhiều, hiểu lầm anh...”

“Tiểu Hân!” Anh ngắt lời, bàn tay xoa lên trán cô, ngón tay vuốt nhẹ tóc cô.

Cả người Tần Khai Hân đều cứng lại, yên lặng nhìn anh.

“Em không sai, người sai là anh.” Anh chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng nào đó không rõ.

“Em...”

“Thực ra anh vẫn luôn thích em.”

Cô không biết nói gì, khoảnh khắc đó, toàn bộ thế giới quanh cô đều im lặng, một giọt nước cũng không lọt, không khí cứng lại, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Nhưng cô có thể nghe thấy rõ tiếng của con tim mình, trong không gian yên lặng, mạnh mẽ đập liên hồi: Thích thích thích...

“Đáp án bị trễ này, em còn chấp nhận không?” Anh hỏi.

Thời gian như quay ngược lại về buổi trưa hôm đó, cô nhìn anh chăm chú, lớn tiếng hỏi: “Học trưởng, vậy anh có thích em hay không?”

“Thực ra anh vẫn luôn thích em.”

Nếu lúc ấy anh nói ra những lời này, có phải mọi thứ sẽ không giống như bây giờ, hai người sẽ ở chung một chỗ, sau đó buộc lòng phải chia tay, bởi vì khoảng cách mà sinh ra ngăn cách, cuối cùng hòa bình chia tay.

Anh không nhớ em, em không oán anh, hồi ức đi qua, chỉ biết thôn thức, hoặc là cười trừ.

Nhưng mà cái gì trên đời cũng có nhân quả luân hồi, bảy năm trước hỏi anh không trả lời, hiện tại mới trả lời, còn có tác dụng sao?

“Anh đi rồi, em thật sự sống không tốt.” Tần Khai Hân nói, “Có tin đồn nói anh bị em dọa sợ, em không dám khẳng định lời họ nói có phải sự thật không, có một thời gian tính tình của em trở nên cực kỳ nóng nảy, không thích nói chuyện, làm mất lòng người khác, cả ngày còn ăn uống quá độ.”

Bùi Thần khẽ gật đầu: “Mỗi người đều từng bỏ lỡ vài thứ, cho rằng dễ như trở bàn tay nhưng khi mất đi rất khó tìm về, nếu có thể quay lại, anh nhất định sẽ nghe theo trái tim mình mà nói cho em.”

“Nếu có thể quay lại, em nghĩ em vẫn sẽ thổ lộ với anh.”

Ánh mắt của anh sáng lên.

“Nhưng mà, em sẽ không coi anh là tất cả thế giới của em nữa, năm đó, nếu em có thể học tập thật tốt, không cam chịu nhẫn nhịn, giữ quan hệ tốt với mọi người, cùng nhau phấn đấu thi vào trường đại học, bây giờ nhớ lại, đó hẳn là quãng thời gian đẹp nhất của đời người.”

“Thật xin lỗi...”

“Đừng nói như vậy, anh không có lỗi với em, là em có lỗi với bản thân, em có thể tha thứ cho bất kì ai, chỉ riêng không thể tha thứ cho chính mình.”

“Bùi Thần.” Cô ngừng đầu, nghiêm túc nhìn anh, “Mặc kệ tự an ủi bản thân như thế nào, em vẫn không thể vượt qua bóng ma đó, thật xin lỗi.”

Đôi mắt anh ảm đạm dần.

“Em phải về rồi, cảm ơn bữa tối của anh hôm nay.” Cô tạm biệt anh, từ từ đi về phía cửa.

“Tiểu Hân!” Bùi Thần đuổi theo, ở phía sau gọi cô lại, “Nếu bây giờ đổi lại là anh hỏi em, anh thực sự rất thích em, vẫn luôn rất thích, em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Bước chân của cô cứng lại, cơ thể run rẩy.

“Anh chỉ muốn có một cơ hội, nếu em cảm thấy không hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra.”

“...” Cô không trả lời, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô đang giãy dụa.

“Em có thể không cần trả lời anh ngay bây giờ, anh nguyện ý chờ đợi đáp án của em, bảy năm, bảy mươi năm, chỉ cần anh còn sống, anh đều nguyện ý chờ.”

Chợt, nước mắt của Tần Khai Hân rơi xuống, không hề báo trước, cũng không ngừng được, cô đưa lưng về phía anh, run run rẩy rẩy.

“Tiểu Hân.” Anh bước đến.

“Đừng qua đây.” Cô đưa tay ra ngăn cản, “Lớp trang điểm của em bị trôi, anh có thể lấy cho em một cái khăn mặt được không?”

Khăn mặt rất nhanh được đưa tới, nó đã được vò qua nước ấm, mềm mại và ấm áp.

Cô lau lớp trang điểm sạch sẽ, lúc này mới ngừng đầu đối mặt với anh, mắt và mũi đã hồng hồng vì khóc, ánh mắt còn có chút mê ly, cô trả lại khăn mặt cho anh: “Có thể đổi giúp em cái khác không?”

“Được.” Anh cầm khăn mặt trong tay, xoay người muốn đi đổi.

“Chờ một chút.” Cô gọi anh lại, thấp giọng nói: “Em đã nghĩ xong, em có thể cho anh một cơ hội, có điều...”

Bùi Thần quay đầu, ánh mắt sáng lấp lánh, giống như đồi hoa trên núi, bỗng chốc đồng loạt nở rộ.

Tần Khai Hân bị anh nhìn có chút xấu hổ, nghiêng đầu nhìn vào phòng bếp, nói: “Cái kia, tất cả thịt bò em đều muốn mang về.” Editor: Peiria

Mặc dù có cảm giác bị Bùi Thần lừa gạt nhưng Tần Khai Hân vẫn không nhận được mà đổi đi đổi lại quần áo trong phòng.

Trang trọng, kêu gọi, đáng yêu... Dường như tất cả quần áo trong tủ đều bị cô thử qua mấy lần, tuy nhiên lại không có bộ nào thuận mắt.

Thử xong bộ váy cuối cùng, Tần Khai Hân ngửa mặt nằm trên chiếc giường chất đầy quần áo, nhìn trần nhà yên lặng hỏi trời xanh: Mình liều mạng như vậy vì cái gì đây?

Thôi, không cần quan tâm nữa!

Cô gian nan đứng lên, cầm bộ quần áo thể thao bình thường nhất ở trên tay, trên áo có in một từ Tiếng Anh rất to – fighting!

Không sai, cô chính là chuẩn bị đi chiến đấu.

Đấu tranh với thế lực hung ác là Bùi Thần tới cùng.

Sáu giờ tối, Tần Khai Hân mặc trang phục chiến đấu, à... không, là quần áo thể thao án chuông cửa nhà đối diện.

Không cần khăn trang, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, không có gì phải lo lắng cả.

Cô tự thôi miên bản thân như vậy, bỗng nhiên cửa mở ra, Bùi Thần đeo một chiếc tạp dề màu xám nhạt đứng ở cửa, dẫn cô đi vào, hỏi: “Em muốn uống gì?”

Tần Khai Hân mất tự nhiên: “Nước ấm là được.”

“Được.” Bùi Thần lên tiếng, rót cho cô một ly nước, ly thủy tinh sạch sẽ phản chiếu màu xanh nhạt, lúc đưa cho cô, ngón tay hai người chạm vào nhau, Tần Khai Hân vội vàng nhận lấy, càng lúc càng cảm thấy không được tự nhiên.

“Em ngồi trước đi.” Bùi Thần đến trước bàn ăn kéo ghế dựa giúp cô.

Tần Khai Hân ngồi xuống, khẽ nói: “Cảm ơn.”

“Còn hai món nữa, sắp xong rồi.” Anh nói rồi đi vào bếp.

Tần Khai Hân nhàm chán đánh giá cách bài trí xung quanh.

Chén đĩa đều đã chuẩn bị tốt, là chén sứ tro xương(*) sạch sẽ, khăn trải bàn bằng lanh, trên bàn còn đặt một bình hoa nhỏ cắm một đóa hồng sâm panh (Champagne Rose).

(*) Sứ tro xương (bone china) là một loại đồ sứ được chế tạo từ tro xương động vật trộn với khoáng chất fensfat (còn gọi là Tràng Thạch) và đất sét trắng (cao lanh). Nó được định nghĩa như là đồ gốm có độ thấu quang cao, chứa ít nhất 30% photphat chiết xuất từ xương động vật và canxi photphat. Loại sứ này do thợ gốm người Anh Josiah Spode sáng chế những năm đầu thập niên 1790, bone china được biết đến với đẳng cấp cao của độ trong và trắng, độ bền cao và chống nứt mẻ.

Tuy rằng tiểu khu này đã có chút tuổi đời, Bùi Thần chuyển vào cũng không sửa chữa quá nhiều, nhưng một vài đồ đạc đơn giản như vậy lại làm cho căn phòng này khác biệt rất lớn so với căn phòng trước kia, khiến người ta cảm thấy đơn giản mà trang nhã, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của chòm sao Xử Nữ.

Dần dần, trái tim cô cũng an tĩnh trở lại, không còn thấp thỏm như lúc mới bước vào nữa.

Trong phòng bếp truyền ra tiếng động và mùi dầu mỡ, cô rướn cổ tò mò muốn xem, qua ô cửa kính ngăn cách nhìn thấy bóng lưng Bùi Thần đang bận rộn trước bếp ga, không biết anh đang làm món ăn nào nhưng mỗi động tác đều cực kỳ cẩn thận, không nhanh không chậm, tao nhã ung dung.

Khoảnh khắc đó, Tần Khai Hân bỗng có chút hoảng hốt, giống như cho tới bây giờ hai người bọn họ chưa từng tách nhau ra, vẫn còn thân thiết gắn bó như thời đi học, không có gì giấu giếm nhau.

Đột nhiên sau đó cô tỉnh táo lại, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, lúc này mùi thức ăn theo khe cửa bay ra, kích thích khứu giác của cô.

Là một người ham ăn, trong nháy mắt chút thương cảm kia liền biến mất không còn dấu vết, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, tỉ mỉ cảm nhận hương vị khiến người ta thèm ăn này.

Có mùi thịt bò, thịt kho tàu, còn có mùi tỏi, chẳng lẽ là món tôm hấp miến?

Trong đầu Tần Khai Hân bỗng hiện ra hình ảnh con tôm lớn đã lột vỏ, xẻ lưng, xếp ngay ngắn trong đĩa, phía trên rắc đều hành lá và tỏi băm, phía dưới rải một lớp miến, rưới thêm chút nước canh, khi hấp thịt tôm sẽ co lại, biến thành màu đỏ hồng, miến ngấm tôm ngon cộng với hương vị tỏi, sau đó đổ thêm một muỗng dầu nóng...

Khi Bùi Thần bưng đồ ăn ra, nhìn thấy Tần Khai Hân hai tay chống cằm ngồi trước bàn, đôi mắt cong cong híp lại, chép miệng, say mê tươi cười.

Trong lòng anh mềm nhũn, thậm chí không muốn đi qua vì sợ phá hỏng hình ảnh tốt đẹp này.

Ục ục ục...

Cái bụng không biết tốt xấu kêu lên, Tần Khai Hân mờ mắt, xoa bụng, tôm lớn trong đầu còn chưa tan biến, khóe mắt quét qua chạm phải người nào đó đứng ở cửa phòng.

A!

Cô phản xạ có điều kiện ôm mặt, ngũ quan đều sắp nhấn lại cùng một chỗ, ngẫm nghĩ một chút càng cảm thấy mặt mặt hơn, vì vậy miến cưỡng ngừng đầu, nín cười cứng gọng gọi một tiếng: “Học trưởng.”

Bùi Thần đi tới trước mặt cô, trên tay anh đúng là tôm hấp miến, giống hệt như trong tưởng tượng của cô.

Ngay lập tức, ánh mắt của cô đã bị hấp dẫn, đôi mắt ngập nước sáng lấp lánh như sắp bắn ra tình yêu, mặt mũi gì gì đó, nhất thời đều ném lên chín tầng mây.

“Vừa vặn có thể ăn.” Bùi Thần đặt tôm xuống bàn, cười tí mắt nhìn cô.

Tần Khai Hân nuốt nước bọt, tò vò trán định nói: “Anh cứ từ từ, thật ra em cũng chưa đói lắm...”

Ục ục ục...

Vừa nói xong, bụng lại kêu vang, cô lập tức đỏ mặt, giải thích: “Tôm này nhìn qua có vẻ rất ngon, nhìn một chút liền đói bụng rồi, ha ha...”

“Em ăn trước đi, anh đi lấy thịt bò ra.” Bùi Thần xoay người trở lại bếp, lát sau, một tô thịt bò kho tàu thơm ngào ngạt đã được bưng ra.

Miếng thịt bò lớn được ninh mềm, nước thịt ngấm vào cà rốt và khoai tây xắt thành miếng, nước kho phủ ngoài miếng thịt sáng lấp lánh, thêm vào một chút hành lá xanh biếc lại càng có hương vị ngon tuyệt.

Ngoài ra, Bùi Thần còn làm măng tây xào tôm, cánh trứng rong biển, ba mận một canh đặt trên bàn, nóng hôi hổi, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Tần Khai Hân cảm thấy mình sắp mất đi lý trí, trong mắt đều là thịt! Thịt! Thịt!

Nhưng lý trí còn sót lại nói với cô, rụt rè, nhất định phải rụt rè.

Hu hu, ăn quá ngon!

Khi Tần Khai Hân bỏ con tôm đầu tiên vào miệng thì lý trí đã biến mất, nuốt chút nữa roi nước mắt, nói: “Thật sự là ăn quá ngon!”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Bùi Thần mỉm cười nói, anh ăn không nhiều lắm, gần như chỉ nhìn cô ăn, đối với anh mà nói đó chính là mỹ vị nhân gian rồi.

Tần Khai Hân có chút xấu hổ, gấp miếng thịt vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Anh cũng ăn đi, thật sự ăn rất ngon, cực kỳ mềm, anh hầm trong bao lâu vậy?”

“Hơn ba giờ.”

Hơn ba giờ? Vậy chính là sau khi bọn họ chia tay không bao lâu thì anh bắt đầu làm, Tần Khai Hân nhớ lại buổi chiều bọn họ tình cờ gặp nhau trước cửa thang máy, lúc đó anh giống như muốn đi ra ngoài, cho nên sẽ không phải là anh muốn nấu cơm cho cô mới cố ý quay về chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Tần Khai Hân không nhịn được nói: “Học trưởng, anh bận rộn như vậy mà lại để anh tự xuống bếp, thật xấu hổ.”

“Không có gì.” Anh cười cười, “Em thích là được.”

Cô thích là được?

Sắc trời đã tối đen, cô nam quả nữ ở chung một phòng, không khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác ái muội.

Tần Khai Hân yên lặng bóc vỏ tôm trong chén, cuối cùng cũng bắt đầu suy xét đến một vấn đề cực kỳ quan trọng, làm sao để mở miệng hỏi Bùi Thần

cho rõ ràng.

Một người có tâm sự, hiển nhiên trọng tâm đề tài giữa hai người cũng ít đi.

Nhưng mà bàn mỹ vị này không tệ, khỏi cần phải nói đến Tần Khai Hân bóc vỏ rồi ăn, ăn xong tôm rồi lại ăn thịt bò, ăn xong thịt bò rồi lại trộn nước thịt vào cơm... Tóm lại, ăn ngon đến nỗi không dừng được.

“Muốn ăn nữa không?” Bùi Thần cười hỏi cô, “Trong nồi vẫn còn thịt bò.”

“Không... Không được.” Tần Khai Hân dứt khoát lắc đầu, “Em đã ăn rất nhiều, nếu ăn hết, bụng em sẽ nổ mất.”

Bùi Thần không nói gì, ý cười trên mặt ngày càng đậm.

“Từ trước đến giờ em không ăn nhiều như vậy, đồ anh làm ăn quá ngon.” Cô đỏ mặt giải thích, lấy khăn giấy lau miệng, chà môi thật mạnh.

Bùi Thần không ngại, cười nói: “Vẫn còn rất nhiều, lát nữa em mang một ít về nhé!”

Ánh mắt của Tần Khai Hân sáng lên nhưng cô lập tức lắc đầu: “Sao em có thể không biết xấu hổ, đã ăn còn lấy...”

“Nếu em muốn ăn thì em có thể thường xuyên sang đây.”

“...”

Đầu tiên là ‘Thích là được’, sau đó là ‘Thích thì thường xuyên tới’, câu tiếp theo có phải mời cô ở lại luôn không?

Rốt cuộc Tần Khai Hân không nhận được, gọi một tiếng: “Học trưởng.”

“Sao vậy?” Bùi Thần nhìn cô, cách một cái bàn nhỏ, khiến cho người sinh ra ảo giác như ‘gần trong gang tấc’.

“Em đi rửa chén.” Cô vội vàng đứng lên, bung chén vào trong phòng bếp.

Bùi Thần không đồng ý, nói: “Để đó cho anh.”

“Không sao, lần trước trong tiệm của em, lúc đó chẳng phải là anh rửa chén sao? Đến lượt em làm khách, tất nhiên không thể có ngoại lệ.” Tần Khai Hân nói như vậy, hoàn toàn quên mất mình đã thu của người ta hai trăm năm mươi đồng tiền bánh ngọt.”

“Vậy thì cùng nhau làm đi.” Bùi Thần bung chén trước mặt mình lên, nói vô cùng tự nhiên.

Hả???

Haizz!!!

Tần Khai Hân cứng ngắc tại chỗ, nhìn Bùi Thần đi vào phòng bếp, lúc này mới bê chén trong tay mình, ngại ngần theo sau.

Nước ấm đã mở, Bùi Thần xắn tay áo rửa một hồi bị nước bắn tóc lên, anh giống như nghĩ đến cái gì, đứng thẳng người nhìn về phía Tần Khai Hân.

Đã biết! Đã biết!

Tần Khai Hân cam chịu số phận, lấy tạp dề treo bên cạnh, đeo vào giúp anh.

“Cảm ơn.” Anh cúi đầu tiếp tục rửa chén.

Tần Khai Hân nhàn rỗi bèn mang chén đĩa xong nồi qua cho anh. Ngọn đèn trong phòng bếp rất sáng, lúc cô đến gần, có thể nhìn rõ nhất cử nhất động khi rửa chén của anh, ngón tay thon dài bị bọt nước bắn vào, càng có vẻ trắng nõn sạch sẽ.

Ngay cả rửa chén nhìn cũng đẹp như vậy!

Tần Khai Hân vừa xấu hổ vừa then thùng muốn rời khỏi lại nghe Bùi Thần gọi một tiếng: “Tiểu Hân.”

“Hả?” Cô xoay người, thấy Bùi Thần nhìn một cái khăn lau treo trên tường, không đợi anh mở miệng, cô đã hiểu ý đưa cho anh. d.đ/l.q;đ

Ấn ý như vậy, không khỏi làm người ta nghĩ đến chút chuyện cũ năm xưa.

Năm ấy thi đấu đại hội thể dục thao, Bùi Thần chạy xong 5000 mét thì sắc mặt bỗng tái nhợt, không nói được câu nào, đám người bên cạnh vừa đưa nước vừa đưa khăn mặt, chỉ có Tần Khai Hân chú ý tới chân anh, hình như là bị thương.

Về sau cô mới biết, trong lúc hỗn loạn anh đã bị vận động viên của lớp bên cạnh hung hăng giẫm một cái, lúc cởi giày, vùng da trên chân rách toạc, trên vớ đều là máu. Song, anh vẫn cố gắng chống đỡ hết chặng đường, hơn nữa còn giành được giải nhất, nếu không phải cô kịp thời phát hiện, có thể anh sẽ

đội các bạn đi hết, rồi một mình lặng lẽ đến phòng y tế.

Anh ần nhần và cố chấp như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, mà sự ăm ý giữa họ lúc trước, vẫn duy trì đến tận bây giờ.

“Bùi Thần.” Rốt cuộc cô đã mở miệng, “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Anh dừng động tác, nhìn cô: “Em hỏi đi.”

“Năm ấy anh đột nhiên nghỉ học, là vì em thổ lộ với anh sao?” Cô hỏi xong, không dám nhìn anh, chỉ nhìn chăm chăm vào vòi nước, nhìn nước ào ào chảy ra.

“Không phải.”

Anh thẳng thắn trả lời, cô nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: “Vậy là vì cái gì?”

“Trong nhà xảy ra chút chuyện.” Tay anh cầm chén không nhúc nhích, nước vẫn chảy vào tay anh.

“Chuyện gì?” Cô ngẩng đầu hỏi anh.

Ánh mắt Bùi Thần lóe lên.

Không muốn nói sao? Là có chuyện khó nói? Rất nhanh cô đã hiểu rõ ý nghĩa của ánh mắt này, thấp giọng nói: “Em chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh không cần nói...”

“Cha anh, qua đời.” Anh mở miệng, nói giọng nhàn nhạt.

Trong lòng Tần Khai Hân hung hăng chấn động một phen, ‘bất khả tư nghị’ (không thể tin được) nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

“Tai nạn xe cộ, chết ngay tại chỗ, anh cả đêm bay qua, vốn định đưa di thể về nước nhưng mẹ anh không muốn hỏa táng, cho nên an táng ở bên đó luôn.” Anh nói xong, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Tại sao có thể như vậy? Cô từng nhìn thấy cha anh một lần, ông lái xe tới đón anh về nhà, ông rất thân thiện lại còn cho cô quá giang một đoạn, tuy lộ trình chỉ có mười phút ngắn ngủi nhưng quan hệ giữa họ giống như anh em, làm cô lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Một người cha tốt như vậy, nói mất là mất, hiện tại ngay cả cô cũng không tiếp nhận được, càng đừng nói đến năm đó Bùi Thần phải trải qua chuyện này.

“Cha anh đi rồi, thân thể mẹ anh không tốt lắm, anh vẫn ở lại Anh quốc với bà.” Bùi Thần nói đến đây, dừng một chút, “Thật ra anh có gọi điện thoại đến nhà của em.”

Tần Khai Hân ngẩn ra, gần như bật thốt lên: “Lúc nào?” Cô cực kỳ xác định, từ sau khi anh đi khỏi liền không có tin tức, cô cũng không hề nhận được bất kỳ cuộc gọi nào.

“Sau khi đến Anh quốc một tuần, có một bé gái nhận điện thoại.” Bùi Thần dừng một chút, quyết định không nói những lời của Tạ Phái Phái năm đó cho cô biết, “Có thể là lưu nhầm số.”

Anh nói xong, lại tiếp tục rửa chén, tiếng nước chảy ào ào trong phòng bếp yên tĩnh.

Cho nên cứ bỏ lỡ như vậy sao? Đầu cô trống rỗng, có cảm giác không chân thực.

Thật ra ở tình huống đó, anh không nói tiếng nào đã đi cũng bình thường, chỉ là cô không nghĩ tới chân tướng sẽ là như vậy, người thân quan trọng nhất đột ngột qua đời...

Anh phải chịu đủ kích lớn biết bao, thậm chí cô cũng không có cách nào tưởng tượng. Về phần cô, nói cho cùng chỉ là thổ lộ mà thôi, anh không chấp nhận, dĩ nhiên cũng không cần cho cô công đạo gì.

“Em không biết nhà anh xảy ra chuyện như vậy...” Cô cúi đầu, cảm thấy hít thở không thông.

“Sinh từ có số, anh đã sớm nghĩ thông suốt rồi.” Bùi Thần dùng khăn lau khô chén đĩa vừa rửa rồi xếp chồng lên nhau.

“Nhưng...” Tần Khai Hân còn muốn nói cái gì thì một rổ chén đĩa đã được đẩy tới bên cạnh cô. Pey_diendanlequydon.com

“Có thể cất giúp anh không?” Anh hỏi.

Tần Khai Hân vội vàng gạt đầu, mở tủ bếp, vừa cất vừa nghĩ đến lời của anh, đợi đến khi cất dọn xong xuôi, rốt cuộc cô không nhận được nữa rồi.

“Thật xin lỗi.” Cô xoay người.

Bùi Thần nhìn về phía cô.

“Khi đó anh không chào mà đi, em thực sự rất tức giận, còn tưởng rằng...” Cô cắn chặt răng, “Tưởng rằng em thổ lộ với anh, anh không tiếp nhận nên mới đi.”

“Anh không ngờ em sẽ nghĩ như vậy.” Anh nói, “Không chào mà đi, quả thật là lỗi của anh, câu xin lỗi này, nên để anh nói với em mới đúng.”

“Không cần, phát sinh loại chuyện này cũng không phải chuyện anh có thể không chế, là do em nghĩ quá nhiều, hiểu lầm anh...”

“Tiểu Hân!” Anh ngắt lời, bàn tay xoa lên trán cô, ngón tay vuốt nhẹ tóc cô.

Cả người Tần Khai Hân đều cứng lại, yên lặng nhìn anh.

“Em không sai, người sai là anh.” Anh chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng nào đó không rõ.

“Em...”

“Thực ra anh vẫn luôn thích em.”

Cô không biết nói gì, khoảnh khắc đó, toàn bộ thế giới quanh cô đều im lặng, một giọt nước cũng không lọt, không khí cứng lại, ngay cả hô hấp cũng đình trệ.

Nhưng cô có thể nghe thấy rõ tiếng của con tim mình, trong không gian yên lặng, mạnh mẽ đập liên hồi: Thích thích thích...

“Đáp án bị trễ này, em còn chấp nhận không?” Anh hỏi.

Thời gian như quay ngược lại về buổi trưa hôm đó, cô nhìn anh chăm chú, lớn tiếng hỏi: “Học trưởng, vậy anh có thích em hay không?”

“Thực ra anh vẫn luôn thích em.”

Nếu lúc ấy anh nói ra những lời này, có phải mọi thứ sẽ không giống như bây giờ, hai người sẽ ở chung một chỗ, sau đó buộc lòng phải chia tay, bởi vì khoảng cách mà sinh ra ngăn cách, cuối cùng hòa bình chia tay.

Anh không nhớ em, em không oán anh, hồi ức đi qua, chỉ biết thôn thức, hoặc là cười trừ.

Nhưng mà cái gì trên đời cũng có nhân quả luân hồi, bảy năm trước hỏi anh không trả lời, hiện tại mới trả lời, còn có tác dụng sao?

“Anh đi rồi, em thật sự sống không tốt.” Tần Khai Hân nói, “Có tin đồn nói anh bị em dọa sợ, em không dám khẳng định lời họ nói có phải sự thật không, có một thời gian tính tình của em trở nên cực kỳ nóng nảy, không thích nói chuyện, làm mất lòng người khác, cả ngày còn ăn uống quá độ.”

Bùi Thần khẽ gật đầu: “Mỗi người đều từng bỏ lỡ vài thứ, cho rằng dễ như trở bàn tay nhưng khi mất đi rất khó tìm về, nếu có thể quay lại, anh nhất định sẽ nghe theo trái tim mình mà nói cho em.”

“Nếu có thể quay lại, em nghĩ em vẫn sẽ thổ lộ với anh.”

Ánh mắt của anh sáng lên.

“Nhưng mà, em sẽ không coi anh là tất cả thế giới của em nữa, năm đó, nếu em có thể học tập thật tốt, không cam chịu nhẫn nhịn, giữ quan hệ tốt với mọi người, cùng nhau phấn đấu thi vào trường đại học, bây giờ nhớ lại, đó hẳn là quãng thời gian đẹp nhất của đời người.”

“Thật xin lỗi...”

“Đừng nói như vậy, anh không có lỗi với em, là em có lỗi với bản thân, em có thể tha thứ cho bất kì ai, chỉ riêng không thể tha thứ cho chính mình.”

“Bùi Thần.” Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh, “Mặc kệ tự an ủi bản thân như thế nào, em vẫn không thể vượt qua bóng ma đó, thật xin lỗi.”

Đôi mắt anh âm thầm dần.

“Em phải về rồi, cảm ơn bữa tối của anh hôm nay.” Cô tạm biệt anh, từ từ đi về phía cửa.

“Tiểu Hân!” Bùi Thần đuổi theo, ở phía sau gọi cô lại, “Nếu bây giờ đổi lại là anh hỏi em, anh thực sự rất thích em, vẫn luôn rất thích, em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Bước chân của cô cứng lại, cơ thể run rẩy.

“Anh chỉ muốn có một cơ hội, nếu em cảm thấy không hợp, bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra.”

“...” Cô không trả lời, nhưng vẫn có thể nhìn ra cô đang giãy dụa.

“Em có thể không cần trả lời anh ngay bây giờ, anh nguyện ý chờ đợi đáp án của em, bảy năm, bảy mươi năm, chỉ cần anh còn sống, anh đều nguyện ý chờ.”

Chợt, nước mắt của Tần Khai Hân rơi xuống, không hề báo trước, cũng không ngừng được, cô đưa lưng về phía anh, run run rẩy rẩy.

“Tiểu Hân.” Anh bước đến.

“Đừng qua đây.” Cô đưa tay ra ngăn cản, “Lớp trang điểm của em bị trôi, anh có thể lấy cho em một cái khăn mặt được không?”

Khăn mặt rất nhanh được đưa tới, nó đã được vò qua nước ấm, mềm mại và ấm áp.

Cô lau lớp trang điểm sạch sẽ, lúc này mới ngẩng đầu đối mặt với anh, mắt và mũi đã hồng hồng vì khóc, ánh mắt còn có chút mê ly, cô trả lại khăn mặt cho anh: “Có thể đổi giúp em cái khác không?”

“Được.” Anh cầm khăn mặt trong tay, xoay người muốn đi đổi.

“Chờ một chút.” Cô gọi anh lại, thấp giọng nói: “Em đã nghĩ xong, em có thể cho anh một cơ hội, có điều...”

Bùi Thần quay đầu, ánh mắt sáng lấp lánh, giống như đóa hoa trên núi, bỗng chốc đồng loạt nở rộ.

Tần Khai Hân bị anh nhìn có chút xấu hổ, nghiêng đầu nhìn vào phòng bếp, nói: “Cái kia, tất cả thịt bò em đều muốn mang về.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: Peiria

Tần Khai Hân bê nồi thịt bò kho tàu về nhà, hiển nhiên không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ nhớ đến Bùi Thần, ánh mắt của anh, nụ cười của anh, còn có lời thổ lộ thâm tình của anh, từng chữ giống như in lại trong đầu cô, khe lướt qua bên tai cô...

Đến bây giờ trái tim cô vẫn đang đập thình thịch, giống như trở về thời thiếu nữ, trải qua thời thanh xuân rung động.

Điều khiến cô không bình tĩnh được chính là, lần này người tỏ tình là Bùi Thần, Bùi Thần đó!

Nhớ đến năm đó, cô xấu hổ tỏ tình với anh trước mặt tất cả đồng học, nghĩ lại bây giờ, Bùi Thần theo đuổi cô không ngừng.

Thật dễ chịu, thật sáng khoái, nhiệt huyết sôi trào!

Nông nô nổi dậy ca hát, không ngủ được, không ngủ được.

Tần Khai Hân rời giường, quyết định gọi điện thoại cho Tiết Mạn, hỏi thăm tình hình của cô và Triển Lệnh Kiều, nhân tiện nói ra chuyện của mình.

Di động kêu mấy tiếng mới nói máy được, đầu bên kia điện thoại, giọng Tiết Mạn hơi khàn.

“Mạn Mạn, cậu tới nơi chưa? Núi băng thế nào rồi?” Tần Khai Hân hỏi.

“Mình tới từ buổi chiều, anh ấy...” Tiết Mạn dừng một chút, “Đã không còn việc gì nữa. Mình đang ở bệnh viện.”

Ngữ khí này, vừa nghe đã thấy không thích hợp, Tần Khai Hân cẩn thận hỏi: “Anh ta cần nằm viện không? Sao nghe giọng của cậu mệt mỏi như vậy?”

Tiết Mạn thờ dãi: “Anh ấy không có việc gì, chỉ là bị thương ở mắt, cần phải mổ.”

Mắt? Tần Khai Hân cả kinh, ai cũng biết khuôn mặt của người nghệ sĩ có ý nghĩa như thế nào, nếu mắt của Triển Lệnh Kiều bị thương đến mức phải mổ thì tuyệt đối không phải chỉ xây xước đơn giản.

Hủy dung? Tần Khai Hân không dám nghĩ tiếp, cô hỏi Tiết Mạn: “Khi nào thì mổ? Mổ ở đâu? Mình qua đó với cậu.”

“Không cần, chỉ là tiểu phẫu, không có gì nguy hiểm.” Tiết Mạn nói: “Cậu đừng lo lắng cho mình, chút năng lực chịu đựng đã kích mình vẫn có.”

“Nhưng mặt anh ta...” Tần Khai Hân vẫn sốt ruột, sợ Tiết Mạn cậy mạnh.

“Không sao, bác sĩ nói chỉ cần bình phục sẽ không lưu lại sẹo. Thật ra nếu anh ấy lưu lại sẹo, mình cảm thấy cũng tốt, miễn cho sau này công khai, người khác nói mình mê mẩn sắc đẹp của anh ấy, ha ha.”

Tiết Mạn bắt đầu bông đùa, Tàn Khai Hân lại cười không nổi, cô biết tính tình của mình và Tiết Mạn giống nhau, tuy trong lòng khổ sở nhưng ngoài mặt vẫn cười hi hi ha ha, nhẹ nhàng hời hợt.

“Hay là mình vẫn nên qua đó với cậu đi.”

“Không cần, trong tiệm bận rộn như vậy, cậu mà tới đây mình mới lo lắng.” Thái độ của Tiết Mạn rất kiên quyết.

“Được rồi.” Tàn Khai Hân thỏa hiệp, “Nhưng cậu phải đồng ý với mình, chăm sóc tốt cho bản thân, có việc gọi điện cho mình, không cần cậy mạnh.”

“Yên tâm, mình hứa với cậu.”

Tiết Mạn trả lời cô, lại hỏi về buổi phỏng vấn hôm nay, hai người tán gẫu hồi lâu mới cúp điện thoại, toàn bộ câu chuyện Tàn Khai Hân cũng chưa nhắc tới Bùi Thần, lúc này, không thích hợp, chờ Tiết Mạn về rồi nói sau.

Trên đời này không có bức tường nào không bị gió lùa, ngày hôm sau, chuyện Triển Lệnh Kiều bị thương đã truyền ra ngoài, các tạp chí lớn đều xôn xao, trên Internet lại càng bùng nổ lật trời, Weibo xuất hiện từ khóa tìm kiếm ‘Triển Lệnh Kiều bị gậy dung’, nói đến vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn nói anh ta vẫn đang nằm ở ICU(*).

ICU là từ viết tắt tiếng Anh của Intensive Care Unit tạm dịch là phòng chăm sóc đặc biệt.

Tàn Khai Hân vừa đến ‘Ivory Tower’ đã bị hai nhân viên nữ vây quanh, trước kia Triển Lệnh Kiều từng khiếm tốn hiện thân trong tiệm vài lần, Tiểu Lưu và Andy đều biết anh ta và Tiết Mạn có quan hệ, hơn nữa Tiểu Lưu còn là fan cuồng của Triển Lệnh Kiều, đối với chuyện bị thương lần này càng gấp đến độ sắp nổi điên.

“Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm, có điều hôm qua tôi đã liên lạc với Tiết Mạn, cô ấy nói Triển Lệnh Kiều không có việc gì, không nguy hiểm đến tính mạng, cô cứ yên tâm.”

“Thật không?” Tiểu Lưu thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy gương mặt của chồng tôi thế nào?” Fan của Triển Lệnh Kiều đều gọi anh ta là chồng, bình thường Tiết Mạn ở đây cô ấy không dám gọi, hiện giờ sốt ruột liền thốt ra rồi.

“Cũng không có gì đáng ngại, tóm lại cô cứ yên tâm.” Tàn Khai Hân rõ ràng không muốn thảo luận sự việc theo hướng nghiêm trọng.

“Thật tốt quá, trên mạng đều nói lung tung, tôi phải nói tình huống thật sự cho hôn nhân biết.” Tiểu Lưu nói xong lại bổ sung thêm, “Bà chủ, cô yên tâm đi, chuyện khác tôi sẽ không nói lung tung.”

“Biết rồi, cho cô nghỉ một ngày đi lan truyền tin tức đó.” Tàn Khai Hân cực kỳ tin tưởng nhân viên của mình, huống chi lần này tin tức trên mạng cũng hơi quá đáng.

“Tuân lệnh!” Tiểu Lưu vui vẻ đi khỏi.

Tàn Khai Hân cười tí mắt quay đầu lại, phát hiện nhân viên còn lại của tiệm – Andy, đang yên lặng nhìn cô.

“Làm sao vậy? Cô cũng muốn nghỉ?” Tàn Khai Hân hỏi.

Andy lắc đầu, muốn nói lại thôi: “Bà chủ, tôi cảm thấy cô...”

“Tôi làm sao?”

“Hôm nay nét mặt của cô không giống bình thường.” Cha Andy là thầy tướng số, cô ấy học được một chút da lông (ý là học được một chút xú bên ngoài), thường xuyên mang ra hù dọa mấy cô gái sùng sốt.

“Khác chỗ nào?” Tàn Khai Hân hỏi.

Andy: “Ánh mắt ôn hòa, sắc mặt hồng hào, khỏe miệng nhếch lên, tâm tình rất tốt, quan trọng nhất là khi bước vào cô còn nhìn cửa kính cố ý vuốt vuốt tóc.”

Tàn Khai Hân xấu hổ: “Cô muốn nói cái gì?”

“Bà chủ, mùa xuân đến rồi, cô đang nghĩ đến chuyện yêu đương phải không?”

“Cút!”

Ngoài cửa có mấy cây đào, hoa đang nở rộ rực rỡ, gió thổi qua, cánh hoa bay xuống, Tàn Khai Hân nhìn đến nhập thần.

Thời gian làm việc, người trong tiệm không nhiều lắm, vừa có hai cô gái bước vào, là khách quen, họ mới ngồi xuống thì Andy đã bắt đầu xem chỉ tay họ rồi.

“Chúc mừng mỹ nữ, năm nay sẽ thoát kiếp độc thân nha!”

Thoát kiếp độc thân!

Nghe thấy từ đó, Tần Khai Hân nhất thời lảng lảng.

Cô xem như thoát kiếp độc thân rồi sao? Giờ Bùi Thần đã là bạn trai cô? Bạn trai, đây đúng là từ làm cho lòng người nở hoa, hoàn toàn không thể bình tĩnh được.

Tần Khai Hân không nhịn được mở di động ra, lục lại lịch sử tin nhắn cô và Bùi Thần nói chuyện phiếm.

Tối hôm qua ngủ trễ, sáng sớm nay anh đã ân cần hỏi thăm, lời tuy không nhiều lắm, nhưng kể từ khi cô đáp ứng, thời gian còn chưa tới một ngày, anh đã chủ động quan tâm cô nhiều lần, hoàn toàn chính là thái độ của người làm bạn trai nên có.

Ai da, thế giới này thật tốt đẹp làm sao!

Tần Khai Hân cười đến mức ánh mắt đều híp lại thành một đường nhỏ, Andy đi tới nói: “Bà chủ, chúc mừng cô, cô cũng thoát kiếp độc thân rồi.”

“Tiểu Lưu không có ở đây, tối nay cô tăng ca.”

Andy: “...”

Bộ phận quan hệ xã hội phản ứng rất nhanh, những tin tức như ‘Triển Lệnh Kiều hủy dung’, ‘Triển Lệnh Kiều nhập viện’ dần hạ bớt độ nóng, tuy nhiên chỉ cần Triển Lệnh Kiều chưa ra mặt thì chuyện này còn kéo dài, Tiết Mạn ở bên kia cùng anh ta cũng chưa về.

Một mình Tần Khai Hân bận tới mất tối mũi, trái lại cô không cậy mạnh, giảm bớt đơn đặt hàng đồ ngọt, chỉ chuyên tâm làm mấy bàn đồ ngọt đặt trước.

Triển lãm cá nhân của Bùi Thần qua nhiều lần sắp xếp, cuối cùng quyết định tổ chức vào đợt nghỉ lễ mừng một tháng năm, thời gian còn hơn một tháng, anh ngoại trừ chuẩn bị còn phải chụp hình, công việc bẽ bộn.

Mặc dù bận bịu như vậy nhưng buổi tối anh vẫn cố gắng về nhà, cùng Tần Khai Hân ăn cơm.

Từ lần đầu tiên lo lắng gõ cửa nhà đối diện, đến bây giờ mỗi ngày đều chạy sang ăn cơm, tuy cảm thấy giống như đang nằm mơ, nhưng da mặt của Tần Khai Hân đã dày hơn một tầng, thái độ cũng thân nhiên hơn rồi.

Như lúc này, hai người cơm nước xong lại cùng nhau rửa chén.

Tuy nói là cùng nhau rửa nhưng bình thường vẫn là do Bùi Thần phụ trách rửa chén, cô ở bên cạnh giúp đỡ mà thôi.

“Nếu không hôm nay để em rửa chén đi.” Tần Khai Hân xung phong nhận việc, cô thật sự rất xấu hổ vì ăn chùa uống chùa rồi.

“Được.” Bùi Thần tránh ra.

Thực ra cô chỉ khách sáo mà thôi, anh có cần đáp ứng nhanh như vậy không? Tần Khai Hân xấu hổ, xắn tay áo chuẩn bị rửa chén.

Nước vắn ra rất nóng, tay cô vừa đụng tới đã phải rút về, đang muốn đưa tay ra điều chỉnh, Bùi Thần đã duỗi tay giúp cô giảm nhiệt độ.

Giờ phút này, anh đứng sau lưng cô, dáng người cao lớn kề sát lưng cô, chỉ cần hơi nhúc nhích một chút, hai người sẽ áp vào nhau.

Tần Khai Hân cảm thấy ngón tay bị phỏng cực kỳ cực kỳ nóng, nhiệt độ cơ thể từng chút từng chút tăng lên.

Lúc này, tay trái của Bùi Thần đang điều chỉnh nhiệt độ, tay phải lại vòng qua người cô thử nước, kết quả là, cô bị nhốt chặt, hơn nữa, cơ thể hai người cũng áp sát vào nhau.

Trời ạ!

Tần Khai Hân suýt chút nữa hít thở không thông, xô dịch một bước nhỏ về phía trước.

Bùi Thần không để ý, chỉ thân nhiên nói: “Như vậy ổn rồi, em thử xem còn nóng không?”

Toàn thân cô đều nóng lên, nhất thời không phản ứng kịp Bùi Thần đang nói gì.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần gọi.

“Hả?” Cô phản ứng kịp, ngẩng đầu, gáy đụng vào cằm anh, cổ khăn trương rút lại.

“Thử xem nước còn nóng không?” Anh nói.

“A...” Cô yếu ớt đưa tay ra, sợ đụng phải anh nên động tác rất cẩn thận.

Đột nhiên, tay của cô bị Bùi Thần nhẹ nhàng bắt được, anh kéo tay cô đến giữa dòng nước, hỏi: “Thế nào, còn nóng không?”

Nóng! Cả người đều nóng!

Tần Khai Hân lắc đầu: “Không... Hết nóng rồi...”

“Vậy có lạnh không?” Anh hỏi xong, lại cầm tay cô, còn muốn thử tiếp.

“Không cần, em muốn nói là vừa rồi.” Cô vội nói.

“Tốt.” Anh cười cười, lui về sau một bước nhỏ.

Tần Khai Hân đang muốn thở ra thì anh đã cúi người, ghé đầu đến trước mặt cô, duy trì tư thế vừa rồi, cầm lấy một cái bát, nói: “Vậy cùng nhau rửa đi.”

A???

A!!!

Mấy cái bát đó, Tần Khai Hân không nhớ rõ mình rửa như thế nào, cô chỉ nhớ Bùi Thần cầm tay cô, trán thỉnh thoảng đụng vào mặt cô, chỉ cần vừa quay đầu là có thể nhìn thấy cái cổ thon dài của anh, còn cả hàu kết trên cổ...

Rõ ràng đã ăn cơm no, tại sao còn đói như vậy? Tần Khai Hân nuốt nước miếng, mấp máy đôi môi khô khốc, để cho chính mình tập trung, chuyên tâm rửa chén.

Cô cọ, cô cọ!

Cô cọ!

Thế này còn để người ta sống hay không? (tot) ~

Không ngoài dự đoán, buổi tối Tần Khai Hân lại mất ngủ, có điều, mất ngủ cũng được, nếu như không mất ngủ, cô sợ mình sẽ mộng xuân cả đêm.

‘Mộng lang’, Tiết Mạn nói ra từ này, thật sự càng ngày càng chuẩn xác.

Ngủ không được, Tần Khai Hân quyết định ngồi dậy thành thật nói cho Hắc Sắc U Mặc biết chuyện mình đã tước vũ khí đầu hàng.

Nhưng mà, tin nhắn gửi đi không hề có hồi đáp, có lẽ anh ta đang bận chăng? Tần Khai Hân nghĩ như vậy, ngược lại không quá để ý.

Nhà đối diện, Bùi Thần ngồi trước máy tính chăm chú nhìn cửa sổ trò chuyện.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, tôi và học trường đã nói rõ ràng, chuyện trước kia đều là hiểu lầm. Anh ấy thổ lộ với tôi, tôi không thể chống lại chủ nghĩa tư bản ‘Viên đạn bọc đường’ (tương tự với thành ngữ ‘mật ngọt chết ruồi’ của mình ý) được.

Bánh kem dâu tây: Thực ra tôi vẫn thích anh ấy, nhiều năm như vậy cũng không thể bỏ xuống, chủ yếu vẫn là không quên được anh ấy.

Bánh kem dâu tây: Còn nữa, anh ấy kho thịt bò ăn siêu ngon!

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, anh ở đâu rồi?

Bánh kem dâu tây: Đang bận sao? Tôi chỉ báo cho anh chút tiến triển, không cần để ý nha...

Bánh kem dâu tây: Ngủ ngon, Hắc ca ^ _ ^

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, Bùi Thần lại một lần nữa rơi vào trong hồi ức.

Năm ấy, cha mẹ anh luôn công tác ở Anh quốc cuối cùng cũng lấy được thẻ xanh(*), chuẩn bị để anh qua đó du học. Thủ tục đều đã làm xong, chỉ thiếu một tấm vé máy bay, nhưng anh lại không đồng ý, nói muốn đợi kỳ thi đại học kết thúc mới tính đến chuyện đi du học.

(*) Thẻ dùng cho người định cư ở nước ngoài.

Thật ra chỉ có chính anh rõ ràng, căn bản không phải vấn đề thi hay không thi, anh chỉ muốn ở lại trường thêm một năm, bởi vì ở nơi đó mỗi ngày đều có một khuôn mặt tươi cười với anh, anh không bỏ được, cũng không nỡ bỏ.

Nhưng mà, chuyện ngoài ý muốn cứ như vậy mà xảy ra, cha đột ngột qua đời, khiến cho anh không thể không buông tha mọi thứ, xuất ngoại bầu bạn với mẹ.

Anh còn nhớ rõ sau khi đến Anh quốc một tuần, mẹ anh bởi vì thương tâm quá độ, ngất nhiều lần, hoàn toàn không thể xử lý chuyện hậu sự của cha, tất cả mọi chuyện đều là do anh nén bi thương, dưới sự giúp đỡ của đồng nghiệp và bạn bè của cha mẹ hoàn thành.

Sau một tuần bận rộn, rốt cuộc đã có thời gian liên lạc với Tần Khai Hân, mấy ngày mấy đêm anh không có chợp mắt, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

Anh nhớ đến lời thổ lộ của cô trước khi rời đi, hạnh phúc ấy chỉ kéo dài vùn vện mấy tiếng đồng hồ, rồi bỗng nhiên từ trong ánh sáng rực rỡ rơi vào bóng tối đau khổ, anh hoàn toàn không biết phải đối mặt thế nào.

Khi đó, anh đã biết mình sẽ không có khả năng trở về, cho dù trở về, đợt kỳ thi đại học kết thúc, anh vẫn phải xuất ngoại, phải đối mặt với chia ly.

Đau dài không bằng đau ngắn, giải thích rõ ràng đi.

Anh cầm lấy di động, bấm một dãy số mình chưa hề gọi qua nhưng vẫn còn lưu trong danh bạ.

Một cô gái tiếp điện thoại.

“Alo, xin hỏi đây là nhà của Tần Khai Hân phải không?” Anh nói.

“Bùi Thần?” Người ở đầu dây bên kia nhận ra giọng của anh.

“Tôi là Bùi Thần, xin hỏi cô là?” d/d'l/q;đ

“Chào học trưởng, em là bạn cùng bàn của Khai Hân – Tạ Phái Phái.” Cô gái trong điện thoại tự giới thiệu.

Lúc đó đã tan học, bạn học ở nhà cô một chút cũng không kỳ quái, Bùi Thần hỏi: “Chào, xin hỏi Tiểu Hân có nhà không?”

“Học trưởng, hiện tại Tiểu Hân không muốn nói chuyện với anh, anh có chuyện gì thì cứ nói với em.”

“Nghĩa là sao?”

“Cô ấy thổ lộ với anh, anh không đáp lại, cô ấy sắp tức chết rồi, cô ấy nói cô ấy chán ghét anh, bảo anh đừng đến tìm cô ấy nữa.”

Chán ghét!

Hai chữ này như kim châm đâm vào lòng anh, nếu hiện tại cô đã bắt đầu chán ghét anh, vậy khi cô biết anh không về nước nữa thì sẽ có phản ứng như thế nào?

Khoảnh khắc đó, anh lùi bước, chỉ nói qua loa tình hình nhà mình cho Tạ Phái Phái nghe, bảo cô ta chuyển lời đến Tần Khai Hân, còn để lại địa chỉ hòm thư nhà mình ở Anh quốc, đợt khi cô ổn định cảm xúc sẽ liên lạc với anh.

Song, anh còn chưa nhận được bưu phẩm của Tần Khai Hân thì ngược lại, bưu phẩm của Tạ Phái Phái anh nhận không ít, trong đó đều nói cô chán ghét anh như thế nào, trước mặt đồng học nói anh không tốt ra sao, cô ta còn khuyên anh nghĩ thông suốt, thậm chí biểu lộ ra cả một chút ái mộ.

Lúc đầu, anh còn gửi trả mấy bưu phẩm, dần dần lại phát hiện ra manh mối.

Toàn bộ mọi chuyện, mãi đến khi anh dùng thân phận ‘Hắc Sắc U Mặc’ tiếp cận cô, mới từ từ lộ ra chân tướng.

Hóa ra sau khi anh xuất ngoại, cô bị cảm cúm nặng phải ở nhà nghỉ ngơi, ngày đó Tạ Phái Phái đứng dịp đến nhà thăm cô, ngoài ý muốn thay cô nhận điện thoại.

Tạ Phái Phái không hề nói cho cô biết bất cứ chuyện gì liên quan tới cú điện thoại kia, cho nên ngay từ đầu cô cũng không biết anh đã từng tìm cô, càng không biết anh đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, anh không kịp giải thích, bởi vì khi đó cô đã hận anh tới tận xương tủy, còn anh đã sớm ở Anh quốc, hẳn sẽ không trở về.

‘Hắc Sắc U Mặc’ là bài hát cô thích nhất: “Khổ sở, là vì buồn thật lâu, là vì suy nghĩ quá nhiều, là vì tâm lý bị ảnh hưởng...”

Anh suy nghĩ thật lâu, cũng đấu tranh thật lâu, cuối cùng quyết định giấu diếm thân phận của mình, lợi dụng ‘Hắc Sắc U Mặc’ yên lặng bảo vệ bên cạnh cô.

Mà bây giờ, rốt cuộc phần bảo vệ này có thể quang minh chính đại do anh hoàn thành rồi.

Như vậy, ‘Hắc Sắc U Mặc’ nên đi nơi nào?

Không trả lời cô, Bùi Thần lặng lẽ khép máy tính lại.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: Peiria

Vài ngày sau, tin tức về Tần Khai Hân được đăng lên với tựa đề vô cùng hấp dẫn: ‘Ngọt ngào không chỉ là bánh ngọt, còn có người làm bánh’.

Là phóng viên mỹ thực giàu thâm niên, ngòi bút của Hách Trì rất tài hoa, miêu tả đồ ngọt chuyên nghiệp, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhưng làm cho bài phỏng vấn ấn tượng nhất chính là ý niệm của Tần Khai Hân, trong văn chương không có hơi thở kinh doanh tầm thường, chỉ có mộng tưởng và hoài bão. Giống như tên cửa tiệm của cô ‘Ivory Tower’ vậy, Tần Khai Hân dùng đôi bàn tay của mình tạo ra ngọt ngào thoát ly thực tế, để cho mỗi thực khách đều có thể nhắm nháp được tư vị hạnh phúc.

Một bài phỏng vấn mỹ thực độc đáo như vậy, rất nhanh đã thu hút được vô số lượt xem, mà mấy tấm ảnh riêng tư của Tần Khai Hân, lại càng hấp dẫn sự chú ý của không ít người, mọi người xôn xao bình luận bánh ngọt xinh đẹp, người làm bánh ngọt càng xinh đẹp hơn, họ đều nói muốn đến tiệm cafe gặp bà chủ xinh đẹp một lần.

Buổi sáng mới đưa tin, buổi chiều đã có hơn trăm người chen chúc nhắn tin cho Tần Khai Hân, đơn đặt hàng không ngừng tăng lên, còn có rất nhiều người hỏi cô về tình hình lớp học, hy vọng đến lúc đó có thể tham gia.

Toàn bộ những điều này làm cho Tần Khai Hân rất kinh hi (kinh ngạc + vui mừng), không khỏi có chút trở tay không kịp.

Triển Lệnh Kiều thuận lợi hoàn thành phẫu thuật, Tiết Mạn nói anh ta khôi phục rất khá, chỉ là hiện tại trên mặt vẫn còn quần băng gạc, ra ngoài không khỏi bị phóng viên viết bài lung tung, cho nên mỗi ngày đều ở lại trong bệnh viện, nhờ Tiết Mạn chiếu cố.

Tiết Mạn không có ở đây, đối với Tần Khai Hân mà nói công việc và tư vấn đúng là khó có thể ứng phó, cô không dám tùy tiện nhờ người đến hỗ trợ, chỉ có thể lựa chọn đơn đặt hàng, ở phương diện khác bắt đầu chọn người, ngoài ra, cô còn phải giải thích với khách hàng mình rất khó xử, không có cách nào nhận thêm đơn hàng, cả ngày vô cùng bận bịu.

Tuy nhiên, bề ngoài giống như cô từ bỏ không ít vụ làm ăn, nhưng trong lúc vô hình đã tạo nên hình thức marketing cung không đủ cầu, làm cho bao nhiêu khách hàng nhớ mãi không quên bánh ngọt của cô, tìm mọi phương pháp, cho dù đơn đặt hàng bị đẩy lùi một tháng đều không chút để ý.

Buôn bán phải làm, yêu đương cũng phải làm, chín giờ tối, Tần Khai Hân kết thúc một ngày bận rộn, nằm thẳng đơ trên ghế sofa nhà Bùi Thần, yếu ớt lên tiếng: “Đói... Em đói...”

Ngắn ngủi một thời gian, cô từ nhìn thấy Bùi Thần sẽ đỏ mặt, bước vào cửa nhà anh còn cân nhắc cái gì thực nữ đã biến thành cô gái mặt dày mày dạn, không biết xấu hổ nữa rồi.

Thật ra bảy năm trước, cô cũng không hề có kỳ trước mặt anh như thế này, nên cười thì cười, nên uống thì uống, nếu đói liền cướp lấy quả táo anh đã cắn một miếng gặm sạch sẽ, đương nhiên, khi cắn một miếng mà thấy chua thì sẽ trả lại.

Nói cho cùng, nguyên tắc ứng xử của cô chính là, trước đồ ăn ngon không cần giữ nguyên tắc.

Dĩ nhiên Bùi Thần không để ý Tần Khai Hân làm những chuyện như vậy, cô có thể trở lại trạng thái trước kia nhanh như vậy, thậm chí anh còn cảm thấy cực kỳ may mắn, điều này chứng tỏ ngăn cách giữa bọn họ đã bắt đầu chậm rãi tiêu tan rồi.

Anh hy vọng cô có thể hoàn toàn quên đi khổ sở, một lần nữa ý lại vào anh, càng sớm càng tốt.

Một nồi gà hầm nấm hương, một đĩa tôm chiên trứng, lại thêm một đĩa rau xào, đối với người ăm com trẻ mà nói, Peiria. đây đúng là mỹ vị nhiều dinh dưỡng lại không hề dè dặt có bốp quả nhiều.

Thời điểm Bùi Thần mang đồ ăn ra, Tần Khai Hân đã mệt đến mức ngủ thiếp đi trên ghế sofa, cô mơ một giấc mơ, trong đó có một bàn thịt cá, Bùi Thần ngồi đối diện mỉm cười nhìn cô ăn.

Khi ăn được một nửa, bỗng nhiên anh nói: “Chờ em ăn xong thì anh sẽ đi.”

Cô lấy làm kinh hãi, lập tức hỏi: “Đi... đi đâu.”

“Xuất ngoại, không trở về nữa, đây là bữa cơm cuối cùng anh ăn cùng em, mau ăn đi.”

“Em không ăn nữa!” Cô hoảng sợ đẩy đĩa rau trước mặt ra.

Nhưng Bùi Thần lại thay đổi sắc mặt, cầm một cái đùi gà, cứng rắn nhét vào miệng cô: “Ăn, mau ăn đi!”

“Không, em không ăn!” Cô hét lên rồi tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt của Bùi Thần, trong nháy mắt, cảm xúc không khống chế được, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Nước mắt rơi bất thành linh khiến Bùi Thần hoảng sợ, vội vàng đi qua ôm lấy cô, hỏi: “Làm sao vậy, mơ thấy ác mộng sao? Đừng sợ, có anh ở đây.”

Tần Khai Hân ở trong lòng anh khóc một hồi, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, bỗng nhiên cô ý thức được mình vì một con ác mộng mà khóc thành như vậy, cũng quá ngu ngốc, vì thế lau nước mắt nói mình không có việc gì.

Kết quả, Bùi Thần ôm đầu cô, sờ soạng sờ soạng, thật sự rất thoải mái, vì thế cô dứt khoát ý lại, thuận tiện đặt hai bàn tay trước ngực anh, nơi này chạm một chút, nơi đó chọc một chút. Peiria điendănle quyđôn

Nhìn cơ ngực này, thật rắn chắc, còn có cơ bụng phía dưới, cách một lớp áo sơ mi còn có thể thấy rõ hình dạng, một múi, hai múi, ba múi,...

“Tiểu Hân...” Bùi Thần gian nan mở miệng, giọng nói khàn khàn.

“Hả?” Tần Khai Hân ngẩng đầu.

Nét mặt anh khẽ biến, hỏi: “Không phải em nói em đói bụng sao?”

Đói! Ngăn cách lớp áo sơ mi mỏng, Tần Khai Hân cố gắng miêu tả hình dạng bắp thịt dưới tay.

“... Com ăn được rồi.” Anh gần từng tiếng.

Com? Tần Khai Hân sáng mắt, cuối cùng buông lỏng ‘móng vuốt’, thoát ra khỏi ngực anh, vui vẻ chạy đến bàn ăn, đặt mông ngồi xuống ghế.

Trên sofa, Bùi Thần thờ phào nhẹ nhõm, anh không đứng lên, liên tục điều chỉnh tư thế ngồi.

“Anh mau ra ăn đi, canh gà rất ngon nha.” Tần Khai Hân uống một ngụm canh gà, lại gấp con tôm vào miệng, nói: “Tôm non mềm, ăn rất ngon.”

“Sao anh không ra đây, Đồ ăn sắp nguội rồi.” Cô quay đầu thúc giục.

Lúc này, Bùi Thần mới chầm chậm bước tới, ngồi xuống, chính mình còn chưa ăn miếng nào đã gấp cho cô một cái đùi gà, đưa qua.

Đùi gà?!

Thứ này lại làm Tần Khai Hân nhớ đến ác mộng vừa rồi, nhất thời cả người không thoải mái, cô rụt cổ, lắc đầu: “Em không cần, anh ăn đi...”

“Không sao, anh có thể ăn thứ khác.” Anh gấp chân gà qua.

“Em đã nói không cần!” Tần Khai Hân bỗng xù lông.

Tay Bùi Thần dừng lại.

Cô lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình luống cuống, luống cuống giải thích: “Ý của em là... Em không muốn ăn chân gà, em ăn cánh gà là được rồi, em thích cánh gà...”

“Được.” Anh cười cười, gấp một cái cánh gà cho cô.

Sau đó, bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, Tần Khai Hân gặm cánh gà trong bát, nhớ lại ác mộng lúc nãy, trong lòng không có tư vị.

“Học trường.” Cô gặm xong cánh gà, ngẩng đầu nói.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Vừa rồi, em nằm mơ thấy ác mộng.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Em mơ thấy anh để cho em ăn đùi gà, nói em ăn xong rồi anh sẽ đi, không trở về nữa.” Cô nói xong, nhìn anh không rời mắt, hỏi: “Lần này trở về, anh có đi nữa không?”

Bùi Thần ngẩn người, đôi mắt híp lại, không trả lời.

Nhất thời, trong lòng Tần Khai Hân lạnh đi một nửa.

“Nếu anh đi, em sẽ đi cùng anh sao?” Bùi Thần đột ngột hỏi.

“Sẽ không.” Cô buông đũa, cực kỳ quyết đoán trả lời: “Em sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, sự nghiệp và gia đình đều ở đây, em đã nói rồi, em sẽ không vì bất cứ nguyên nhân nào mà từ bỏ cuộc sống của mình.” Cô đứng lên, chuẩn bị ra về.

“Vậy anh cũng sẽ không đi.” Anh gần như thốt lên.

Tần Khai Hân dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh sinh ra ở đây, cũng từng sống ở đây, đối với anh mà nói sự nghiệp ở đâu cũng giống nhau, mà gia đình...” Anh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú: “Chỉ cần em nguyện ý, bất cứ lúc nào chúng ta đều có thể tạo ra một gia đình.”

“...” Tần Khai Hân cứng ngắc hồi lâu, chậm rãi tiến thêm hai bước, sau đó bỗng quay lại, nhìn anh, xác nhận chính mình không có nghe nhầm.

Bùi Thần vẫn nhìn thẳng vào cô như cũ, chân thành, thẳng thắn.

Cô trở về chỗ ngồi, một lần nữa cảm lấy đôi đũa, ánh mắt xấu hổ đảo vài vòng, lúc này mới mím môi, yếu ớt mở miệng: “Cái kia... Em vẫn còn muốn ăn cánh gà.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Editor: Peiria

Cơm nước xong đã sắp mười giờ tối, Tần Khai Hân thực sự mệt tới mức không muốn động, ngay cả việc ‘cùng bạn trai rửa bát’ bắt buộc mỗi ngày cũng chẳng muốn làm, cô cầm iPad mở phim truyền hình xem.

Đây là bộ phim cổ trang Triền Lệnh Kiều tham gia diễn xuất khi mới vào nghề, nội dung vô cùng Mary Sue(*), nói về một đám nam nhân chết đi sống lại vì nữ chính.

(*) Mary Sue: Nhân vật nữ cực kỳ hoàn hảo, xinh đẹp, tài giỏi và được yêu thích bởi nhiều chàng trai dù cô ta có làm bất cứ điều gì sai trái, gần như được cho là tác giả viết về những kỳ vọng/ảo tưởng vốn dành cho bản thân mình vào nhân vật.

Triền Lệnh Kiều đóng vai nam thứ Nhị Hào, yêu nữ chính sâu sắc, vì muốn lấy được trái tim nữ chính, hấn gia nhập Ma đạo, vô công bị phế, thân bại danh liệt, hai mắt bị mù... Tóm lại chính là cực kỳ bi thảm, ngược khán giả đau thắt cơ tim mới thôi.

Lúc ấy, bởi vì mối quan hệ giữa nam nữ chính nên bộ phim nhận được nhiều sự chú ý, sau khi phát sóng thì Triền Lệnh Kiều trở nên nổi tiếng, từ đó thuận lợi mở ra cánh cửa đi tới đỉnh cao trong sự nghiệp diễn xuất.

Thực ra Tần Khai Hân chưa từng xem qua bộ phim truyền hình này, là do trước đây Tiết Mạn muốn cô cùng xem, cô mới xem hai tập, không ngờ hết hai tập, Tiết Mạn kêu không chịu nổi nên bỏ, còn cô lại xem tới tận cuối.

So sánh với Đại Ma Vương trong hiện thực, Triền Lệnh Kiều trên truyền hình thật sự quá lãng mạn. Anh ta đã thổ lộ với nữ chính n lần rồi.

Dưới gốc cây hoa đào nở rộ, nam thứ thâm tình chăm chú nhìn nữ chính, dùng ngữ điệu trầm thấp có thể làm cho lỗ tai người ta mang thai, nói:

“Thiên hạ này đều thuộc về ta, mà ta chỉ thuộc về một mình nàng.”

“Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta, cái gì ta cũng không cần nữa.”

...

Quá buồn nôn, quá lãng mạn!

Tần Khai Hân có một loại phản kích muốn cắn ngón tay, đây là cách tỏ tình kinh điển trong sách, có phần giống như người nào đó?

“Chỉ cần em nguyện ý, bất cứ lúc nào chúng ta đều có thể tạo ra một gia đình.”

Gặp quý!

Tần Khai Hân không nhìn được quay đầu nhìn phòng bếp phía sau, trong tiếng nước chảy ào ào, Bùi Thần đang rửa bát đĩa, nhìn bóng lưng anh tuyệt đối không khác với Triển Lệnh Kiều diễn vai Nhị Hào là bao, nhưng khi nói ra miệng, tại sao lại kém nhiều như vậy?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trong hiện thực Triển Lệnh Kiều không bằng Bùi Thần đâu.

Haizz! Tần Khai Hân thở dài, quả nhiên đàn ông hoàn mỹ chỉ xuất hiện trong phim truyền hình, vẫn cứ tiếp tục xem phim thôi.

Bên này, Tần Khai Hân đang mê mẩn xem phim, bên kia, Bùi Thần rửa dọn xong ra khỏi phòng bếp, thấy cô vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, say sưa nhìn màn hình iPad trong tay, lúc thì vui vẻ híp mắt lại, lúc thì khổ sở nhăn mày, thật sự rất dễ thương.

Sợ quấy rầy đến cô, Bùi Thần nhẹ nhàng đi qua, Tần Khai Hân đang xem tới chỗ đặc sắc, không nhận ra phía sau đã có thêm một người.

Giờ phút này, nam thứ thô lộ không thành, cảm xúc bắt đầu kích động, ả nữ chính vào thân cây đào.

Chống tay vào tường, không, phải là chống tay vào cây, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, Tần Khai Hân không nhìn được nắm chặt bàn tay, nhỏ giọng cò cù nam thứ cò lên: “Phải hôn mà không hôn, đáng đời làm bánh xe dự phòng!”

Nói xong, bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng, quay đầu lại nhìn.

“...” Cô luống cuống tắt video đó đi, ngồi thẳng người, hỏi Bùi Thần: “Anh rửa bát xong rồi?”

“Ừm.” Bùi Thần bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tần Khai Hân đặt iPad xuống bàn, có chút xấu hổ.

“Tại sao không xem nữa?” Anh hỏi.

Quả nhiên anh đã nghe thấy cô lẩm bẩm khi xem phim, Tần Khai Hân cúi đầu: “A... Em chỉ thuận tiện xem thử, thực ra cũng không có gì hay cả...”

“Anh cảm thấy cũng không tệ lắm.” Anh nói, “Sau đó thế nào, cùng nhau xem đi?”

Trời ạ, tình tiết vừa rồi đã đủ Mary Sue, sao cô có thể không biết xấu hổ cùng Bùi Thần xem tiếp?

Không được, mau đổi đề tài!

“Không có gì hay để xem đâu, đúng rồi, cho anh xem cái này.” Tần Khai Hân mở website, cho Bùi Thần xem viết kia của Hách Trì, “Ngày đó không phải có phóng viên phỏng vấn em sao? Diễn đàn Le Quy Đôn Tin tức truyền ra, viết không tệ, có rất nhiều người xem, anh cũng nhìn xem?”

Cô đưa iPad ra, Bùi Thần không nhận mà tiếp tục kè sát vào cô, một tay khoác lên vai cô, một tay giữ lấy tay đang cầm iPad của cô, chăm chú lướt nhìn.

Tay Tần Khai Hân đang run, từ run rẩy ít đến run rẩy nhiều, càng lúc càng run.

Cánh tay đang đặt trên bả vai cô, đột nhiên siết chặt, kéo cô vào trong ngực mình, vòng qua cổ cô, giúp cô cầm iPad. Sau đó, anh cúi đầu, quay mặt kè sát mặt cô, tiếp tục xem bài báo.

Rốt cuộc iPad không còn rung nữa, nhưng trái tim cô lại bắt đầu run kịch liệt.

Rất gần, rất gần, gần đến mức sắp không thể hô hấp rồi..

Bình tĩnh, bình tĩnh, yêu đương đều là như vậy.

Không được, cứu mạng!

Tần Khai Hân thay đổi nét mặt liên tục, cuối cùng, cô phá vỡ sự trầm mặc: “Thế nào, viết cũng không tệ lắm phải không?”

“Ừm.” Bùi Thần tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình, giống như không có việc gì phát biểu quan điểm của mình, “Không tồi, có điều ảnh chụp không đẹp.”

Đây không phải vô nghĩa sao, anh đúng là chuyên nghiệp! Lúc này Tần Khai Hân cũng biết không nên nói quá nhiều, chỉ gật đầu: “Ừm, hoi...”

“Lần sau anh chụp cho em.”

“Hà...”

“Lướt xem rất cao.”

“Vâng.”

Tần Khai Hân lơ đãng trả lời, nhìn Bùi Thần tiếp tục lướt xuống, phần dưới là bình luận, đương nhiên đều là lời khen, có nói Hách Trì viết hay, có nói bánh ngọt nhìn qua rất ngon, còn có khen ngợi Tần Khai Hân xinh đẹp.

Hai người cùng nhau lướt xuống, bỗng nhiên một bình luận nhảy ra.

Trăm năm cô đơn: Chủ bếp thật xinh đẹp, còn độc thân sao? Cầu kết giao!

Hách Trì trả lời: Độc thân, nhưng tôi đã xếp hàng, không tới phiên anh rồi.

Sau đó, một đám bạn bè trên mạng điên cuồng bình luận:

Trời ạ, anh Hách xuân tâm nhộn nhạo rồi!

Anh Hách, tôi đọc bài của anh một năm tăng hai mươi cân (1 cân TQ = 0,5 kg), vậy mà anh muốn vứt bỏ tôi sao?

Anh Hách, tôi cũng sẽ làm bánh ngọt, anh kết giao với tôi đi!

...

Mẹ nó, còn không bằng cùng nhau xem phim truyền hình Mary Sue!

Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt.

Bùi Thần lướt qua bình luận kia thì không xem tiếp nữa, anh nhìn màn hình, không nói lời nào.

Tần Khai Hân không nhận được, ra về thoải mái nói: “Những người này thật thích giỡn.”

“Ừm” Bùi Thần đáp lại, “Phóng viên ngày đó rất có ý tứ.”

Tại sao anh bỗng nhắc đến ngày đó?

Tần Khai Hân nghĩ tới ngày đó tình cờ gặp Bùi Thần dưới lầu, hình như Hách Trì có đùa với cô: “Cô Tần khen ngợi tôi như vậy, tôi cũng không nhận được muốn yêu cô rồi.”, “Nếu có cơ hội tôi muốn mời cô Tần ăn cơm...”

Nói đùa, thật sự chỉ là nói đùa thôi.

Di động vang lên, cứu Tần Khai Hân một kiếp.

Cô vội vàng nhận máy, mới ‘Này’ một tiếng, đầu bên kia đã truyền đến một giọng nữ, “Tần Khai Hân, có phải là cậu không?”

“Phải, xin hỏi cô là?”

“Ày da, thật đúng là cậu! Đoán xem mình là ai?”

Đã trẻ thế này, còn là một dây số xa lạ, nghe giọng nói có chút quen thuộc, nhưng lại nghĩ không ra, tiếp xúc với nhiều khách hàng như vậy, Tần Khai Hân thật sự không nhớ nổi người ở đầu dây bên kia là ai rồi.

“Ngại quá... xin hỏi cô là?” Cô khách khí dò hỏi.

“Thật là, cậu đã quên mình rồi sao, nhớ lại xem, cho cậu một gợi ý, chúng ta là bạn học cũ.” Người trong điện thoại tiếp tục úp mở.

Sơ trung(*), trung học, đại học, đồng học nhiều như vậy, quả thật Tần Khai Hân không nghĩ ra, đành phải giải thích: “Ngại quá...”

(*) Sơ trung: tương đương với cấp 2 bên VN mình.

“Được rồi, cậu đúng là người hay quên, mình là Tạ Phái Phái, bạn cùng bàn với cậu.”

“Phái Phái?” Tần Khai Hân cuối cùng đã nghe ra, đúng là giọng của Phái Phái, chỉ là nhiều năm không liên lạc, nhất thời muốn cô đoán, thật sự đoán không được.

“Ngại quá, mình không có nghe ra.”

“Cậu nói ‘ngại quá’ mấy lần rồi? Bây giờ là người nổi tiếng rồi, còn nói chuyện với bạn bè khách sáo thế, thật là.” Tạ Phái Phái cười nói.

Tần Khai Hân hơi xấu hổ: “Đừng nói như vậy, đã lâu không gặp, cậu sống tốt chứ?”

“Cậu xem cậu kia, lại bắt đầu khách khí? Mình có thể thế nào, nhất định là tốt hơn cậu, mình nhìn thấy bài phỏng vấn về cậu, hóa là cậu buồn bán lớn

như vậy? Mình là bạn ngồi cùng bàn, vẫn phải đọc tin tức mới biết được, thật sự là thương tâm”

“Ngần vạn lần đừng nói như vậy, mình cũng chỉ đủ sống qua ngày.”

“Được được, cậu cũng đừng khiêm tốn nữa.” Tạ Phái Phái nói, “Đã trể thế này rồi, hay là nói chuyện chính đi, tuần sau có hội bạn học, trước đây mình vẫn muốn tìm cậu nhưng không thấy, bây giờ, nhìn đến tin tức, mới tìm phông viên đó, xin phương thức liên lạc của cậu.”

Hội bạn học? Thăng thần mà nói, trước khi chuyển trường, cô đã không có quan hệ tốt với bạn học, sau khi chuyển trường càng cắt đứt liên lạc triệt để. Ngay cả Tạ Phái Phái có quan hệ tốt nhất, trước khi chuyển trường đã trở thành người xa lạ, cô thật sự không nghĩ tới, bạn ngồi cùng bàn trong quá khứ bỗng nhiên xuất hiện, còn mời cô tham dự hội bạn học.

Cô đang muốn từ chối, Tạ Phái Phái lại lắm bả: “Thứ bảy tuần sau, tại Tây Hồ, thời gian cụ thể mình sẽ báo sau, đúng rồi, bánh ngọt cậu làm nhìn qua ăn rất ngon, đến lúc nhớ mang theo một ít cho chúng mình nếm thử nha... Được, cứ quyết định vậy đi, không nói nữa, mình buồn ngủ rồi, cuối tuần gặp!” Nói xong, cô ta cúp máy.

Trời ạ! Tần Khai Hân cảm di động, cả người đã bị cuộc điện thoại bất thình lình này làm cho mờ mịt rồi.

“Sao vậy?” Bùi Thần ở bên cạnh hỏi.

“Là bạn cùng bàn thời trung học của em Tạ Phái Phái, bảo em đi tham dự hội bạn học.” Tần Khai Hân đơn giản thuật lại lời của Tạ Phái Phái trong điện thoại, thăng thần nói, “Thực ra em không muốn đi, tuy mọi chuyện đều đã qua, nhưng lúc ấy quan hệ của em và bạn bè rất tệ, em sợ sẽ bất tiện, anh biết đấy!” Sự việc chung quy cũng có liên quan đến Bùi Thần, cô không muốn nhiều lời.

“Đi thôi.” Bùi Thần nói.

“A?” Tần Khai Hân sững sốt.

“Mấy ngày nay em quá mệt mỏi, đi thả lỏng một chút cũng được.” Anh cung chiêu sờ trán cô.

Nếu sau khi gặp gỡ bạn bè gọi là thả lỏng, thì trước đó Tần Khai Hân một chút cũng không thả lỏng được.

“Anh cùng đi với em.” Anh nói.

Tần Khai Hân càng giật mình, tròn mắt nhìn anh.

Bùi Thần cười, chỉ chỉ iPad, “Miễn cho người khác lại hiểu lầm em còn độc thân.”

“...” Đại ca, hóa ra là anh muốn đi tuyên cáo chủ quyền, Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Editor: Peiria

Nếu như đến hội bạn học khiến cho Tần Khai Hân khó tránh khỏi có chút lo lắng, vậy với những người có quan hệ không tốt, khi gặp lại sẽ có bao nhiêu xấu hổ?

Rất nhanh, Tạ Phái Phái đã thêm QQ của cô, còn không do dự thêm cô vào nhóm bạn học, người trong nhóm rất nhiều, nhưng nói chuyện không nhiều, tất cả mọi người đều yên lặng lặn xuống nước, sau khi Tần Khai Hân vào, cũng không có ý tứ muốn nói tán gẫu, liền ở đó giả chết.

Nào biết, Tạ Phái Phái bỗng đăng bài phỏng vấn của Hách Tri lên, còn kèm theo biểu tượng cười tí mắt nói: Hoan nghênh mỹ nữ làm bánh ngọt bạn học Tần Khai Hân, mọi người vỗ tay!

Thật ngượng ngùng! Tần Khai Hân đành phải gắng gượng chào hỏi.

Bánh kem dâu tây: Chào mọi người ^ _ ^

Trong nhóm chỉ có mấy người trả lời cô.

Trương Tuyết: Đã lâu không gặp, hoan nghênh!

Luu Nghệ Tâm: Hoan nghênh hoan nghênh!

Tô Diễm: Hoan nghênh!

Đối với mấy người này Tần Khai Hân có chút ấn tượng, lúc ấy trong lớp họ là một nhóm, ba người cực kỳ thân thiết, nhưng vì các cô ấy thuộc kiểu một sách không nói chuyện yêu đương nên quan hệ với các bạn khác rất bình thường. Toàn bộ thời trung học, quan hệ của Tần Khai Hân và mấy nữ sinh này gần như bằng không.

Sau khi ba người nói xong, bỗng nhiên có một người khác xuất hiện.

Trâu Dật: Hoan nghênh!

Ngược lại, Tần Khai Hân có ấn tượng sâu sắc với người này, anh ta chính là nam sinh xấu nhất lớp kia, thường xuyên cười nhạo cô là ‘heo mập’ trước mặt bạn học, lúc ấy cô tức giận còn đánh nhau với anh ta, cào khuôn mặt anh ta nở hoa.

Đã qua nhiều năm, lúc gặp lại, chào hỏi cô, chỉ có mấy người này, thật sự là làm cho người ta không tưởng tượng nổi!

Trong lòng cô có chút thốn thức, lại thấy Tạ Phái Phái tiếp tục thay cô hét to.

Tạ Phái Phái: Khai Hân làm bánh ngọt rất ngon... Hội bạn học cuối tuần nhất định phải mang cho mọi người nếm thử đó.

Bánh kem dâu tây: Được ^ _ ^

Trương Tuyết: Chờ mong!

Luu Nghệ Tâm: Cảm ơn, nhìn cũng thấy ngon rồi.

Tô Diễm: Mình thích nhất đồ ngọt, vô cùng chờ mong!

Trâu Dật: Cùng chờ!

Haizz! Tần Khai Hân thoát khỏi QQ, trong lòng không có tư vị.

Rất hiển nhiên, thái độ của phần lớn các bạn học với cô vẫn rất lạnh lùng, nhưng mà Tạ Phái Phái thật sự quá nhiệt tình, nhóm cũng thêm nữa, nói đã nói rồi, dù sao cũng không thể thay đổi đi?

Quên đi, coi như đi tuyên truyền cho phòng làm việc cũng được, hơn nữa, chẳng phải còn có Bùi Thần sao?

Nghĩ tới Bùi Thần, trái tim của cô liền giống như bánh ngọt, mềm xốp, thơm ngon, ngay cả khóe miệng cũng không nhịn được nhếch lên.

“Bà chủ, gương mặt cô sáng nay tràn ngập sức sống, thực sự không phải đang yêu đương chứ?” Andy đi tới, nhìn Tần Khai Hân cười ngây ngô, không nhịn được hỏi.

Cô lập tức nghiêm mặt, thu lại nụ cười, nói: “Cô làm vệ sinh xong rồi sao?”

“Theo góc độ tâm lý học, người không trả lời thẳng vào vấn đề, thường thì trong lòng sẽ cất giấu bí mật không thể nói, ví dụ như...”

“Tiền thưởng tháng này...”

Andy: “Ví dụ như cửa tiệm của chúng ta có bà chủ xinh đẹp nhất, tài giỏi nhất, khéo hiểu lòng người nhất, biết chăm lo cho cấp dưới nhất thế giới.”

Tần Khai Hân: “Ha ha.”

Andy: “Nữ vương tha mạng!”

“Xin hỏi...” Trong tiệm bỗng truyền đến một giọng nữ: “Chủ cửa tiệm này là Tần Khai Hân phải không?”

Tần Khai Hân nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, thấy một cô gái mập mập đứng ở cửa, mặt tròn phúng phính, mặc bộ quần áo tối màu, càng làm nổi bật làn da trắng.

“Đúng vậy, xin hỏi cô là?”

“Chào cô Tần!” Đôi mắt cô gái đó sáng lên, lập tức đi tới trước mặt cô chào hỏi, còn tự giới thiệu, “Tôi tên là Luu Viên Viên, mọi người đều gọi là Viên Luu Luu. Tôi đọc được bài phỏng vấn về cô trên Weibo, biết cô đang tuyển trợ thủ, tôi muốn thử một lần, có thể chứ? Tôi thật sự rất thích ăn bánh ngọt cũng như làm bánh ngọt, tôi thề, mỗi miếng thịt trên người tôi đều là do ăn bánh ngọt mà béo phì!”

“Phì!”

Khoảnh khắc kinh ngạc qua đi, cả Tần Khai Hân và Andy đều phun ra.

Lưu Viên Viên, Viên Lưu Lưu, cô gái có lời dạo đầu độc đáo này để lại cho Tần Khai Hân ấn tượng sâu sắc, sau khi trải qua một cuộc phỏng vấn đơn giản, cô quyết định thuê cô ấy làm trợ thủ cho mình.

Sự thật chứng minh, ánh mắt của Tần Khai Hân rất chính xác, cô gái Viên Lưu Lưu này quả nhiên thích hợp với công việc này, học cái gì cũng một chút liền hiểu, làm việc cực kỳ cố gắng, mới vài ngày đã làm ra hình dạng cái bánh rồi.

Điều làm cho Tần Khai Hân vừa ý chính là, cô ấy thật tâm yêu thích bánh ngọt, nhìn thấy bánh ngọt là hai mắt đều phát sáng. Cô tin tưởng chỉ có tìm trợ thủ như vậy, bánh ngọt làm ra mới có thể tràn ngập tình yêu, để người ăn bánh ngọt cảm thấy hạnh phúc.

Đêm khuya, Tần Khai Hân cùng Tiết Mạn nói chuyện điện thoại, thông báo tình hình của hai người gần đây.

“Người này có vẻ không tệ, mình cảm thấy chúng ta có thể tìm nhiều người giống vậy, phát triển thành một nhóm, về sau chúng ta chỉ cần chỉ huy là được, cậu cũng không cần mệt mỏi như thế nữa, mình...” Trong điện thoại, Tiết Mạn dừng một chút, “Cũng có thể yên tâm kết hôn.”

“Cái gì?” Tần Khai Hân nghe cô nói vậy, quả thực bị dọa ngay tại chỗ, “Cậu muốn kết hôn? Thật hay giả?”

“Haizz, đừng nói nữa!” Tiết Mạn thở dài, “Tình huống cực kỳ phức tạp, đơn giản mà nói chính là mình bị núi băng gài bẫy, sau đó đâm lao thì phải theo lao.”

Thời điểm Tần Khai Hân vừa quen biết Tiết Mạn ở Đài Loan, cô ấy từng luôn miệng tự xưng mình là người không theo chủ nghĩa kết hôn, nói rằng phụ nữ phải hưởng thụ độc thân, hưởng thụ tự do, ngay cả khi yêu đương cũng tuyệt đối không thể bị hôn nhân và đàn ông trói buộc, phải sống cuộc sống của chính mình.

Lúc ấy, bởi thế mà Tần Khai Hân cực kỳ sùng bái Tiết Mạn, coi cô ấy là thần tượng tinh thần của mình, còn kể chuyện quá khứ cho cô ấy nghe, thành tâm tiếp thu dạy bảo.

Tuyệt đối không ngờ, cho đến hôm nay, Tiết Mạn lại muốn kết hôn, như vậy cũng quá vội vàng đi?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, bạn tốt muốn kết hôn, trong lòng Tần Khai Hân vẫn mừng thay cho cô ấy, quan tâm hỏi: “Vậy các cậu có tính công khai không? Đã chọn ngày lành chưa? Đúng rồi, bàn đồ ngọt mình muốn đích thân làm...”

“Cái này...” Tiết Mạn thở dài, “Lại nói, nếu một ngày nào đó cậu lên mạng, nhìn thấy ảnh của mình tràn ngập, đừng quá kinh ngạc là được, mình nổi tiếng cũng sẽ không quên cậu, yên tâm đi.”

Quả nhiên là tác phong trước sau như một của Tiết Mạn, ngay cả lúc này còn có tâm tình nói giỡn.

“Đúng rồi!” Tần Khai Hân chợt nhớ ra mình vẫn chưa nói chuyện của Bùi Thần cho Tiết Mạn, “Mình cũng có chuyện muốn nói với cậu, chính là...”

“Kính coong.” Chuông cửa vang lên.

Cô không có biện pháp, đành phải tạm thời cúp điện thoại, chạy đi mở cửa.

Bùi Thần đứng ở ngoài, sắc mặt hơi tiêu tụy.

Tần Khai Hân vội vã mở cửa để anh vào nhà, tò mò hỏi: “Sao anh đã về rồi, không phải nói đang ở Thượng Hải ư?”

“Nhớ em nên về.”

Trời ạ! Lời thoại buồn nôn như vậy, tại sao anh lại có thể bình tĩnh nói ra đây?

Tần Khai Hân hơi thất thần, Bùi Thần đã cởi giày xong, theo thói quen chuẩn bị xỏ đôi dép hình dâu tây màu hồng.

“Chờ một chút!” Tần Khai Hân bừng tỉnh, vội vàng lấy ra một đôi dép mới kiểu nam từ trong tủ giày cho Bùi Thần, “Anh xỏ đôi này đi!”

“Cho anh?” Anh giương mắt hỏi.

“A... Đúng là có hơi đáng yêu một chút...”

Mấy ngày nay có Viên Lưu Lưu hỗ trợ, cô bớt thời gian lên mạng tìm dép lê, vốn muốn mua một đôi dép trang nhã cho Bùi Thần, nhưng khi nhìn đến đôi dép con gấu màu lam, thật sự cảm thấy rất đáng yêu, còn cùng bộ với đôi dép con thỏ màu hồng nhạt, cô nhất thời không không chế được liền đặt mua.

“Thật đáng yêu.” Bùi Thần xỏ dép lê vào, lại nhìn đôi dép dưới chân cô, nói “Em càng đáng yêu hơn.”

Tần Khai Hân: “...”

“Anh ăn cơm tối chưa?” Cô hỏi.

“Vẫn chưa.” Anh đáp.

“Trong tủ lạnh có sủi cảo, em đi nấu cho anh một bát.” Tần Khai Hân nói xong, trực tiếp tiến vào phòng bếp.

Bùi Thần ngồi bên cạnh bàn làm việc của cô, nhìn cô nấu nước sủi cảo hết sức chăm chú, nước sôi trong nồi bốc lên, hơi nước bay ra, vờn quanh khuôn mặt tuấn tú của anh.

Tần Khai Hân dùng ánh mắt quét qua vài lần, thật sự không chịu nổi nữa, liền hỏi: “Anh về trễ như vậy, ngày mai còn muốn đi Thượng Hải sao?”

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Lại đi?” Cô kinh ngạc, “Vậy anh về làm gì?”

Thực ra vấn đề này khi anh bước vào cửa cô đã hỏi, cho nên đáp án của Bùi Thần vẫn như cũ.

“Nhớ em.”

“...”

Nước đang sôi sùng sục, sủi cảo trắng như tuyết chìm nổi trong nồi, hơi nóng làm khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Chắc cũng chín rồi, em nếm thử xem.” Tần Khai Hân cầm muôi dài múc một cái bánh sủi cảo, có vẻ đã chín, lớp vỏ mỏng bị nấu thành màu hơi mờ, bọc lấy nhân bánh đầy thịt bên trong.

Tần Khai Hân đưa sủi cảo tới gần miệng thổi thổi, dè dặt cắn một miếng, răng nanh đụng vào sủi cảo đầy nước, vỏ bánh liền vỡ ra, bên trong tràn ra đầy nước thịt.

Đúng là đã chín, cô vừa tắt bếp, vừa ăn cái bánh sủi cảo còn lại một nửa trong muôi.

Đột nhiên, Bùi Thần đứng lên, thò đầu ăn cái bánh sủi cảo cô cắn dở.

Ăn luôn rồi!

Ăn luôn rồi!

Ăn luôn rồi!

Tay của cô dừng lại ở giữa không trung, mắt trừng lớn nhìn Bùi Thần.

“Ừm.” Anh gật đầu, “Quả thật chín rồi.”

Chín cái đầu anh! Làm một nồi bánh cho anh thì không ăn, lại cứ ăn cái bánh cô đã cắn một nửa, trên đó còn dính nước miếng của cô, là gián tiếp hôn môi đấy anh có hiểu không, có hiểu không!

Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt, trái lại Bùi Thần nhàn nhã múc bánh sủi cảo, chính mình cắn một miếng, rồi đưa tới bên môi cô, “Trà cho em.”

“... Em không ăn, em đang giảm béo.”

“Không cần giảm.” Anh ăn bánh, ngẩng đầu nói, “Anh thích.”

Mẹ ơi, cứu mạng! Ở đây có người thích trêu ghẹo con gái, trái tim của con mẹ đập thật nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: Peiria

Đêm khuya, Tần Khai Hân mặc áo ngủ, tóc tai bù xù nhìn Bùi Thần đang ăn sủi cảo trong phòng làm việc.

Tướng ăn của anh tao nhã, không nhanh không chậm, ngay cả ăn canh cũng không có tiếng động, bức tranh này rất đẹp, không hiểu sao lại khiến trong

lòng cô có chút khấn trương.

Cảm giác này, thật sự giống một chuyên gia mỹ thực có thâm niên đang đánh giá ‘phòng bếp của Tần Khai Hân’ theo tiêu chuẩn của Michelin(*), sự hưng phấn, mong chờ pha chút khấn trương từ từ dâng lên trong lòng cô.

(*) Michelin: tên của tập đoàn quốc tế của Pháp chuyên sản xuất lốp xe nổi tiếng thế giới.

Mãi đến khi Bùi Thần ăn xong miếng sủi cảo cuối cùng, cô mới tỉnh táo một chút, thâm mắng bản thân: Không phải chỉ là ăn sủi cảo thôi sao? Có gì mà khấn trương.

Sau đó, cô lại hoàn toàn tỉnh ngộ: Chuyện này với bánh sủi cảo không có một xu quan hệ nào, chủ yếu là – đêm khuya yên tĩnh, cô nam quả nữ nha!

Đồng hồ trên tường gần điểm mười hai giờ, Bùi Thần cũng chưa có ý tứ muốn đi, ăn sủi cảo xong còn tiện tay rửa luôn bát.

Rửa bát xong, anh lại lấy máy tính từ chiếc cặp mang bên người ra, bắt đầu xử lý văn kiện.

Vậy là có đi hay không đây? Tần Khai Hân gấp gấp, có ý tốt nhắc nhở: “Đã trễ thế này rồi, anh vẫn làm việc sao?”

“Ừm, anh còn có chút việc chưa làm xong, em ngủ trước đi.” Anh chăm chú nhìn màn hình máy tính, đáng vẻ tự nhiên.

Tần Khai Hân xấu hổ, đêm hôm khuya khoắt có một người sống ngồi bên ngoài phòng cô, sao cô có thể ngủ được? Càng đừng nói tới người sống này là Bùi Thần, vẫn có thể ngủ được sao? Vẫn nhắm mắt được sao?

Cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Anh không ngủ à?”

“Không sao, em ngủ trước đi.” Anh nói.

Anh không sao, nhưng cô có sao! Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt, “Em cũng không sao, em ở đây với anh.”

Bùi Thần quay đầu, nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên cô có chút xấu hổ, đành phải cười ngây ngô giải thích: “Đã trễ thế này... Em... Em giám sát anh làm xong sớm một chút, đi ngủ sớm một chút thôi.”

Đáng vẻ ngốc nghếch của cô thật đáng yêu, Bùi Thần bật cười, bất đắc dĩ khép máy tính lại, xoa xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Biết rồi, anh về ngủ, hài lòng chưa, giám sát đại nhân của anh?”

Đêm đã khuya, ánh đèn cực kỳ êm dịu, bàn tay anh ấm áp mà mềm mại, nụ cười vô cùng dịu dàng, Tần Khai Hân nhất thời sững sờ, không đúng, phải nói là đã bị mê hoặc sâu sắc rồi.

Nhìn Bùi Thần đứng dậy rồi đi, thậm chí cô còn sinh ra một chút không muốn, cảm thấy mình giống như một bà chủ nhà cay nghiệt, đuổi khách trọ đẹp trai ra khỏi nhà.

“Anh đi đây, ngủ ngon.” Anh vẫy tay.

“Ngủ ngon...”

Tần Khai Hân máy móc vẫy tay chào, yên lặng đóng cửa lại, mãi đến khi bóng dáng anh biến mất trong tầm mắt cô, nhất thời lại hối hận.

Thực ra anh ở lại cũng được, tất cả đều đã là người trưởng thành, hơn nữa còn đang yêu đương, sống chung một nhà không phải rất bình thường sao? Haizz, cơ hội thật tốt mà!

Đang ăn năn, chuông cửa lại reo, là Bùi Thần.

Tần Khai Hân kinh ngạc: “Anh làm sao vậy?”

Bùi Thần bất đắc dĩ xòe tay: “Hình như chìa khóa nhà anh rơi rồi.”

Tần Khai Hân: “...”

Cho nên nói, không chiếm được mới là tốt nhất, giống như Tần Khai Hân, lúc Bùi Thần đi cô không nỡ, lúc quay lại thì xoắn xuýt muốn chết.

Đêm khuya như vậy, cô nam quả nữ, khiến người ta ngủ sao được?

Cô nằm trên giường, giương mắt nhìn trần nhà, trong lòng như có hàng ngàn con ngựa chạy qua, vô cùng tỉnh táo, trong não không ngừng sinh ra các loại kịch ngắn, tất cả đều là tình tiết trong phim thần tượng khoa trương lại giả tạo:

Cái gì mà nữ chủ ra ngoài uống cốc nước đựng phải nam chủ.

Còn có nữ chủ đáp chần cho nam chủ, bỗng nhiên bị ôm lấy.

Còn có xung quanh tối đen như mực, nam nữ chủ không cẩn thận té lăn trên đất, môi chạm môi các loại.

...

Càng nghĩ càng không ngủ được, cảm thấy xấu hổ nha!

Mơ mộng một đêm, đợi khi Tần Khai Hân tỉnh ngủ, Bùi Thần đã đi, còn để lại một tờ giấy trên bàn:

“Tiểu Hân: Anh đi trước, chủ nhật sẽ về, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, không được để mình quá mệt mỏi. Ký tên: Thần.”

Chữ của anh rất đẹp, nét bút rõ ràng, mạnh mẽ có lực, thật sự giống với con người anh.

Tần Khai Hân nhìn chăm chăm vào tờ giấy một lúc lâu, cẩn thận gấp lại, kẹp vào trong quyển vở ghi công thức làm bánh ngọt của cô.

Bùi Thần không ở bên cạnh, ngày vẫn bận rộn như cũ, đảo mắt đã đến thứ bảy.

Sắp phải tham gia hội bạn học, chấp tối, Tần Khai Hân ở tiệm cafe dọn dẹp công việc ngày mai, nào biết mọi người vừa nghe nói cô muốn tham gia hội bạn học, lập tức thảo luận sôi nổi.

Tiểu Lulu: “Bà chủ, cô muốn đi tham gia hội bạn học? Vậy nhất định phải ăn mặc xinh đẹp một chút, không thể làm tiệm chúng ta mất mặt được!”

Viên Lulu Lulu vội vàng gật đầu theo: “Điểm áp quần phượng, kính điểm toàn trường!”(*)

(*) Câu này có ý là: xinh đẹp áp đảo mọi người, khiến cho tất cả phải kinh ngạc.

Tần Khai Hân xấu hổ, còn chưa kịp mở miệng, Andy đã sờ cằm, ra vẻ dăm chiêu: “Nói không chừng sẽ gặp hoa đào nha!”

Viên Lulu Lulu lập tức nói: “Mấy ngày trước tôi nhìn thấy một tin tức, có người phụ nữ, phải chịu đựng chồng mình quá trớn nên tham gia hội bạn học bên ngoài...”

Tiểu Lulu: “Khoa trương như vậy? Nhưng khoan hãy nói, tình cảm mờ mờ ảo ảo lúc đó thật sự rất tốt đẹp!”

...

Sau đó, Tần Khai Hân trở mắt nhìn nhóm người này thảo luận chệch khỏi đề tài, từ tham gia hội bạn học đến chuyện cũ xanh ròn thời trung học, đã từng mập mờ với người khác phái, thăm mền nam thần nữ thần, vân vân...

“Bà chủ, chúng tôi đều nói rồi, cô cũng nói một chút đi?” Viên Lulu Lulu hỏi, “Hồi ấy cô đã từng nói yêu đương chưa?”

Tần Khai Hân ngẩn người, trong lòng cực kỳ tự nhiên nghĩ đến Bùi Thần, ngoài mặt lại lắc đầu: “Không có.”

“Vậy còn thăm mền? Cô đã từng có nam thần của mình chưa?” Tiểu Lulu truy hỏi.

Đó không phải là Bùi Thần sao? Tần Khai Hân thật không muốn nói, nhưng có ba ánh mắt đầy mong đợi, đầu cô nóng lên, liền gật đầu.

Mọi người lập tức có hứng thú, bảy miệng tám lời (tương đương câu ‘mồm năm miệng mười’ ý), bắt đầu hỏi: “Là kiểu nam thần như thế nào? Hội bạn học lần này anh ta có đi không? Hai người có cơ hội phát triển không?”

Roi vào đường cùng, Tần Khai Hân đành phải cố gắng hồi tưởng trong đầu bộ dạng lúc trước của Bùi Thần, nói: “Anh ấy là Hội trưởng Hội học sinh, bộ dạng rất tuấn tú, thành tích cũng rất tốt, rất nhiều nữ sinh thích.”

“Sau đó thì sao? Các cô có cùng xuất hiện không?” Hứng thú của mọi người ngày càng lớn, tiếp tục truy hỏi, hoàn toàn không cho cô thoát thân.

Bất đắc dĩ, Tần Khai Hân không thể làm gì khác hơn là chọn vài chuyện của cô và Bùi Thần lúc trước, đơn giản kể lại, đương nhiên những chuyện ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo về sau, một chút cô cũng không nói, chỉ nói sau khi tốt nghiệp hai người đã mất liên lạc.

Cho dù như vậy, mọi người vẫn bùng nổ.

“Bà chủ, người học trưởng này, nhất định là có ý với cô.”

“Nhất định rồi, nếu khi ấy hai người làm rõ, nói không chừng bây giờ đã có đứa nhỏ biết mua nước tương rồi.”

“Đáng tiếc, một đoạn nhân duyên tốt đẹp!”

...

Người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê, Tần Khai Hân không nghĩ tới, lúc trước cô cảm thấy quan hệ bạn bè bình thường đến không thể bình thường hơn, hiện tại ở trong mắt người khác lại mập mờ như vậy.

Chẳng lẽ Bùi Thần đã sớm thích cô rồi?

Buổi sáng hôm sau, Tần Khai Hân còn chưa ra khỏi nhà, Bùi Thần đã gọi điện cho cô: “Tiểu Hân, ngại quá, xe anh đang tắc trên đường cao tốc, có thể sẽ phải đến muộn một chút.”

“Không sao, anh cứ từ từ, một mình em đi cũng được.”

“Anh muốn đi cùng em, em gửi địa chỉ cho anh, anh sẽ nhanh tới.”

“Được.” Tần Khai Hân trả lời, do dự lên tiếng: “Học trường, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Em muốn hỏi gì?” Anh nói.

“Hay là thôi, anh lái xe đi, em hỏi anh sau.”

“Được, lát gặp lại.”

“Tạm biệt.”

Địa điểm tổ chức h được chọn trong một nhà hàng gần núi Hồ Bào, chẳng qua là ‘nghìn bài một điệu’ ăn cơm, uống trà, nói chuyện phiếm. Ngay từ đầu Tần Khai Hân đã không muốn làm cao, chỉ mặc một cái áo phông trắng cực kỳ bình thường, khoác thêm áo cao bồi, chuẩn bị một chút đồ ngọt liền ra khỏi nhà.

Cuối tuần các địa điểm du lịch bị giới hạn, Tần Khai Hân không lái xe, đến chỗ hẹn, phát hiện đây là một nhà hàng đặc biệt, xây dựng ở trên đồi, xung quanh là non xanh nước biếc, vô cùng yên tĩnh.

Vừa xuống xe, điện thoại của Tạ Phái Phái đã gọi tới: “Tần Khai Hân, sao cậu còn chưa đến?”

“Mình đi taxi, đang ở dưới lầu rồi.”

“Cậu đã tới rồi? Mình đứng cạnh cửa sổ, tại sao không nhìn thấy cậu?”

“Mình mặc áo khoác cao bồi, nhìn thấy chưa?”

“Thấy rồi, thấy rồi, mau lên đây.”

Giọng nói trong điện thoại cùng giọng nói ngoài đời thực truyền đến tai Tần Khai Hân, cô ngẩng đầu, quả nhiên thấy Tạ Phái Phái ở cửa sổ trên lầu vẫy vẫy tay: “Trên lầu, phòng số 8.”

“Lập tức tới.” Cô vẫy tay ra hiệu, cúp điện thoại.

Trong phòng, Tạ Phái Phái cúp điện thoại: “Cậu ta tới rồi.”

“Cậu gọi cậu ta tới làm gì?” Lớp phó học tập Tôn Giai không vui nói.

“Bạn học cũ, ít gặp mà.” Tạ Phái Phái cười cười nhưng trong lòng không nghĩ như vậy.

Thời điểm trong lớp nói muốn tổ chức hội bạn học, từ đầu cô ta không nghĩ tới người tên Tần Khai Hân này, nhưng mà tuần trước, blogger chủ trì mỹ thực yêu thích của cô ta - Hách Trì đăng một bài phỏng vấn có lượng view rất lớn giới thiệu về Tần Khai Hân, khiến cô ta sợ ngây người.

Bởi vì Tần Khai Hân và con nhóc béo thời đi học không hề giống nhau, cô ta cũng không dám xác định rốt cuộc có phải là một người hay không, nhìn ảnh so sánh rất lâu, cuối cùng vẫn không nhận được gửi cho Hách Trì một tin nhắn riêng tìm kiếm bạn cũ, thuận lợi lấy được phương thức liên hệ của Tần Khai Hân.

Gọi điện thoại, quả nhiên là giọng của Tần Khai Hân, không ngờ sau bảy năm, con nhóc béo khiến người ta chán ghét chẳng những không chìm đắm trong truy lạc, lại còn sinh ra biến hóa lớn như vậy, ngay cả Hách Trì cũng biểu hiện thái độ muốn theo đuổi cô.

Tạ Phái Phái không cam lòng, dứt khoát mời cô tham gia hội bạn học, cô ta mới không tin một người có thể thay đổi nhiều như vậy, tin tức đó căn bản là quảng cáo dùng tiền mua, ảnh chụp tuyệt đối là p(*), cô ta (TPP) tự tin sẽ vạch trần cô (TKH) ngay tại trận, để cô mất mặt trước tất cả bạn học.

(*) p: photoshop

“Cậu ta thực sự xinh đẹp như trong ảnh? Không phải p?” Tôn Giai nhìn bài phỏng vấn, khi đó cô ta cũng thần tượng Bùi Thần, bây giờ đối với Tần Khai Hân vẫn cực kỳ phản cảm.

“Không chỉ có p mới biến thành xinh đẹp.” Trên mặt Tạ Phái Phái cười nhưng trong lòng lại không thoải mái, vừa rồi cô ta đã liếc mắt một cái, Tần Khai Hân không khác biệt lắm với người trong ảnh chụp, nhưng cũng có thể là do trang điểm, không phải sao? Cô ta âm thầm truyền lại tin này cho Tôn Giai.

Quả nhiên Tôn Giai khinh thường cười lạnh một tiếng.

Tạ Phái Phái nhìn Tôn Giai cười lạnh, trong lòng cũng cười lạnh theo. Cho dù hiện tại Tần Khai Hân trở nên xinh đẹp thì sao? Còn chẳng phải là ngay cả một chiếc xe cũng không có? Ăn mặc bình thường như vậy, nhất định cuộc sống cũng không tốt, nghèo kiết hủ lậu!

Cho đến bây giờ trong lớp vẫn ác cảm với Tần Khai Hân, dĩ nhiên chỉ là bộ phận nhỏ, chuyện đã qua nhiều năm, đại đa số bạn học đều ôm một loại thái độ không sao cả, thậm chí không đặt truyện này trong lòng, trái lại tự nhiên tán gẫu.

Sau đó, cửa mở ra, Tần Khai Hân theo sau người phục vụ bước vào.

Quả thật cô có biến hóa rất lớn, quá khứ nặng tới một trăm năm mươi cân, cao lớn vạm vỡ, giống hệt quả bóng. Mà hiện tại, một trăm cân cũng chưa tới, thịt trên mặt ít đi, ngũ quan hiện ra, ánh mắt to tròn, tóc buộc đuôi ngựa, cộng thêm cách ăn mặc của cô hôm nay, mang vẻ thanh xuân bức người, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Bạn bè nhớ cô, trong lòng cảm thán, biến hóa thật lớn!

Người không nhớ cô, nghĩ thầm trong lòng, đây là mỹ nữ nào? Là bạn học của chúng ta sao?

“Khai Hân!” Tạ Phái Phái gọi một tiếng, cuối cùng mọi người mới như tỉnh mộng.

“Cậu là Tần Khai Hân?”

“Ây da, cậu làm thế nào mà gầy đi nhiều như vậy? Xinh đẹp đến mức không nhận ra luôn rồi!”

“Tới đây, tới đây ngồi.”

Một cái ghế được kéo ra, Tần Khai Hân ngồi xuống, mỉm cười chào mọi người: “Đã lâu không gặp, chào mọi người, mình là Tần Khai Hân.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Peiria

Không thể không thừa nhận, đại đa số mọi người là động vật thị giác, trước trong nhóm WeChat, Tần Khai Hân không lộ diện, trong lòng họ nghĩ cô vẫn tròn tròn mập mập, cho nên không có mấy ai quan tâm cô.

Mà hiện giờ thì khác, người thật đứng trước mặt, trở nên xinh đẹp lại dịu dàng, thái độ lập tức thay đổi, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, nhưng ít nhất biểu hiện trên mặt cũng khách khách khí khí.

Mấy năm làm bánh ngọt, Tần Khai Hân gặp qua nhiều kiểu người, sớm đã không còn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế như năm đó, người ta khách khí với cô, cô cũng khách khí với người ta, hòa khí sinh tài thôi.

Thấy Tần Khai Hân nhanh chóng hòa nhập với mọi người, Tạ Phái Phái không cam lòng, hỏi: “Khai Hân, cậu giảm béo thành công như vậy, có bí quyết gì không? Nói cho chúng mình nghe thử xem.”

Cô ta vừa hỏi, tất cả nữ sinh đều dựng lỗ tai lên, ngay cả mấy nam sinh mập cũng tỏ ra rất hứng thú.

Tần Khai Hân khiêm tốn cười cười: “Cũng không có bí quyết gì, chỉ là ăn ít vận động nhiều thôi.”

Vừa nói xong, Tôn Giai ở bên cạnh liền cười lạnh: “Tôi cũng ăn ít vận động nhiều, tại sao không thấy gầy đi?”

Tạ Phái Phái: “Đạo lý ăn ít vận động nhiều ai chẳng biết. Cậu gầy đến độ như đã từng hút mỡ, nhất định là có bí quyết, đừng có thừa nước đục thả câu, mau nói cho mọi người đi!”

“Thật sự không có.” Tần Khai Hân lắc đầu.

“Không phải cậu đi hút mỡ đấy chứ?” Tôn Giai hỏi.

Tạ Phái Phái lập tức chen miệng: “Sẽ không đâu, sao Khai Hân có thể vì xinh đẹp mà đi hút mỡ được! Rất đau đó.”

Hai người bọn họ vừa nói như vậy, một đám người vốn đang hưng trí bùng bùng, trên mặt bỗng lộ ra vẻ quái dị.

“Minh cũng chỉ ăn ít vận động nhiều mà thôi, không có hút mỡ.” Tần Khai Hân bình tĩnh trả lời, nụ cười trên mặt phai nhạt không ít.

Tôn Giai cười lạnh, không nói chuyện, không coi ai ra gì thăm thẳm với mấy người bạn tốt bên cạnh.

Tạ Phái Phái vẫn tiếp tục: “Được rồi, biết cậu không hút mỡ, không cần giải thích. Minh nghe nói vận động giảm béo thì ngực sẽ nhỏ...” Cô ta cười hi hi, “Cậu có bí quyết gì không?”

Ở đây nam có nữ có, Tạ Phái Phái bỗng nhiên nói sang đề tài này, bạn học nữ nghe không sao, bạn học nam nghe xong, cũng không nhịn được liếc nhìn bộ ngực của Tần Khai Hân, có nghi hoặc nhưng không có ý tốt.

Tần Khai Hân lắc đầu: “Muốn nhiều bí quyết như vậy, cậu hỏi thăm sai người rồi.”

“Hút mỡ thì hút mỡ, ngực lớn thì ngực lớn, có cái gì xấu hổ? Bây giờ nhiều người đi thẩm mỹ, còn không hơn được mình cậu ta sao?” Tôn Giai bỗng cười nhạo một tiếng.

Sau đó, mấy nữ sinh thân thiết với cô ta đều che miệng cười trộm.

Nét mặt Tần Khai Hân trầm xuống, “Bạn học Tôn Giai, xem ra cậu rất có kinh nghiệm nhỉ?” Giọng nói của cô không vang nhưng lại cực kỳ có khí thế, khiến người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng so với lúc cô vừa bước vào, nhất thời trấn áp đám người Tôn Giai.

Người xung quanh nghe được, cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ăn ít vận động nhiều vốn dĩ có thể giảm béo.” Trương Tuyết ngồi bên cạnh Tần Khai Hân không nhịn được nói, “Minh thấy chị họ giảm cân như vậy, một năm gầy đi hai mươi cân.”

Hàn Nghệ Tâm bên cạnh cũng gật đầu phụ họa: “Minh sinh con xong tăng mười cân, cũng là nhờ ăn ít vận động nhiều mà gầy đi, mình đã từng vào các trung tâm hỗ trợ giảm béo, không đáng tin, nói là bôi thuốc, mất xa, thực ra chỉ là phối hợp ăn ít cơm, nói trắng ra là để cho đói meo.”

“Chỉ cần vận động thích hợp, dáng người sẽ trở nên đẹp hơn, nếu mọi người hứng thú thì có thể hỏi mình, nhà mình mở lớp yoga, bạn học có thể được giảm giá.” Rõ ràng Tô Diễm đang quảng cáo cho nhà mình.

Bọn họ vừa nói như vậy, không ai để ý Tần Khai Hân gầy đi như thế nào nữa, bắt đầu vây quanh Tô Diễm hỏi chuyện lớp yoga.

Tần Khai Hân ở bên cạnh mỉm cười lắng nghe, khôi phục lại dáng vẻ ôn nhu như khi mới bước vào, chỉ là không còn nhìn Tạ Phái Phái nữa, hoàn toàn giống như hai người xa lạ.

Tạ Phái Phái nghiêng răng, sắc mặt của đám người Tôn Giai cũng rất khó coi.

“Đứng rồi, Khai Hân, đây là bánh ngọt cậu làm à? Mau mở ra cho mọi người nếm thử đi.” Tạ Phái Phái chỉ vào bánh ngọt đặt trên bàn, nói.

“Đây là bánh mình làm, mọi người nếm thử xem.” Tần Khai Hân mở hộp bánh ngọt ra.

Đây là Mousse vị xoài cô làm tối qua, chọn lựa những trái xoài tươi mới, lấy thịt đánh nhuyễn, thêm whipping cream và gelatin làm bánh Mousse, thêm khối thịt quả nhỏ bằng viên bi vào lớp bơ dưới để bánh, ướp lạnh thành hình. Cuối cùng, cô còn dùng nước ép xoài làm thạch, trải trên mặt bánh khiến cho chiếc bánh nhìn qua trong rất đơn giản, sạch sẽ, lại không mất đi mỹ cảm, hương vị càng tươi mát ngon miệng, phù hợp khẩu vị đại chúng.

Tần Khai Hân cất bánh ngọt, nhóm Trương Tuyết ở bên cạnh chia giúp cô, trong phòng bao tổng cộng có ba bàn, bánh ngọt khá lớn, nhưng đến tay mỗi người chỉ còn một phần nhỏ. May mà mọi người ăn rất ngon miệng, khen trù nghệ (tài nấu nướng) của cô không dứt, nhao nhao bày tỏ sau này muốn tới thăm cửa tiệm của cô.

Thời điểm bánh ngọt chia đến trước mặt Tôn Giai, cô ta không hề động, thấp giọng trào phúng: “Rốt cuộc cũng vì buôn bán, ngay cả hội bạn học cũng không tha.”

Giọng nói không nhỏ, ít nhất mọi người đều nghe thấy, nét mặt mỗi người hơi mất tự nhiên.

Tạ Phái Phái làm bộ hòa giải: “Giai Giai, đừng nói như vậy chứ, Khai Hân làm bánh ngọt cho mọi người ăn, tại sao có thể là vì buôn bán? Bạn học cũ muốn đặt bánh ngọt, nhất định sẽ được miễn phí, mọi người nói có đúng không?”

Cô ta vừa nói xong, rất nhiều người hưởng ứng muốn Tần Khai Hân làm bánh ngọt miễn phí.

“Miễn phí không thành vấn đề, nhưng một mình cậu ấy chỉ có hai tay, muốn làm bánh ngọt cho nhiều người như vậy e là không được. Hay là hôm nay để tôi mời đi.” Bàn bên cạnh bỗng có người đáp.

Tần Khai Hân quay lại nhìn, ngây ngẩn cả người.

Trâu Dật?

Khuôn mặt này cô nhớ rất rõ ràng, năm đó cậu ta là nam sinh học kém nhất lớp, không học hành lại đánh nhau gây gổ, thường xuyên ức hiếp nữ sinh.

Có một lần, Tần Khai Hân nhìn thấy cậu ta ăn hiếp một nữ sinh trên đường, thật sự không nhìn nổi, bèn đi qua mắng Trâu Dật hai câu, ai ngờ người này ghi hận cô, mỗi ngày đặt cho cô đủ biệt hiệu, cười nhạo thể trọng của cô, gọi cô là ‘Heo mập’.

Ban đầu, Tần Khai Hân chưa để ý, về sau Bùi Thần đi rồi, tính tình cô bỗng trở nên táo bạo, nghe thấy Trâu Dật cười nhạo mình liền không nhịn được, ra tay đánh nhau với cậu ta, hai người đều bị chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng hung hăng mắng một trận.

Tần Khai Hân còn nhớ rõ, ngày đó ra khỏi văn phòng, cô gào khóc vô cùng thảm, toàn bộ uất ức như đại hồng thủy trào ra, Trâu Dật ở bên cạnh bị dọa sợ, vừa định nói chuyện lại bị cô mắng nhiếc.

Cô không nhớ mình đã mắng cái gì, đúng lúc cảm xúc đang bạo phát, nói lời cũng không dễ nghe, sau khi mắng xong, cô khóc lóc chạy đi, kể từ lúc đó Trâu Dật nhìn thấy cô đều đi đường vòng, cũng không dám cười nhạo cô nữa.

Tần Khai Hân đang nhớ lại, Trâu Dật ở bên kia đã bị mọi người đùa giỡn rồi.

“Ông chủ Trâu, ai chẳng biết nhà hàng này là do cậu mở? Đừng nói là lần này, về sau mỗi lần cũng phải là cậu mời đó.”

Trâu Dật khoa trương vỗ ngực: “Không thành vấn đề, ăn xong nhớ ở lại rửa bát là được.”

Lời cậu ta nói ra khiến mọi người cười lớn.

“Trâu Dật, chúng ta đang nói chuyện bánh ngọt, cậu đáp cái gì vậy? Hay là nhìn thấy Khai Hân của chúng ta lớn lên xinh đẹp, xuân tâm nhộn nhạo đi?”
Tạ Phái Phái bỗng nhiên thốt ra một câu.

Mặt Trâu Dật đỏ lên, không dám nhìn Tần Khai Hân, vội nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Tạ Phái Phái không cam lòng: “Hiện tại thích không muộn đâu, làm người phải lớn mật một chút mới tốt, cậu xem trước kia Khai Hân của chúng ta rất lớn mật kia.”

Chung quanh lập tức trầm mặc, tất cả mọi người đều biết Tạ Phái Phái nói gì, không khí vốn náo nhiệt giờ phút này trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.”

Thế nhưng Tạ Phái Phái lại giống như không phát hiện ra bầu không khí dị thường, tiếp tục nói: “Trâu Dật muốn theo đuổi Khai Hân của chúng ta, cũng đừng quên hỏi trước người ta còn độc thân hay không.” Dứt lời, cô ta quay đầu hỏi Tần Khai Hân: “Từ sau khi cậu chuyển trường, một chút tin tức đều không có, chắc hẳn chưa có bạn trai đúng không?”

“Cảm ơn đã quan tâm, tôi có bạn trai rồi.” Tần Khai Hân lạnh lùng trả lời.

“Cậu đã có bạn trai? Tại sao không dẫn đến cho bọn mình xem?” Tạ Phái Phái ngạc nhiên.

Tôn Giai ở bên cạnh hát đệm: “Có lẽ sợ dẫn đến sẽ bại lộ sự tích quang vinh của cậu ta đi?”

“Cậu nói chuyện kiểu gì vậy?” Trương Tuyết không thể nhịn được nữa, đập bàn đứng lên.

“Tôi dùng miệng nói chuyện đấy.” Tôn Giai cũng nổi giận, đứng dậy, “Thế nào? Dám làm mà không dám để người khác nói hay sao? Cho rằng đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ thay đổi gương mặt, trở về sẽ biến thành đại mỹ nữ, hưởng thụ ‘sao vậy quanh trăng’ ư? Các người cũng không nghĩ lại xem trước kia cậu ta trông như thế nào, mập giống như heo, lại còn mặt dày mặt mày dạn theo đuổi Bùi Thần, không biết chết tâm!” Truyện được edit và đăng chính thức tại Diễn đàn Lê Quý Đôn. Mọi trang web khác đều là copy không xin phép. Mọi người hãy vào web chính chủ để được đọc truyện nhanh nhất, chuẩn nhất. Cảm ơn

Những lời này nhất thời chấn kinh toàn trường, năm đó, Tôn Giai mê một Bùi Thần, hận Tần Khai Hân đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lớp có rất nhiều tin đồn nói xấu Tần Khai Hân, đều là từ miệng cô ta mà ra, sau khi Tần Khai Hân biết được, thậm chí còn nói trước mặt cô, ồn ào khó chịu.

Cùng là mâu thuẫn, sau nhiều năm như vậy, Trâu Dật đã cười trừ, nhưng Tôn Giai vẫn canh cánh trong lòng, cho nên trong hội bạn học mới ngang nhiên cùng Tần Khai Hân xé rách mặt.

Giờ phút này, trên mặt bạn học xung quanh có chán ghét, có xấu hổ, cũng có không biết làm sao. Chỉ riêng Tạ Phái Phái, khóe miệng lộ ra ý cười vui sướng khi người khác gặp họa.

Xé đi, xé đi, xé nát bộ mặt giả nhân giả nghĩa của Tần Khai Hân đi!

Người phản bác Tôn Giai chính là Trương Tuyết, Trương Tuyết là người đầu tiên tức giận muốn đi lên xé rách mặt nạ của cô ta nhưng Tần Khai Hân vẫn trầm mặc này giờ đã ngăn cản cô ấy.

“Tiểu Tuyết, cảm ơn cậu nói chuyện giúp mình, phần còn lại vẫn nên để mình nói đi.” Cô đứng lên, bình tĩnh đối mặt với Tôn Giai.

“Cô nói đi, tôi nghe.” Tôn Giai liếc mắt nhìn cô.

“Đầu tiên, nhân cơ hội này mình muốn nói với mọi người một tiếng xin lỗi, năm đó tính tình mình rất tệ, đặc biệt không ít bạn học đang ngồi đây, lúc này mình muốn xin lỗi, là do mình không tốt, mong mọi người tha thứ.” Tần Khai Hân nhìn xung quanh một vòng, cúi người thật sâu.

Thái độ của cô cực kỳ thành khẩn, hoàn toàn khác với Tôn Giai đang thờ ơ, rất nhiều người cảm thấy xấu hổ, có bạn học đứng lên hòa giải, nói sự việc đều đã qua, mọi người không còn để trong lòng, bảo cô không cần nói nữa.

“Cảm ơn, có vài lời mình đã giấu trong lòng nhiều năm qua, vẫn muốn nói rõ.” Tần Khai Hân khéo léo từ chối ý tốt của mấy bạn học, tiếp tục lên tiếng: “Lúc vừa mới chuyển trường, mình luôn luôn tự hỏi thích một người thì có gì sai? Vì sao tất cả mọi người đều chán ghét mình? Cần thận suy nghĩ nhiều năm, thực ra mọi người chán ghét mình không phải vì mình thích ai, mà là vì mình quá coi trọng tình yêu, lạc mất bản thân. Một người, nếu ngay cả chính mình cũng không buông tha thì lấy tư cách gì oán trách người khác? Bây giờ, mình rất hối hận, không phải hối hận vì tình cảm mình đã bỏ ra, mà hối hận vì đã xem nhẹ mọi thứ. Thanh xuân là quãng thời gian rất đẹp, ngoại trừ tình yêu mộng lung, còn có tình cảm bạn bè, thầy trò, mọi người ngồi ở đây, đều là vì năm đó chúng ta có cùng mục tiêu phấn đấu, cảm xúc mãnh liệt như vậy, cả đời chỉ có một lần, lúc trước quen biết là duyên phận, hiện giờ có thể gặp nhau càng là duyên phận. Thật vui vì được gặp lại mọi người, mình kính mọi người một ly, chúc cho duyên phận mãi mãi, tình bạn ‘thiên trường địa cửu’(*)!”

(*) thiên trường địa cửu: tồn tại muôn thuở, lâu dài như trời đất.

Tần Khai Hân nói dứt lời, gần như trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ xúc động, nhìn cô nâng ly rượu, cũng sôi nổi nâng ly rượu trong tay.

“Vì tình bạn cạn ly!” Trương Tuyết nói đầu tiên.

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

...

Tiếng cạn ly không ngớt đã át đi trò cười vừa rồi, cũng khơi dậy trong lòng mỗi người ở đây nỗi niềm nhớ nhung tuổi trẻ.

Trên mặt Tôn Giai lúc xanh lúc tím, còn muốn nói tiếp gì đó, lại bị bạn học thân thiết bên cạnh giữ chặt: “Cậu đừng để ý cô ta, để cho cô ta đắc chí đi!”

Mấy bạn học khác cũng khuyên cô, Tôn Giai bị thuyết phục, không cam lòng ngồi xuống.

Lúc này, Tạ Phái Phái bỗng nhiên cầm ly rượu nói với cô ta: “Mình cảm thấy Khai Hân nói rất đúng, khó có thời gian mọi người tụ tập, cậu cũng đừng cáu kỉnh nữa, nào, chúng ta cạn một ly.”

“Muốn cạn ly, cậu đi mà cạn ly.” Tôn Giai bất ngờ bạo phát, đứng lên: “Các người đều cảm thấy cô ta đúng, còn tôi cố tình gây sự phải không? Được lắm, tôi đi, cô ta ở lại.”

Sự tình phát sinh quá đột ngột, tất cả đều thôi cười, trơ mắt nhìn Tôn Giai rời tiệc, nổi giận dưng dưng mở cửa phòng bao.

Sau đó, một màn càng làm cho người ta không tưởng tượng được đã xảy ra.

Bùi Thần, đứng ở ngoài cửa.

P/s: Chương này mình chưa xem lại lỗi đâu, có vấn đề gì mong mọi người góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Editor: Peiria

Bùi Thần đứng ở ngoài cửa, có lẽ mọi người còn chưa phản ứng kịp, nhưng Tôn Giai nhìn rất rõ ràng.

Lúc này, cô ta ngây ngẩn cả người, thậm chí cho rằng chính mình đang nằm mơ, trợn trừng mắt nhìn chằm chằm vào Bùi Thần, một câu đều không nói nên lời, thật lâu sau mới cứng ngắt gượng tay lên: “Anh... Xin chào...”

Ánh mắt của Bùi Thần quét qua đám người, rất nhanh đã tìm được Tần Hân, mỉm cười vẫy tay với cô.

Tôn Giai hiểu lầm anh đang chào hỏi cô ta, nhất thời ‘thụ sủng nhược kinh’ (được sủng ái mà lo sợ), kích động vẫy tay với anh: “Học trưởng, em...”

Còn chưa nói xong, Bùi Thần đã lách người qua cô ta đi vào.

Tôn Giai hóa đá, xấu hổ xoay người, thấy Bùi Thần bước tới chỗ Tần Khai Hân, nhất thời các loại cảm xúc kinh ngạc, không cam lòng, xấu hổ trộn lẫn vào nhau, không cần nói sắc mặt có bao nhiêu khó coi.

Cùng lúc đó, người trong phòng bao cũng nhìn rõ Bùi Thần, phần lớn mọi người đều biết anh, trong lòng không khỏi kinh hãi, sao anh lại có thể xuất hiện ở nơi này? Anh tới tìm ai?

Rất nhanh đã có đáp án, Bùi Thần đi đến bên cạnh Tần Khai Hân, nói: “Tiểu Hân, ngại quá, anh đến muộn.”

Hôm nay anh mặc một bộ tay trang vô cùng thân sĩ, quần áo cắt may khéo léo làm nổi bật dáng người vốn đã cao lớn của anh, càng không nói tới khuôn mặt tuấn tú kia.

Những bạn học đang ngồi đó, bất luận là nam hay nữ đều xinh đẹp lại giàu có, nhưng vừa so sánh với anh, tất cả đều mờ nhạt, trở thành phông nền trang trí.

So với mọi người kinh ngạc, giờ phút này Tần Khai Hân lại có chút hoảng hốt, lúng ta lúng túng mở miệng: “Không sao, em cũng mới đến không được bao lâu...”

Vẫn là Trương Tuyết phản ứng nhanh nhẹn, lập tức nói: “Ôi, người nhà đây sao? Mau, lấy thêm một cái ghế!”

Sau đó, một người rời một người bên cạnh phản ứng kịp, nhường chỗ cho Bùi Thần.

Tôn Giai đứng ở ngoài cửa do dự hồi lâu, xoắn xuýt có nên mặt dày mày dạn đi vào hay không, chợt thấy chỗ ngồi của mình dần bị chiếm mất, chiếm mất...

Giờ phút này, lực chú ý mọi người đều tập trung trên người Tần Khai Hân và Bùi Thần, còn Tôn Giai giống như người ngoài cuộc, căn bản không có người quan tâm cô ta.

Cô ta hiểu bản thân mình đã hoàn toàn mất mặt, khẽ cắn môi, xoay người, yên lặng rời khỏi.

Bên này, các học sinh đã vây quanh Tần Khai Hân và Bùi Thần rồi.

Trương Tuyết hỏi: “Khai Hân, bạn trai mà cậu nói chính là Bùi Thần? Hai người thật sự ở chung một chỗ rồi sao?”

Tần Khai Hân nhìn Bùi Thần, xấu hổ gật đầu: “Ừm.”

Bùi Thần cũng gật đầu theo: “Đúng, chúng tôi ở chung một chỗ rồi.”

“Trời ạ!” Hàn Nghệ Tâm và Tô Diễm ở bên cạnh kinh hô, “Quả thực là ‘bất khả tư nghị’ (không thể tin nổi), hai người vậy mà ở chung một chỗ, mình lại tin tưởng vào tình yêu rồi!”

Đoạn đối thoại của họ cũng đại biểu cho tiếng lòng của mọi người, mọi người nhao nhao gật đầu phụ họa, bảy miệng tám lời. Nói đến chuyện năm đó, có một bạn học nữ bình thường vui đùa cảm thán: “Sớm biết như vậy, mình cũng theo đuổi nam thần, nói không chừng bây giờ nam thần đã là cha của con trai mình rồi!”

Một trận cười vang lên, Bùi Thần bỗng mở miệng sửa lại: “Thực ra là tôi theo đuổi cô ấy.”

“Cái gì?” Mọi người kinh ngạc, ngạc nhiên nhìn Bùi Thần.

Ngay cả Tần Khai Hân cũng lấy làm kinh hãi, tròn tròn mắt nhìn anh.

Bùi Thần cười cười, thản nhiên nói: “Năm đó trong nhà tôi đã xảy ra chút chuyện, không thể ở chung một chỗ với Tiểu Hân, hiện tại cố gắng thật lâu mới theo đuổi được cô ấy.” Khi nói chuyện, tay anh cực kỳ tự nhiên kéo tay Tần Khai Hân đặt trên đầu gối mình, nắm thật chặt.

Trái tim của cô run lên, cả người đều ảm áp.

“Oa! Vậy cũng quá lãng mạn rồi!”

“Các người có cần ân ái như vậy không?”

“Ngược cầu, mình còn chưa có đối tượng đây!”

...

Trong tiếng kinh hô của mọi người, chỉ có Tạ Phái Phái giữ được bình tĩnh, gất gao nhìn chăm chăm vào Tần Khai Hân, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vì sao, vì sao số mệnh của cô luôn tốt như vậy?

Lúc còn đi học Tần Khai Hân xấu xí như thế, nhưng có thể ở cạnh Bùi Thần như hình với bóng, khi cả trường đồn thổi chuyện của bọn họ, cô ta vẫn không tin, còn giả vờ hỏi Tần Khai Hân có thích Bùi Thần hay không.

Rõ ràng cô đã nói như đinh đóng cột không thích Bùi thần, vậy mà chưa được mấy ngày, lại chạy đến nói với cô ta, hình như cô đã thích anh rồi.

Đưa con gái dối trá này, không phải là giả vờ giả vịt lừa gạt Bùi Thần tới tay sao? Cô ta mới không tin Bùi Thần sẽ thích loại con gái đó!

Cho nên, cô ta bắt đầu giựt dây Tần Khai Hân thổ lộ với anh, cô ta tin tưởng chỉ cần như vậy, anh nhất định sẽ cự tuyệt còn Tần Khai Hân nhất định sẽ mất hết mặt mũi.

Tạ Phái phái nghĩ như vậy, khuyên bảo nhiều lần, rốt cuộc cũng thành công thuyết phục Tần Khai Hân. Nhìn Tần Khai Hân mất mặt trước đồng học, cô ta âm thầm cao hứng, cho rằng như vậy, Bùi thần sẽ nhìn thấu con người Tần Khai Hân, không để ý đến cô nữa.

Nhưng cô ta thật sự không thể ngờ, Bùi Thần vậy mà lại rời đi, cô ta đau lòng, cô ta không buông tha, cô ta nghĩ có lẽ Tần Khai Hân biết cái gì đó, vì vậy bèn lặn cò đến nhà Tần Khai Hân thăm bệnh, hỏi thăm tin tức của Bùi Thần.

Bùi thần rời đi khiến cho Tần Khai Hân bệnh nặng một thời gian, dường như cái gì cũng không biết, song Tạ Phái phái lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của anh.

Giây phút nhận được cuộc điện thoại kia, nội tâm Tạ Phái Phái không biết có bao nhiêu kích động, đây là lần thứ hai trong đời cô ta nói chuyện với anh, lần đầu là cô ta chặn Bùi Thần trên con đường trước cửa tiểu khu nhà anh, chia ra một bức thư tình.

“Bùi Thần, em... em thích anh...”

“Có chuyện gì thì mời đến trường tìm tôi, đừng quấy nhiễu cuộc sống của tôi, cảm ơn.” Ánh mắt lạnh nhạt của anh, cả đời này cô ta đều nhớ rõ.

Dù vậy, cô vẫn điên cuồng si mê anh, nhưng lại không dám nói chuyện với anh, chỉ dám vụng trộm thăm dò cuộc sống của anh, trong lòng coi anh là nam thần không thể xâm phạm.

“Chào học trưởng, em là bạn cùng bàn của Tần Khai Hân, tên là Tạ Phái Phái, anh còn nhớ...”

Anh căn bản không thèm để ý đến cô ta, chỉ vội vàng hỏi thăm: “Tôi tìm Tiểu Hân, xin hỏi cô ấy có ở nhà không?”

Lúc ấy, tâm trạng kích động khi nhận được điện thoại của Tạ Phái Phái đã bị sự ghen ghét khôn cùng thay thế, cô ta hận Tần Khai Hân, hận cô xấu xí, ngu xuẩn như vậy, lại có thể độc chiếm tình yêu Bùi Thần, còn cô ta, yên lặng quan tâm Bùi Thần, lại không có cách nào lọt vào mắt anh.

Nếu đã như vậy, đừng trách cô ta vô tình, nói đi nói lại cũng là vì Bùi Thần rất tốt đẹp, một đứa con gái xảo trá hậu đậu sao có thể xứng đôi với anh? Nếu Tần Khai Hân có thể, dựa vào cái gì mà cô ta không thể?

Sau khi trở lại trường học, cô ta bắt đầu lén lút bôi nhọ Tần Khai Hân, cố ý truyền cho Tôn Giai thông tin sai lệch, khiến đám người Tôn Giai cô lập Tần Khai Hân.

Cô ta còn gửi bưu phẩm cho Bùi Thần, kể ra rất nhiều khuyết điểm của Tần Khai Hân, ví dụ như ngày hôm qua kiểm tra không tốt, hôm nay cãi nhau với bạn học...

Cô ta nghĩ rằng nếu làm như vậy thì bản thân sẽ thay thế được vị trí của Tần Khai Hân trong lòng Bùi Thần, nhưng mà ba kiện bưu phẩm gửi đi Bùi Thần đều không hồi âm, tiếp tục gửi, lại càng giống như ném một hòn đá vào trong biển, không có tin tức.

Lúc đó, Tạ Phái phái còn có thể an ủi chính mình, cô ta không chiếm được, Tần Khai Hân cũng đừng hòng mơ tưởng, nhưng hiện tại...

Thấy Bùi Thần thâm tình nhìn Tần Khai Hân, trong mắt anh đều là cô, nội tâm Tạ Phái Phái lại bị sự ghen tỵ bao phủ, móng tay bấm vào lòng bàn tay, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng mà trên mặt cô ta vẫn mỉm cười, trong lúc các học sinh đều vây quanh Bùi Thần cùng Tần Khai Hân hỏi han, nói xen vào: “Vay hai người ở chung một chỗ bao lâu rồi?”

Giọng nói của cô ta vô cùng chói tai, Tần Khai Hân không tiện lơ đi thành thật nói: “Không lâu, mới một tháng thôi.”

A, mới một tháng...

Tạ Phái phái định lên tiếng thì Bùi thần lại nói: “Nhưng trái tim tôi vẫn luôn đặt trên người cô ấy.” Thời điểm anh nói lời này, trên mặt nở nụ cười, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn người hỏi, toàn bộ ánh mắt đều dừng lại trên người Tần Khai Hân.

“Cứu mạng, mình không chịu được nữa rồi!”

“Đừng là ngược cẩu, về nhà mình phải đi xem mắt!”

“Xin hai người đừng ân ái ái ái nữa!”

...

Lại là một trận ồn ào, gương mặt của Tần Khai Hân đỏ ửng, cô kéo tay Bùi Thần, ý tứ là anh đừng nói nữa, em thật sự rất xấu hổ.

Bùi Thần hiểu ý, cũng không nói gì thêm, chỉ có điều ánh mắt cung chiều vẫn không che giấu được, ở đây nhiều người như vậy, nhưng trong thế giới của anh chỉ có một người duy nhất là cô.

Tạ Phái Phái kim nén, oán hận ngồi xuống, tạm thời yên lặng.

Còn những bạn học khác, sau khi náo loạn một hồi, cũng ngồi vào chỗ ăn cơm, khó có dịp mọi người tụ tập, giống như Tần Khai Hân đã nói, duyên phận gặp được nhau rất ít, cho dù trước kia xảy ra chuyện gì, giờ phút này cũng chỉ là gió thoảng mây bay, cười trừ cho qua thôi.

Bạn học ở đây đều hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp đại học cũng đã được hai ba năm, nhưng đã có công việc riêng rồi. Người có thành tích tốt vẫn còn đang học thạc sĩ, người tốt nghiệp sớm thì đã kết hôn sinh con, có người đang vất vả mò mẫm lẫn lộn, đương nhiên cũng có người đã gây dựng sự nghiệp của mình, tạo ra chút thành tựu.

Trâu Dật coi như là người giỏi nhất trong đám bạn học, tuy thành tích của anh ta không tốt nhưng gia cảnh giàu có, cảm thấy học mấy năm đại học không có ý nghĩa, còn chưa tốt nghiệp đã mượn tiền của gia đình, bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Cha mẹ trong nhà vốn cũng dành dụm một ít tiền, phòng cho con trai có chuyện cần làm, không nghĩ tới anh ta lại có đầu óc buôn bán cực kỳ nhạy bén, tự mình mở một nhà hàng ăn uống, nỗ lực ba năm thu được thành công, bắt đầu lên kế hoạch tạo ra một chuỗi nhà hàng.

Năm nay, Trâu Dật quyết định mở rộng quy mô nhà hàng, lấy việc phát triển nhà hàng cao cấp làm mũi nhọn, nhà hàng “Sâu trong rừng” mà bọn họ đang ăn cơm chính là nhà hàng cao cấp đầu tiên anh ta mở. Hội bạn học lần này, cũng là do anh ta khởi xướng, mượn danh nghĩa bạn học tụ tập, thực ra chủ yếu là vì tuyên truyền cho nhà hàng của mình mà thôi.

Tần Khai Hân và Bùi Thần đang ngồi ăn cơm, Trâu Dật mang theo ly rượu từ bàn bên cạnh đi tới, bộ dạng của anh ta khác xa thời đi học, không còn là học sinh hư hỏng cả lơ phất phơ, biến hóa nhanh chóng trở thành người thành đạt, hơn nữa không biết bắt chước đeo kính ở đâu, thành công che dấu mạnh mẽ trên khuôn mặt, hoàn toàn chính là bộ dạng thanh niên tài tử.

Anh ta đi kính rượu mọi người, đến lượt Tần Khai và Bùi Thần, nhìn hai người tay trong tay anh em em, vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

“Bạn học Tần Khai Hân, trước kia tôi từng ức hiếp cậu, bây giờ ở nơi này xin lỗi cậu, hi vọng cậu không để trong lòng.” Trâu Dật nâng ly rượu lên.

“Không sao.” Tần Khai Hân vội cầm ly rượu.

Bùi Thần cũng nâng cái ly trong tay.

Trâu Dật đưa mắt, hỏi anh: “Rượu trắng?”

“Nước lọc, lái xe.” Anh trả lời đơn giản.

“Uống một chút đi, nơi này có phòng, dùng miễn phí.”

Bùi Thần từ chối: “Vẫn là không nên làm phiền đến cậu.”

“Đừng khách khí, uống một chút thôi.” Anh ta vẫn kiên trì như cũ.

“Không có biện pháp, Tiểu Hân không cho tôi uống.” Bùi Thần tung sát chiêu.

Chung quanh lại là một mảnh ồn ào, Tần Khai Hân trừng mắt liếc nhìn Bùi Thần, bắt đắc dĩ, đành phải giải thích: “Lái xe thì không uống rượu, uống rượu thì không lái xe.”

“Bùi Thần không uống, cậu uống thay đi!” Tạ Phái phái bỗng nhiên thốt ra một câu.

Tất cả mọi người đang vui mừng, hứa theo: “Uống một ly, uống một ly!”

Ngược lại, Trâu Dật ngăn cản cả người, xấu hổ cười cười: “Thôi, không cần miễn cưỡng.”

Nhưng bạn học xung quanh không đáp ứng, phản đối để cho Tần Khai Hân uống một ly.

Không còn cách nào khác, Tần Khai Hân đành phải lắc ly rượu đỏ non nửa, đang muốn uống, Bùi Thần bỗng nhiên nhất đoạt lấy, uống vào bụng.

“Không phải nói lái xe thì không uống rượu sao?” Tất cả mọi người đùa giỡn.

Bùi Yên giao chìa khóa xe cho Tần Khai Hân, bắt đầu nói: “Đề em lái vậy.”

Tần Khai Hân trừng mắt nhìn anh: Đại ca, xe anh quý như thế, em không dám lái đâu!

Lại là bốn mắt nhìn nhau thâm tình, trong lòng Trâu Dật có phần không thoải mái, nói: “Anh là một người đàn ông, không thể uống một chút như vậy, nào, cạn ly!”

Đã phá giới, Bùi Thần cũng chỉ có thể uống tiếp, sau đó lại có không ít người lục tục tới kính rượu, tất cả đều là Bùi Thần uống, mấy lượt như vậy, hơn phân nửa bình rượu đổ đều vào bụng anh rồi.

Tần Khai Hân ở bên cạnh kinh hồn bạt vía, trước cô từng nhìn thấy Bùi Thần uống say, sợ là lần này lại như vậy rồi.

“Anh cảm thấy thế nào, còn uống được không?” Cô lên hỏi Bùi Thần.

“Không sao.” Anh lắc đầu, rõ ràng đã nói ít đi, về mặt nhìn qua có chút cứng ngắc.

Tần Khai Hân càng không yên lòng: “Nếu không thì chúng ta về đi?”

“Đợi anh vào toilet một lát trước đã.”

“Anh có cần em đi cùng không?” Cô hỏi.

“Em xác định?” Anh cười như không cười nhìn cô, dường như trong ánh mắt cũng mang theo một chút không đứng đắn.

Hai tai của Tần Khai Hân lập tức nóng lên, cô cúi đầu ra sức lột vỏ tôm.

Bùi Thần đứng lên, đi toilet.

Lúc này, trong phòng bao là tiếng người ồn ào, rượu đã mời ba lượt, có người đi ra có người tiến vào là điều rất bình thường, cho nên không ai chú ý tới, sau khi Bùi Thần ra ngoài không lâu, Tạ Phái Phái cũng đứng lên, không một tiếng động rời khỏi phòng bao.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: Peiria

Thực ra, từ lượng của Bùi Thần không tốt, đối với anh mà nói hơn phân nửa bình rượu quả thật hơi quá sức, tuy nhiên anh còn có năng lực kiềm chế, chỉ là phản ứng hơi chậm chạp thôi.

Anh cũng biết chính mình uống nhiều, không muốn Tần Khai Hân lo lắng, liền đi toilet dùng nước lạnh xối lên mặt, đại não nhất thời thanh tỉnh không ít, đang định xoay người, đã thấy trong gương phản chiếu ra một bóng người rụt rè sợ hãi.

Lông mày anh lập tức nhíu chặt, đồng tử co lại, làm bộ không phát hiện, bước nhanh rời khỏi.

Tạ Phái Phái không biết Bùi Thần đã phát hiện ra cô ta, mắt thấy Bùi Thần đi tới, cô ta chớp đúng thời cơ xông ra ngoài, tính toán va vào trong lòng anh.

Tất nhiên là ý đồ này không thể thực hiện được, bởi vì Bùi Thần sớm có chuẩn bị, nhanh chóng né người, Tạ Phái Phái ngã nhào xuống mặt đất.

“Ôi!” Tạ Phái Phái bị đau kêu lên, cũng không phải giải vờ, nhưng kêu mấy tiếng cũng không thấy bên người có động tĩnh gì, ngẩng đầu thì thấy Bùi Thần đã sớm không còn tung tích.

Thật quá đáng!

Cô ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhin đau đứng lên, không thể tin được chính mình đã ngã ở trước mặt anh, vì sao anh cũng không thèm hỏi một tiếng?

Tạ Phái Phái không cam lòng, cắn răng đứng lên, đi theo hướng Bùi Thần rời khỏi, đến góc rẽ, bỗng nhiên một bóng người chắn trước mặt cô ta.

“À!” Tạ Phái Phái bị dọa nhảy dựng, mở miệng liền mắng, “Người nào vậy, đi không nhìn đường hả?” Mắng xong mới phát hiện người đó là Bùi Thần.

Cô ta lập tức thay đổi nét mặt, làm bộ uất ức nói: “Học trưởng, tại sao là anh? Em còn tưởng là ai? Thật sự là hù chết em!”

Bùi Thần lạnh lùng nhìn nàng: “Đừng giả vờ.”

Tạ Phái Phái ngẩn ra: “Học trưởng, anh có ý gì? Em không hiểu cho lắm.”

“Vừa rồi cô xông ra, không phải là muốn tìm tôi sao?” Bùi Thần nói thẳng, sau khi uống rượu, cảm xúc của anh hơi ác liệt, không muốn cùng cô ta nói chuyện vô nghĩa.

“Học trưởng, anh hiểu lầm rồi, em thật sự không nhìn thấy anh.” Tạ Phái Phái giương mắt nhìn Bùi Thần, làm ra vẻ tội nghiệp.

“Thật ư?” Bùi Thần nhú mày, nhìn cô ta chăm chăm, “Chẳng lẽ là tôi đa nghi?” Nói xong, cô ý đi về phía trước một bước.

Trái tim của Tạ Phái Phái không tự chủ được điên cuồng nhảy nhót, có sợ hãi cũng có kích động, cô có thể nhận thấy được mùi rượu trên người Bùi Thần, mang theo một chút khuynh hướng ‘tinh’ (mời chị em tự hiểu), thật giống như tổng giám đốc bá đạo hay diễn trên TV, ngay sau đó sẽ ép nữ chính vào vách tường hôn mãnh liệt. (#Pey: Bà này hoang tưởng làm tui edit thấy ón!)

Chẳng lẽ, cô ta đã thu hút được sự chú ý của Bùi Thần?

Giờ phút này, trong lòng Tạ Phái Phái vô cùng vui sướng, cô ta dựa sát tường, thậm chí đã chuẩn bị tình huống bị Bùi Thần ép vào tường thật tốt.

Nhưng mà, trên TV đều gạt người, Bùi Thần mới đi về phía trước một bước, bỗng nhiên dừng lại, thân nhiên nói: “Nếu như vậy, tôi đi đây.” Dứt lời, định xoay người rời khỏi.

Không thể! Tạ Phái Phái bị kích thích, kéo tay Bùi Thần lại.

Bùi Thần nhú mày, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng không có buông ra.

Thấy Bùi Thần không buông tay, Tạ Phái Phái như được ủng hộ, đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Kỳ thực... Kỳ thực em... em thích anh từ rất lâu rồi...”

“Cô thích tôi?” Bùi Thần làm bộ kinh ngạc.

“Ừm!” Tạ Phái Phái gật đầu, “Từ hồi trung học em đã thích anh, anh vẫn luôn là nam thần trong cảm nhận của em!”

Bùi Thần thờ dãi, biểu hiện ra dáng vẻ vô cùng tiếc hận: “Tôi và Khai Hân đã ở chung một chỗ rồi.”

Nhìn nam thần như vậy, lúc này Tạ Phái Phái khí huyết công tâm, nói rõ ràng: “Cô ta một chút đều không xứng với anh, anh tốt như vậy, còn cô ta... Trước kia cô ta ở trước mặt em nói anh có rất nhiều tật xấu, thực ra cô ta vốn không thích anh, chỉ muốn trả thù lúc ấy anh chấp nhận cô ta mà thôi!”

“Tại sao có thể như vậy?”

Nhìn Bùi Thần giống như tin tưởng, Tạ Phái Phái càng dừng cảm nói: “Em nói đều là sự thật, hơn nữa cô ta tỏ lộ với anh không xuất phát từ thật tình, cô ta nói với em, cô ta tiếp cận anh chỉ là vì cảm thấy ở cùng anh rất có mặt mũi, kỳ thực cô ta một chút cũng không thiện lương giống như ngoài mặt, anh đừng để bị cô ta lừa!”

Trong mắt Bùi Thần hiện lên một tia hận ý: “Cho nên cô mới không nói chuyện tôi gọi điện thoại cho cô ấy biết, phải không?”

Đã đến nước này, Tạ Phái Phái cũng dứt khoát thừa nhận: “Đúng, em không muốn anh bị cô ta lừa gạt, bởi vì em mới là người thật lòng thích anh, cô ta chỉ muốn lợi dụng anh mà thôi, cô ta chính là kỹ nữ!”

“Câm miệng!” Rốt cuộc Bùi Thần không thể nhịn được hất tay cô ta ra, giờ phút này, trong lòng anh đã không cách nào nhắc nhở mình tiếp tục diễn trò nữa, nhờ rượu mạnh, thậm chí anh còn có xúc động muốn đánh người phụ nữ này, nhưng anh vẫn còn kìm chế được, run rẩy nắm tay thành quyền.

“Học trưởng, anh...” Tạ Phái Phái kinh ngạc nhìn Bùi Thần, giờ phút này hai mắt anh đỏ ngầu, toàn thân tỏa ra lệ khí, hoàn toàn khác hẳn nam thần không dính khói lửa nhân gian trong ấn tượng của cô, quả thực giống như mãnh thú rình mồi, khiến người ta không rét mà run.

Bùi Thần lùi lại một bước, đưa tay vào trong túi áo lấy một cái máy ghi âm, ấn cái nút trên màn hình.

“Kỳ thực... Kỳ thực em... Em thích anh từ rất lâu rồi...”

“Từ hồi trung học em đã thích anh, anh vẫn luôn là nam thần trong cảm nhận của em!”

“Em mới là người thật lòng thích anh, cô ta chỉ muốn lợi dụng anh thôi, cô ta chính là kỹ nữ!”

Anh vậy mà ghi âm lại rồi!

Tạ Phái Phái không thể tin được nhìn Bùi Thần, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

“Vấn đề thứ nhất: Nếu như phát đoạn ghi âm này trước mặt mọi người, người cảm thấy bọn họ sẽ nghĩ thế nào?” Bùi Thần lạnh lùng nhìn cô ta, tựa như ác ma bước ra từ hàn băng.

Tạ Phái Phái sợ tới mức toàn thân run rẩy nhưng vẫn làm bộ tội nghiệp: “Em... Em chỉ thích anh mà thôi, nếu anh không thích thì coi như xong, hà tất phải...”

“Vấn đề thứ hai: Nếu tôi giao đoạn ghi âm này cho bạn trai cô, cô cảm thấy anh ta sẽ nghĩ như thế nào đây?” Từ lúc cô ta bảo Tần Khai Hân tham gia hội bạn học, anh đã âm thầm điều tra tư liệu của cô ta rồi.

Cuối cùng Tạ Phái không diễn trò nữa, trong mắt cô ta tràn ngập hoảng sợ: “Anh... Rốt cuộc anh muốn em làm gì?”

Bùi Thần tao nhã cất máy ghi âm: “Cô làm gì, một chút tôi cũng không để ý, nhưng nếu cô muốn tổn thương Tiểu Hân...” Nói đến đây, anh bỗng dừng lại chốc lát, lộ ra nụ cười lạnh nhạt, “Tôi sẽ khiến cô không sống được ở cái thế giới này.”

Tạ Phái Phái run lên, toàn thân đều nổi da gà, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Vị học trưởng trước mắt này không còn là nam thần trong cảm nhận của cô ta, anh là ma quỷ, ma quỷ cái gì cũng có thể làm được!

“Đừng có xuất hiện trước mặt Tiểu Hân nữa.”

Bùi Thần chỉ nói một câu sau cùng, nói xong, anh rời đi, lưu lại Tạ Phái Phái đứng im tại chỗ với vẻ mặt hoảng sợ, thân thể không ngừng run rẩy.

Một em gái phục vụ đi tới, thấy một màn như vậy bèn quan tâm hỏi: “Tiểu thư, cô...”

“Tránh ra!” Cô ta sợ tới mức ôm lấy hai vai mình, “Đừng, đừng chạm vào tôi! Cút, mau cút cho tôi!”

Em gái phục vụ phấn nộ bước đi, trong lòng thầm mắng một câu ‘Bệnh thần kinh’.

“Sao anh đi lâu vậy?” Thấy Bùi Thần đi lâu như vậy mới về, Tần Khai Hân lo lắng hỏi, bọn họ cho rằng anh say khướt trên bồn cầu rồi.

“Anh đừng phải thứ không sạch sẽ, phải quay lại rửa tay thật sạch.” Bùi Thần nhàn nhạt giải thích.

“Anh đừng là chòm sao Xử Nữ!” Tần Khai Hân ghét bỏ nhìn anh một cái.

“Anh thích nhất chòm sao Xử Nữ mà.” Bùi Thần cười tí mắt nhìn cô.

Lại tới nữa, lại là ánh mắt mang theo tà khí kia, Tần Khai Hân không dám nhìn anh, lại bắt đầu cúi đầu béc tôm, trong lòng không khỏi nhủ thầm: Hôm nay người này bị làm sao vậy? Vì sao ánh mắt của anh lại làm cho mình tâm hoảng ý loạn?

Một bữa cơm tốn mất cả buổi chiều, trên đường trở về, sắc mặt Tạ Phái Phái rất khó coi, cô ta xách túi vội vã muốn rời khỏi phòng bao, người khác hỏi cô ta làm sao vậy, cô ta cũng không dám lớn tiếng nói, chỉ nói mình có việc phải đi trước.

Lại qua một lúc lâu sau, mọi người bắt đầu lục tục đứng dậy đi về, Tần Khai Hân thấy người rời khỏi không ít, liền vội trộm ló kéo góc áo của Bùi Thần, ý bảo hai người bọn họ cũng nên về rồi.

Bùi Thần hiểu ý, đứng dậy nói: “Các vị, chúng tôi cũng nên đi về rồi.”

“Đừng đi, uống một chén nữa thôi!” Có người ồn ào.

“Đủ rồi, mê rượu hồng việc.” Anh nói xong, hữu ý vô ý liếc nhìn Tần Khai Hân.

Nhìn em làm gì? Tần Khai Hân mờ mịt nhưng mọi người đều đã hiểu rõ, liên tục nói “Uống nhiều mới làm việc tốt”, “Về sớm một chút làm việc”, “Chú ý nghỉ ngơi, không cần quá vất vả” các loại.

Cuối cùng Tần Khai Hân đã hiểu được, nhất thời mặt đỏ tai hồng, trừng mắt nhìn Bùi Thần, hận không thể đi ngay lập tức.

Nhưng vừa xách túi lên, cô lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nhìn nhóm Trương Tuyết bên cạnh nói: “Hôm nay cảm ơn các cậu, về nhà mình sẽ thêm WeChat của các cậu, sau này muốn đặt bánh ngọt cứ việc mở miệng.”

“Được rồi!” Máy người Trương Tuyết liên tục gật đầu, lại còn cười nói, “Nhưng mà ngàn vạn lần đừng để cho chúng mình chặt chém, tiện nghi của bạn bè chúng mình sẽ không chiếm.”

Có lẽ đây mới là ‘quân tử chi giao’(*) chân chính, lúc cô gặp rủi ro, bọn họ chưa từng có hành vi bỏ đá xuống giếng, lúc cô có cuộc sống tốt đẹp, bọn họ cũng không muốn chiếm chút tiện nghi nào của cô.

(*) Quân tử chi giao: tình cảm giao hảo của người quân tử.

Đòi người chỉ cần có vài người bạn thân để mình tâm sự, lại thêm mấy người bạn bình thường biết lấy đại cục làm trọng, không cần bọn họ có thể giúp bạn quá nhiều, khách khách khí khí, thế là đủ.

Bùi Thần uống rượu, trọng trách lái xe về nhà hiển nhiên được giao cho Tần Khai Hân, chỉ có điều cô đã lái quen chiếc xe gấu mèo nhỏ của mình, xe có giá khoảng trăm vạn, thật sự không dám lái.

Nhưng càng làm cho Tần Khai Hân buồn bực hơn chính là, bởi vì khu vực này không được đỗ xe, lúc tới nơi Bùi Thần đã đỗ xe trên triền núi, hiện giờ phải lái xe xuống thật thật sự là làm khó cô rồi!

Roi vào đường cùng, cô đành phải cuống quýt xin đại thần bên cạnh giúp đỡ: “Anh giúp em nhìn bên phải một chút, có thể lái qua đó không?”

“Ừm.” Giọng nói này hơi miễn cưỡng, âm cuối ngân nga, giống như đã từng quen biết.

Tần Khai Hân cả kinh, vội quay đầu lại nhìn Bùi Thần.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người này vốn không nhìn đường mà đang nhìn chăm chăm vào cô.

Say, lại say rồi!

Tần Khai Hân nhớ tới đêm mùng ba Tết đó, anh uống quá nhiều rượu đi vào trong cửa tiệm tìm cô, bộ dạng cũng giống như bây giờ, cô không khỏi đau đầu, nhắc nhở: “Anh đừng ngăn người nữa, mau giúp em nhìn đường, nếu không chiếc xe này xảy ra va chạm em không đền nổi đâu!”

“Ừm.” Anh đáp lời, tiếp tục nhìn cô chăm chăm, ánh mắt này so với lần trước có chút bất đồng, càng trực tiếp, càng nóng bỏng, giống như một ngọn lửa, kịch liệt toát ra, càng đáng sợ chính là, tà khí vừa rồi lại tới nữa.

Lúc này Tần Khai cũng đã nhận ra có điểm không thích hợp, tâm tình vốn khản trương càng trở nên khản trương, thúc giục nói: “Anh làm gì thế? Đừng nhìn em, mau nhìn đường đi!”

Nói như vậy hiển nhiên cũng vô dụng, anh không chỉ nhìn cô chăm chăm như cũ, cơ thể cũng từ từ nhích lại gần, lấy tay vuốt ve gương mặt cô, thấp giọng mở miệng: “Tiểu Hân...”

Ngữ điệu trầm thấp, hơi thở mang theo hoocmon nam tính mãnh liệt, trong buồng xe nhỏ hẹp giống như sản sinh ra cộng hưởng, vang vọng bên tai Tần Khai Hân.

Cô bỗng nhiên hoảng hốt, nhìn vào mắt Bùi Thần, trong con ngươi trắng đen rõ ràng kia cất giấu quá nhiều thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ, đan vào nhau thành vòng xoáy, muốn hút cô vào.

Giờ này phút này, mắt của anh, môi của anh, hơi thở của anh... Khoảng cách rút ngắn lại, ngọn lửa ấy đã gần trong gang tấc, nhiệt độ càng ngày càng cao, chỉ cần hơi đụng vào, cả người cô sẽ cũng nhau bốc cháy.

Lại cứ đúng lúc này, ở phía sau không xa vang lên những tiếng ‘bíp bíp’ không kiên nhẫn.

“A!” Tần Khai Hân khôi phục tinh thần từ trong cơn hoảng loạn, tay run lên, chân run lên, đụng phải chiếc Ferrari đỗ bên cạnh.

Tại sao lại là Ferrari? (tot) ~~

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: Peiria

Chưa tới nửa năm đã đụng phải hai chiếc Ferrari, Tần Khai Hân cũng coi như là nữ lái xe kỳ tài rồi.

Càng xui xẻo hơn là, cô quan sát chiếc Ferrari bị va chạm này, càng nhìn càng quen mắt, dường như chính là chiếc xe lần trước cô đụng vào.

Không thể nào, đụng phải Ferrari hai lần, còn là cùng một chiếc xe? Chiếc xe này cũng bị nguyên rủa quá đi?

Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt, khản trương xuống xe xem xét, thật ra một chút cũng không nghiêm trọng, chỉ là trầy xước, nhưng chiếc Phaeton của Bùi Thần không rõ, chiếc Ferrari kia của đối phương càng không cần phải nói, cho dù là vài vết xước nhỏ, cũng đủ để cho cửa hàng 4S báo ra một con số kinh người.

Trong lòng cô sốt ruột, Bùi Thần ở bên cạnh an ủi: “Không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Đều tại anh!” Tần Khai Hân bắt đầu lo lắng, bất chấp tất cả mà trách móc Bùi Thần, “Bảo anh giúp em nhìn đường, anh lại làm cái kia...”

“Cái kia là gì vậy?” Bùi Thần cố ý hỏi.

Đã lúc này rồi mà anh vẫn có tâm tình đùa giỡn cô? Đàn ông say rượu quả nhiên không thể nói lý!

Tần Khai Hân thẹn quá thành giận: “Anh lại còn cười, không cho cười nữa! Anh có biết hay không, lần trước va chạm cũng là chiếc xe này, đều là bởi vì anh!”

Bởi vì cùng một người đàn ông, đụng phải cùng một chiếc xe, còn có gì trùng hợp hơn chuyện này không?

Có! Chủ nhân của chiếc xe này là Trâu Dật.

Nhìn người tới là Trâu Dật, Tần Khai Hân không khỏi buồn bực, nếu người này không kính rượu, Bùi Thần có thể uống say sao? Nếu Bùi Thần không uống say, cô có thể lái xe sao? Nếu cô không lái xe, có thể đụng vào Ferrari sao?

Nói đi nói lại, vẫn lại là do bản thân Trâu Dật tự mình tạo nghiệt!

Tần Khai Hân ở bên cạnh ra sức buồn bực, Trâu Dật lại không cần, bàn tay to vung lên nói: “Xây xát nhỏ thôi, không sao, các cậu trở về đi.”

Anh ta vừa nói xong, mấy người xung quanh nhao nhao biểu lộ: “Oa! Thỏ hào!”, “Thật có tiền! Xin hãy làm bạn với tôi đi!”...

“Tôi đã thông báo cho công ty bảo hiểm rồi.” Bùi Thần khách khí từ chối.

Tần Khai Hân khôi phục tinh thần, cũng vội nói: “Ngại quá... Trâu Dật, xe là tôi lái, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.”

“Thật sự không sao, tất cả mọi người đều là bạn học cả, lại nói, nếu tôi không tổ chức hội bạn học thì cũng sẽ không xảy ra loại sự tình này, như vậy đi, toàn bộ coi như là trách nhiệm của tôi, tổn thất của xe hai người tôi sẽ gánh vác.”

Anh ta càng như vậy, Tần Khai Hân càng không muốn chiếm lợi của người ta, cộng thêm Bùi Thần kiên trì, cuối cùng vẫn là đội người của công ty bảo hiểm nhân tới, dựa theo quy trình bình thường tiến hành xử lý.

Nhắc tới cũng xui xẻo, chờ người của công ty bảo hiểm tới kiểm tra hiện trường xong, hai người lái xe về, vừa vặn chính là giờ cao điểm, về đến nhà đã là tám giờ tối.

Tần Khai Hân đã cực kỳ quen với việc sang nhà đối diện xin cơm ăn, thừa dịp Bùi Thần ở trong phòng bếp, cô an vị ở trên ghế sofa suy nghĩ về đời người, trong đầu lại hiện ra một màn trước khi đâm xe kia.

Lúc đó Bùi Thần muốn hôn cô phải không? Nếu không phải vì cô đụng xe, có lẽ đã hôn rồi...

Không đúng! Sao cô lại cảm thấy, trong tích tắc trước khi đâm xe ấy, môi mình rất mềm, có phải đã chạm môi rồi hay không? Chạm môi, chính là đại biểu đã hôn qua, hôn qua không phải đại biểu...

Nụ hôn đầu tiên???

Tần Khai Hân che miệng lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa.

Ngần vịn lần không cần, cô mới không muốn nụ hôn đầu tiên của mình cứ kết thúc qua loa như vậy? Một chút cảm giác cũng không có, tất cả đều là ảo giác, cũng không biết là hôn thật hay giả, có muốn tìm Bùi Thần xác định một phen không?

Xác định cái gì? Chẳng lẽ hỏi anh, vừa rồi anh đã hôn em chưa? Đó là nụ hôn đầu của em, nếu anh không cẩn thận hôn rồi, nhất định phải chịu trách nhiệm với em...!

Mẹ ơi, thật rối rắm!

Vì thế, thời điểm Bùi Thần ra khỏi phòng bếp đã nhìn thấy Tần Khai Hân ngồi một mình trên ghế sofa xoắn xuýt, một hồi thì che miệng, một hồi lại dùng đầu ngón tay chà môi, một hồi lại đưa tay bóp miệng thành cái mỏ vịt... Tóm lại là vô cùng tập trung ngược đãi đôi môi, ngay cả anh đến đây cũng chưa phát hiện.

Cuối cùng, anh thật sự không nhịn được, khẽ cười một tiếng.

Tần Khai Hân bừng tỉnh, lập tức dừng động tác, về mặt xấu hổ nhìn anh: “Anh... Nhanh như vậy mà anh đã xong rồi sao?”

“Trong tủ lạnh cái gì cũng không có.” Anh xòe tay, đi đến bên người cô, ngồi xuống.

Chỗ bên cạnh hơi lún xuống, Tần Khai Hân không hiểu tại sao bắt đầu khản trương, nhớ tới nụ hôn nửa thật nửa giả trước đó, càng lúc càng cảm thấy cô nam quả nữ trong nhà, đặc biệt nguy hiểm.

“Chúng ta ra ngoài ăn đi!” Cô đề nghị.

“Ăn cái gì?” Anh nhìn cô chằm chằm không rời mắt.

“Ăn...” Bị Bùi Thần nhìn như vậy, Trong đầu Tần Khai Hân bỗng nhiên trống rỗng, “Tùy tiện, ăn cái gì cũng được, em sắp chết đói rồi.”

“Đói bụng?”

“Đói, có thể không đói sao? Bây giờ đã tám giờ rồi!”

“Anh cũng đói bụng.” Khi anh nói lời này, ngữ điệu có chút khác thường, trầm trầm thấp thấp, giống như... Giống như vừa rồi gọi một tiếng “Tiểu Hân” ở trong xe.

Tần Khai Hân cả kinh, thốt ra: “Anh nói cái gì?”

“Anh đói bụng.” Anh nói nhỏ, ánh mắt dừng ở môi cô, đôi môi kia mới bị tay cô “tàn phá”, giờ phút này đặc biệt no đủ, đỏ thắm giống như quả anh đào trang trí trên bánh ngọt, sáng bóng mê người.

Anh muốn hôn cô, muốn ấn cô xuống ghế sofa hôn môi không cần kiêng kị, muốn nhắm nháp đôi môi đỏ mọng đẹp nhất nhân gian kia...

Sao anh lại tiến gần đến rồi? Lại muốn hôn cô? Lần đó còn chưa xác định có hôn hay không, lần này lại hôn, rốt cuộc tính là nụ hôn đầu tiên hay là nụ hôn thứ hai đây?

Tần Khai Hân rối rắm, nhưng thân thể lại không hề nhúc nhích, mặc cho anh áp sát mình.

Giờ phút này, thời gian bỗng nhiên trở nên cực kỳ dài, cô từ từ nhắm hai mắt, hình như cảm thấy anh vẫn chưa hôn lên, hình như lại cảm thấy môi có chút mềm, sau đó...

Di động của Bùi Thần vang lên.

“Có chuyện gì?” Lúc vừa nhận máy, giọng nói của anh rõ ràng không vui.

Lạc Tang ở trong điện thoại ngạc nhiên: “Anh làm gì mà hung dữ thế, tôi quấy rầy đến các người? Không phải đang kiss chứ? Tốt, đúng là phong cách của anh, tốc độ tiến triển nhanh như bay...”

Bùi Thần cúp điện thoại.

“Ai gọi tôi vậy?” Lúc này vẻ mặt của Tần Khai Hân có chút mê mang, giọng nói lơ mơ, hai má ửng hồng.

“Chào hàng.”

“Hắt xì!” Lạc Tang cảm di động hắt hơi một cái, mắng, “Mẹ nó! Nhất định là đang mắng lão nương, tôi vất vả tăng ca, vậy mà anh còn đang tán gái, không có nhân tính!”

Mắng xong vẫn cảm thấy được khó chịu, cô dứt khoát cầm di động gọi qua.

Trực tiếp bị tắt, lại gọi, lại tắt, lại gọi, lại tắt, lại gọi... Vòng đi vòng lại như vậy, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Cuối cùng, Tần Khai Hân không chịu được, yếu ớt đề nghị: “Nếu không anh nhận điện thoại đi?” Trong ấn tượng, Bùi Thần hình như chưa từng mất kiên nhẫn như vậy.

“Không nhận.” Bùi Thần lạnh lùng nói.

Tần Khai Hân tiếp tục khuyên: “Anh nhận một lần đi, đã giờ này rồi mà còn chào hàng, người ta kiếm chút tiền lời cũng không dễ dàng.”

“...”

Rốt cuộc, điện thoại được kết nối, vẫn là giọng nói đó, có điều càng lạnh hơn so với lúc nãy một chút, anh hỏi: “Có chuyện gì?”

Cuối cùng cũng gọi được, Lạc Tang cười hắc hắc: “Bùi Thần, tôi có một chuyện vô cùng nghiêm túc, vô cùng gấp gáp, vô cùng quan trọng muốn hỏi anh, anh nhất định phải thành thành thật thật trả lời tôi.”

“Hỏi đi.”

“Ăn cơm chưa?” Hỏi xong, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Một người đại diện nào đó phát rồ ngửa mặt lên trời thở dài: Thật sáng khoái!!

#lê: Theo m.n tóm lại hai người này đã kiss nhau chưa he he...

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Peiria

Lạc Tang phá hoại bầu không khí như vậy, chuyện tiếp theo hiển nhiên sẽ không xảy ra, ngày hôm sau, Bùi Thần lại đi Thượng Hải.

Nửa năm đầu, Bùi Thần lên kế hoạch tổ chức hai buổi triển lãm cá nhân, lần lượt ở Hàng Châu và Thượng Hải, thời gian ấn định là tháng năm và tháng sáu, cách nhau không xa lắm, cho nên hai nơi gần như cùng chuẩn bị, nói cách khác trong khoảng thời gian này Bùi Thần phải chạy đi chạy lại giữa Hàng Châu và Thượng Hải, có đôi khi vài ngày cũng không tới là cực kỳ bình thường.

Khoảng thời gian trước, Bùi Thần không có ở đây, Tần Khai Hân bận rộn đã thành thói quen, nhưng từ sau sự kiện hội bạn học, không biết vì sao, cô vậy mà lại bắt đầu nhớ anh.

Chẳng lẽ là vì nụ hôn kia sao?

Không không không, rõ ràng chưa hôn đến!

Hoặc giả là đã hôn rồi?

Mẹ nó, rốt cuộc là đã hôn hay chưa?

Cái giá phải trả cho sự phân tâm chính là, Tần Khai Hân bóp quá nhiều kem làm hỏng chiếc bánh cupcake.

Viên Luru Luru ở bên cạnh nghiêm túc phê bình cô: “Sư phụ, sao chị lại có thể không chú tâm khi đang làm việc như vậy? Đồ ăn vô cùng thần thánh, kẻ có tâm sự, cũng không thể tùy tiện làm hỏng! Thôi, cái bánh ngọt này vẫn nên để em ăn đi!”

Em muốn ăn cứ việc nói thẳng ra! Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười, lại lấy một chiếc bánh cupcake khác, tiếp tục bóp kem.

“Sư phụ.” Viên Luru Luru ăn cupcake xong, bỗng nhiên ngẩng đầu, đáng vẻ cực kỳ thần bí, “Em nói thật, vừa rồi có phải chị nghĩ đến đàn ông hay không?”

Tần Khai Hân cả kinh, lại làm hỏng cupcake.

Viên Luru Luru cười không khép miệng: “Em đoán đúng rồi sao? Ha ha!”

Tần Khai Hân đẩy bánh ngọt cho cô, giả vờ bình tĩnh nói: “Em đừng nói bậy.”

“Không cần che giấu, em đã nhìn thấy hết rồi, buổi sáng hôm qua có phải chị đưa một người đàn ông xuống dưới lầu hay không? Đáng người rất cao rất tuấn tú...! Không ngờ sư phụ vậy mà làm công tác giữ bí mật tốt như thế, đã đưa người về nhà qua đêm còn không nói cho chúng em biết...”

Viên Luru Luru cười bỉ ổi, Tần Khai Hân lại xù lông: “Ai nói anh ấy qua đêm ở đây, em không cần đoán bừa!”

“Thật đúng là bạn trai sao?” Viên Luru Luru cười xấu xa, “Kỳ thực em cách quá xa, không rõ có phải là chị hay không.”

“...” Quá gian trá, thật muốn trừ tiền lương của cô ấy!

Nhưng Viên Luru Luru vẫn chưa cam lòng, tiếp tục hỏi: “Anh ta không qua đêm, tại sao chị lại tiễn anh ta ra khỏi cửa sớm như vậy?”

“...”

“Em biết rồi, chị xấu hổ không dám thừa nhận đúng không? Không sao, tư tưởng của em rất thoáng, hơn nữa, cô nam quã nữ sống chung một nhà cũng có thể vô cùng thuần khiết nha, ví như đắp chăn bông nói chuyện phiếm gì đó...”

“Anh ấy ở cách vách!” Tần Khai Hân không thể nhịn được nữa, nói.

Cứ như vậy, Viên Lưu Lưu thành công làm cho Tần Khai Hân nói ra toàn bộ.

Khi biết được hai người bạn họ trước kia học cùng trường, Viên Lưu Lưu kinh hô: “Bảy năm còn có thể ở chung một chỗ, đúng là duyên phận, đáng lẽ phải bắt lấy mới đúng, sao lại để cho anh ta ở cách vách? Chị nên lấy cớ để qua đó ở, ví dụ như trong nhà mất nước, mất điện, nếu không thì nói cửa bị khóa cũng được!”

Tần Khai Hân không nhịn được ngắt lời cô: “Có phải em suy nghĩ nhiều quá rồi không?”

“Sư phụ, em đây là đang giúp chị!” Viên Lưu Lưu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Chị xem, các người đều đã đợi nhiều năm như vậy, hiện tại không dễ dàng gì mới ở cùng một chỗ, cho nên phải rèn sắt khi còn nóng, gạo nấu thành cơm, cơm nấu thành cháo, cháo nấu thành...”

Người này quả thực lời nhai không yên, Tần Khai Hân bắt đầu lắc đầu, lấy di động ra, mở WeChat.

Oa, có người yêu cầu cô thêm bạn bè? Là Trâu Dật!

Trâu Dật chủ động thêm Tần Khai Hân, cô còn tưởng rằng đối phương là vì chuyện chiếc xe, lập tức chấp nhận.

Mấy phút sau, Trâu Dật gửi một tin nhắn đến.

Trâu Dật: Ngày đó tôi nếm thử bánh ngọt cậu làm, rất ngon, có hứng thú cùng nhau hợp tác không?

Bánh kem dâu tây: Hợp tác cái gì?

Trâu Dật: Buổi chiều có rảnh không? Gặp mặt nói chuyện.

Trâu Dật kinh doanh nhà hàng, rất có đầu óc buôn bán, Tần Khai Hân tất nhiên không muốn bỏ qua cơ hội kiếm tiền, lập tức đồng ý, hai người hẹn buổi chiều gặp nhau tại 'Ivory Tower'.

Buổi chiều, Trâu Dật thực sự đến cửa tiệm của Tần Khai Hân.

Ferrari mang đi sửa, anh ta lái Maybach đen tuyền, cực kỳ phong cách, vừa vào cửa đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Lúc Tần Khai Hân pha cà phê, Tiểu Lưu lời kéo cô hưng phấn hỏi: “Bà chủ, người đó là ai? Tìm cô làm gì? Không phải tới thân cận chứ?”

“Cô suy nghĩ nhiều rồi!” Tần Khai Hân quăng một cái liếc mắt cho cô ấy, bưng cà phê ra.

Tuy rằng Trâu Dật hành động rất nhanh, nhưng lần này tới cũng không phải là cái thùng rỗng, anh ta còn mang theo một chồng tư liệu thật dày, trong có phân giới thiệu và ảnh chụp nhà hàng anh ta mở, còn phương án hợp tác, hai ngày ngắn ngủi có thể chuẩn bị kỹ lưỡng như vậy, thật sự làm cho người ta bội phục không thôi.

Tần Khai Hân mở tài liệu bắt đầu đọc thông tin, Trâu Dật ở bên cạnh dốc lòng giải thích.

Trong khoảng thời gian này, anh ta đang từng bước mở rộng khu nhà hàng cao cấp, ngoại trừ ‘Rừng sâu’ lúc trước, năm nay, anh cũng tính toán mở một nhà hàng Tây dùng để tổ chức tiệc cưới và party ngoài trời gần khu vực Công viên Quốc gia đầm lầy Xixi (*), mà về phương diện đồ ngọt này anh ta hi vọng có thể cùng Tần Khai Hân hợp tác.

(*) Công viên Quốc gia đầm lầy Xixi (Xixi National Wetland Park): tọa lạc ở phía Tây thành phố Hàng Châu tỉnh Chiết Giang, đây là một trong những nơi hiếm hoi ở Hàng Châu chưa được đô thị hóa. Công viên quốc gia đầm lầy Xixi là nơi rộng lớn, được bao bọc bởi nước, truyền được đăng chính thức tại Diễn đàn Lê Quý Đôn bởi vì muốn lưu giữ tính xa xưa nên những công trình ở đây đều đậm chất truyền thống Trung Quốc.

Điều kiện viết trong phương án cực kỳ hấp dẫn, đương nhiên còn có thù lao khiến người ta động tâm, nhưng Tần Khai Hân không thể đưa ra quyết định ngay lập tức, nói thẳng ra là cô phải đợi Tiết Mạn về thương lượng mới được.

Trâu Dật không miễn cưỡng cô, chỉ bảo cô suy xét thật kỹ rồi trả lời, hoàn toàn không có điệu bộ của ông chủ lớn.

Thái độ đó làm cho Tần Khai Hân dần dần buông lỏng đề phòng, hai người trò chuyện trò chuyện lại nhớ đến cuộc sống trung học, ân oán trước đây vào giờ phút này đã thành mây khói, không khí thoải mái hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, bất tri bất giác hai người đã hàn huyên hết buổi chiều.

Mãi đến khi... Bù thần đi vào trong tiệm.

Tiểu Lưu ở trong quầy bar hạnh phúc đến nỗi dường như muốn ngắt đi, hôm nay là ngày gì, trong một buổi chiều đã có hai soái ca vào trong tiệm, đặc biệt là người vừa mới bước vào này, cực kỳ đẹp trai, quả thực giống hệt minh tinh.

Cô vội vàng vuốt lại mái tóc, đang định tiến lên chào hỏi, đã thấy vị sắc mặt soái ca này trầm xuống, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh lẽo làm cho người ta không dám đến gần, Tiểu Lưu sợ tới mức liên tục lùi về sau hai bước, không ngờ lại giẫm lên chân Andy.

Andy thậm chí còn chưa kêu một tiếng, đứng đó cau mày lẩm bẩm: “Tại sao bỗng nhiên lạnh như vậy, giống như có điềm xấu...”

Cùng lúc đó, Tần Khai Hân cũng cảm thấy sau lưng lạnh toát, bỗng nhiên sinh một loại dự cảm xấu. Ngay sau đó, bên cạnh liền có thêm một bóng dáng cao lớn.

Cô vừa ngẩng đầu đã giật mình: “Sao anh lại tới đây?”

“Tôi đón em.” Bùi Thần ngồi xuống, cực kỳ tự nhiên khoác vai cô, rồi hôn lên má cô một cái, hoàn toàn coi như không thấy Trâu Dật ngồi đối diện.

Bên kia, Tiểu Lưu kích động vỗ Andy: “Áy da, mau nhìn mau nhìn! Vị soái ca kia và bà chủ của chúng ta... Mẹ nó, tôi có nhìn lầm hay không đây? Lại còn hôn nữa!” Peiria diễn đàn lê quý đôn

Andy bị cô ấy vỗ suýt nữa học máu: “Cô nhẹ một chút, xương cốt tôi yếu.” Tuy miệng nói như vậy nhưng tay lại không nhịn được cầm di động, chụp tách tách.

“Tin nóng, tin nóng!” Tay cầm di động của Tiểu Lưu cũng đều đang run.

Nếu Tần Khai Hân biết hai người bọn họ đang chụp mình, đoán chừng có thể tức đến học máu, nhưng mà giờ phút này, cô căn bản không rảnh quay đầu, chỉ cảm thấy gò má bị Bùi Thần hôn quá nóng, giống như là bị thiêu cháy.

Chuyện này cũng quá tự nhiên đi?

Mặc dù kiểu hôn xã giao này vô cùng bình thường ở nước ngoài, nhưng mà anh trai, đây là Trung Quốc! Hơn nữa Trâu Dật còn đang ngồi ở đối diện đó, hành động như vậy trước công chúng, thích hợp sao?

Cô đỏ mặt, cố giả vờ trấn định: “Sao anh đã về rồi? Không phải nói là ngày mai sao?”

“Nhớ em nên về.” Nói xong, anh đưa mắt nhìn Trâu Dật, thân nhiên nói, “Thuận tiện đến tính toán tổn hại của chiếc xe.”

Trâu Dật uống một ngụm cafe, khách khí nói: “Không vội, từ từ cũng được.”

“Loại tình huống này, sớm giải quyết thỏa đáng thì càng sớm yên tâm.”

Trâu Dật nâng gọng kính: “Tôi và Khai Hân là bạn học cũ, bạn học không cần để ý những thứ này.”

Bùi Thần nhú mày: “Là bạn học thì càng không thể không để ý, ngay cả anh em ruột thịt cũng cần phải tính toán rõ ràng.”

Kỳ quái? Tần Khai Hân yên lặng nghe hai người bọn họ đối thoại, rõ ràng thái độ của hai hai đều khách khách khí khí, nhưng tại sao cô lại có cảm giác giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng đây?

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

Bùi Thần ghen???

#lê: Vì sự nghiệp đào hồ mới, cô lên nào :v

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: Peiria

Con người chính là như vậy, một khi ý thức được chuyện gì, tất cả những gì nhìn thấy, nghe thấy đều sẽ không tự chủ được mà liên tưởng đến chuyện kia. Giống như Tần Khai Hân cảm thấy mỗi một câu nói, mỗi một động tác của Bùi Thần hôm nay càng nhìn càng giống đang ghen.

Nhưng Bùi Thần làm sao có thể ghen? Trong ấn tượng, anh vẫn luôn là người đàn ông bình tĩnh, không quan tâm thiệt hơn, cái từ ‘ghen’ này và anh một chút cũng không có quan hệ.

Hơn nữa, cô chỉ thoải mái hẹn Trâu Dật nói chuyện hợp tác mà thôi, ăn giấm chua có gì ngon đâu?

Cô vừa nghĩ vậy, Trâu Dật đã đứng lên: “Thời gian không còn sớm, tôi cũng phải trở về.”

Tần Khai Hân vội vàng đứng lên, khách khí nói: “Có muốn cùng nhau ăn một bữa cơm không, tôi mời khách.”

“Hôm nay tôi còn có chút việc, hôm khác đi.” Trâu Dật nhẹ nhàng từ chối, cố ý liếc nhìn Bùi Thần, rồi lại quay đầu cười với Tần Khai Hân, “Dù sao sau này cũng có cơ hội, về chuyện hợp tác, cậu từ từ suy nghĩ, có chỗ nào không rõ, tùy thời gọi điện thoại cho tôi.”

“Ok, không thành vấn đề.”

Tần Khai Hân tiễn Trâu Dật tới cửa, cười tạm biệt anh ta, vừa quay đầu lại liền đối diện với đôi mắt bình tĩnh của Bùi Thần, giống như đang chờ cô giải thích.

“Cái kia...” Cô vừa định mở miệng, Tiểu Lư và Andy đã sớm xông lên như hổ rình mồi.

“Bà chủ!” Tiểu Lư ôm lấy cánh tay cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bùi Thần, nói, “Cô không muốn giới thiệu vị soái ca này cho chúng tôi sao?”

Andy mang vẻ mặt ai oán nhìn cô, giống như đang nói: Tôi đã nói cô có hoa đào, vậy mà cô vẫn phạt tôi quét nhà vệ sinh.

Tần Khai Hân đỡ trán, đành phải thành thành thật thật thảng thốt: “Anh ấy là... bạn trai tôi, Bùi Thần.”

“Chào mọi người.” Bùi Thần khẽ cười, chào hỏi hai người.

“Hi, xin chào...” Tiểu Lư suýt chút nữa bị trai đẹp làm cho ngất đi, cô khôi phục tinh thần, nghiêm túc nhìn về phía Tần Khai Hân, chất vấn, “Bà chủ, cô kết giao bạn trai từ khi nào, tại sao lại gạt chúng tôi?”

Tần Khai Hân: “... Chưa được bao lâu.”

Andy: “Thần là bà chủ, vậy mà không báo cáo tình hình công tác và đời sống sinh hoạt cho nhân viên của mình đầu tiên, hơi quá đáng!”

Tần Khai Hân không nói gì: Cô đảo ngược câu hỏi?

“Chúng tôi muốn kháng nghị, chúng tôi muốn bồi thường!” Tiểu Lư kháng nghị xong, lập tức nện nộ nhìn về phía Bùi Thần, “Ông chủ, mời chúng tôi ăn cơm đi?”

Bùi Thần: “Được.”

Andy: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, chi bằng hôm nay đi?”

Bùi Thần: “Không thành vấn đề.”

Tiểu Lư, Andy vung tay hô lớn: “Ông chủ vạn tuế!”

Tần Khai Hân ở bên cạnh sắp sụp đổ: Hai người, ai có thể giải thích cho tôi một chút, ông chủ là cái gì quý đây???

Cứ như vậy, Tiểu Lư và Andy ồn ào xong, Bùi Thần mời khách, mọi người cùng nhau đi ô tô tới Lâu Ngoại Lâu(*) ăn cơm, trên đường Bùi Thần còn thuận đường đón Viên Lư Lư, ba người hưng phấn ngồi ở ghế sau.

(*) Lâu Ngoại Lâu, địa chỉ số 30 đường Cô Sơn, Hàng Châu, là một trong những nhà hàng truyền thống đặc biệt d/d'l;qđ nhất Hàng Châu. Nhà hàng tiếp giáp với Hồ Tây và Công viên Trung Sơn, được Bộ Thương mại trong nước đánh giá là ‘Nhà hàng lâu đời của Trung Hoa’.

Viên Lư Lư mập mạp, Tiểu Lư cũng không gầy, hai người ép Andy suýt nữa hộc máu, mặc dù như vậy, ba chân chó vẫn không chậm trễ vỗ mông ngựa Bùi Thần.

Trái một tiếng “Ông chủ”, phải một tiếng “Sur trưởng”, gọi cực kỳ thuận miệng!

Quả thực Tần Khai Hân sắp bị làm cho phát điên rồi, Bùi Thần rất bình tĩnh đáp lời, không để ý xưng hô đó chút nào, thậm chí còn có chút hưởng thụ.

Học trưởng, anh đây là bị bệnh sao?

Bữa cơm này vô cùng náo nhiệt, ba người tổ chân chó lôi kéo Bùi Thần hỏi Đông hỏi Tây, quả thực muốn đào cả ngày sinh tháng đẻ của anh ra.

Đổi lại là bình thường, Tần Khai Hân đã sớm giúp anh ngăn cản, nhưng mà hôm nay...

Ai bảo anh không thông báo đã chạy tới cửa tiệm?

Ai bảo anh không thương lượng với cô đã đồng ý mời bọn họ ăn cơm?

Quan trọng nhất chính là: Ai bảo anh chấp nhận cái từ ‘Ông chủ’ đó?

Tóm lại, cô mặc kệ mọi người, cô tự mình ăn com!

Tần Khai Hân yên lặng ăn món tôm nõn xào trà Long Tỉnh trước mắt.

Tôm nõn Tây Hồ tươi sống, kết hợp với trà Long Tỉnh tinh khiết nấu chín, thịt tôm trắng, tươi, lá trà xanh biếc, mùi thơm ngát, màu sắc đẹp mắt, ngon miệng, dư vị vô tận.

Rất hợp khẩu vị của Tần Khai Hân, cô chuyên chú ăn com, hoàn toàn mặc kệ ba người tổ chức đặt câu hỏi cho Bùi Thần, vì vậy cho nên chờ đến khi cô khôi phục tinh thần, phát hiện đề tài đã phát triển sang hướng không thể không chế nữa rồi.

Viên Luru Luru ăn xong một miếng thịt om, lau cái miệng dính đầy mỡ, cười xấu xa hỏi: “Sur trưởng, sáng hôm đó tôi nhìn thấy sur phụ đưa anh xuống lầu, có phải buổi tối anh ở chung với sur phụ tôi hay không?”

“Đã... đã ở chung rồi hả?” Tiểu Luru kinh hô, “Vậy chẳng phải là chúng ta rất nhanh có thể uống rượu mừng rồi? Chọn ngày chưa, khi nào?”

Andy càng khoa trương, mắt tròn to hỏi: “Gần đây tính tình bà chủ không tốt, chẳng lẽ có rồi sao?”

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Tần Khai Hân nghẹn miếng tôm ở cổ họng, ho đến suýt phun ra.

Bùi Thần rót ly nước cho cô, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, giúp cô nhuận khí.

“Quả nhiên, có cả phản ứng rồi!” Andy cảm khái.

“Phản ứng... Khụ khụ... Cái đầu... Khụ khụ khụ... Cô... Khụ khụ khụ...” Cô ho đến mức nước mắt chảy ròng.

“Được rồi, đừng kích động, ăn từ từ thôi.” Bùi Thần ở bên cạnh an ủi cô, hoàn toàn chính là đáng vẽ của người chồng đau lòng vợ.

Ba người ngồi ở đối diện cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, cuối cùng đều ngậm cười như điên.

“Khụ khụ khụ...” Tần Khai Hân rơi lệ.

Một bữa com năm người ăn, ít nhất cũng tốn hết một ngàn, thời điểm tính tiền Bùi Thần chưa hề nháy mắt một lần, com nước xong lại lái xe lần lượt đưa bọn họ về nhà.

Phong độ này, khí phách này, trong nháy mắt đã thu phục toàn bộ trợ thủ của Tần Khai Hân, về nhà được một lát bọn họ liền điên cuồng gửi tin nhắn nhóm trên Wechat.

Tiểu Luru: Sau khi xem xét, ông chủ tuyệt đối là người đàn ông trước sau như một, đáng để phó thác chung thân, bà chủ, cô phải biết quý trọng đó, chúng tôi muốn uống rượu mừng của hai người...!

Viên Luru Luru: Sur phụ, có em ở đây, sau này chị cứ an tâm yêu đương đi! Phải làm anh ta mềm nhũn từ đầu đến chân!

Andy: Nhớ làm tốt biện pháp an toàn, không cần đùa chết người nha.

Tiểu Luru: Cô bị ngốc à, đùa chết người thì uống rượu mừng mới ngon!

Viên Luru Luru: Phải làm anh ta mềm nhũn từ đầu tới chân!

Một đám cầm thú!

Tần Khai Hân ở trong xe, nhìn nội dung cuộc trò chuyện trên màn hình di động dở khóc dở cười, rốt cuộc phát huy uy lực của bà chủ, gửi đi một tin nhắn.

Bánh kem dâu tây: Các cô nói thêm một từ nữa, tiền com hôm nay sẽ trừ vào tiền lương.

Cuối cùng, thế giới đã yên tĩnh rồi.

Tần Khai Hân hài lòng cắt di động, quay đầu nhìn Bùi Thần.

Giờ phút này, anh đang hết sức chuyên chú lái xe, lướt nhanh qua bóng đêm ngoài cửa sổ, đèn đường chiếu vào mặt anh tạo thành cảnh tượng độc đáo, theo tốc độ lái xe tiến lên phía trước, góc độ không ngừng biến hóa, quả thực giống một pho tượng được tác ra bởi bậc thầy điêu khắc, tinh xảo, hoàn mỹ, khiến người ta mê muội.

Bây giờ có thể tìm đàn ông tốt như vậy ở đâu? Chỉ riêng khuôn mặt này cũng có thể nhìn cả đời, càng không cần nói đến lồng ngực tinh trắng, bụng dưới săn chắc, hai chân thon dài... Cực phẩm nha!

Mẹ nó, cô đang nghĩ cái gì vậy?

Đều do đám người xấu xa kia, thảo luận đề tài ô nhiễm như thế trong nhóm, hại trong đầu cô hiện lên những thứ không thuần khiết, muốn dừng cũng không dừng được.

Dừng lại, không được nghĩ, dừng lại!

Cô suy nghĩ nhập thần, hoàn toàn không phát hiện giờ phút này Bùi Thần đang lái xe trên một con đường khác, phương hướng trái ngược đường về nhà cô, anh cứ đi về phía trước, đi về phía trước, lại đi về phía trước...

Rốt cuộc, Tần Khai Hân phát hiện đi nhầm đường, vội nói: “Sao lại đi đường này?”

Bùi thần không đáp, tiếp tục lái xe.

“Học trưởng” Tần Khai Hân cho rằng anh không nghe thấy, nhắc nhở, “Anh đi nhầm đường rồi.”

“Không nhầm” Cuối cùng anh mở miệng, thần nhiên nói, “Đi đến nhà anh.”

???

Tần Khai Hân cả kinh, nhà anh? Nhà anh không phải ở cạnh nhà cô sao? Con đường này thật sự đi nhầm rồi, phải quay lại, quay lại!

“Không phải, cái đó...” Cô nói được một nửa liền dừng lại, bởi vì đã đến nơi, mà cô cuối cùng cũng ý thức được Bùi Thần lái xe đi đâu.

Vườn hoa Thánh Khải La, ngôi nhà chân chính của anh.

Lúc này, đồng hồ trên bảng điều khiển trung tâm của chiếc xe đã chỉ mười giờ tối, da đầu Tần Khai Hân bỗng run lên, anh anh anh đây là muốn làm gì?

Bảy năm qua, ấn tượng duy nhất của cô với tiểu khu nhà Bùi Thần vẫn dừng lại ở hai con chó béc-giê lưng đen to lớn.

Quả nhiên, Bùi Thần lái xe vào, qua cửa sổ phòng an ninh liền nhìn thấy hai con chó. Peiria - diễn đàn lê quý đôn

Tần Khai Hân hoảng sợ, thốt ra: “Hai con chó này vẫn còn sao?”

“Em từng nhìn thấy chúng nó?” Bùi Thần hỏi.

Trầm mặc một hồi, Tần Khai Hân quả thực muốn bóp chết chính mình, đành phải nói: “Cái đó... Trước kia anh có nói với em...”

“Anh có sao?” Bùi Thần nhíu mày.

Tần Khai Hân gật đầu thật mạnh: “Có có có, tuyệt đối có!”

Anh không nói chuyện, hơi cong môi lên một chút.

“Vì sao lại muốn tới nhà anh?” Tần Khai Hân chuyển đề tài.

“Không có nguyên nhân gì cả, chỉ là bỗng nhiên rất muốn mang em tới đây.” Anh dừng xe, tắt máy, nghiêng người cời dây an toàn, dẫn cô xuống xe.

Bỗng nhiên nghĩ tới đã đến nơi, anh trai, anh có thể bớt tùy hứng một chút có được hay không?

Tần Khai Hân không có biện pháp, đành phải xuống xe, đi theo anh vào trong.

Mỗi hộ gia đình trong tiểu khu này được thiết kế một cổng một sân riêng, căn nhà hai tầng không tính là rất lớn, nhưng ở Hàng Châu giá nhà tại nơi này hàng năm đều tăng vọt, vô cùng hào khí.

Trước đây Tần Khai Hân từng lén lút đến tìm Bùi Thần, cũng chỉ là nhìn qua bên ngoài vài lần, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình và chủ nhà cùng nhau tiến vào, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Con chó nhà cách vách nuôi, nhận thấy có người tới, sủa ‘gâu gâu’ hai tiếng.

Tâm tình vốn khẩn trương của Tần Khai Hân càng lúc càng không bình tĩnh, kéo Bùi Thần đang mở cửa nói: “Đã trễ thế này rồi, thực ra ban ngày cũng có thể tới đây.”

“Là rất trễ.” Bùi Thần gật gật đầu.

“Vậy không bằng, chúng ta...” Cô muốn nói, đi về trước đi.

Nhưng Bùi Thần đã ngắt lời cô: “Đêm nay ở lại nơi này đi.”

Ở nơi này???

Anh nói cái gì???

Chuyện này, Tần Khai Hân thật sự không thể bình tĩnh, có điều Bùi Thần đã mở cửa.

Cô đứng ở cửa không muốn động, vẻ mặt khó xử nói: “Không cần, rất bất tiện nha?”

“Không cần khăn trang, trong nhà không có ai.”

Chính là vì trong nhà không có ai, cô mới khăn trang! Tần Khai Hân vẫn không chịu động.

Bùi Thần đứng ở trong nhà ngoảnh mặt ngoắc ngoắc ngón tay, dùng giọng điệu trầm thấp, mang theo hấp dẫn nói: “Vào đây.”

Bóng đêm yên lặng an tường, nhưng nội tâm của Tần Khai Hân lại cuộn trào mãnh liệt, muốn vào lại không dám vào, trong đầu bỗng nhiên hiện ra những hình ảnh không thuần khiết mà cô vừa tưởng tượng ở trong xe.

“Thật sự không cần, em vẫn nên đi về rồi...” Cô lui về sau, không cần thận trọng phải chịu hoa đặt ở cửa.

Giữa ban đêm yên lặng bỗng phát ra tiếng động thanh thúy, kinh động đến con chó cách vách, lần này nó sủa càng hăng, khiến mấy con chó xung quanh cũng sủa theo.

Bước chân vốn đang lui về sau của Tần Khai Hân ngừng lại, sắc mặt nhìn không tốt lắm.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần đứng trong nhà, đôi tròng mắt trắng đen rõ ràng nhìn cô chăm chú, “Bên ngoài trời lạnh, có chuyện gì vào nhà rồi nói.”

Chó dữ cách vách: “Gâu gâu gâu!”

Mặc kệ đi, cô cắn răng một cái, chạy vào trong nhà Bùi Thần.

Nói thế nào chẳng nữa, học trường vẫn dễ đối phó hơn đám chó một chút, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Peiria

Nhà Bùi Thần được dọn dẹp rất sạch sẽ, sạch sẽ tới mức một chút hơi người cũng không có, vừa bước vào đã thấy lạnh buốt, thấm qua da thịt, hiển nhiên là quanh năm không có người chăm chút.

Tần Khai Hân theo sau Bùi Thần, trong lòng không khỏi nói thầm, rõ ràng anh có nhà lớn như vậy, vì sao còn muốn chạy đến thuê nhà cách vách nhà cô?

Sau đó, cô hoàn toàn tỉnh ngộ, cái này còn phải hỏi sao? Bùi Thần chính là muốn theo đuổi cô mới cố ý làm thế.

Hừ, người đàn ông gian trá này!

“Em ngồi đây một lát, anh đi đun nước.” Bùi Thần nói xong, vào phòng bếp.

Tiếng nước ào ào làm cho ngôi nhà không còn yên tĩnh đến rợn người, Tần Khai Hân rành rồi không có việc làm, đánh giá khắp nơi, ánh mắt rất nhanh dừng lại ở bức ảnh treo trên tường đầu cầu thang, tò mò đi tới.

Những thứ này đều là ảnh chụp một nhà ba người Bùi Thần, phần lớn ảnh chụp đã lâu rồi, bộ dạng cha Bùi lúc còn trẻ và Bùi Thần rất giống nhau, nhưng thoải mái hơn Bùi Thần, trong ảnh, ông luôn giữ nét mặt tươi cười đứng làm bạn bên cạnh vợ.

Khỏi phải nói, mẹ Bùi Thần cũng là một mỹ nhân, hai vợ chồng như vậy sinh ra con trai từ nhỏ đã được gen đại thần chiều chuộng.

Trước đây bộ dạng của Bùi Thần vô cùng đáng yêu, làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, đôi mắt có thần, thanh tú giống như bé gái, quả thực đáng yêu chết người!

Tần Khai Hân không khỏi nghĩ đến chính mình, lúc cô vừa sinh ra đã là cục thịt tròn vo, người nung núc thịt khiến con mắt đều bị chèn ép mỗi khi bấu

môi, trên má còn mang theo hai ‘cao nguyên hồng’(*), thật xấu xí.

(*) cao nguyên hồng: là một loại bệnh về da liễu, gò má mẩn đỏ. Người bị bệnh này là do chịu ảnh hưởng của môi trường địa lý lâu dài, không phải do bẩm sinh.

Buồn bức nhất chính là, chỉ cần trong nhà có khách tới chơi, mẹ cô đều lấy ảnh chụp trước đây của cô ra cho mọi người xem.

Vốn là một cục thịt tròn, lại mặc thêm mấy tầng áo bông chụp ảnh, tứ chi chẳng thể khép lại, giữa lòng mày còn có một nốt ruồi son, mỗi lần đều làm cho khách cười nghiêng ngả.

Ngắm lại lịch sử đen tối của chính mình trước đây, rồi nhìn người nhà Bùi Thần sở hữu gương mặt có thể lên chương trình giải trí, Tần Khai Hân không khỏi thở dài: Haizz, tại sao ông trời bất công như vậy?

“Than thở cái gì vậy?” Phía sau bỗng truyền đến giọng nói của Bùi Thần.

Tần Khai Hân hoảng sợ, vội vàng xoay người, dựa lưng vào bức tường trên cầu thang: “Không... Không có gì...”

“Em đang khẩn trương cái gì?” Đột nhiên Bùi Thần vươn tay, chống tay vào tường bên cạnh vành tai cô, nhìn cô hỏi.

A a a a, ánh mắt này, lại tới nữa!

Trước khi diễn ra hội bạn học, anh thường dùng ánh mắt tà khí này nhìn cô nhiều lần, trong lòng cô giống như nai con chạy loạn, không biết làm sao.

Lúc ấy cô chỉ cho là anh uống say, say rượu luống cuống mà thôi, cũng không quá để ý, nhưng mà hiện tại, rõ ràng một giọt rượu anh cũng chưa dính, tại sao vẫn nhìn cô như vậy?

“A? Em... Em có không khẩn trương...” Cô không dám đối diện với anh, cổ co rụt lại, chạy đi, ngồi xuống ghế sofa.

Tần Khai Hân có một thói quen, thích nán lại trong góc, khi đi ngủ thì nằm ở mép giường, cả đêm đều không xoay người, khi ngồi ở sofa cũng chỉ ngồi ở mép, kê sát tay vịn, điều này làm cho cô cảm thấy rất an toàn.

Có điều hôm nay, thói quen này lại làm cho cô một chút cũng không an toàn, bởi vì Bùi Thần bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô, lập tức kẹp cô giữa anh và tay vịn, muốn động cũng không động được.

Tiếng nước trong phòng bếp đã ngừng, chỉ còn lại âm hưởng mông mang của ấm đun nước, trong phòng càng lúc càng có vẻ an tĩnh.

“Đúng rồi, hôm nay em gặp Trâu Dật, anh ta đưa phương án hợp tác cho em, anh muốn xem không?” Tần Khai Hân vốn định tìm chút đề tài, để cho không khí đỡ xấu hổ, nhưng cô lại cứ nhắc đến Trâu Dật.

Nét mặt Bùi Thần khẽ đổi: “Lấy ra anh xem một chút.”

“Đây!” Cô lấy tài liệu từ trong túi ra, đưa cho Bùi Thần, cõi lòng đầy mong chờ nhìn anh, hi vọng anh có thể cho mình chút ý kiến.

Nào biết, sau khi Bùi Thần lật vài tờ giấy, liền hỏi: “Em thấy thế nào?”

“Em?” Tần Khai Hân nghĩ nghĩ, nói sự thật, “Em cảm thấy phương án này rất trọn vẹn, điều kiện cũng cực kỳ mê người, có thể thử xem.”

“Quá ngây thơ.” Bùi Thần nói thẳng.

Tần Khai Hân sửng sốt, cô làm bánh ngọt, tiếp xúc với đủ loại khách hàng, cũng đưa ra nhiều quan điểm riêng của mình, nhưng có rất ít người một câu phủ quyết quan điểm của cô, dưới tình huống bình thường, giữa người với người trao đổi luôn luôn khá uyển chuyển, tuy nhiên Bùi Thần lại khác, câu nói đầu tiên không chút lưu tình bác bỏ toàn bộ ý nghĩ của cô.

Cô hơi khó chịu, hỏi: “Vì sao?”

“Phương án này quả thực rất đầy đủ, mục tiêu rõ ràng, kế hoạch cụ thể, điều kiện cũng cực kỳ mê người, nhưng nó che dấu một chuyện vô cùng quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Anh ta cũng không cân nhắc tới em trong đó, tất cả lợi ích đều hướng về nhà hàng, cho dù đối người hợp tác, cũng có thể sử dụng phương án này.”

Tần Khai Hân có chút hồ đồ: “Em không hiểu ý anh lắm.”

“Mong muốn của em khi làm bánh ngọt là gì?” Bùi Thần bỗng thay đổi đề tài.

Vấn đề này quá đột ngột, nhưng Tần Khai Hân cũng không có chần chừ: “Em hy vọng có thể sáng lập thương hiệu của riêng mình, làm ra bánh ngọt độc nhất vô nhị trên thế giới.”

“Vậy anh hỏi em, chiếu theo phương án, em có thể đạt được mong muốn của mình không?”

Cô nhất thời không trả lời được.

Anh khép tài liệu trong tay lại, đưa cho cô: “Em nhìn kỹ lại xem.”

Tần Khai Hân nhận lấy, bắt đầu đọc cẩn thận, quả thực này phương án này đề cập đến lợi ích đều quay xung quanh nhà hàng, ngay cả sau này Trâu Dật mở nhà hàng làm ăn phát đạt thì cũng là danh tiếng của nhà hàng, mà không có phần của Tần Khai Hân.

Nói trắng ra, phương án này căn bản không phải phương án hợp tác, mà là phương án thuê mướn, có lẽ hiện tại anh ta đưa cho Tần Khai Hân điều kiện cực kỳ mê người, nhưng cuối cùng người được lợi vẫn là Trâu Dật.

Tần Khai Hân cắn môi, câu “Quá ngây thơ” của Bùi Thần một chút cũng không nói sai, cô thực sự suy nghĩ quá ngây thơ rồi, nếu không phải Bùi Thần nhắc nhở, cô vô cùng có khả năng khờ dại tiếp nhận hiệp nghị hợp tác này, cuối cùng lại là thay người khác làm giá y (áo cưới).

Nhưng cô có chút không cam lòng, dù sao một nhà bếp chuyên nghiệp hóa, vẫn luôn là ước mơ tha thiết của cô: “Có lẽ có thể sửa chữa một phen.”

“Hơn nữa, phương án này còn có một vấn đề trí mạng.”

Vẫn còn? Tần Khai Hân sững sờ nhìn Bùi Thần, hỏi: “Còn có cái gì?”

“Còn có...” Anh bỗng nhiên áp sát cô, một tay vuốt ve gương mặt cô, hai tròng mắt chăm chú nhìn cô, dùng ngữ điệu cực kỳ nghiêm túc nói, “Tiểu Hân, anh ghen.”

Bịch.

Tay Tần Khai Hân run lên, tài liệu rơi xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong phòng bếp nước cũng sôi, lên tục phát ra âm thanh nhắc nhở.

Tần Khai Hân khôi phục tinh thần: “Cái kia... Nước nước nước... Sôi...” Cô mở miệng, giọng nói cà lăm, quay đầu nhìn phòng bếp, muốn đứng lên.

Ngay sau đó, tay Bùi Thần bung má cô bỗng dùng lực, khiến mặt cô quay đầu về.

Tần Khai Hân trợn mắt, kinh ngạc nhìn Bùi Thần, còn muốn nói gì đó, người đàn ông trước mặt rất nhanh đã lại gần, hôn lên môi cô.

Rốt cuộc cũng là một nụ hôn chân chân thực thực, môi chạm môi, không có một khe hở, ánh mắt Tần Khai Hân vẫn trừng lớn, khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ ánh mắt anh và cả hàng mi dài hơi hơi rung động.

Bên tai là tiếng ẩm nước reo không ngừng, trong đầu lại càng loạn, hoàn toàn không biết đang nghĩ cái gì, cuối cùng cô vậy mà lại không tự chủ được, trong lòng bắt đầu thầm đếm lông mi Bùi Thần.

Một sợi, hai sợi, ba sợi...

Tần Khai Hân rơi lệ: Mẹ nó, dựa vào cái gì mà thời điểm đang hôn cô lại đếm lông mi đây?

Thời gian trôi qua thật lâu, hoặc chỉ là trong khoảnh khắc, di động của Tần Khai Hân không hề báo trước vang lên, làm gián đoạn nụ hôn này.

Cô luống cuống tay chân nhận điện thoại, lắp bắp “Alo” một tiếng.

Trong nháy mắt di động truyền đến tiếng Tiết Mạn gầm gừ: “Tần Khai Hân, cuộc trò chuyện nhóm sao lại thế này? Cậu cố ý thừa dịp mình không có ở đó đã làm cái gì? Cậu hãy thành thật khai báo cho mình, một chữ cũng không được bỏ sót, nếu không bắn!”

Tần Khai Hân: Nữ hiệp tha mạng!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Peiria

“Chuyện cậu yêu đương, mình vậy mà phải thông qua người khác mới biết, thật sự làm cho người ta thương tâm, chúng ta còn là bạn bè sao?” Tiết Mạn mắng Tần Khai Hân xối xả, vô cùng trực tiếp biểu đạt bất mãn của mình.

Tần Khai Hân cũng biết cô xử lý không tốt, vội vàng nói rõ với cô ấy, vừa là giải thích, vừa là tự thuật, tán gẫu thật lâu, mới không dễ dàng làm dịu đi bất mãn của Tiết Mạn.

“Sự tình chính là như vậy, cậu đừng giận mình có được hay không?” Cô làm nũng.

“Mình không có giận, chỉ là trái tim bị tổn thương, rốt cuộc cũng được ở chung một chỗ với học trưởng, chuyện đáng cao hứng như vậy, sao cậu có thể không nói cho mình biết chứ?”

Tần Khai Hân vội vàng nhận sai: “Mình sai rồi, mình đảm bảo, lần tới nếu lại yêu đương, nhất định sẽ nói với cậu trước tiên!”

Cạch - -

Bùi Thần đặt cái ly xuống bàn, nước trà đều đã sóng ra ngoài, về mặt bắt đắc dĩ.

Tần Khai Hân lễ lười, mông dịch sang bên cạnh, tiếp tục nói chuyện cùng Tiết Mạn.

“Đúng rồi, núi băng thế nào, chừng nào thì cậu về?”

“Cũng sắp, đúng rồi, mình nói cậu biết, hôm nay núi băng đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn...” Tiết Mạn bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Hai cô gái rất lâu không gặp mặt, dù ở trong điện thoại cũng giống như không nói hết chuyện, gạt tất cả đàn ông sang một bên.

Bùi thần uống xong một ly trà, cảm thấy buồn ngủ, quay đầu nhìn Tần Khai Hân liu liu gọi điện thoại, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Kỳ thực anh vốn không tính toán trở về hôm nay, phòng triển lãm bên Thượng Hải xảy ra chút vấn đề, lúc đầu đã bàn bạc sử dụng hai tầng cho triển lãm, sau đó bỗng nhiên nhận được thông báo chỉ có thể dùng một tầng, như vậy, tất cả tác phẩm trưng bày đều phải chọn lọc một lần nữa.

Vì chuyện này, anh cùng tổ nhân viên công tác đã hai ngày không ngủ, muốn nói không mệt mỏi là không có khả năng.

Nhưng giữa trưa hôm nay, lúc anh gọi điện thoại cho Tần Khai Hân, lại biết được buổi chiều cô hẹn Trâu Dật gặp mặt.

Đối với Trâu Dật, Bùi Thần không có ấn tượng tốt, bảy năm trước anh đã từng thấy người này đứng ở hành lang cười nhạo Tần Khai, đặt biệt danh sỉ nhục cô.

Tuy rằng bề ngoài Tần Khai Hân giống như chẳng buồn để ý, nhưng từ trong ánh mắt cô, Bùi Thần có thể nhìn ra cô mất hứng vì bị gọi như vậy, có cô gái nào đang trong thời kỳ trưởng thành, sẽ vui vẻ khi bị người ta tùy ý đùa cợt đây?

Khi đó, anh đi theo sau Tần Khai Hân, đã từng quay đầu cảnh cáo Trâu Dật: “Nói đùa cũng phải có chừng mực.”

Nhưng mà, Trâu Dật lại tỏ ra chẳng hề để ý, bộ dạng không biết hối cải.

Mấy ngày hôm trước, anh lại nhìn thấy Trâu Dật, dường như thời gian đã thay đổi một cậu nhóc hư hỏng, để cho cậu ta trở nên chững chạc cẩn trọng, cũng trở nên thông minh lanh lợi khéo đưa đẩy, biến thành một thương nhân chỉ biết theo đuổi lợi ích.

Bùi Thần không quá thích giao thiệp cùng thương nhân, cụ của anh Bùi Nguyên Mưu từng là một thương nhân, thời niên thiếu bắt đầu gây dựng sự nghiệp, từ một công nhân làm việc ở bến tàu, đã sáng lập ra một tập đoàn hải vận khổng lồ.

Ông từng cưới bốn người vợ, sinh ra sáu đứa bé, sau khi lớn lên những người con này vì quyền thừa kế đi sấn đánh nhau đầu rơi máu chảy, thậm chí mất hết tính người.

Về sau Bùi Nguyên Mưu tỉnh ngộ, để lại toàn bộ tài sản của mình cho con trai út, cũng chính là ông nội của Bùi Thần, bởi vì chỉ có ông bình thân, có tri thức, chưa bao giờ mơ ước đến tài sản của cha.

Sau khi Bùi Nguyên Mưu qua đời, ông nội Bùi Thần thừa kế công ty, dần dần rút khỏi vòng buôn bán, một lòng theo đuổi sự nghiệp bảo vệ môi trường biển, cha anh cũng cực kỳ ủng hộ công việc này, thường xuyên làm tình nguyện, hiến thân cho sự nghiệp bảo vệ môi trường, lúc trước cha mẹ anh chính là quen nhau khi cùng làm việc công ích.

Gia đình như vậy, đã tạo nên một Bùi thần không thích giao thiệp cùng thương nhân, anh vẫn luôn nhớ kỷ lời ông nội dạy bảo: “Lòng mạng khát vọng, không được để lợi ích làm mờ đôi mắt.”

Tần Khai Hân còn đang gọi điện thoại, tán gẫu xong một đề tài, lại hưng trí bừng bừng bắt đầu đề tài kế tiếp, giờ này phút này, cô dường như lại trở về làm cô gái nhỏ bảy năm trước, vĩnh viễn không biết mệt mỏi, vĩnh viễn nhảy nhót tung tăng.

Bùi Thần yên lặng nhìn cô, tuy thân thể cảm thấy mệt mỏi, nhưng tinh thần lại giống như được hưởng thụ.

Thời gian thay đổi, thế giới cũng đổi thay, nhưng anh xin thề, sẽ dùng hết sức mình bảo vệ thế giới của cô, để nàng vĩnh viễn không cần vì thế giới bên ngoài mà thay đổi.

Lúc Tần Khai Hân nói chuyện điện thoại xong, Bùi thần đã dựa vào ghế sofa ngủ thiếp đi, cô rón ra rón rén đi qua, thấy anh ngủ thật sự an tĩnh, không muốn đánh thức anh, tiện tay cầm tấm chăn đắp lên cho anh.

Đã qua mười hai giờ, cô một chút cũng không ngủ được, đành ngồi trên ghế sofa ngắm Bùi Thần, vốn định đếm lông mi, nhưng không biết vì cái gì, lực chú ý lại vẫn tập trung trên môi anh.

Bờ môi của anh thật sự rất đẹp, không mỏng cũng không dày, hơi hơi nhếch lên, có vẻ cực kỳ cương nghị chừng chạc, hết như con người anh, toàn thân tản ra một loại cảm giác cực kỳ nghiêm túc, giống như tổng giám đốc bá đạo trong tiểu thuyết viết vậy.

Đến bây giờ Tần Khai Hân vẫn khó có thể tin, đôi môi này vừa mới hôn cô, mềm mại như thế, ấm áp như thế, khiến đáy lòng người ta sôi sục, không cách nào bình tĩnh được.

Cảm giác này, thật sự là kỳ diệu khó nói lên lời.

Tần Khai Hân ngồi xuống bên cạnh Bùi Thần, nhẹ nhàng gối đầu lên chân anh, trong một khoảnh khắc an tĩnh nhắm mắt lại, từ từ lại nghĩ đến nụ hôn kia...

Nửa tiếng sau.

Mẹ nó, càng nghĩ càng ngủ không được, hay là nghịch điện thoại đi!

Tần Khai Hân mở mắt ra, cầm di động, lướt Weibo một lát, lại lướt qua vòng bạn bè một lát, một chút tin tức mới đều không có.

Cũng khó trách, hơn nửa đêm, ngoại trừ lịch múi giờ, ai còn nhàm chán lướt web như cô, tất cả mọi người hẳn đang ngủ đi?

Đúng rồi, lịch múi giờ!

Tần Khai Hân tự nhiên nghĩ tới “Hắc Sắc U Mặc”, lại nghĩ tới nguyên nhân Tiết Mạn tức giận lúc nãy, cảm thấy chính mình có nên báo cho Hắc ca tiến độ tình cảm hiện tại của mình và Bùi Thần một phen.

Cô mở □□ (raw nó vậy nên mình để nguyên), tìm tên Hắc Sắc U Mặc, các ngón tay ấn chữ như bay.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, nói cho anh biết một chuyện, vừa rồi học trường đã hôn tôi!

Ấn nút gửi, di động Bùi Thần đặt trên bàn trà bỗng rung một hồi.

Tần Khai Hân không để ý, tiếp tục gửi tin nhắn cho Hắc Sắc U Mặc.

Bánh kem dâu tây: Tôi nói anh nghe, hiện giờ tôi rất kích động, rất hưng phấn, căn bản không ngủ được!

Ấn nút gửi, di động của Bùi Thần lại rung.

Ồ? Đã tré thế này rồi ai còn gửi tin nhắn cho Bùi Thần vậy?

Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người, rất muốn xem cái di động kia một chút, nhưng cảm thấy như vậy là không có đạo đức, xoắn xuýt thật lâu, cuối cùng vẫn nhịn xuống, lại tiếp tục gửi tin nhắn cho Hắc Sắc U Mặc.

Bánh kem dâu tây: Anh đừng cười tôi nha..., tôi thật sự quá kích động, mới nói với anh.

Ấn nút gửi, di động của Bùi Thần lại rung lên.

Lần này, rốt cuộc Tần Khai Hân nghi ngờ rồi.

Bánh kem dâu tây: Hắc ca, có ở đó không?

Rung một phen.

Bánh kem dâu tây: ???

Lại rung nữa.

Bánh kem dâu tây: !!!

Lại lại rung nữa.

Bánh kem dâu tây: A a a a a.

Lại lại lại rung nữa.

F*ck, cuối cùng Tần Khai Hân không nhịn được, bỏ nhào tới cầm lấy di động của Bùi Thần.

Dòng chữ chói lọi trên màn hình, suýt nữa làm cho cô hộc máu!

Bánh kem dâu tây đã gửi cho bạn 7 tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Kề đất không có, ngược lại gối ôm có hai cái, dứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gất gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phấp phồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sững sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn di động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném di động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chưa xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi,

vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giấu diếm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu diếm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Mình mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó ròi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình cổ tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tàn Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“O, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi.

Triển Lệnh Kiều kề miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vàng vàng muốn rời giường cầm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thào vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lê đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, mò mẫm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nó!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mi vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˧ tʰɛn˧]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “nuốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Bùi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tần Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Bùi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tần Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng, không để ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại. Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gượng gạo, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lảng lảng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại...

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Cơm nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đỏ bừng mặt.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu điểm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gât gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hất cằm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, giờ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đài ngộ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoải!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi!Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Kẽ đất không có, ngược lại gối ôm có hai cái, dứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gắt gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phỉếm hồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sững sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn di động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném di động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chưa xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi, vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giấu điểm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu điểm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Mình mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó ròi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình có tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tàn Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“Ồ, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi. Diễm đàn lè quý đônmm

Triển Lệnh Kiều kể miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vàng vàng muốn rời giường cầm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thầm vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lệ đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, mò mẫm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nó!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mi vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˩ tʰɛn]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “nuốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Bùi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tàn Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Bùi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tần Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng, không để ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Diễn @ đàn \$ Lê % Quý & Đôn copyright - Peiria

Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gượng gạo, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lảng lảng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại...

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Cơm nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đỏ bừng mặt.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu điểm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hát cảm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, gờ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đài ngộ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoái!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi! Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Kẽ đất không có, ngược lại gối ôm có hai cái, dứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gắt gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phỉếm hồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sửng sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn di động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném di động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chua xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi, vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giấu diếm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu diếm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Mình mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó ròi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình cổ tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tàn Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“Ồ, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi.

Triển Lệnh Kiều khẽ miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vàng vàng muốn rời giường cảm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thầm vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lê đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, mò mẫm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nó!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mì vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˧ tʰɛn˧]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “nuốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Bùi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tàn Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Bùi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tần Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng, không đề ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Diễn @ đàn \$ Lê % Quý & Đôn copyright - Peiria

Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gượng gạo, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lâng lâng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại...

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Cơm nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đồ bùng nổ.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu điểm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gât gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hất cằm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, gờ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đài ngọ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoái!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi!Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Kề đất không có, ngược lại gối ôm có hai cái, dứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gắt gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phỉếm hồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sững sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn di động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném di động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chua xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi, vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giấu diếm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu diếm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Mình mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó rồi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình cổ tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tần Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“Ồ, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi.

Triển Lệnh Kiều kề miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vội vàng vàng muốn rời giường cầm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thầm vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lê đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, mò mẫm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nó!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~~~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mì vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay nằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˩ tʰɛn˩]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “nuốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Búi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tần Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Búi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tần Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng, không để ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Diễn @ đàn \$ Lê % Quý & Đôn copyright - Peiria

Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gượng gạo, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lảng lảng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại...

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Com nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đỏ bừng mặt.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu diếm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gât gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hất cằm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, giơ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đãi ngộ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoái!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi!Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Kẽ đất không có, ngược lại gổì ôm có hai cái, dứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gất gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phấp phồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sùng sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn di động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném di động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chua xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi, vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giấu diếm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu điểm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Mình mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó ròi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình cố tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tàn Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“Ồ, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi. Diễm đàn lè quý đôn

Triển Lệnh Kiều kề miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vàng vàng muốn rời giường cầm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thầm vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lệ đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, sờ mồm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nó!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mi vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˥ tʰɛn˧]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “nuốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Búi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tàn Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Búi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tàn Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng, không để ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Diễn @ đàn \$ Lê % Quý & Đôn copyright - Peiria

Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gượng gạo, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lảng lảng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại..

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Cơm nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đỏ bừng mặt.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu diếm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gắt gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hất cằm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, giơ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đãi ngộ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoái!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi! Editor: Peiria

Đánh chết Tần Khai Hân cũng không ngờ, Hắc Sắc U Mặc mà mình nhận thức lâu như vậy, thực ra chính là Bùi Thần!

Nghĩ đến tâm sự thiếu nữ nhiều năm như vậy, phiền não khổ sở nhiều năm như vậy, tất cả đều nói cho Bùi Thần, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm một cái

lỗ để chui vào.

Kẽ đất không có, ngược lại gối ôm có hai cái, đứt khoát bóp chết người này là xong hết mọi chuyện!

Mẹ nó, không xuống tay được!

Cứ như vậy, trong lúc rối rắm giữa hai lựa chọn “Giết người diệt khẩu” và “Giết người đền mạng”, Tần Khai Hân cả đêm không chợp mắt.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc ngủ mơ, Bùi Thần cảm giác có oán hận nặng nề, mở mắt ra, thấy Tần Khai Hân đang gất gao nhìn anh chăm chăm.

Chỉ thấy hốc mắt cô biến thành màu đen, đáy mắt phỉm hồng, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

Bùi Thần sững sốt, có lẽ đã nhận ra cái gì, anh nhìn đi động trong tay cô, lập tức rõ ràng, ánh mắt âm u, nói: “Tiểu Hân...”

“Anh giải thích cho em.” Tần Khai Hân mở miệng, giọng nói khàn khàn, mang theo oán khí mãnh liệt, ném đi động đến trước mặt anh, hỏi, “Chuyện này là sao?”

Bùi Thần căn bản không muốn giải thích, trực tiếp thừa nhận: “Tiểu Hân, xin lỗi, là anh lừa em, anh chính là Hắc Sắc U Mặc.”

Tần Khai Hân nổi giận: “Tại sao anh phải làm như vậy? Tại sao muốn gạt em? Anh có biết làm như vậy là cực kỳ quá đáng không, đây hoàn toàn là lừa gạt tình cảm của em!”

“Em nghe anh giải thích...”

Tần Khai Hân bịt lỗ tai: “Không nghe, không nghe, em không nghe!”

“Anh sai rồi...”

“Anh chỉ biết nói anh sai rồi, anh sai chỗ nào anh có biết không?”

“Anh...”

“Anh không cần phải nói, anh căn bản không nhận ra sai lầm của mình!”

Bùi Thần trầm mặc.

Tần Khai Hân: “Anh im lặng làm gì? Nói chuyện đi!”

Bùi Thần: “...”

Cứ như vậy, hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Cũng không biết qua bao lâu, Bùi Thần đột nhiên đứng lên, không nói một lời đã đi ra cửa.

Theo tiếng cửa đóng lại, mũi Tần Khai Hân chua xót, uất ức kìm nén một đêm, tất cả đều ào ào tuôn ra, cô òa khóc, vừa lau nước mắt, vừa sụt sịt mũi, vừa gửi WeChat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Cậu ở đâu?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ở đây, làm sao vậy?

Bánh kem dâu tây: Mình và Bùi Thần cãi nhau, anh ấy là tên khốn kiếp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao lại cãi nhau?

Bánh kem dâu tây: Thì ra anh ấy vẫn luôn gạt mình, anh ấy chính là Hắc Sắc U Mặc!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ai cơ?

Bánh kem dâu tây: Bạn trên mạng của mình.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: A..., nhớ rồi, là anh ta? Nhưng mà không phải cậu nói đã từng thấy qua Hắc Sắc U Mặc, bộ dạng cực kỳ xấu sao?

Bánh kem dâu tây: Nhất định là anh ấy đã lên sẵn kế hoạch, tìm người lừa bịp mình, nếu không phải bị mình phát hiện, nhất định anh ấy sẽ tính giá điểm mình cả đời!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu bình tĩnh trước đã, anh ta giấu điểm cậu, quả thật có hơi quá đáng, nhưng chẳng qua cũng là vì anh ta không bỏ cậu xuống được, không phải cậu bảo Hắc Sắc U Mặc đối xử với cậu rất tốt sao?

Bánh kem dâu tây: Minh mặc kệ, anh ấy chính là gạt mình! Mà cậu biết không? Anh ấy không giải thích một câu liền bỏ đi, ném một mình mình ở trong nhà anh ấy, bây giờ mình đã khóc thành chó ròi!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Ngoan, đừng khóc, anh ta đúng là hơi quá đáng, nếu như đã ở cùng một chỗ thì nên chủ động thẳng thắn với cậu.

Bánh kem dâu tây: Phải là vô cùng quá đáng!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Nhưng mà, anh ta ra ngoài, có thể là đi mua điểm tâm cho cậu không?

Bánh kem dâu tây: Làm sao có thể? Anh ấy đen mặt đi ra ngoài, chắc chắn là do cảm thấy mình cổ tình gây sự, khóc chết mình, hai mắt đều sưng lên rồi!

Nha đầu ngọc này, Tiết Mạn còn muốn tiếp tục khuyên Tần Khai Hân, bỗng nhiên một bàn tay từ sau lưng cô duỗi ra, lấy mất di động của cô, ném đi.

“O, di động của em!” Cô vừa định kháng nghị, thân thể đã bị cánh tay phía sau duỗi ra gắt gao nhốt chặt rồi.

Triển Lệnh Kiều kề miệng đến sát bên tai cô, nhắm hai mắt, thấp giọng ra lệnh: “Lúc ngủ bên cạnh anh, không được nghịch di động.”

“Em không có nghịch di động, em đang an ủi Khai Hân, cô ấy và bạn trai cãi nhau.” Tiết Mạn giải thích.

“Nghe lời.” Triển Lệnh Kiều thờ ơ.

“Cô ấy đang khóc, anh để cho em an ủi cô ấy đi.” Tiết Mạn nói xong, vội vàng vàng muốn rời giường cầm di động.

Nhưng mà, cô vừa mới động, Triển Lệnh Kiều đã xoay người, đè cô dưới thân.

Rốt cuộc anh mở mắt ra, rồi lại khép hờ hai tròng mắt, thì thầm vào tai cô: “Nếu còn không nghe lời, anh sẽ để cho em phải khóc.” Nói xong, cắn một cái lên của vành tai cô.

Cả người Tiết Mạn run rẩy, thật sự muốn khóc.

Lúc này, di động bị vứt dưới giường lại rung, nghĩ tới bạn tốt của mình khóc đến hoa lệ đầm lệ, Tiết Mạn cắn răng một cái, bàn tay luồn vào trong chăn, mò mẫm đến sườn eo của Triển Lệnh Kiều, nhéo một cái.

Trong nháy mắt, người phía trên cô cứng đờ, cả khuôn mặt đều đen lại, cô mới mặc kệ, vội vàng đẩy anh ra, dùng cả tay chân bò xuống sàn nhà, nhặt di động lên.

Bánh kem dâu tây: Cậu nói đúng, anh ấy vừa đi mua điểm tâm cho mình về.

“Mẹ nói!” Tiết Mạn nằm úp sấp trên mặt đất nói một câu, bỗng nhiên, ngọn đèn phía sau cô bị một bóng người che khuất.

Lần này, thật sự đến lượt cô khóc rồi (tot) ~

Mì vằn thắn(*), súp bánh bao, táo phớ...

(*) Mi vằn thắn, hoành thánh (miền Nam) hay mằn thắn là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Cách gọi “vằn thắn” hoặc “hoành thánh” được cho là xuất phát từ âm Quảng Đông của chữ 雲吞 ([wɛn˧ tʰɛn˧]), mà âm Hán Việt là “vân thôn”, có nghĩa là “huốt mây”. Ngoài khu vực Quảng Đông người Tàu gọi là 餛飩 (pinyin: hún tún, âm Hán Việt: “hồn đồn”).

Nhìn Bùi Thần lấy từng loại điểm tâm ra khỏi túi, Tần Khai Hân hết giận một nửa, bao tử vang lên ục ục, muốn dùng cũng không được.

Cô nuốt nước miếng, muốn ăn, nhưng lại nhịn xuống không ăn.

Không được ăn, ăn chính là đại biểu tha thứ cho anh, cô mới không tha thứ cho người xấu xa này, hừ!

Bùi Thần lại lấy thêm điểm tâm từ túi khác ra: Bánh bao hấp, bánh đậu ngọt (Sweet Bean Cake), mì thịt bò...

Mẹ nó, ăn thì ăn, ăn rồi cũng không tha thứ cho anh!

Tần Khai Hân cầm một cái bánh bao hấp, miệng hung hăng cắn.

Hu hu hu, ăn ngon thật!

Ăn xong điểm tâm, Tần Khai Hân no đến mức dạ dày chèn ép đến trái tim, sao còn có sức giận dữ? Chỉ là cô không cam lòng dễ dàng tha thứ cho Bùi Thần, dù sao về chuyện này quả thật anh rất quá đáng.

Vì thế Tần Khai Hân tiếp tục không nói lời nào, cầm di động gửi WeChat cho Tiết Mạn, nào biết vừa rồi Tiết Mạn còn nói nói, bỗng nhiên mất dạng.

không để ý tới cô.

Cho nên cô dứt khoát chơi game tiêu khiển, dù sao cũng không muốn nghĩ đến Bùi Thần, tức chết anh!

Một bàn tay duỗi ra, đoạt lấy di động.

Tần Khai Hân cả kinh, ngẩng đầu: “Này, anh làm...”

Còn chưa nói xong, miệng đã bị che lại.

Diễn @ đàn \$ Lê % Quý & Đôn copyright - Peiria

Nụ hôn này, khác hẳn nụ hôn tối qua, trực tiếp hơn, xâm nhập sâu hơn, tuy kỹ xảo gương gao, vừa nhìn đã biết là lính mới, nhưng đối với Tần Khai Hân cũng là lính mới mà nói thì đủ rung động rồi.

Cả người cô đều cứng lại, tùy ý để anh cạy mở miệng cô, càn quét bên trong răng môi, hút hết không khí.

Cảm giác này, mềm mại, ướt át, giống như ăn kẹo bông, toàn thân cô bắt đầu lâng lâng, chỉ muốn từ từ nhắm mắt lại...

Không đúng!

Tần Khai Hân mở to mắt, đột nhiên ý thức được: Bọn họ vừa mới ăn xong điểm tâm!

Cơm nước xong liền hôn môi, còn có chuyện gì làm cho chòm sao Xử Nữ phát điên hơn chuyện này không (#Pey: ý nói chòm sao Xử Nữ mắc bệnh sạch sẽ, chưa vệ sinh răng miệng đã kiss rồi ý)? Tần Khai Hân không chịu nổi, đẩy Bùi Thần ra, kìm nén đỏ bừng mặt.

Nghĩ cô còn đang giận vì chuyện của Hắc Sắc U Mặc, Bùi Thần dịu dàng nói: “Chuyện này là anh không đúng, trước đây gạt em, là vì sợ em vẫn giận anh, sau này giấu diếm em, là vì sợ lại khiến em không vui. Tiểu Hân, em không muốn làm em tức giận, bởi vì em đối với anh thật sự rất quan trọng.”

Giờ phút này thái độ của anh cực kỳ nghiêm túc, đặc biệt, khi nói xong câu cuối cùng, hai tròng mắt gât gao nhìn cô chăm chăm, gần như là gần từng tiếng nói ra miệng.

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng lại càng giống như đang tỏ lộ, trái tim Tần Khai Hân mềm nhũn cả rồi.

Bùi Thần tiếp tục: “Tiểu Hân, thực xin lỗi, tha thứ cho anh được không?”

“Em...” Tần Khai Hân muốn nói tha thứ cho anh, nhưng trong lòng lại có một âm thanh nói với cô, không thể để anh được tiện nghi như vậy, bày ra sắc mặt cho anh nhìn một chút!

Vì thế, lời đến miệng cô biến thành: “Tha thứ cho anh cũng được, nhưng phải xem biểu hiện của anh.”

Bùi Thần khó hiểu nhìn cô.

Tần Khai Hân hất cằm: “Anh thu dọn trên bàn trước, em đã nhìn thấy phiền.”

“Được.” Bùi Thần đáp, ngoan ngoãn làm theo.

Nửa tiếng sau, hai người chuẩn bị ra khỏi cửa.

Tần Khai Hân vốn định tự đi giày, nhưng cô nghĩ lại, gờ chân lên, nhìn về phía Bùi Thần.

Anh hiểu ý, không nói hai lời ngồi xổm xuống đi giày cho cô, xỏ một chiếc, rồi xỏ một chiếc khác...

Đài ngộ này, không phải người nào cũng được đâu!

Tần Khai Hân ngửa mặt lên trời: Sáng khoái!

Cùng lúc đó, tại một thành phố xa xôi khác.

Tiết Mạn gào khóc kêu la: Mẹ ơi!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Editor: Peiria

Thời gian bận rộn nhanh chóng trôi qua, đảo mắt đã đến kỳ nghỉ lễ 1-5, rốt cuộc triển lãm cá nhân của Bùi Thần tại Hàng Châu cũng khai mạc rồi.

Đây là triển lãm ảnh có chủ đề “Bảo vệ môi trường”, trong mười ngày, ba ngày đầu khai mạc phải mua vé vào cửa, tất cả số tiền thu được sẽ quyên tặng cho Quỹ bảo vệ môi trường, mấy ngày sau tất cả đều miễn phí, bất cứ ai cũng có thể vào cửa tham quan.

Nói trắng ra là, triển lãm cá nhân này không phải là hành vi thương mại mà chỉ muốn truyền tải giá trị quan và lý niệm của anh.

Tuy nhiên nhóm đồng nghiệp của anh lại là người kinh doanh, đặc biệt Lạc Tang, từ hai tháng trước đã quảng cáo buổi triển lãm này trên mỗi một tạp chí lớn, ngày khai mạc lại mời không ít cấp nhân vật quan trọng trợ uy.

Chi phí đầu tư và tuyên truyền tốn không ít như vậy, cũng không lấy lợi nhuận làm mục đích tổ chức, dẫn tới không ít người hiểu kỳ, chú ý.

Bởi vì kỳ nghỉ lễ tương đối dài, phòng làm việc nhận mấy đơn đặt hàng cho hôn lễ và party, cho nên Tần Khai Hân cũng không thể đến hiện trường sớm ủng hộ Bùi Thần, nhưng trong vòng bạn bè của cô vẫn có người đi, đó chính là vợ chồng Quách Tiểu Thanh và Cung Trạch.

Cung Trạch là anh họ Bùi Thần, đồng thời cũng là khách quý trong lễ khai mạc triển lãm cá nhân, vì thế anh liền dẫn vợ cùng đi.

Đối với triển lãm cá nhân lần này hai vợ chồng họ đều đánh giá rất cao, đặc biệt là Quách Tiểu Thanh, bản thân cô là phóng viên sinh ra đã có khả năng văn chương, ở trong vòng bạn bè đăng lên mấy đoạn văn, bày tỏ cảm xúc với tác phẩm của Bùi Thần, hình dung đó là “Gột rửa tâm linh”, “Khiến người tỉnh ngộ”, “Rung động lòng người”.

Bởi vì triển lãm cá nhân cảm chụp ảnh, bài văn miêu tả như vậy không khỏi làm cho người ta tò mò, đây rốt cuộc là triển lãm cá nhân thế nào, cho nên cùng ngày khai mạc, nhóm chat hôn lễ của Quách Tiểu Thanh vốn yên lặng đã lâu bắt đầu tán gẫu trò chuyện, có người còn đề nghị mọi người cùng nhau tổ chức một đoàn đi xem triển lãm cá nhân lần này.

Đề nghị lập tức nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình, vừa lúc Bùi Thần cũng ở trong nhóm, mọi người liền bàn bạc thứ bảy tuần sau cùng đi xem triển lãm cá nhân, bồi dưỡng cảm tình, thuận tiện rèn luyện thân thể gì gì đó.

Là thành viên trong nhóm hôn lễ, Tần Khai Hân tự nhiên cũng bị hỏi tới, chỉ là cô luôn vội vàng, không chú ý tin tức, khi xong việc quay lại nhìn, Bùi Thần đã giúp cô trả lời rồi.

Bùi Thần: Được, thứ bảy tôi và Bánh kem dâu tây sẽ cùng nhau qua đó.

Nhìn thấy những lời này, trên trán Tần Khai Hân xuất hiện đầy vạch đen, lại nhìn nội dung trò chuyện phía dưới, quả nhiên trong nhóm nổ tung rồi.

Tất cả hỏi bọn họ ở cùng một chỗ từ khi nào, còn nói hôn lễ ngày đó đã cảm thấy giữa hai người họ có vấn đề, khoa trương nhất chính là Quách Tiểu Thanh, cô ấy hỏi khi nào thì bọn họ kết hôn, khi nào thì đề cho cô ấy ôm cháu?

“...” Tần Khai Hân cảm thấy không có gì để nói, buổi tối lúc hai người gặp mặt, cô kháng nghị với Bùi Thần, “Tại sao anh lại nói ra hả?”

Bùi Thần hỏi lại cô: “Chẳng lẽ em muốn giữ bí mật?”

Tần Khai Hân bị vấn đề này làm cho rối rắm, kỳ thực cô cũng không có ý muốn giữ bí mật, giống như ở hội bạn học trước đó, cô thẳng thắn thừa nhận mình đã có bạn trai rồi. Nhưng muốn nằng chủ động giới thiệu Bùi Thần với mọi người, cô lại không mở miệng được, thậm chí ngay cả người trong nhà cũng chưa nói.

Đối với đoạn tình cảm này, trong lòng cô vẫn luôn mang cảm xúc bất an, có lẽ là bởi vì bảy năm chia cách quá dài, khiến cô cảm thấy cứ đợi sau khi mọi chuyện ổn định, mới từ từ nói cho người khác biết thì tốt hơn.

“Em chỉ muốn khiêm tốn một chút...” Tần Khai Hân cúi đầu, chột dạ nói, có chút không dám nhìn thẳng Bùi Thần.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần bỗng nhiên gọi cô.

“Hả?” Cô ngẩng đầu.

Đôi mắt anh lóe lên, giống như muốn nói cái gì, nhưng vẫn không nói ra miệng, anh xoa đầu cô, dịu dàng nói: “Em mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hai người đứng ở cửa chúc nhau ngủ ngon, sau đó mỗi người trở về nhà, Tần Khai Hân nằm trên giường không ngủ được, nhớ lại chuyện giữa mình và Bùi Thần, trong lòng cảm thấy rầu rĩ, rõ ràng tình cảm của hai người rất thuận lợi, chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhưng tại sao trong lòng lại có cảm giác nói không nên lời đây?

Bình thường, nếu gặp vấn đề kiểu này, cô còn có thể tìm “Hắc Sắc U Mặc” nói hết, mà lúc này...

Thôi, cô vẫn cứ tiếp tục phiền não đi.

Sang tuần, chuyện lớp học, sân bãi đã đàm phán xong, tiền thuê một năm ba trăm ngàn, đối với khu vực như thế mà nói, quả thực là siêu giá trị!

Tần Khai Hân và Tiết Mạn cùng nhau ký vào hợp đồng cho thuê, ký xong lại cùng nhau chạy tới mấy công ty trang trí, bước đầu thỏa thuận về lắp đặt các thiết bị, lại mất hơn một trăm ngàn, còn những thiết bị làm khô thì đưa thỏa thuận xong, tuy nhiên trong lòng Tần Khai Hân ít nhiều cũng có tính toán, không tốn hơn một trăm hai trăm ngàn không được.

Lớp dạy làm bánh còn chưa mở, cũng đã gần hao hết số tiền tích góp của Tần Khai Hân, kể tiếp cô không thể không suy xét đến việc tạm thời dừng hoạt động của phòng làm việc, giảm bớt chi phí không cần thiết, chuyển tâm chuẩn bị lớp dạy làm bánh.

Trương lai thế nào, nói thật, trong lòng cô thật sự không nắm chắc.

Nhưng đòi người không phải là như vậy sao? Không miễn cưỡng, bất phá bất lập(*), nếu đã quyết định bất cứ giá nào, thì cô chỉ có thể một lòng tiến lên phía trước, cô gắng giao tranh!

(*) bất phá bất lập: không phá thì không xây được.

Bận rộn qua đi, lại đến chủ nhật.

Triển lãm cá nhân của Bùi Thần chỉ còn mấy ngày, nhưng người đến quan sát vẫn nối liền không dứt, thậm chí không ít người đã từng đến xem một lần, thừa dịp chủ nhật, quay lại lần nữa.

Trường hợp như vậy, thực sự làm cho Tần Khai Hân có chút giật mình, trong ấn tượng của cô, triển lãm cá nhân giống như một nơi cao chót vót, người đến xem bình thường là học sinh, đám người có thành tích cao, hoặc là kẻ yêu thích chụp ảnh các loại. Nàng hoàn toàn không ngờ, triển lãm cá nhân của Bùi Thần sẽ đông đúc như vậy, già trẻ lớn bé, ngay cả di bảo vệ cũng dừng công việc trong tay đứng trước một tác phẩm nghĩ chân quan sát.

Tất cả những bức ảnh này đều là tác phẩm Bùi Thần chụp được ở Tây Tạng, lúc trước anh bất chấp gió tuyết, một mình đi Tây Tạng, Tần Khai Hân còn tưởng rằng anh sẽ chụp phong thổ Tây Tạng, trên thực tế, các tác phẩm trưng bày đều là một mặt khác của nơi đây.

Thánh địa không nhuộm bụi trần trong mắt mọi người, mấy năm nay, bởi vì phát triển du lịch và công nghiệp, đã ô nhiễm nghiêm trọng.

Tại Xigaze, dòng sông băng vốn trắng như tuyết, trở nên vừa vàng vừa đen, khó coi; trên quốc lộ Thanh - Tạng, các loại xe tải nặng thải ra khói bụi dày đặc, nhuộm đen chân trời xanh thẳm; tại dãy núi Himalaya, đồ bỏ đi bị khách lữ hành tiện tay vứt bỏ.

(*) Xigaze, hay còn được gọi là Shigatse chữ Tạng: གཞིས་གཙུག; giản thể: 日喀则; phồn thể: 日喀則, Hán Việt: Nhật Khách Tắc), là một đô thị cấp huyện và là thành phố lớn thứ hai tại khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, đô thị có tổng số dân là 92000, nằm cách 250 km (160 mi) về phía tây nam của thủ phủ của khu tự trị là Lhasa và cách 90 km (56 mi) về phía tây bắc của Gyantse. Thành phố là thủ phủ của địa khu Xigazê. Thành phố nằm trên độ cao 3.840 mét (12.600 ft) và là nơi hợp lưu của sông Yarlung Zangbo (thượng lưu sông Brahmaputra) và sông Nyang (Nyanchue) ở miền tây Tây Tạng và từng là thủ phủ trước đây của tỉnh Ủ-Tsang.

Càng là địa phương xinh đẹp, sau khi bị ô nhiễm, càng nhìn càng thấy ghê người, tác phẩm của Bùi Thần, phá bỏ tư tưởng cổ hữu của rất nhiều người, để cho mỗi người sau khi xem xong, tâm tình đều trở nên đặc biệt trầm trọng.

Tần Khai Hân cũng không ngoại lệ, có điều thời điểm người khác đang chú tâm quan sát tác phẩm, cô lại đưa ánh mắt về phía Bùi Thần.

“Làm sao vậy?” Bùi Thần hỏi.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Em hỏi đi.”

Tần Khai Hân: “Vì sao anh làm nhiếp ảnh gia?”

“Mới xuất ngoại, nhìn phong thổ nước ngoài không giống trong nước, anh cảm thấy có thể sẽ thích, liền thuận tay chụp lại, muốn gửi cho em xem. Về sau, chụp càng nhiều, anh cũng dần thích loại phương thức biểu đạt.”

Anh nói thật bình tĩnh, lại khiến Tần Khai Hân hoàn toàn chấn kinh.

Cho nên, Bùi Thần trở thành nhiếp ảnh gia, tất cả đều là bởi vì cô sao?

“Vậy... Những bức ảnh đó thì sao?” Cô hỏi.

“Đều đã gửi tới hòm thư của em rồi.”

“Cái gì?” Tần Khai Hân kinh ngạc tròn to mắt.

“Còn nhớ lần đó không?” Bùi Thần nói.

Tần Khai Hân lập tức nghĩ tới, có lần học tin, thầy giáo kêu mọi người đăng kí hòm thư NetEase(*), gửi mail cho nhau, lúc ấy máy tính và internet còn chưa thông dụng như hiện tại, Tần Khai Hân cảm thấy mới lạ, tâm huyết dâng trào, gửi các loại mail cho mọi người, bao gồm cả Bùi Thần.

(*) NetEase được thành lập năm 1997, có trụ sở tại Hàng Châu, là một trong những tập đoàn sản xuất và kinh doanh game hàng đầu tại Trung Quốc. Họ nổi tiếng với rất nhiều game đình trên PC, bên cạnh đó NetEase cũng lấn sân qua lĩnh vực game di động và có nhiều game hấp dẫn.

Về sau, mới mẻ qua đi, cô không log in nữa, thậm chí ngay cả mật khẩu cũng sớm quên rồi.

“Hòm thư kia em bỏ lâu rồi!” Tần Khai Hân vội vã nói.

“Anh biết, ngay từ đầu anh vẫn chờ mong em sẽ trả lời mail, về sau chậm chậm biến thành một loại thói quen, mỗi lần chụp được những tấm ảnh đẹp, sẽ gửi qua, hi vọng có một ngày em thấy chúng.”

Giờ phút này, nơi mềm mại nhất trong lòng Tần Khai Hân bị hung hăng gõ vào, cái mũi ê ẩm, có xúc động muốn khóc.

Hóa ra, anh vì cô mà thay đổi cuộc đời của chính mình.

Hóa ra, anh vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy.

Hóa ra, tất cả con đường anh đi qua, phong cảnh anh xem qua đều biến thành những tấm ảnh, giữ gìn cẩn thận, chỉ vì lưu lại cho cô, lấp đầy bảy năm chia cách.

Trong lòng ấm áp, cảm động nói không nên lời, cô không nhận được vрон tay, nắm lấy tay Bùi Thần.

Anh ngẩn ra, lập tức trở tay cầm tay cô.

Tay tiếp xúc với tay, truyền đi nhiệt độ cơ thể, tuy rằng giờ phút này bọn họ người nào cũng không nói chuyện, nhưng trong lòng đều đã âm thầm thề: Từ bây giờ, nhất quyết không bao giờ tách ra!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Editor: Peiria

Từ lúc đến buổi triển lãm, tay của Tần Khai Hân và Bùi Thần chưa từng rời nhau, làm cho mấy nhân sĩ độc thân trong nhóm hôn lễ vô cùng bất mãn.

Mọi người nhao nhao chỉ trích hành vi ‘ngược cầu’ vô nhân đạo của hai người, mãnh liệt yêu cầu chó độc thân yêu nhau, đốt cháy người khác phái, giải phóng toàn bộ nhân loại.

Mặc dù đang nói đùa nhưng Tần Khai Hân vẫn cảm thấy xấu hổ, muốn buông tay, tuy nhiên Bùi Thần lại không phối hợp, không chỉ có như vậy, sau khi bọn họ tới bãi đỗ xe chùa Linh Ẩn, vừa xuống xe, anh lại cực kỳ tự nhiên dắt tay Tần Khai Hân.

Người bên cạnh nhìn thấy lại ồn ào một phen, Tần Khai Hân xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, liếc sang Bùi Thần, sắc mặt như thường, cực kỳ thản nhiên...

Quách Tiểu Thanh ở bên cạnh trêu chọc: “Thật hâm mộ những người trẻ tuổi, không giống như vợ chồng già chúng ta, một chút lãng mạn cũng không có.”

Nói xong thì Cung Trạch bước tới, ôm lấy Quách Tiểu Thanh, hỏi: “Anh thế này còn chưa đủ lãng mạn?”

Quách Tiểu Thanh hoảng hồn, nhưng vẫn cậy mạnh: “Anh có bản lĩnh thì ôm em lên núi đi!”

Cung Trạch thật sự ôm bà xã làm Quách Tiểu Thanh không ngừng thét chói tai, khiến cho mọi người cười vang một trận.

Tần Khai Hân ở phía sau cười lạc giọng.

Bỗng nhiên Bùi Thần hỏi cô: “Em muốn ôm như vậy không?”

Tần Khai Hân ngẩn ra, lắc đầu lia lịa: “Không muốn, quá kích thích, em sợ lẫn xuống núi.”

“Lăn xuống thì anh làm đệm lót cho em.”

Tần Khai Hân tự tưởng tượng ra cảnh núi rừng hoang vắng, cô đè Bùi Thần dưới thân... Mẹ ơi, quá kích thích rồi !

Sau khi trở về từ núi Bắc, Tần Khai Hân đã thử nhiều phương pháp, vẫn không thể nào lấy lại mật khẩu hòm thư cũ, cô đành phải buông tha, trong lòng vô cùng mất mát.

Mặc dù ảnh Bùi Thần chụp cho cô, cô hoàn toàn có thể xem trong máy tính của anh, nhưng cô vẫn rất tò mò với những thứ trong hòm thư đó, muốn tìm về phần kí ức cô từng bỏ qua kia.

Tuy không lấy lại được email, nhưng tâm tình buồn bực của Tần Khai Hân lại bởi vì sự kiện này mà bình thường trở lại.

Cô bỗng trở nên thông suốt, rất nhiều chuyện trôi qua chính là bỏ lỡ, giống như những bức ảnh trong hộp thư đó, dấu luôn tồn tại trong kho dữ liệu khổng lồ trên internet, cũng vẫn không tìm lại được.

Những thứ đã qua, bất kể là tốt đẹp hay đau khổ, cũng không nên ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô.

Sau khi nghĩ thông suốt, rốt cuộc Tần Khai Hân lấy được dũng khí, thông báo chuyện mình có bạn trai cho cha mẹ.

Mẹ Tần vẫn cho rằng con gái đang nói đùa, về mặt cảnh giác hỏi: “Không phải là con không muốn đi xem mắt mới lấy có chứ?”

“Không lừa hai người, con thật sự có bạn trai rồi!” Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười giải thích.

“Con xác định là bạn trai, không phải bạn nam giới?” Cha cô cũng mang vẻ mặt hoài nghi.

Tần Khai Hân nói như đinh chém sắt: “Con xác định, thật sự là bạn trai!”

Nói xong, ba mẹ cô chấn kinh tới nhìn ông, ông nhìn tôi.

Sau đó... Sau đó cả nhà bùng nổ rồi!

Các con quen nhau như thế nào? Ở cùng một chỗ từ bao giờ? Cậu ta làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi? Gia đình thế nào? ...

Một lại một vấn đề được ném cho Tần Khai Hân, cô chỉ có thể kiên nhẫn trả lời, ngoại trừ hiểu lầm bảy năm trước, cô không muốn cha mẹ lo lắng nên chưa nói ra, còn những chuyện khác có liên quan tới Bùi Thần, gần như cô đều một năm một mười trả lời.

Nghe con gái nói xong, mẹ Tần mẹ chấn kinh, thật lâu sau mới nói một câu: “Điều kiện như vậy có phải hơi tốt quá không?”

Cha Tần có vẻ đắm chiêu nói: “Tôi cũng thấy vậy, không giống thật lắm...”

Mẹ Tần nhìn chồng mình: “Ông cũng thấy thế ư? Không phải cậu ta cho rằng con gái chúng ta có thứ gì tốt chứ? Nhưng mà con gái chúng ta thế này, cũng không có thứ gì tốt cả?”

Ba Tần gật đầu: “Đúng”

Tần Khai Hân hoàn toàn thất bại: Con thật là do hai người sinh ra à?

“Tìm thời gian thích hợp đưa cậu ta về nhà nhìn kỹ hãy nói.” Đây là kết luận sau cùng của mẹ Tần.

“Vẫn phải gặp mặt mới biết được tốt xấu.” Cha cô cũng phụ họa.

Cha mẹ đều đã nói như vậy, Tần Khai Hân sao có thể từ chối, đêm đó lúc hẹn nhau, cô liền nói chuyện cha mẹ muốn gặp mặt cho Bùi Thần nghe.

Kỳ thực Tần Khai Hân cũng thấp thỏm không yên, rất sợ Bùi Thần không đáp ứng, dù sao trước khi gặp cha mẹ, yêu đương chỉ là chuyện hai người, nhưng sau khi gặp cha mẹ là hoàn toàn bất đồng rồi.

Kết quả, Bùi Thần không hề nghĩ ngợi đã đáp ứng.

“Anh xác định? Không miễn cưỡng?” Tần Khai Hân dè dặt hỏi.

Bùi Thần cười rộ lên: “Có gì mà miễn cưỡng? Cho dù không đề cập tới, anh cũng muốn tìm cơ hội ra mắt bác trai bác gái.” Nụ cười ấm áp, dưới ánh đèn êm dịu trong phòng khách, càng trở nên mê người.

Tần Khai Hân nhìn thất thần một lát, cúi đầu nghĩ, tuy về ngoài không phải quan trọng nhất, nhưng như vậy mà dẫn về gặp cha mẹ, ấn tượng đầu tiên chắc không thành vấn đề đi?

Đang nghĩ ngợi, tay bỗng nhiên bị kéo lại, không đợi cô khôi phục tinh thần, cả người đã bị Bùi Thần kéo vào trong lòng.

Gương mặt Tần Khai Hân ứng đỏ, thấp giọng nói: “Anh làm gì đấy?”

“Ôm em một cái.” Anh thản nhiên trả lời, bộ dạng hợp tình hợp lý.

Tần Khai Hân không lên tiếng, tùy ý để anh ôm, trong lòng lại sôi trào, từ buổi tối hôm đó sau khi hai người hôn nhau, Bùi Thần ở trước mặt cô đã hoàn toàn không còn câu nệ, càng ngày càng phóng khoáng rồi.

Nói hôn là hôn, nói ôm là ôm, có đôi khi trước mặt người ngoài cũng chẳng thềm cổ kị, mà nói cũng vô dụng, anh vẫn theo lẽ thường muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Theo tốc độ phát triển như vậy, hai người bọn họ có thể... hay không?

Trong đầu chợt hiện ra hình ảnh trẻ em không nên nhìn, mặt cô lập tức sung huyết đỏ bừng, đúng lúc này, tay của Bùi Thần lại vô tình lướt qua trước ngực cô.

“A!” Tần Khai Hân kinh hãi kêu một tiếng, đứng bật dậy.

“Làm sao vậy?” Bùi Thần hỏi.

“Không có gì... Cái kia... Em bỗng nhiên nhớ ra, còn có một vài thứ chưa thu dọn, muốn đi về trước.” Cô kiếm cớ chuẩn đi.

Bùi Thần lại nói: “Anh cũng một số bức ảnh cần sửa, cùng nhau làm đi?”

“Không cần, em đã quen trong lúc làm việc...”

“Được rồi.” Bùi Thần không miễn cưỡng cô, đứng dậy nói, “Anh đi sang bên kia làm.”

Tần Khai Hân: !!!

Cuối cùng Tần Khai Hân đã biết tại sao Bùi Thần không ở nhà lớn mà lại muốn chuyển tới đối diện nhà cô, bởi vì tán gái quá thuận tiện phải không?

Quan trọng nhất chính là, lý do “cùng nhau làm việc” này quá đứng đắn, nếu như từ chối, lại có vẻ tư tưởng của cô rất không thuần khiết rồi.

Không có biện pháp, Tần Khai Hân đành phải đáp ứng.

Ngược lại, Bùi Thần rất nghiêm túc, nói đi làm việc, thật đúng là nghiêm túc chăm chỉ làm việc, nhưng Tần Khai Hân lại hoàn toàn không tập trung, nhìn công thức làm đồ ngọt trên màn hình, trong đầu đều nghĩ đến người bên cạnh.

Tốc độ phát triển như vậy có phải hơi nhanh một chút hay không?

Cùng gặp cha mẹ, kế tiếp không phải muốn lên kế hoạch kết hôn chứ?

Nếu như kết hôn, chẳng phải sẽ đến sinh con sao?

...

A a a, Tần Khai Hân gào thét trong lòng, người ta vẫn còn nhỏ, người ta cái gì cũng không biết!

“Tiểu Hân.” Bùi Thần bỗng gọi cô một tiếng.

“Hà?” Tần Khai Hân trả lời giống như chim sợ cành cong, khẩn trương nhìn Bùi Thần.

“Có phải nơi này em sắp không thuê nữa đúng không?” Anh hỏi.

Tần Khai Hân cố gắng bình tĩnh trở lại, khẽ gật đầu: “Đúng vậy, hiện giờ đang sửa chữa phòng học, em định tiết kiệm tiền thuê nhà.”

“Nếu không thuê tiếp, em tính nghỉ ngơi ở đâu?”

“Tạm thời chưa nghĩ đến, chờ lớp học làm bánh bên kia khai giảng, em muốn thuê nhà gần một chút.”

“Có phải là quá xa hay không?”

“Có hơi xa.” Tần Khai Hân gật đầu, nhà cô ở ngoại thành, cách trung tâm thành phố Hàng Châu rất xa, hơn nữa nội thành thường hay tắc đường vào giờ cao điểm, mỗi ngày đi đi về về cũng tốn mấy giờ, vô cùng lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực.

“Nếu không thì ở nhà anh đi?” Bùi Thần bỗng nhiên nói.

Tần Khai Hân ngẩn ra: “Anh nói cái gì?”

“Mặc dù nhà anh cách cửa tiệm của em hơi xa, nhưng có tàu điện ngầm chạy thẳng, hơn nữa anh và em đi cùng hướng, lái xe cũng thuận tiện.”

Từ từ, rốt cuộc Tần Khai Hân đã rõ ràng, Bùi Thần chính là đang nói đến khu nhà cao cấp của anh!

Nếu ở lại đó, quả thật giống như Bùi Thần nói, tàu điện ngầm khá thuận tiện, lại còn không cần trả tiền thuê nhà, nhưng như vậy không phải đồng nghĩa với việc hai người bọn họ ở chung sao?

Nghĩ đến hai từ “ở chung”, Tần Khai Hân liền khần trương, vội vàng nói, “Không được, như vậy không tiện cho lắm!”

“Bên kia không ai ở, có rất nhiều phòng trống, em có thể tùy ý chọn một phòng.” Bùi Thần dường như nhìn thấu tâm tư của cô, nói thẳng.

“Em không phải có ý này!” Tần Khai Hân vội vàng xua tay, “Chỉ là em cảm thấy... Cảm thấy quá làm phiền anh...” Cô hoàn toàn không biết tìm cái cớ gì!

Bùi Thần: “Nếu em để ý như vậy thì thôi đi.”

“Em không để ý!” Tần Khai Hân thốt ra xong, trầm mặc một hồi, thực sự không nghĩ ra nên nói cái gì, đành phải nói thật, “Chỉ là em cảm thấy, chúng ta còn chưa kết hôn, ở chung sẽ không tốt lắm, tư tưởng của cha mẹ em rất cổ hủ, đương nhiên tư tưởng của em cũng rất cổ hủ...”

“Cũng phải.” Bùi Thần gật đầu, “Là anh không suy xét chu đáo.”

“Vậy không bằng...” Cô mừng rỡ, muốn nói coi như xong.

Nhưng Bùi Thần lại ngắt lời cô: “Không bằng kết hôn đi?”

???

Anh! Nói! Cái! Gì!

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Edit: Peiria

“Anh ta cứ như vậy mà cầu hôn hả?” Tiết Mạn kinh hô.

Tần Khai Hân gật đầu.

“Vậy cậu trả lời thế nào?”

“Mình đẩy anh ấy đi ra ngoài...”

“Từ lúc nào mà cậu trở nên cứng thế như vậy?” Tiết Mạn không thể tin được nhìn cô.

Tần Khai Hân: “...”

Tối hôm qua, sau khi Bùi Thần nói ra câu kia, cả người Tần Khai Hân đều chấn động, rất lâu sau mới khôi phục lại tinh thần, cô chỉ cảm thấy máu trong người đang sôi trào.

Bùi Thần đây là đang cầu hôn cô sao? Tại sao anh có thể không báo trước đã cầu hôn rồi? Một chút cô cũng chưa chuẩn bị có được hay không? Ít nhất cũng phải để cô trai giới tắm rửa ba ngày, tra Baidu “Đổi mặt với bạn trai cầu hôn, nên làm cái gì bây giờ?” một phen chứ.

Như bây giờ, bảo cô trả lời như thế nào đây?

Đáp ứng thì có vẻ quá lỗ mãng, không đáp ứng lại sợ xúc phạm tới Bùi Thần.

Bởi vì quá mức kích động, trong nháy mắt chân tay bắt đầu trở nên luống cuống, một câu cũng chưa trả lời, cô chỉ nói mình mệt, buồn ngủ, đẩy anh ra cửa.

Bây giờ nhớ lại, cách giải quyết này quả thực hổng bét, không biết sau khi về trong lòng Bùi Thần nghĩ như thế nào, còn cô bị hù sợ, sáng sớm hôm nay rời giường liền trốn tới cửa tiệm tị nạn, hoàn toàn không dám đối mặt với Bùi Thần, sợ anh vừa thấy mặt sẽ nhắc tới chuyện này.

“Cậu đây là diễn hình của bệnh sợ kết hôn.” Tiết Mạn đưa ra kết luận.

“Không phải cậu cũng thế sao, còn nói mình.” Tần Khai Hân âm ức phản bác.

“Ngại quá, mình đã lĩnh chứng rồi.” Tiết Mạn cười hắc hắc.

“Cậu nói cái gì?” Tần Khai Hân lập tức bùng nổ, “Cậu lặp lại lần nữa, cậu vừa nói cái gì?”

Tiết Mạn chậm rãi nói: “Mình và núi băng hợp pháp rồi.”

“Mẹ nó, các cậu kết hôn rồi hả?” Tần Khai Hân kích động đến nỗi nói tục.

Tiết Mạn vội vàng bỏ nhào qua, bịt miệng cô lại: “Suyt, khiêm tốn! Ngần vạ lần phải khiêm tốn!”

Tần Khai Hân gật đầu, tiêu hóa mất vài phút, cuối cùng mới tiếp nhận được sự thật này, cô hạ thấp giọng hỏi Tiết Mạn: “Sao lại thế, tại sao đột nhiên lại lĩnh chứng rồi? Trước kia không phải cậu nói vẫn muốn chơi vài năm nữa, tại sao cậu lĩnh chứng không nói cho mình trước?”

“Ai bảo mình không nói cho cậu, lúc núi băng ở trong bệnh viện, không phải mình nói chúng mình muốn kết hôn sao?” Tiết Mạn nhắc nhở cô.

“Mình còn tưởng rằng cậu nói giỡn...”

“Hôn nhân đại sự sao có thể đùa giỡn được?” Tiết Mạn bỗng nghiêm túc hẳn lên, “Mình và anh ấy quen nhau nhiều năm như vậy, bình tĩnh ngẫm lại, kỳ thực kết hôn cũng không có gì, chỉ là có thêm một tờ giấy mà thôi. Hôn nữa có tờ giấy này, ngày lễ ngày tết mình sẽ không bị buộc kết hôn, cũng rất tốt phải không?”

Tần Khai Hân lắc đầu, nói: “Mình vẫn cảm thấy hiện tại kết hôn có hơi sớm, căn cứ vào hợp mặt gia đình mấy năm nay mình đã tổng kết ra một định luật, ép kết hôn xong sẽ bị ép sinh con, sinh con xong lại bị ép sinh đứa thứ hai.”

Tiết Mạn khoát tay: “Mình mới không muốn sinh sớm như vậy, mình và núi băng đã bàn bạc, trong năm năm nữa tuyệt đối không tính đến chuyện sinh con.”

“Có nghĩa là, núi băng đồng ý rồi hả?”

“Không đồng ý mình có thể cùng anh ấy đi lĩnh chứng? Kính nờ, không phải do fan anh ấy quá mạnh mẽ sao? Mình phải mạo hiểm tính mạng gả cho người ta đấy!”

“Nếu như người trong nhà ép hai người?”

Tiết Mạn trừng mắt: “Chuyện này thì có gì khó, mình sẽ nói anh ấy không sinh được.”

“Phụt!” Tần Khai Hân phun ra một ngụm trà sữa.

Chị hai, cậu nói xấu núi băng như vậy, fan của núi băng nhà cậu biết không?

Ngay cả Tiết Mạn luôn nói “không kết hôn” cũng đã kết hôn, Tần Khai Hân bỗng cảm thấy được chính mình tụt hậu, chẳng lẽ cô và Bùi Thần thật sự nên suy xét đến chuyện kết hôn chuyện rồi?

Không không không, tuy rằng quen biết nhiều như vậy năm, nhưng thời gian hai người bọn họ chân chính nói yêu đương mới hơn hai tháng, nào có chuyện yêu đương hai tháng đã kết hôn, thế nào cũng phải đợi nửa năm một năm chứ?

Theo như lời của Tiết Mạn, Tần Khai Hân “sợ kết hôn”, kết quả chính là, khi đối mặt với Bùi Thần, cô trở nên vô cùng miễn cảm.

Nói ví dụ như:

Bùi Thần gọi điện hỏi cô: “Tối nay em muốn ăn gì?”

Tần Khai Hân: “Em đang giảm béo, tùy tiện ăn chút rau dưa đi.”

Bùi Thần: “Không thể ăn chay mãi được, vẫn phải ăn thêm thức ăn mặn.”

Mặn? Hôn! (*)

(*) Trong tiếng trung, ‘mặn’ và ‘hôn’ (trong kết hôn) đều đọc là [hūn]

“Ây da, em bỗng nhiên có chút việc, không nói nữa!” Tần Khai Hân cúp điện thoại như bay.

Lại nói ví dụ như:

Lúc ăn cơm tối, khẩu vị của Tần Khai Hân siêu tốt, ăn một đĩa tôm lớn.

Bùi Thần ở bên cạnh vừa giúp cô bóc vỏ tôm, vừa cười nói: “Ăn nhiều một chút, nhìn em sắp đói đến hôn mê rồi.”

Hôn mê? Hôn!

Tần Khai Hân nhét miếng tôm vào trong miệng, nuốt chút nữa nghẹn chết.

Lại nói ví dụ như:

Cơm nước xong, Tần Khai Hân ngồi trên ghế sofa, dựa vào vai Bùi Thần cùng anh xem tin tức, xem một lát liền buồn ngủ.

Bùi Thần phủ tấm chăn mỏng lên người cô, hỏi: “Nhìn em giống như một chết rồi?”

“Thì hơi một chút, cả ngày hôm nay em cùng Mạn Mạn chạy đi mua vật liệu xây dựng.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm một chút, nhìn em buồn ngủ lắm rồi.”

Mệt muốn ngủ? Hôn! (*)

(*) Mệt muốn ngủ phát âm là [hūnhūn yùshuì]

Tần Khai Hân lập tức tỉnh táo, trượt khỏi ghế sofa: “Cái kia... Em về ngủ trước, mệt mỏi quá!” Dứt lời, chạy trốn về nhà giống như bay.

Khoa trương nhất có một lần:

Hai người về trễ, cùng nhau ra ngoài ăn cơm, Bùi Thần hỏi Tần Khai Hân muốn ăn cái gì, cô mắc chứng sợ phải chọn lựa, nhất thời không nghĩ ra cái gì có thể ăn được.

“Nếu không ăn ở nhà hàng này?” Bùi Thần chỉ vào một nhà hàng trước mặt.

Em gái phục vụ ngoài cửa lập tức chào đón: “Hoan nghênh tới tiệm chúng tôi, gần đây trong tiệm có món trộn rất đặc sắc...”

Trộn? Hôn!

(*) Trộn (Hán Việt là 'hỗn') cũng phát âm là [hún]

“Không cần! Không cần! Em không ăn cái này!” Cô giống như nhìn thấy nhà hàng giết người cướp của, vội vội vàng vàng kéo Bùi Thần, để lại em gái nọ với vẻ mặt mờ mịt.

Em gái phục vụ: Minh nói cái gì sai sao?

Tần Khai Hân bước rất nhanh, một lòng một dạ đi về phía trước, mãi đến khi Bùi Thần gọi cô, cô mới dừng bước lại, quay đầu nhìn anh.

Bùi Thần nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Gần đây em có tâm sự à?”

“Em không có.” Tần Khai Hân trả lời không chút do dự.

“Có phải ngày đó anh nói chuyện kết hôn dọa đến em?”

A a a, anh hỏi trực tiếp như vậy để làm gì? Tần Khai Hân vừa lắc đầu vừa gật đầu, sau cùng chỉ có thể thừa nhận: “Có... Có một chút...”

“Đưa ngón.” Bùi Thần bật cười, dịu dàng xoa đầu cô.

Tần Khai Hân ngượng ngùng cả người, thật lâu sau mới phản ứng kịp, nhất thời có chút thẹn quá thành giận, sợ kết hôn thì sao? Còn chẳng phải là bởi vì tự nhiên anh nói muốn kết hôn, làm cô một chút cũng không có chuẩn bị, hiện tại lại biến thành cô ngốc nghếch, cô đâu có ngón?

Chẳng lẽ Bùi Thần chỉ nói đùa, là do cô nghĩ nhiều sao?

Hôn nhân đại sự sao có thể lấy ra đùa? Hơi quá đáng!

Tần Khai Hân càng nghĩ càng tức giận, cảm xúc tích tụ mấy ngày qua nhất thời bùng phát, cô đẩy Bùi Thần ra.

“Em đâu có ngón? Rõ ràng là anh nói cái gì kết hôn, em chẳng hề có chút chuẩn bị nào. Nếu như anh nói thật, vậy cũng quá tùy tiện, nếu như anh nói đùa, thật xin lỗi, em cảm thấy lấy hôn nhân ra làm trò đùa, một chút cũng không buồn cười!”

Nói xong những lời này, mắt cô đã đỏ hoe, cảm xúc cực kì kích động.

Bùi Thần không ngờ cô sẽ tức giận như vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, anh im lặng, chăm chú nhìn cô.

Bị anh nhìn như vậy, Tần Khai Hân cảm thấy toàn thân không được thoải mái, càng tức giận: “Anh nói gì đi chứ!”

Anh vẫn im lặng như cũ, sau đó bất ngờ tiến lên một bước, dùng một tay kéo cô vào trong lòng mình.

Thời tiết tháng năm khá dễ chịu, bên đường là một công viên nhỏ, một nhóm bác gái khiêu vũ thể dục đang tụ tập, hăng say nói chuyện phiếm.

Hai người ôm ấp như vậy, lập tức dẫn tới sự chú ý của họ.

“Haizz, các bà xem...”

Rất xa, dường như nghe thấy tiếng người bàn tán, Tần Khai Hân đỏ mặt xấu hổ, vội vàng nói: “Có người, anh mau buông tay.” Vừa nói vừa muốn tránh thoát.

Bùi Thần không phản ứng, ngược lại ôm cô chặt hơn nữa, hai cánh tay có lực bị ngăn cách lớp áo khoác mỏng của cô, dính sát vào eo cô...

Động tĩnh càng lớn càng thu hút sự chú ý, ý thức được điểm ấy, rốt cuộc Tần Khai Hân buông tha, đưa lưng về phía đám người khiêu vũ, trốn vào trong lòng Bùi Thần.

Thật lâu sau, Bùi Thần mới mở miệng: “Em không ngốc, là do anh quá nóng vội.”

Người trong lòng giật giật, không lên tiếng.

Bùi Thần tiếp tục nói: “Em để anh đi gặp cha mẹ em, anh còn tưởng rằng...” Anh thờ dài, “Là anh suy xét không chu đáo, không nên hấp tấp như thế, lần sau anh sẽ từ từ.”

Còn có lần sau? Tần Khai Hân oán thăm.

“Tuy anh không miễn cưỡng em, nhưng mỗi câu anh nói đều là thật lòng, chỉ cần em nguyện ý, bất cứ lúc nào anh cũng có thể kết hôn.”

Mặc dù trọng tâm đề tài vẫn xoay quanh chuyện kết hôn, nhưng anh đã nói như vậy, ít nhất còn dễ tiếp thu, tóm lại trước tiên cứ nghĩ biện pháp rời khỏi nơi đông đúc này rồi nói sau.

Người trong lòng nhàn gật đầu: “Ừm...”

“Vẫn giận anh sao?”

“Không giận nữa...” Cô nhỏ giọng nói, “Chúng ta có thể đi về không?”

“Được.” Cuối cùng, anh buông lỏng tay ra, nhìn Tần khai mừng rỡ ngẩng đầu từ trong lồng ngực mình, gò má cô đỏ bừng, hai mắt mang theo một tầng hơi nước mỏng, dưới ánh đèn đường, khúc xạ ra ánh sáng trong suốt.

Thật muốn hôn cô, không nhịn được nữa rồi.

Bùi Thần nâng cằm cô lên, một tay đỡ sau lưng cô, rướn người ra phía trước, cúi đầu, hôn cô.

Tần Khai Hân hoàn toàn không có phòng bị, trọn mắt nhìn Bùi thần, yết hầu bất giác nuốt ực một cái, hàm răng lập tức bị cạy mở ra, cả người đều rơi vào tay giặc.

Bị hôn sâu như vậy, cơ thể giống như mất hết khí lực, giờ phút này, nếu không nhờ Bùi Thần giữ eo, cơ thể cô chắc chắn sẽ trượt xuống.

Quá đổi mềm mại, tựa như giẫm lên mây, lỗ chân lông toàn thân đều mở ra...

“Ôi, người trẻ tuổi bây giờ!” Một bác gái mặc quần áo xanh lục lắc đầu cảm thán.

Bác gái mặc áo lông màu lam ở bên cạnh cũng nói: “Quá coi mờ, sao có thể làm như vậy ở trên đường cái?”

“Thật là, dọa người!” Bác gái mặc đồ đỏ nói.

“Các bà nói cái gì thế?” Trong đám người có một bác gái không rõ tình huống cụ thể hỏi.

“Tự bà xem đi, bên kia kia!”

Bác gái không rõ ràng tình huống: “Bên kia?”

“Chính là ở bên kia, một nam một nữ, nam rất cao, nữ hơi thấp, tuổi tác không chênh lệch con gái bà lắm.”

Bác gái không rõ ràng tình huống nói với bác gái bên cạnh: “Tuổi tác không chênh lệch con gái tôi nhiều lắm? Để tôi nhìn xem, a, thấy rồi!”

Từ từ!

Mẹ Tần vỗ đùi: Không đúng, đây là con gái của bà mà!!!

P/s: Chúc mn nghỉ lễ vui :)

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Edit: Peiria

Mẹ Tần không có vạch trần con gái ngay tại trận, nhưng từ sau khi về nhà bắt đầu đứng ngồi không yên, nhớ lại chuyện sáng nay, tâm hoảng ý loạn.

Cha Tần tan tâm về nhà ăn cơm, mở nồi cơm điện phát hiện bên trong vẫn là gạo và nước, cắn miếng thịt gà phát hiện vẫn sống, cuối cùng không nhịn được mà hỏi vợ: “Hôm nay bà làm sao vậy, mất hồn mất vía.”

“Lão Tần, ông nói Khai Hân và bạn trai con bé phát triển tới trình độ nào rồi?”

Cha Tần sững sốt: “Sao mà tôi biết? Chẳng phải là chưa dẫn về nhà cho chúng ta gặp sao, có thể phát triển tới trình độ nào?”

“Ông nói xem, bọn chúng có thể đã...”

“Cái gì?” Cha Tần hỏi.

“Cái kia...” Mẹ Tần chỉ chỉ tay.

Cha Tần suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng hiểu được: “Bà đoán mò cái gì vậy, tính tình Khai Hân nhà chúng ta bà còn không biết sao?”

“Tôi nói là nếu như?” Sắc mặt mẹ Tần không tốt lắm, bà lẩm bẩm nói, “Người trẻ tuổi bây giờ, còn coi mở hơn chúng ta thời trẻ, khi đó chúng ta nắm tay cũng không dám, nhưng hiện tại ông xem, ngay cả trên đường cái cũng có các cặp đôi tình chàng ý thiếp, hơn nữa mỗi ngày trên TV đều chiếu cái gì chưa kết hôn đã có con, Khai Hân có thể như vậy hay không... Haizz, ông nói xem nếu như tôi làm bà ngoại, ông làm ông ngoại...”

Sắc mặt cha Tần thay đổi rõ ràng: “Bà nói linh tinh cái gì đấy, có phải bà nghe thấy tin đồn gì không hả?”

Đâu chỉ nghe thấy, tôi còn nhìn thấy rồi! Trong lòng mẹ Tần khổ sở nhưng vẫn giả vờ như chuyện gì cũng chưa phát sinh: “Tôi chỉ nói là nếu như thôi, nếu Khai Hân dẫn bạn trai con bé về, nói con bé có rồi, muốn kết hôn thì ông tính làm sao bây giờ?”

Cha Tần nghe vợ nói thì bắt đầu hoảng hốt, suy nghĩ hồi lâu, thờ dãi: “Còn có thể làm sao, không muốn có cũng chỉ có thể đồng ý, dù sao cũng không thể dùng gậy đánh uyên ương đúng không? Bà cũng nói, thời đại thay đổi, người trẻ tuổi bây giờ có suy nghĩ của riêng mình, không giống với chúng ta hồi xưa, kỳ thực tôi cũng không nở gả con gái, nhưng mà con gái lớn không giữ được, ắt phải lập gia đình. Chỉ cần đôi phương là người tốt, đối xử với con gái chúng ta thật lòng, những thứ khác tôi cũng không quản được nhiều như vậy.”

Nghe chồng nói cũng có đạo lý, nhưng mẹ Tần vẫn lo lắng: “Tôi chỉ sợ con bé không có kinh nghiệm, bị lừa...”

“Lúc con bé nói muốn làm bánh ngọt, không phải bà cũng sợ nó không có kinh nghiệm, làm không tốt sao? Con bé dựa vào chính mình mà bước đi, chúng ta làm cha mẹ nhiều nhất chỉ có thể ủng hộ, tóm lại bà đừng lo lắng cái này cái kia, đợi Chủ nhật nhìn thấy người, sau đó lại suy xét mấy vấn đề này.”

“Như vậy...” Mẹ Tần mẹ cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cảm thấy chồng nói có lý, lập tức bấm số điện thoại của Tần Khai Hân.

“Khai Hân à, thứ bảy(*) con đưa bạn trai trở về, muốn ăn gì, mẹ đi mua!”

(*) Trên vừa nói CN mà ở dưới là T7, không biết tác giả viết nhầm không nhưng mình vẫn để nguyên giống hệt raw nhé.

“Bạn trai con có kiêng cái gì không?”

“Đừng rồi, cậu ấy xô dép cỡ bao nhiêu, mẹ đi mua một đôi dép lê mới.”

“Buổi sáng các con cứ tới đây đi, để mẹ với ba con nhìn kỹ cậu ấy.”

...

Nhận điện thoại của mẹ, Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười, lúc trước cô thẳng thắn nói mình kết giao bạn trai, ba mẹ dường như còn có chút thận trọng, hiện tại bỗng nhiên gấp gáp, giống như hận không thể nhìn thấy Bùi Thần ngay lập tức.

Nếu như cô biết, ngay cả vấn đề ôm cháu ngoại mẹ Tần cũng đã nghĩ tới, đoán chừng sẽ học máu mà chết.

Thứ bảy, rốt cuộc đến ngày con rể gặp cha mẹ vợ.

Tần Khai Hân chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày, gặp cha mẹ mình lại khăn trương như thế, sáng sớm, cô mặc một cái váy liền kẻ sọc màu lam nhạt eo cao, nào biết vừa ra khỏi cửa, phát hiện Bùi Thần cũng mặc áo sơ mi màu lam nhạt, nhìn giống như đồ tình nhân.

Ngay cả Tổ trưởng Lâu đi mua đồ ăn dưới lầu nhìn thấy bọn họ cũng không nhận được nhìn thêm vài lần, nói: “Vợ chồng son thật xứng đôi, đi chơi à?”

“Đúng vậy.” Bùi Thần hào phóng đáp lại.

“Thật tốt, thật tốt.” Tổ trưởng Lâu nói xong, đánh giá Tần Khai Hân vài lần, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Trong lòng Tần Khai Hân khăn trương, cũng không để ý, cùng Bùi Thần lên xe.

Không thể không nói Bùi Thần suy nghĩ rất chu đáo, lần đầu tiên tới cửa ra mắt cha mẹ Tần Khai Hân đã chuẩn bị trước một đồng hồ.

Cha Tần thích uống rượu, anh mua một thùng rượu đỏ nhập khẩu, mẹ Tần thích thưởng trà, anh chuẩn bị Bích Loa Xuân(*) tốt nhất, mặt khác còn có các loại thuốc bổ và hoa quả, nhét đầy một xe.

(*) Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc được trồng tại núi Động Đình, huyện Thái Hồ, tỉnh Giang Tô. Búp trà Bích Loa Xuân kết chặt, cuộn cong như con ốc, có chút trắng, trắng xen xanh, búp trà non nót, vị trà sau khi pha từ từ tỏa ra, bay lượn trong không khí, nước trà trong mà xanh biếc, mùi thơm ngát hợp lại, vị ngọt lạnh, khiến cho người uống cảm thấy thư thái, thoải mái, từ triều Đường, Tống đã được liệt vào cống phẩm. Bích Loa Xuân, tên như trà, màu sắc xanh biếc, xoắn ốc, thu hái lúc đầu xuân. Khi uống, nước đầu màu nhạt chút sắc đậm, mùi thơm, tươi mát, nước thứ hai xanh biếc, thơm, vị thuần; nước thứ ba xanh ngọc bích, hương mùi thơm nồng, quay về vị ngọt, quý như trân bảo.

Như vậy hẳn là không thành vấn đề đi?

Tần Khai Hân vẫn cảm thấy lo lắng, dọc theo đường đi nói với Bùi Thần rất nhiều chuyện về cha mẹ, còn lên Baidu xem những việc mà con rể lần đầu ra mắt cha mẹ vợ cần chú ý, đọc một lượt cho Bùi Thần nghe...

“Đừng quá khăn trương.” Đứng ở cửa nhà Tần Khai Hân, ngược lại thành Bùi Thần trấn an cô.

“Em đây không phải là khăn trương, là cẩn thận.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng cô lại không ngừng hít sâu, trong đầu không ngừng nhớ lại có chuyện gì chưa chuẩn bị chu đáo hay không, lát nữa có thể xảy ra các loại sự cố không.

Bỗng nhiên, trong đầu Tần Khai Hân hiện lên ánh mắt của tổ trưởng Lâu trước đó, trong lòng cả kinh, vội vã cúi đầu nhìn cái váy liền cô đang mặc.

Eo cao, giống như... Quần áo bà bầu!

Cửa mở.

“Ây da!” Tần Khai Hân kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện che bụng mình.

Lần đầu tiên mẹ Tần quan sát con rể ở khoảng cách gần, nhìn chàng trai chín chu, anh tuấn bất phàm, trong lòng rất cao hứng, nhưng vừa thấy con gái ôm bụng cau mày, bộ dạng giống như rất thống khổ, liền hỏi: “Con làm sao vậy, bụng không thoải mái?”

“Con... Con...” Dưới ba cặp mắt, Tần Khai ôm bụng nói, “Xin nhường đường một chút, con muốn đi toilet!” Sau đó chạy như bay vào nhà.

Con bé này thật là, haizz!

Con gái liên tục làm trò cười cho thiên hạ, càng làm nổi bật vẻ thành thực ổn trọng, phong thái bất phàm của con rể, ấn tượng đầu tiên của cha mẹ Tần đối với Bùi Thần không tốt không được, vội vàng bảo anh đi vào.

Bùi Thần vừa cười chào hỏi hai người lớn, vừa mang tất cả lễ gặp mặt đã chuẩn bị tốt vào nhà.

Tùng tui từng tui, Mẹ Tần cười híp mắt lại, đầu còn nghĩ tới chuyện cũ, thật sự đúng là mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích.

Tần Khai Hân trốn trong WC thật lâu, soi gương nhìn váy liền của mình, hi vọng có thể sửa sang một chút, đợi đến khi ra ngoài, cô ngạc nhiên phát hiện

cha mẹ và Bùi Thần đều ngồi trên ghế sofa, trò chuyện rôm rả.

Mẹ Tần lấy tất cả ảnh chụp trước đây của cô ra cho Bùi Thần xem: “Tiểu Bùi, đây là con gái nhà bác hồi nhỏ, rất đáng yêu phải không?”

“Rất đáng yêu, ánh mắt đặc biệt giống ánh mắt bác gái.”

Đứa nhỏ này thật biết ăn nói, mẹ Tần như mở cờ trong bụng: “Còn có đáng yêu hơn nữa, bác mở cho con xem!”

Trời ạ!

Tần Khai Hân đứng yên tại chỗ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Cuối cùng mẹ Tần cũng chú ý tới con gái, ngẩng đầu sai bảo: “Con còn đứng đó làm gì, mau vào phòng bếp xem nước đã sôi chưa?”

Cha Tần: “Thuận tiện vặn nhỏ bếp gas một chút.”

Tần Khai Hân khóc không ra nước mắt, rốt cuộc ai mới là con ruột của hai người đây?

Vừa vào cửa đã thuận lợi như vậy, sau đó lại càng không cần phải nói, cha mẹ Tần hết sức hài lòng với biểu hiện của Bùi Thần, ba người vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn không đếm xỉa tới Tần Khai Hân.

Mấy vấn đề cô nghiên cứu lúc trước, một chút cũng chưa cần dùng, chỉ có thể yên lặng ngồi một chỗ, nghe cha mẹ mình cùng Bùi Thần nói chuyện phiếm.

Nghe một lát, đề tài bắt đầu chuyển sang hướng khác rồi.

Cha Tần nghiêm túc nói: “Người trẻ tuổi mặc dù phải sự nghiệp làm trọng, nhưng việc chung thân đại sự cũng rất quan trọng, hai người các con thì sao, có suy xét đến chuyện sau này chưa?”

Tần Khai Hân cả kinh, nói không nên lời, vội vàng đưa ánh mắt cầu cứu Bùi Thần.

Bùi thần gặp chuyện không sợ hãi, trịnh trọng nói: “Bác trai, con đối với Tiểu Hân là thật lòng, chuyện sau này, con đều nghe theo cô ấy.”

Vì thế, ba cặp mắt đồng loạt rơi vào trên người Tần Khai Hân.

Tần Khai Hân cúi đầu, thấp dần, thấp dần.

Mẹ Tần không nhịn được: “Khai Hân, nói chuyện đi, về sau con tính thế nào?”

Tần Khai Hân đành gắng gượng ngẩng đầu: “Về sau, chuyện về sau...”

Ánh mắt cha mẹ vô cùng nghiêm túc, thật đáng sợ, bộ dạng này không giống như cô mang bạn trai tới gặp cha mẹ, rõ ràng chính là Bùi Thần mang cô tới gặp cha mẹ mà!

“Về sau cứ từng bước một, bác trai bác gái có yêu cầu gì không?” Rốt cuộc, vẫn là Bùi Thần thay cô giải vây.

Về mặt cha Tần vốn nghiêm túc lập tức dịu đi: “Chúng ta có thể yêu cầu con cái gì? Chỉ cần hai người các con sống hạnh phúc là điều tốt nhất rồi.”

Mẹ Tần: “Hơn nữa, về nhà nhiều một chút trò chuyện với hai người già chúng ta.”

“Bác trai bác gái yên tâm, con nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với Tiểu Hân, cũng sẽ thường xuyên cùng cô ấy về đây với hai người. Hơn nữa, mẹ con rất muốn gặp Tiểu Hân, đã làm thủ tục về nước, nếu tiện, chờ bà trở lại mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm đi?”

“Được, được!” Cha Tần mẹ Tần vui vẻ ra mặt.

Tần Khai Hân: “...”

Buổi tối, mẹ Tần cứng rắn đưa cho Bùi thần một túi anh đào lớn, tất cả đều lớn hơn tiền xu, màu đỏ rực, nặng khoảng hai, ba cân.

Ngồi ở trong xe, Tần Khai Hân vừa ăn anh đào vừa không nhịn được châm chọc: “Lạc Tang còn nói anh không giỏi giao thiệp, em thấy anh còn biết vượt mong ngựa hơn người khác, cha mẹ em bị anh dỗ đến độ muốn lên trời, bình thường về nhà em nào có đãi ngộ nào tốt như vậy...”

Thăng thần mà nói, cô có phần ghen tỵ, miệng ăn anh đào, trong lòng lại ê ẩm.

“Còn phải xem là với người nào.” Bùi Thần nói.

“Cha mẹ em thuộc loại nào?” Tần Khai Hân tò mò hỏi.

“Người nhà.”

“...” Bực tức cả ngày của Tần Khai Hân, bởi vì hai chữ này, bỗng tiêu tan hết rồi.

“Thế còn em?” Cô hỏi.

“Duy nhất.”

“Dừng xe, dừng xe, dừng xe.” Tần Khai Hân hét to.

Bùi Thần tắt xe vào bên lề đường, khó hiểu nhìn cô, ngay sau đó, miệng đã bị nhét vào một quả anh đào.

“Biểu hiện hôm nay của anh không tệ, đây là phần thưởng của anh.” Tần Khai Hân cười tí mắt nhìn anh, hỏi, “Ngọt không?”

“Ngọt.” Bùi Thần gật đầu, “Em cũng ném thử xem”

“Em ăn chán rồi... Ừm...”

Bùi Thần dùng một tay tắt đèn trong xe, một tay đỡ gáy cô, rướn người qua, ngăn chặn cái miệng nhỏ đỏ thắm vì ăn anh đào của cô.

Đây là một nụ hôn mang hương vị anh đào.

Anh ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi linh hoạt dò xét vào trong miệng cô, hơi thở cực nóng phả vào trên mặt cô, trong nháy mắt, hương vị trái cây ngọt ngào đã tràn ngập trong khoang miệng...

Trên đời còn có cái gì ngọt hơn cái miệng nhỏ mê người này đây?

Bùi Thần nâng gáy cô lên, ngón tay đưa về phía trước, vuốt ve đôi má mềm mại, cái cổ thon dài cổ, xương quai xanh tinh xảo... Ngón tay tham lam phác họa từng chỗ...

Hôn qua, sờ qua, cũng không đủ, lại càng muốn nhiều hơn, muốn toàn bộ của cô!

Nội tâm dường như có âm thanh gào gét, tay anh theo của xương quai xanh của cô trượt xuống, trượt đến một nơi mềm mại nào đấy, qua lớp vải mỏng ngăn cách, vuốt ve...

Cả người Tần Khai Hân chấn động một phen, giống như bị điện giật, thật lâu sau cô mới khôi phục tinh thần, đỏ mặt thì thào: “Đang ở trong xe...”

Anh: “Về nhà?”

Cô: “Ừm...”

Anh buông cô ra, đạp chân ga một cái, phóng xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40

Edit: Peiria

Ngay cả ông trời cũng giống như đang giúp đỡ Bùi Thần, một đường chạy vội về nhà, thậm chí ngay cả đèn đỏ cũng chưa gặp phải, vốn là hai giờ lái xe nhưng tốn nửa thời gian đã đến nơi rồi.

Đậu xe xong, Bùi Thần không nói gì, xuống xe giúp Tần Khai Hân mở cửa xe.

Đoạn đường này, cô cúi đầu giả vờ xem di động, che dấu nội tâm khẩn trương, hiện tại không còn cách nào che dấu nữa, đành phải tâm bất cam tình bất nguyện nhét di động vào trong túi, chậm chậm xuống xe, khoanh khắc chậm xuống đất, hai chân bỗng nhiên nhũn ra.

Cô sợ chính mình bị té ngã, bắt giắc bám vào cánh tay Bùi Thần.

Ngay sau đó, anh liền kéo tay cô lại, nắm tay cô đi về phía thang máy.

Hai người đều không nói chuyện, Tần Khai Hân cúi đầu, bất chợt cảm thấy mình giống như thiếu nữ bị cây cao lương(*) kéo đi, tình huống như thế có lẽ

là lần đầu tiên.

(*) Cao lương (蜀黍) phiên âm là [shǔshǔ], giống với cách phát âm chú – thúc thúc(叔叔) là [shūshu].

Nói như vậy, Bùi Thần... Chính là lần đầu tiên sao?

Trong lòng vừa nảy ra ý nghĩ kỳ quái như vậy, cửa thang máy liền mở ra, bên trong không có ai, anh lúi kéo cô, không nói được một lời đi vào thang máy.

Cửa đóng lại, cô còn đang suy nghĩ vấn đề kia, trong đầu hỗn loạn.

Bỗng nhiên, một bóng người đến gần, chắn ánh sáng của cô, không đợi cô khôi phục lại tinh thần, cả người đã bị Bùi Thần đặt ở góc thang máy.

Vách tường bằng kim loại mang theo cảm giác mát lạnh dán lên lưng khiến cô run rẩy, anh lập tức dùng một tay đỡ gáy cô, tay kia nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống không chút do dự.

Vị anh đào say nồng vẫn còn, chỉ là so với vừa rồi phai nhạt không ít, đã bị thay thế bởi hơi thở của anh, mãnh liệt, cực nóng, làm cho người ta không thở nổi.

Yết hầu của cô nuốt ực theo bản năng, môi mấp máy, giống như đang mút đầu lưỡi của anh vào.

Thân thể anh hơi chấn động, càng không có cách nào khắc chế hành vi của mình, tình cảm đè nén dưới đáy lòng giống như bão táp mưa sa, muốn khám cô vào trong trong thân thể, kịch liệt ôm hôn.

Đôi chân mềm nhũn, cột sống tê dại một trận, đầu óc trống rỗng, cô đã quên chính mình đang ở đâu, làm gì...

Đình - -

Cửa thang máy mở ra, tổ trưởng Lâu tròn mắt, bộ dạng giống gấp quỳ nhìn hai người trong thang máy.

Hai người lập tức tách ra, đỏ mặt nhìn trời.

Kỳ thực, xấu hổ nhất vẫn là tổ trưởng Lâu, tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng lâm bầm một câu: “Ây da, hình như tôi ra ngoài đã quên đóng cửa, tôi phải về xem một cái.” Dứt lời, rời đi như bay.

Cửa thang máy đóng lại một lần nữa, Tần Khai Hân quay đầu lại nhìn Bùi Thần, thấy anh cũng đang nhìn cô, vội vàng đỏ mặt cúi đầu.

Lúc này, chuyện gì cũng chưa phát sinh, mãi đến khi thang máy lên tới tầng lầu bọn họ ở.

Bùi Thần đi đến cửa thang máy, che chắn cho cô, cô mắc cỡ ngại ngần bước ra ngoài, nhìn trái nhìn phải giống như ăn trộm được, rất sợ lại có người đứng trước cửa.

May thay, một người cũng không có, nhưng nếu không có ai lại càng nguy hiểm hơn...

Tay chân Tần Khai Hân luống cuống lục tìm chìa khóa trong túi.

Bùi Thần đứng sau cô, dùng giọng thì thầm, hỏi: “Đến nhà em?”

Thân thể cô chấn động, không biết nên trả lời như thế nào, dù sao mặc kệ lúc này anh nói cái gì nói, nghe đều vô cùng đặc biệt... Giống như rất gấp gáp...

“Nếu không...” Cô run rẩy, thật sự không thể lấy được chìa khóa, trong lòng đã sớm muốn rút lui, định nói nếu không để lần sau, nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành: “Đến nhà anh?”

Còn chưa nói hết, Bùi Thần đã xoay người mở cánh cửa đối diện, đứng ở cửa, chờ cô đi vào.

Hai cặp đùi như bị rút chì, cả người đều cứng ngắc, vừa vặn phía sau lại giống như có bàn tay vô hình giúp cô, từng bước đi về phía trước.

Rốt cuộc, cô vẫn đi vào, giày chưa kịp côi thì cửa đã bị đóng lại, sau đó cổ tay cũng bị bắt được, một màn vừa rồi trong thang máy lại tiếp diễn, cô bị anh ép vào sát tường, ôm hôn.

Lần này không còn bất kỳ ai quấy rầy, anh hôn càng sâu, vừa hôn vừa theo xương quai xanh của cô thăm dò xuống dưới, nhưng nơi chưa thăm dò hay đã thăm dò trong xe, tất cả đều thăm dò mấy lần.

Cuối cùng, cái tay kia mò đến chỗ khóa của váy liền, giữ lấy, kéo xuống.

Cảm giác mát mát lạnh bao phủ quanh eo, trong chớp mắt, thần trí vốn đang bị lạc lập tức thanh tỉnh, nhưng ngay sau đó, cái tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng đủ để hòa tan cô bắt đầu dò xét đi vào...

Ánh mắt đang tròn tròn dần trở nên mờ mịt, tay bám lấy bờ vai anh, đầu tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong ngực anh, lại một lần nữa lạc mất chính mình.

Sau khi hai người đi, cha mẹ Tần thảo luận chuyện Bùi Thần cả đêm, nhất trí cho rằng ánh mắt con gái không sai, đó là một đối tượng có thể kết hôn.

Mẹ Tần hận không thể gả con gái ra ngoài ngay lập tức, trái lại cha Tần ba coi như bình tĩnh: “Các phương diện của Tiểu Bùi đều không tệ, nhưng vẫn cần thời gian quan sát thêm.”

Mẹ Tần liếc mắt nhìn cha Tần một cái: “Bọn chúng trước kia không phải đồng học sao? Đều đã hiểu rõ rồi, còn quan sát cái gì?”

“Chính vì như vậy, tôi mới lo lắng, bà nói xem trước kia bọn chúng là đồng học, vì sao trước kia không có tình cảm, mà bây giờ lại yêu nhau? Huống chi trước kia Khai Hân từng chuyển trường, bà quên rồi à?”

Được cha Tần nhắc nhở, mẹ Tần cũng tỉnh táo lại, không khỏi lo lắng: “Đúng vậy..., ông không nói tôi cũng quên mất chuyện đó, khi ấy bạn trong lớp đều xa lánh Khai Hân nhà chúng ta, tại sao không thấy con bé nhắc đến Tiểu Bùi?”

“Cho nên, nhìn vấn đề không thể nhìn bề ngoài, điều kiện của Tiểu Bùi rất tốt, đáng đáp cũng được, nhưng sao cậu ấy lại để ý tới con gái chúng ta? Có phải là có nguyên nhân khác hay không? Tóm lại phải quan sát một thời gian nữa mới được...”

“Ây da!” Mẹ Tần vỗ đùi.

“Bà làm sao vậy?” Cha Tần hỏi.

“Sao ông không nói sớm, nếu sớm nói với tôi, tôi sẽ giữ con gái ngủ ở nhà, ông nói xem hai người bọn chúng đêm hôm cùng nhau trở về, có thể... hay không?”

Cha Tần thở dài: “Tôi đã nói với bà rồi, loại sự tình này bà không ngăn nổi.”

“Không được, không được, tôi phải gọi điện thoại!” Mẹ Tần vội vội vàng vàng cầm lấy di động.

Thời điểm điện thoại gọi tới, váy liền trên người Tần Khai Hân đã rơi trên mặt đất, cô đẩy Bùi Thần ra, dùng tay che ngực, luống cuống ngồi xổm xuống đất tìm di động.

Bùi Thần cũng ngồi xuống bên cạnh, vòng tay qua lưng cô, khẽ sát cánh tay trần của cô, chuẩn xác lấy ra di động trong túi, đưa cho cô.

Đỏ ửng trên mặt còn chưa tan, lại càng thêm nóng, cô vội vàng cầm di động, đứng lên, run run rẩy rẩy ấn nút nhận điện, gọi một tiếng: “Mẹ...”

“Con gái à!” Đầu bên kia điện thoại, mẹ Tần đã sớm lo lắng vạn phần, “Con về đến nhà chưa? Vẫn ở cùng Tiểu Bùi sao?”

Tần Khai Hân rụt rè nhìn Bùi Thần, giọng gào nói: “Chúng con mới về đến nhà, anh ấy... Anh ấy đang ở đây...”

“Haizz, đã trễ thế này rồi, sao các con vẫn ở cùng một chỗ? Khi nào cậu ấy về? Con phải chú ý một chút, dù sao cũng là cô gái chưa kết hôn, có một số việc, không thể quá tùy tiện, biết không?”

Giọng nói trong điện thoại tuy không lớn nhưng trong căn phòng tối yên tĩnh, càng trở nên rõ ràng, nhất là khi Bùi Thần còn ở sau lưng cô, cô cảm giác chắc chắn là anh có nghe thấy, bèn hạ thấp giọng trả lời: “Con biết rồi, mẹ...”

“Con nhất định phải chú ý đó, không phải mẹ sợ bị người nói xấu, chủ yếu là sợ con bị tổn thương...” Sau đó chính là thao thao bất tuyệt một đồng lớn, Tần Khai Hân cứ “Vâng vâng dạ dạ” đáp lời, kỳ thực cũng không nghe được câu nào, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Bùi Thần phía sau.

Mẹ Tần gặp thấy con gái sáng khoái đáp ứng, nhẹ nhàng thở ra, nói xong một đồng lớn, cuối cùng nói: “Những điều nên nói mẹ đã nói rồi, dù sao con cũng phải chú ý một chút, còn chưa kết hôn không thể để người khác chiếm tiện nghi. Đúng rồi, bây giờ cậu ấy vẫn còn ở đó?”

“Vâng.”

“Thế thì mau viện cớ để cho cậu ấy về đi.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Được rồi, vậy thì mẹ an tâm.” Tần mẹ vui tươi hơn hờ địa cúp điện thoại.

Gương mặt Tần Khai Hân trắng bệch, biết Bùi Thần vẫn ở sau lưng, cô cũng không dám quay đầu nhìn anh, cầm di động đứng một lát không biết làm sao, che lấy ngực mình.

“Đưa cho anh.” Bùi Thần cầm lấy di động của cô, nhặt vấy trên mặt đất đưa tới, “Mặc vào, đừng để cảm lạnh.”

“A?” Tần Khai Hân ngẩn ra, biết anh nhất định đã nghe được.

“Muốn anh mặc giúp em?” Bùi Thần nhiu mày, trong mắt mang theo ý cười.

“À!” Cô khẽ kêu một tiếng, luống cuống mặc váy vào, bởi vì quá sốt ruột, khóa làm sao cũng không kéo lên được, giống như bị mắc kẹt, khiến cô toát mồ hôi.

Đèn được bật lên, ánh đèn chói mắt làm Tần Khai Hân hoa mắt một phen.

Bùi Thần đi tới, cúi người, duỗi tay kéo giúp cô: “Đang mắc kẹt, em chờ một chút.” Động tác của anh rất dịu dàng, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn khóa kéo chầm chầm không chớp mắt, ra vẻ như không có gì.

Tần Khai Hân xấu hổ ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ treo tường, kim giây nhích từng chút một, rất chậm, rất chậm...

Rốt cuộc, khóa kẹt đã sửa xong, Bùi Thần giúp cô kéo hết khóa, rồi đứng thẳng lên, sửa sang lại váy áo của cô, vuốt lại mái tóc dài.

Cuối cùng anh cúi người nhặt túi xách bị vứt dưới đất, tìm ra chìa khóa bên trong, đưa cho nàng, nói: “Em về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được.” Tần Khai Hân yếu ớt nhận lấy, muốn giải thích, “Kỳ thực mẹ em...” Còn chưa nói xong, cô đã bị anh ôm rồi.

Cái ôm tạm biệt, không có chút khe hở, duy trì một lúc, lại buông ra.

Anh nói: “Ngủ ngon.”

Cô: “Muộn rồi... Ngủ ngon...”

Tần Khai Hân về nhà dưới cái nhìn chăm chú của Bùi Thần, cô mở cánh cửa đối diện, đi vào, thời điểm xoay người muốn đóng cửa, vẫn thấy anh ở đối diện nhìn cô.

“Ngủ ngon...” Cô xấu hổ vẫy tay, ngoại trừ nói câu này, không biết nói cái gì nữa.

“Ngủ ngon.” Anh đáp.

“Em vào nhà đây, anh cũng về đi.”

“Ừm.” Anh gật đầu, nhưng không hề di chuyển.

Tần Khai Hân không dám chần chừ thêm, cô rũ mắt xuống, muốn đóng cửa.

“Tiểu Hân.” Anh bỗng gọi cô lại.

“Cái gì?” Cô ngẩng đầu, chống lại của ánh mắt anh, ánh mắt không giống ánh mắt nóng bỏng vừa rồi, đắm đuối đưa tình, vô cùng nghiêm túc.

“Anh yêu em.” Anh nói.

Nghe được ba từ kia, lòng cô đã mềm nhũn: “Em... Em... Em cũng yêu anh!” Nói xong mấy chữ này, cô vội vã đóng cửa, cả người dựa vào cánh cửa, ôm ngực, miệng hít sâu.

Còn anh, sau khi đóng cửa lại, hai tay day huyệt Thái dương, không nhận được mà nở nụ cười.

Có một số việc, thật sự không có biện pháp khống chế, nếu không phải vì cú điện thoại kia, có lẽ bây giờ...

Nhưng mà, tương lai còn dài, vừa nghĩ đến đó, anh liền không nhận được ý cười.

Vào phòng tắm xối nước lạnh, bình tĩnh một phen.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: Peiria

Sau khi triển lãm cá nhân ở Hàng Châu kết thúc, tháng tiếp theo, phần lớn thời gian Bùi Thần đều ở Thượng Hải nhằm bảo đảm triển lãm cá nhân vào

tháng Sáu có thể tiến hành thuận lợi.

Cùng lúc đó, lớp dạy làm bánh của Tần Khai Hân chính thức bước vào giai đoạn trang trí, công ty thiết kế bên kia đưa ra mười mấy phương án, cuối cùng cô và Tiết Mạn quyết định lựa chọn phong cách tối giản, kết hợp với kiến trúc phòng toàn cửa sổ sát đất sẵn có, làm cho cả phòng học trở nên rộng rãi, sáng sủa, sạch sẽ, gọn gàng hơn.

Phong cách này nhìn qua có vẻ rất đơn giản, nhưng thực tế khi bắt tay vào làm cũng không dễ dàng, phải suy xét đến tính thực dụng, tính thoải mái, còn có tính chỉnh thể, đúng là một chuyện cực kỳ hao tổn tinh lực (tinh thần + thể lực).

Vốn là Tiết Mạn phụ trách phần trang trí, Tần Khai Hân coi như được thoải mái, nhưng lúc này Tiết Mạn và Triển Lệnh Kiều vừa mới lĩnh chứng, mặc dù còn có thể giấu diếm bên ngoài một thời gian, nhưng cha mẹ hai bên đã vội vả thúc giục hai người công khai sớm một chút, tổ chức hôn lễ sớm một chút, tin tưởng không bao lâu nữa, truyền thông sẽ moi được tin tức này ra, đợi đến lúc đó, thật sự không dám tưởng tượng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Tần Khai Hân thông cảm cho tình cảnh của Tiết Mạn hiện tại, cho nên phần lớn thời gian, cô đều giành làm mọi thứ, bận tới mức đi cả ghé thăm cũng không có quy luật.

Khi Bùi Thần từ Thượng Hải trở về, Tần Khai Hân vừa vặn đến ngày, người gầy đi vài cân, sắc mặt cũng không tốt, sợ Bùi Thần lo lắng, lúc gặp mặt cô còn cố ý thoa phấn, kết quả vẫn để cho Bùi Thần nhận ra.

“Em có chỗ nào không thoải mái sao?” Anh hỏi.

“Không có, em rất khỏe...”

“Đi theo anh!” Bùi Thần kéo tay cô.

Cô kinh ngạc: “Làm gì?”

“Đi bệnh viện.”

“Không cần, em không có bệnh, em chỉ là...”

“Cái gì?” Anh hỏi.

Cô cảm thấy xấu hổ, cúi đầu thành thật nói: “Em... Cái kia đến...”

Bùi Thần hiểu ý, dùng ngữ điệu mềm mỏng, hỏi: “Bụng em thấy khó chịu không?”

“Có một chút...” Kỳ thực rất khó chịu, bụng dưới đau âm ỉ, người cũng rất yếu.

“Hay là chúng ta cứ đến bệnh viện đi.” Anh nói cực kỳ quyết đoán.

“Ày da, nào có ai đến cái kia mà phải đi bệnh viện, em ngủ một giấc là tốt rồi, đừng đi nữa...”

Thấy cô kéo dài không chịu đi, Bùi Thần dứt khoát ôm ngang người cô, không nói lời nào nhét vào trong xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Xem bệnh, kê thuốc xong, Bùi Thần lại đưa cô về nhà, ép cô nằm trên giường nghỉ ngơi, không được ngồi dậy, sau đó chính anh xuống siêu thị dưới lầu, chuẩn bị nấu nước trà gừng đường đỏ cho cô uống.

Có trời mới biết mấy ngày hôm nay một mình cô ở nhà đều ăn đồ không tốt cho sức khỏe, đến khi nhìn thấy trong thùng rác nhà cô đầy vỏ hộp mì ăn liền, anh không nhịn được mà giận tái mặt.

Một cô gái, sao có thể ăn mãi mấy thứ này?

Nhìn Bùi Thần có vẻ rất tức giận, Tần Khai Hân nằm ở trên giường, vừa ôm bụng đau, vừa cười ngây ngốc.

Cảm giác được người chiếu cố, thật sự quá hạnh phúc!

Còn nhớ rõ lúc cô vừa mới tốt nghiệp, một mình thuê nhà trọ bên ngoài, có lần sinh bệnh phát sốt, không dám nói cho cha mẹ, sợ bọn họ lo lắng, cô liền nằm trên giường ngủ từ sáng đến tối, cuối cùng không chịu được, đành sử dụng cả tay chân bò vào phòng tắm, dùng nước nóng lau người để ra mồ hôi, rồi lại bò về giường tiếp tục ngủ, ngủ thẳng đến sáng hôm sau mới hạ sốt.

Cô cũng không biết tại sao mình có thể chống đỡ được, có lẽ là do thói quen hình thành từ trung học, sợ làm phiền người khác, bệnh nặng thì cảm thấy chỉ cần cắn răng chịu đựng là khỏi, quả thực đúng là nữ anh hùng có thần kinh thép!

Ngẫm lại, so với hiện tại, Tần Khai Hân bỗng sinh ra nghi vấn “Không biết hai mươi mấy năm qua mình sống như thế nào”.

Bùi Thần xuống siêu thị dưới lầu mua đường đỏ Hòa Khương, lại mua thêm chút nguyên liệu nấu ăn, lúc chuẩn bị tính tiền, chợt nhớ ra cái gì, xoay người đi tới khu vực bán đồ của nữ giới, cầm mấy gói băng vệ sinh.

Một người đàn ông áo trắng thơm, tướng mạo bất phàm, một mình vào siêu thị mua thứ này rất không bình thường, em gái quỳ thu ngân cố ý quan sát anh thêm vài lần, chờ anh đi khỏi, bắt đầu lúi kẻo đồng nghiệp bên cạnh xì xào bàn tán.

Bùi Thần không chút để ý, xách các thứ về nhà.

Tần Khai Hân đã ngủ thiếp đi trên giường anh, chắc vì quá mệt mỏi, cô ngủ rất sâu, còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ, đôi mắt nhắm chặt hơi hơi rung động, có lẽ là đang nằm mơ.

Anh không đánh thức cô, nhẹ nhàng đi vào, ngồi bên cạnh ngắm cô, chợt nghĩ tới một mẩu chuyện bảy năm trước.

Lúc đó anh bỏ tức Toán cho cô, anh đi ra ngoài một lát, khi quay lại phát hiện cô đã nằm gục trên bàn học ngủ thiếp đi, môi hơi hé ra, chảy một mảng nước miếng lớn, còn nói mơ: “Em không làm, em không muốn làm...”

Đáng vẻ này, thật sự quá ngốc quá đáng yêu, anh không nhịn được, cất bút của cô vào trong túi, rồi dùng ngón tay bóp mũi cô, gọi cô giống như heo nhỏ, sau đó cô lều bều thức dậy.

Anh nhanh chóng rút tay về, giả bộ như cái gì cũng chưa xảy ra, nhìn cô, hỏi: “Làm xong chưa?”

Cô tỉnh lại, ba chân bốn cẳng lau nước miếng, luôn miệng nói: “Em sắp, sắp làm xong rồi...” Nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy bút, “Ồ, bút của em đâu rồi? Vừa rồi còn ở đây mà!”

“Ngay cả bút cũng bỏ đi, xem ra là em không muốn làm phải không?” Anh ra vẻ tức giận nói.

“Không phải, vừa nãy vẫn còn, đâu mất rồi?” Cô đứng lên, liều mạng tìm kiếm, gấp đến độ mồ hôi cũng sắp rơi xuống.

“Thôi, dùng bút của anh đi.” Anh vớt bút mình qua, “Như vậy mà em cũng không tiếp thu được, xem ra hôm nay phải làm thêm mười đề mới được.”

“Cái gì? Mười đề?”

“Hai mươi đề?” Anh nhú mày.

“Không không không, mười đề đủ rồi, mười đề đủ rồi!”

Về sau, cái bút có hình quả dâu tây trên nắp đây kia, anh vẫn luôn mang theo trên người, mỗi khi nhớ tới cô, đều không nhịn được mà lấy ra xem.

May thay, hiện giờ rốt cuộc anh không cần phải nhìn vật nhớ người nữa, trước mắt anh là người thật, so với chiếc bút bi nho nhỏ kia còn thật hơn nhiều.

Bùi Thần đứng lên, đắp kín chăn giúp Tần Khai Hân, đi vào phòng bếp.

Trà gừng đường đỏ, lấy củ gừng non rửa sạch bằng nước, cắt lát, thêm hai muỗng đường đỏ nấu chung, cho thêm kỷ tử và táo đỏ, sau đó bỏ những miếng gừng đã ra nước đi, chỉ sợ lát nữa cô thấy gừng uống không trôi.

Đun nước đường xong, anh bắt đầu nấu com chiều, vừa rồi bác sĩ nói cô quá mệt nhọc, nội tiết rối loạn, cần bổ sung dinh dưỡng. Cho nên vừa rồi ở siêu thị, anh mua thêm chút cà chua và thịt bò, còn mua thêm hạt điều và cần tây, chuẩn bị nấu cho cô món thịt bò hầm cà chua và hạt điều xào cần tây.

Tần Khai Hân ngửi thấy mùi thức ăn trong phòng bếp nên tỉnh lại, một người vốn không có khẩu vị, ngủ một giấc, hiện tại bụng réo ầm ỉ, hận không thể ăn hai chén com ngay lập tức.

Cô ngồi dậy trên giường, định đi tới phòng bếp, nhưng vừa cúi đầu, cả khuôn mặt đã trắng bệch.

Chỉ thấy trên ga trải giường màu trắng để lại một vết màu đỏ cỡ ngón tay, cô, cô, cô để lại di cả trên giường Bùi Thần ư...

Trời ạ!

Tần Khai Hân chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân xông lên mặt, mang tai cũng sắp bốc hơi, cô tìm khăn tay, ba chân bốn cẳng lau đi, càng lau càng rõ, lau đến mức toát mồ hôi rồi...

“Em đang làm gì vậy?” Phía sau truyền đến giọng nói của Bùi Thần.

Cô vội vàng xoay người, đặt mông ngồi xuống che kín “hiện trường phạm tội”, không dám nhìn thẳng Bùi Thần: “Không, không, không có gì.”

“Thức dậy có thoải mái hơn chút nào không?”

“Tốt, tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy em ra ngoài đi, anh nấu trà gừng rồi.”

“A..., anh ra trước đi, em sẽ ra ngay!”

Sau đó, Bùi Thần ra ngoài, cô lại lập tức xoay người, tiếp tục lau lau chà chà...

“Em để đó anh làm cho.” Người phía sau không biết trở lại từ lúc nào, vừa vịn tóm trúng cô.

Tần Khai Hân vừa thẹn vừa luống cuống sắp khóc: “Ngại quá, không phải em cố ý... Ừm...”

Anh lại cúi đầu hôn cô, cắn cắn rồi buông ra, ánh mắt nhìn cô rất nghiêm túc, nói: “Về sau, không được giải thích với anh nữa.”

Cô mờ mịt nhìn anh.

“Say sorry.” Giọng của Bùi Thần mang theo ngữ điệu đậm chất Anh quốc, nói xong, anh lại ấn một nụ hôn nhẹ trên trán cô, nói, “Ra ngoài đi, nơi này giao cho anh.”

“Say sorry.”

Anh vẫn vốn không tốt lắm, Tần Khai Hân lặp lại những lời này, cô ra khỏi phòng như đi vào cõi thần tiên, một lát sau mới hiểu được, trên mặt bỗng nóng lên, trong lòng lại ngọt đến phát ngấy.

Trên bàn có sẵn nước đường đỏ Bùi Thần nấu, trong túi đồ có mấy gói băng vệ sinh anh mua ở siêu thị, ban ngày, ban đêm, loại nào cũng có.

Tần Khai Hân không cách nào tưởng tượng, một người đàn ông trưởng thành như anh, vào siêu thị mua mấy thứ này sẽ ra sao.

Cô nhớ tới năm kia, tiếp đãi hai vị khách chuẩn bị kết hôn, thương lượng làm bàn đồ ngọt theo phong cách nào.

Nữ yêu cầu này cái kia, nam bên cạnh chỉ chăm chăm nghịch di động, hỏi cái gì anh ta cũng nói ‘Tùy em’, trò chuyện một lúc, hai người bắt đầu cãi nhau trước mặt cô, lời hết toàn bộ chuyện xưa ra nói.

Nữ nói: “Anh căn bản là không thích tôi, anh chỉ nghĩ đến bản thân anh thôi!”

Nam nói: “Anh sao lại không thích em, em muốn ba trăm ngàn, anh cho em, em muốn nhẫn kim cương một carat, anh cũng cho em, em muốn gì anh đều cho hết, như vậy còn chưa đủ yêu em sao?”

Nữ nói: “Tháng trước tôi bảo anh đi mua băng vệ sinh cho tôi, anh không chịu đi!”

Nam nói: “Một người đàn ông như anh đi mua băng vệ sinh cho em, có bề mặt hay không?”

Nữ nói: “Mua băng vệ sinh sao phải mặt mặt, tôi là bạn gái anh!”

Nam nói: “Em là bạn gái anh thì có thể tùy ý chà đạp tôn nghiêm của anh sao?”

Nữ nói: “Anh còn mặt mũi nói tôn nghiêm với tôi hả, anh là đàn ông còn không hữu dụng bằng một miếng băng vệ sinh!”

...

Về sau, hai người không kết hôn nữa, đầu năm ngoái, nữ lần nữa tìm được bạn trai, chuẩn bị kết hôn, lại tìm cô đặt bàn đồ ngọt.

Nữ lén lút nói với cô, bạn trai lần này tuy không phải người có tiền, nhưng đối xử với cô ấy rất rất rất tốt, ngay cả quần lót cũng chịu giặt giúp cô ấy.

“Từ khi tôi và người kia chia tay, ứng xử thoải mái hơn, cũng không cần vừa rồi giường đã phải trang điểm, vừa thấy mặt thì thần kinh căng lên, nói khó nghe một chút, lúc hai người ở cùng một chỗ ngay cả rắm cũng phải kìm nén không dám đánh. Người hiện giờ, anh ấy từng nhìn thấy dáng vẻ đẹp nhất của tôi nhưng cũng không ngại dáng vẻ tôi lúc xấu xí nhất, kết hôn là chuyện cả đời, cần tìm một người ở chung thích hợp nhất mới tốt.” Lời vị khách nữ đó nói, Tần Khai Hân vẫn còn nhớ rõ.

Khi nghe cô ấy nói những lời này, Tần Khai Hân không có quá nhiều cảm xúc, tuy nhiên giờ này phút này, cô bỗng linh ngộ ra đạo lý trong đó.

Hai người ở cùng một chỗ thoải mái nhất, nên giống như thế này, không cần suy xét quá nhiều, không cần để ý quá nhiều, thẳng thắn đối mặt, bất luận là xinh đẹp hay xấu xí, nếu anh ta yêu bạn, sẽ yêu tất cả của bạn.

Ngủ, ăn cơm, tinh thần của Tần Khai Hân rõ ràng đã tốt hơn, sau khi Bùi Thần rửa sạch bát, hai người liền tắt đèn, ngồi trên sofa cùng nhau xem phim.

Bộ phim mà Tần Khai Hân chọn là ‘Những chú chim cánh cụt đến từ Madagasca’, kỳ thực cô rất thích xem những thể loại phim hoạt hình hài hước như thế này, trước bởi vì sợ Bùi Thần cảm thấy cô ngây thơ nên vẫn không dám xem, hiện tại, cô nghĩ anh muốn cảm thấy thế nào cũng mặc kệ.

“Ha ha ha, buồn cười quá!” Cô xem thật vui vẻ, ôm chân anh không ngừng cười.

Anh cũng cười cùng cô, thuận tiện ôm chặt hơn một chút.

Xem xong phim, rồi xem chương trình giải trí, đợi đến hơn 10 giờ, Bùi Thần muốn nhắc cô đi ngủ, quay đầu lại phát hiện người trong lòng vậy mà ngủ thiếp đi, khóe miệng vẫn cong lên, giữ nguyên nụ cười lúc xem tivi.

Bùi Thần không đánh thức cô, tắt TV, kéo chăn đắp cho cô.

Tần Khai Hân ngủ không sâu, cảm thấy có động liền thức dậy, mở đôi mắt mông lung đang buồn ngủ nhìn Bùi Thần, trong veo, y hệt chú nai con.

“Tiểu Hân.” Anh mở miệng.

“Hả?”

“Đã khuya rồi, anh đưa em về nhé?” Anh hỏi.

“Được... Không được.” Không biết cô bị kích thích ở đâu, bỗng nhiên lắc đầu, ôm lấy eo Bùi Thần, làm nũng, “Em muốn ngủ ở nơi này, học trưởng, anh cùng em ngủ có được không?”

Lưng Bùi Thần rõ ràng cứng đờ.

Trái tim của Tần Khai Hân đã sắp vọt lên cổ họng, chờ đợi câu trả lời của anh.

Qua một lúc, anh bình tĩnh nói: “Được, vậy em có muốn tắm rửa trước không?”

Đi ngủ mà, chung quy vẫn phải tắm rửa trước, điều này cực kỳ bình thường, đúng không?

Tuy nhiên, sau khi tắm rửa xong, Tần Khai Hân chui vào ổ chăn, Bùi Thần cũng đi tắm rửa, bây giờ cô mới bắt đầu cảm thấy có phần gì đó rồi...

Lát nữa anh đi ra, không biết sẽ mặc cái gì, có phải sẽ giống như áo ngủ lần trước không? Dây lưng tùy tiện rút một cái, chẳng phải là toàn bộ...

Ôi, không được nghĩ nữa, máu mũi sắp chảy xuống rồi.

Không được không được, vẫn nên đi ngủ trước, coi như không biết gì cả.

Tần Khai Hân nằm nghiêng trong chăn, đưa lưng về phía cửa phòng, từ từ nhắm hai mắt, giả bộ mình đã ngủ thiếp đi, kỳ thực vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng.

Một lúc lâu sau, cửa phòng bị mở ra, cùng với tiếng bước chân vang lên, Tần Khai Hân cả kinh, cả người đều căng cứng.

Cô không dám động, trái tim đập thình thịch, cảm giác chỗ bên cạnh lún xuống, anh lên giường, thuận tay tắt đèn đi.

Tạch!

Trong phòng lập tức tối đen, thần kinh Tần khai Hân căng tới cực điểm, không giả vờ nổi nữa, cô mở mắt ra, hít thở, cố gắng nhích người ra ngoài.

Nhưng cô vốn có thói quen ngủ ở mép giường, vừa di chuyển một cái, suýt nữa đã từ trên giường té xuống.

“A!” Cô khẽ kêu một tiếng.

Một cánh tay duỗi qua, giữ chặt eo cô, kéo cô trở về.

Lưng cô dán vào ngực anh, chân cô kề sát chân anh, cả người đều bị nhiệt độ cơ thể anh bao quanh, nóng đến mức trán đã rịn ra một tầng mồ hôi, mà vẫn không dám thở mạnh...

Thật hối hận!

Còn tưởng rằng đi cả tối thăm, anh không làm được gì, ngủ chung chỉ đơn thuần là ngủ chung, nhưng lúc này... Cô hoàn toàn không ngủ được!

Hơn nữa, thật là nóng, sắp thở không nổi rồi.

Rốt cuộc, cô không chịu được nóng, nhỏ giọng nói: “Học trưởng, em nóng.” Vừa nói, vừa nhích qua nhích lại trong lòng anh, định kéo chăn xuống cho thoáng khí.

“Học trưởng, em nóng.”

Xin hãy chú ý, đây là một câu trần thuật, nhưng dưới hoàn cảnh như vậy, không khỏi sẽ sinh ra ý nghĩa ái muội khác, kết quả là, Bùi Thần vốn đang khắc chế chính mình, có phần không khắc chế được nữa.

“Đừng nhúc nhích.” Cổ họng anh phát ra tiếng khô khốc.

“Không được, em thật sự rất nóng, anh không thấy nóng sao?” Cô còn đang không an phận nhích tới nhích lui, dùng chân tay, đập chặn.

Nóng, nóng đến phát cuồng!

Anh dứt khoát kéo chặn ra.

Cuối cùng cũng mát mẻ đôi chút, Tần Khai Hân thở phào nhẹ nhõm... Từ từ, kéo chặn là được, anh đừng kéo quần áo em, a a a a...

Học trường, em sai rồi, em không nóng, em lạnh!

Anh xoay người cô, đối mặt với chính mình, gát gao ôm lấy, hôn cô, từ trên cổ dần dần gặm xuống, giống như tối hôm đó, chỉ là lần này không còn ai quấy rầy.

Tần Khai Hân không lạnh, mà nóng phát run.

Anh giãy vò cô thật lâu, nếu không bởi vì nguyên nhân sinh lý, sẽ càng lâu hơn.

Tóm lại, đêm nay, Tần Khai Hân vốn tưởng rằng cô sẽ khăn trương không ngủ được, kết quả là một đến mức ngủ thiếp đi.

Trái lại Bùi Thần không có ngủ, anh mở to mắt, nhìn cô đang ngủ vui trong ngực mình, vừa nhìn vừa nhớ lại chuyện trước kia, nghĩ đến khoảnh khắc vui vẻ, không nhịn được mà cười rộ lên.

Những điều tốt đẹp ấy, không chỉ là hồi ức nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Edit: Peiria

Mùa hè ở Hàng Châu đến rất sớm, trung tuần tháng năm, nhiệt độ đã lên tới ba mươi mấy độ, trên đường đều là những cô gái ăn mặc mát mẻ, chỉ riêng Tần Khai Hân quần mình thật chặt mới dám ra khỏi cửa.

Không phải cô không sợ nóng, thật ra là vì buổi tối lẩn qua lẩn lại quá mức, trên cổ có vài trái dâu tây, không dám lộ ra cho người khác thấy.

Nhưng cách ăn mặc như vậy không thể nghi ngờ là giấu đầu hở đuôi, chân trước cô mới bước vào “Ivory Tower”, sau lưng, Andy và Tiểu Lưu đã bắt đầu che miệng cười xấu xa.

Đúng lúc đó, Viên Lưu Lưu thở hắt ra từ bên ngoài tiến vào, nóng đến mức mồ hôi ướt đầm, thấy cách ăn mặc này của cô, bèn đi tới hỏi: “Sur phụ, chị mặc như vậy, không nóng sao?”

Cô xấu hổ, chỉ có thể lấy cớ: “Bên ngoài rất nắng.”

“Nhưng trong nhà đâu có nắng, ây da khăn lụa của chị, mau cởi xuống đi, em nhìn chị đã thấy nóng rồi.” Dứt lời, muốn lấy khăn lụa trên cổ cô.

“Không cần, không cần, chị không nóng!” Tần Khai Hân liều mạng giữ chặt khăn lụa, tiếc rằng vẫn cứ lộ ra hơn nửa cái cổ.

Kết quả là, Viên Lưu Lưu trừng mắt hô to: “A, sur phụ, cổ chị làm sao thế?”

Cô đáp: “Dị ứng... Bị... Bị côn trùng cắn...”

“Côn trùng gì mà độc như vậy? Sur phụ, chị đừng động, để em nhìn xem!”

“Không có gì xem đâu...” Cô né tránh.

Viên Lưu Lưu: “Cho em nhìn đi, nếu nghiêm trọng còn phải đi viện!”

...

Cứ như vậy, hai người một muốn xem, một không cho xem, cuối cùng vẫn là Tiểu Lưu đi tới nhắc nhở Viên Lưu Lưu: “Cán người không nhất định là côn trùng, cũng có khả năng là... Em biết đấy...”

Sau đó, Viên Luru Luru chậm chạp đã hiểu, rất nhanh nói tiếng xin lỗi với Tần Khai Hân, trốn đằng sau quầy bar cùng hai người khác cười trộm.

Đề lại một mình Tần Khai Hân đứng tại chỗ, tức đến dậm chân.

Trừ tiền lương, tất cả đều trừ tiền lương!

“Cậu thật ngốc, sao không thoa kem vào?” Tiết Mạn đến trễ trách móc Tần Khai Hân một trận.

Cô sùng sốt: Đứng rồi... phương pháp tốt như vậy, sao mình không nghĩ tới nhỉ?

“Bởi vì cậu đã bị học trường đầu độc rồi.” Tiết Mạn vừa nói, vừa lấy kem che khuyết điểm thoa lên cổ cổ, tiện thể cảm thán, “Wow, hai người cũng kịch liệt ghê.”

Tần Khai Hân mặt đỏ đến tận cổ, tìm không được lý do phản bác, chỉ có thể trầm mặc.

Vì thế, Tiết Mạn tiếp tục giáo dục cô: “Lần tới, cậu nên cùng anh ta bàn bạc cho tốt, nếu cần thì cần xuống dưới, đừng cần ở trên như thế này, quần áo cũng không che nổi, nhưng mà cũng không trách được, chắc hẳn anh ta cũng giống cậu, đều không có kinh nghiệm...”

Tần Khai Hân không nhịn được, nói: “... Cậu rất có kinh nghiệm.”

Tiết Mạn trịnh trọng vỗ ngực: “Tất cả đều dựa vào chăm chỉ thực hành, không ngừng tìm tòi.”

Tần Khai Hân kích động: Ồ, có thể quang minh chính đại rồi, thật tốt.

Kem che khuyết điểm Armani(*) quả nhiên hữu dụng, trải qua một phen xử lý khéo léo của Tiết Mạn, rốt cuộc Tần Khai Hân có thể cời khăn lụa, thoải mái ứng xử.

(*) Giorgio Armani S.p.A (Società per Azioni: Công ty cổ phần) được biết đến nhiều hơn dưới tên Armani, là một hãng thời trang của Ý có trụ sở chính đặt tại Corso Venezia, Milano, nổi tiếng khắp thế giới trên các lĩnh vực: thiết kế, sản xuất, phân phối và bán lẻ quần áo thời trang, phụ kiện kính, đồng hồ, đồ trang sức, mỹ phẩm, nước hoa, đồ nội thất... được thành lập bởi nhà tạo mẫu, doanh nhân, tỷ phú nổi tiếng Giorgio Armani. (Theo Wikipedia)

Chỉ là, trong cảm nhận của toàn bộ nhân viên, hình tượng của cô đã không có cách nào lấy lại được nữa rồi.

Lúc đi, Viên Luru Luru còn nói: “Sư phụ, nơi này giao cho em, chị yên tâm bị côn trùng cắn đi!”

Tần Khai Hân: “...”

Tiết Mạn cười không ngừng được: “Học trò cậu thu nhận không tệ, công việc sau này ở tiệm, không cần cậu quan tâm nhiều nữa.”

Tần Khai Hân thở dài: “Đúng là cô ấy không tệ, nhưng dù sao vừa mới bắt đầu không bao lâu, chưa làm được phần quan trọng, chỉ có thể lên đơn hàng, bây giờ những thứ khác mình đều không nhận nữa rồi.”

“Vây cũng không có cách khác, đợi lớp học bên kia trang hoàng xong là có thể dùng phòng làm việc mới, chờ một chút đi. Đứng rồi, cậu đã tìm chủ cho thuê nhà chưa, hiện tại vẫn ở chỗ đó, không nói khi nào thì chuyển đi sao?”

“Tìm rồi, chắc trong khoảng thời gian này sẽ đi.”

Tiết Mạn hỏi: “Đến ở cách vách ư?”

Vừa nói đến đây, Tần Khai Hân liền rối rắm

Cực kỳ hiển nhiên, Bùi Thần có bất động sản tại Hàng Châu, lúc trước chuyển đến đối diện sinh sống, hoàn toàn là vì tiếp cận cô, hiện giờ nếu cô muốn chuyển nhà, nhất định anh cũng sẽ không tiếp tục thuê nữa.

Chẳng lẽ thật sự phải cùng Bùi Thần chuyển đến vườn hoa Thánh Khải La sao? Như vậy chẳng phải hai người bọn họ sẽ ở chung à? Nếu mà ở chung, chuyện phát sinh tối hôm qua, chẳng phải mỗi ngày...

Tần Khai Hân đã đỏ bừng mặt, sống chết lắc đầu: Không thêm nghĩ nữa, không thêm nghĩ nữa! Sau này hãy nói, sau này hãy nói!

Thoáng một cái đã đến tháng sáu, lớp dạy làm bánh bên kia trang hoàng tương đối ổn thỏa, phòng làm việc cũng ngừng thuê, có vài thứ còn dùng được cần phải sắp xếp, dọn sang phòng làm việc mới.

Triển lãm cá nhân của Bùi Thần sắp khai mạc, hai tuần nay anh vẫn luôn ở Thượng Hải, chìa khóa nhà đối diện giao cho Tần Khai Hân, để buổi tối cô ở tạm.

Thỉnh thoảng Bùi Thần cũng sẽ trở về, có điều mỗi lần về đều đã khuya, ôm cô ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau anh lại đi, trở về đơn thuần chỉ là liếc nhìn cô một cái mà thôi.

Có lẽ ông trời cảm thấy ngày trời qua như vậy quá mức nhạt nhẽo, phải có kích thích mới tốt.

Ngày Quốc tế thiếu nhi 1/6, Tần Khai Hân phá lệ nhận mấy đơn hàng của khách quen cũ, đang ở trong tiệm làm bánh ngọt, bỗng nghe được tiếng nhao nhao ầm ĩ bên ngoài.

Cô vội vàng tạm dừng công việc đi ra ngoài, thấy rất nhiều phóng viên xông vào cửa tiệm, trong tay cầm máy ảnh, micro, vây xung quanh mấy người Tiểu Lưu.

Nghe thấy những từ như “Triển Lệnh Kiều”, “Kết hôn”, Tần Khai Hân biết, Tiết Mạn nhất định đã bị lộ, cô muốn thừa dịp hỗn loạn rời đi, nhưng không kịp nữa rồi.

Nhìn thấy có người đi ra, mấy phóng viên ngăn cô lại, liến thoắng hỏi:

“Xin hỏi cô quen Triển Lệnh Kiều không?”

“Nghe nói bà xã Triển Lệnh Kiều là chủ cửa tiệm này, là thật sao?”

“Cô biết chuyện bọn họ kết hôn không?”

...

Không đợi Tần Khai Hân trả lời, chẳng biết người nào chỉ vào cô hô lớn: “Cô ấy chính là bà chủ!”

Lần này, mọi thứ rồi tung rời.

Đèn flash nhấp ‘tách tách’ lia lịa, các phóng viên đặt câu hỏi càng dồn dập, mặc cho Tần Khai Hân giải thích mình không là người họ muốn tìm ra sao, cũng không làm nên chuyện gì.

May mà nhóm Andy xông đến, giúp Tần Khai Hân chống đỡ, cô mới không dễ dàng gì quay về phòng bếp, đóng cửa lại, tạm thời né tránh những phóng viên này.

Qua một lúc lâu sau, Tiết Mạn gọi điện thoại tới, giọng nói nghe có vẻ hơi yếu ớt, không ngừng nói xin lỗi: “Khai Hân, thật xin lỗi, mình liên lụy cậu rồi.”

“Nói cái gì vậy, phía mình một chút chuyện cũng không có, ngược lại là cậu đó? Cậu thế nào?”

“Bộ phận quan hệ xã hội của công ty của núi băng đang xử lý mọi chuyện, không có vấn đề gì lớn, chỉ là những phóng viên này, tạm thời vẫn chưa giải quyết được, không bằng mấy ngày tới tạm đóng cửa tiệm, cậu cũng tìm chỗ tránh đi, mình sợ bọn họ không tìm thấy mình, sẽ tới quấy rầy các cậu.”

“Biết rồi, phía bên mình không thành vấn đề, cậu chú ý giữ gìn sức khỏe, không cần áp lực quá.”

Cúp điện thoại, Tần Khai Hân lại nhanh chóng báo cảnh sát, dựa vào cửa nhà bếp, chờ cảnh sát tới.

Âm thanh bên ngoài càng ngày càng ồn ào, còn có người liều mạng gõ cửa nhà bếp, bảo ra ngoài.

Cô không dám thờ ơ, trái tim lộp bộp, cả người đều phát run, thật sự không nhận được, lấy di động ra, run run rẩy rẩy bấm số Bùi Thần.

“Alo, Tiểu Hân.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, trong lòng không còn sợ hãi như vừa rồi, cô run rẩy lên tiếng: “Học trưởng...”

Ngay sau đó, Bùi Thần liền ý thức được có điểm không thích hợp.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi.

“Chuyện Mạn Mạn và Triển Lệnh Kiều kết hôn lộ ra ánh sáng, rất nhiều phóng viên ở trong tiệm.”

“Còn em, em sao rồi?”

“Em đang trốn ở trong nhà bếp, bọn họ tưởng em là Mạn Mạn.” Cô thật sự không kìm nén được, mang theo tiếng khóc nức nở nói, “Học trưởng, em sợ...”

“Đừng gác máy, anh sẽ quay về ngay!” Anh nói xong, lập tức lái xe từ Thượng Hải về Hàng Châu, trên đường vẫn dùng tai nghe bluetooth giữ liên lạc.

Kỳ thực, sau khi cảnh sát đến, phóng viên trong tiệm đều đã bị đuổi ra, không còn dọa người như lúc đầu, nhưng mà những phóng viên này vẫn canh giữ bên ngoài tiệm, cảnh sát cũng bất lực.

Tần Khai Hân bảo mấy người Tiểu Lưu đi trước, chính mình đóng cửa, ở lại trong tiệm đợi Bùi Thần.

Hơn ba giờ trò chuyện, anh vẫn lái xe, sợ anh phân tâm, cô cũng không nói nhiều, tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đến đầu dây điện thoại bên kia kết nối với Bùi Thần, Tần Khai Hân cảm thấy vô cùng an tâm, dù cho một mình trông coi cửa tiệm, cũng không cảm thấy sợ hãi.

Bầu trời rất nhanh âm u, bên ngoài mưa bắt đầu rơi như trút nước, rốt cuộc, xe Bùi Thần đã đến chỗ cửa tiệm.

“Anh đến rồi, em ra đi.”

Nghe xong, di động của cô đã nóng không cầm được, cô vội vã cúp điện thoại, từ trong tiệm ra ngoài, từ từ mở cửa.

Thấy có người bước ra, các phóng viên giải trí ngồi châu chực phía xa lại bắt đầu rục rịch, xúm qua chỗ bọn họ.

Bùi Thần ôm Tần Khai Hân, lấy ô che cho cô, còn mình đứng ở trong mưa, đối mặt với phóng viên.

Khí thế của anh bức người, ánh mắt sắc bén, ngũ quan không thua bất kỳ một minh tinh nào, làm cho những phóng viên cả ngày nhìn quen các ngôi sao lớn đều sợ đến mức dừng chân, nhao nhao suy đoán:

Đây là ai? Chẳng lẽ là cao nhân nào đó trong giới có quan hệ với Triển Lệnh Kiều?

Mất thấy hai người chuẩn bị bước đi, có phóng viên lớn mật không cam lòng, hô lớn: “Rốt cuộc cô có phải là bà xã Triển Lệnh Kiều hay không?”

“Cô ấy là bà xã của tôi.” Bùi Thần ném ra những lời này, mang theo Tần Khai Hân nghênh ngang rời khỏi.

Để lại một đám phóng viên, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Mẹ kiếp, tóm lại là bà xã của ai?

Bùi Thần hộ tống Tần Khai Hân trở về nhà, gần như không để cho cô dính một hạt mưa, sạch sẽ đi vào cửa.

Nhưng anh thì khác, cả người dính đầy nước mưa, mưa theo lọn tóc nhỏ rơi xuống, áo sơ mi trắng dán sát vào cơ thể, phác họa dáng người săn chắc.

Tần Khai Hân nhìn thoáng qua, mặt ửng đỏ, vội vàng tiến vào phòng tắm cầm khăn bông khô lau cho anh, vừa lau vừa tự trách: “Đều tại em, làm anh bị ướt, không.. Ưm..”

Anh chặn cái miệng của cô, hôn một hồi lâu, ngừng đầu nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Say sorry.” Tần Khai hân nhớ lại lời anh từng nói, lập tức bịt miệng.

Không nói được chưa, lần sau cũng không nói!

“Nếu không anh cởi quần áo ra đi, mặc mưa rất dễ cảm mạo.” Tần Khai Hân đề nghị.

“Được.” Bùi Thần lên tiếng, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi trước mặt cô.

Ồ???

Tần Khai Hân cả kinh, dời mắt đi, lí nhí: “Anh... Anh đừng cởi ở đây... Mặt đất sắp ẩm ướt rồi...”

“Vậy đi đâu cởi?” Anh nhướn mày hỏi.

Ánh mắt cô lóe sáng: “Vào trong phòng tắm đi...”

“Cùng đi.”

“???”

Không đợi cô khôi phục tinh thần, anh đã kéo cô vào phòng tắm, đóng cửa lại, hai tay dang rộng, nói: “Em giúp anh cởi.”

Học trưởng, không được giở trò lưu manh nha!

Tần Khai Hân nuốt nửa ngất đi, nội tâm sôi sục giống như trận mưa to ngoài cửa sổ, cô ngượng ngùng không dám nhìn anh: “Tự anh cởi đi, Em... Em ngại...”

“Nếu không thì anh giúp em cởi?”

“Em cởi, em cởi.” Cô lập tức đồng ý, đưa tay cởi cúc áo sơ mi của anh.

Cúc gì mà khó cởi vậy?

Mồ hôi đều đã chảy ra mà vẫn không cởi được một cái cúc nào, ngược lại, Bùi Thần vô cùng bình tĩnh, hỏi: “Chuyện của đám phóng viên, Tiết Mạn định giải quyết thế nào?”

Cuối cùng Tần Khai Hân cũng cởi được cúc áo đầu tiên, cô liếm môi, tiếp tục cởi, vừa làm vừa nói: “Cô ấy nói bộ phận quan hệ xã hội đang xử lý, qua một thời gian ngắn nữa sẽ không có chuyện gì.”

“Mấy ngày nay thì sao?”

“Mấy ngày nay chúng em tạm thời đóng cửa, tránh đầu sóng ngọn gió.” Cô nói xong, lại cởi được cái cúc thứ hai, tay di chuyển đến ngực anh, chuẩn bị cởi tiếp.

“VẬY CÒN EM?”

“Em?” Tần Khai Hân bắt đầu thuận thực, cởi cúc áo thứ ba, tay giữ nguyên trên ngực anh, ngẩng đầu nhìn với vẻ khó hiểu.

“Đi Thượng Hải với anh.” Anh nói, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, chỉ cách mấy centimet.

“Như vậy không tiện cho lắm...” Cô cúi đầu, tiếp tục cởi khuy áo, “Anh bận rộn tổ chức triển lãm cá nhân, em đi để làm gì, cũng không giúp đỡ được...”

“Theo giúp anh.” Anh nói xong, cầm cổ tay cô, vòng ra sau lưng mình, cúi đầu đặt một nụ hôn.

Vừa hôn, vừa cởi quần áo, vừa hôn, vừa bắt đầu di chuyển xuống gầm cầu.

Cơ thể Tần Khai Hân mềm nhũn, trong lúc mơ mơ màng màng, nhớ tới lời của Tiết Mạn lúc trước, vội vàng nói: “Anh đừng hôn vào cổ, hôn phía dưới...”

“Hửm?” Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, trong mắt lóe ra ánh sáng.

Tần Khai Hân ngăn ra: Không phải, em không có ý đó!

Không kịp nữa rồi, anh cúi đầu, cắn xuống...

Cô trừng mắt: !!!

Đã đến nước này, chuyện kể tiếp, đành thuận theo tự nhiên.

Tần Khai Hân có nằm mơ cũng không ngờ, mình chỉ là lăm miệng nói một câu, bảo anh cởi quần áo chớ để cảm lạnh, tại sao lại phát triển thành cái dạng này rồi.

Anh đừng cởi quần của em...

Cô nức nở: “Không được, em đứng không vững, em rất run...”

“VẬY ĐI VÀO PHÒNG.” Anh ôm ngang người cô, trực tiếp vào phòng, đặt cô nằm xuống giường.

Tiếp tục.

Làm phụ nữ lâu như vậy, Tần Khai Hân chưa bao giờ mong chờ bà dì ghé thăm giống như lúc này, ít nhất sẽ không bị lấn qua lấn lại thảm như vậy...

Hu hu hu, trong tiểu thuyết đều là gạt người, đau quá.

“Anh nhẹ một chút.” Cô khóc nghẹn ngào, “Đừng mà, đừng mà, như vậy không được...”

Trán anh cũng đầy mồ hôi: “Như vậy sao?”

Cô gào thét: “Như vậy cũng không được... Rốt cuộc anh có được hay không?”

“...” Mặt anh đầy vạch đen, có ai trời sinh đã biết cái này?

Không bị hành hạ cả đêm thì cũng mấy giờ, dù sao một chút khoái niệm về thời gian Tần Khai Hân cũng không có, cô chỉ cảm thấy rất đau, nước mắt thì nhau chảy, cuối cùng được Bùi Thần ôm nói xin lỗi.

Vừa rồi còn không cho mình nói xin lỗi, hiện tại lại nói hai lời, Bùi Thần đáng ghét!

Cô khóc đỏ cả mũi, nước mắt nước mũi quệt hết vào người Bùi Thần.

Anh cũng không để ý, lấy chăn bọc cô lại, mặc quần, vào phòng tắm mang khăn ấm ra, lau mặt cho cô.

Lau xong còn hỏi: “Phía dưới, em có muốn lau luôn không?”

Hỏi cái này làm gì! Tần Khai Hân giấu mặt vào trong chăn, không thèm để ý đến anh, cũng không muốn nhìn thấy anh, dù sao tối hôm nay, cô rất hận anh rồi.

Có điều, Tần Khai Hân vẫn phải đầu hàng, bởi vì bụng vang lên không đúng lúc, lăn qua lăn lại cả đêm, cô đói bụng.

“Muốn ăn cái gì?” Anh hỏi cô.

“Em muốn ăn pizza, ăn cả một thùng, ăn Haagen-Dazs, em chỉ muốn ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe!” Cô kêu lên, mặc kệ, hôm nay cô lớn nhất, tất cả phải nghe cô.

Không không không, không phải chỉ mỗi đêm nay.

Cô duỗi cánh tay ra từ trong chăn, giữ lấy mặt anh, nói: “Bùi Thần, về sau anh cũng phải nghe lời em, em nói cái gì thì chính là cái đó.”

“Ừm, tất cả nghe theo em” Anh bế cô ngồi vào lòng, kéo chăn che kín bờ vai cô, sợ cô cảm lạnh.

“Không được, nói suông không tính, em phải ghi âm, anh mau lấy di động của em ra đây.” Cô bảo anh lấy di động, mở máy ghi âm, đưa tới bên môi anh, nói, “Nào, anh lặp lại lần nữa, về sau đều nghe em”

“Tiểu Hân, về sau tất cả anh đều nghe theo em” Bùi Thần nghiêm túc nói.

“Anh chỉ được yêu một mình em, trong mắt chỉ có em”

“Ừm, chỉ yêu mình em, trong mắt chỉ có em”

“Còn nữa...” Cô gãi đầu, “Còn gì nữa, em muốn, em muốn...”

“Đến lượt anh.” Anh lấy di động của cô, cầm di động giống như cầm micro, hai mắt chăm chú nhìn cô, hỏi: “Tiểu Hân, gả cho anh, được không?”

Sau đó, di động được đưa tới môi cô, chờ đáp án của cô.

Đôi mắt kia, sáng giống như bảo thạch.

Chờ đợi, chờ đợi...

Tần Khai Hân không chịu nổi bị nhìn chăm chăm, nhỏ giọng nói: “Em đói bụng rồi, ăn no sẽ trả lời anh.”

P/s: Mấy bữa nay lại thấy mình chăm quá đáng dù chương nào cũng dài dằng dặc hơn 10 trang word. Các chị em ủng hộ mình đi, dạo này thấy ai cũng làm silent reader hết tron _

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: Peiria

Anh ăn cô, cô ăn cơm, đồng ý hay không đồng ý đây.

Sáng hôm sau, Bùi Thần mang Tần Khai Hân đến Thượng Hải.

Dọc theo đường đi, anh lái xe, cô ngồi bên cạnh nhớ lại chuyện tối qua, càng nghĩ càng ngượng ngùng, càng nghĩ càng cảm thấy cô không nên đi cùng Bùi Thần, phải ở nhà, tìm cái hồ, chôn chính mình.

Làm sao bây giờ?

Đang miên man suy nghĩ, Bùi Thần bỗng hỏi: “Còn đau không?”

Mẹ kiếp, anh có cần hỏi trực tiếp như thế không, Tần Khai Hân làm bộ không nghe thấy, cúi đầu, trầm mặc, trầm mặc...

Anh lại hỏi: “Tối hôm qua...”

“Anh xem, bầu trời hôm nay thật xanh!” Cô vợ vàng chuyễn đề tài.

Được rồi, cô không muốn nói thì thôi vậy.

Bùi Thần cười cười, tiếp tục lái xe.

Tần Khai Hân rất xấu hổ, không biết nên nói cái gì, đành phải lấy di động đăng nhập Weibo, muốn xem chuyện của Tiết Mạn và Triển Lệnh Kiều tiến triển thế nào.

Bộ phận quan hệ công ty Triển Lệnh Kiều đã giải quyết xong rồi.

Đêm qua, Triển Lệnh Kiều dùng đại danh(*) đăng một bức ảnh, hai người đeo nhẫn mười ngón đan xen, kết hợp với dòng chú thích: Em cảm thấy mười năm rất dài, anh cảm thấy trăm năm chưa đủ.

(*) Tài khoản của người nổi tiếng, có dấu V chứng nhận.

Sau đó, các minh tinh, V lớn nhỏ nhao nhao gửi lời chúc phúc, còn có hàng loạt công chúng viết ra bài văn vợ chồng Triển Lệnh Kiều quen nhau mười năm, không rời không bỏ.

Mười năm trước, Triển Lệnh Kiều đang học hành, chưa ra nghề, khi đó hai người cũng đã ở cùng một chỗ, trải qua thử thách thời gian, áp lực vô cùng lớn của làng giải trí, vẫn có thể bước cùng nhau, chìm kết liền cành, tình yêu như vậy, dựa vào cái gì lại không được chúc phúc đây?

Tất cả các fan của Triển Lệnh Kiều đều nén lệ, từng người từng người chúc phúc trên Weibo, nói kiếp trước Tiết Mạn là cô gái cứu vớt vũ trụ, cầu xin cô nhất định phải chăm sóc cho ‘ông xã’ của họ, không được để Triển Lệnh Kiều bị đối, rét, mệt...

Nhìn Tiết Mạn được mấy triệu fan gửi gắm hy vọng, ngấm lại bản thân, Tần Khai Hân bỗng cảm thấy cô rất hạnh phúc, ít nhất Bùi Thần chỉ thuộc về một mình cô.

Sự thật chứng minh, làm người không nên vui mừng quá sớm.

Trước buổi trưa, hai người đã tới studio của Bùi Thần ở Thượng Hải.

Studio này tuy bọn anh chỉ vì triển lãm cá nhân mới thuê, nhưng có diện tích rất lớn, người cũng không thiếu, lúc hai người đến, Lạc Tang vừa vặn ở đó, thấy Tần Khai Hân liền cất tiếng gọi: “Ồi, mọi người mau đến xem, anh Thần của chúng ta mang quần gia đến rồi!”

Ngay lập tức, tất cả mọi người xông tới, họ đều là thành viên của studio, nữ có, nam có, kể cả ngoài nghề cũng có.

Lạc Tang chỉ tay vào đám người, giới thiệu cho Tần Khai Hân: Phụ trách tuyên truyền Tiểu Thiệu, Lisa, phụ trách hậu kỳ lão Điền, anh Kiệt, trợ lý của Bùi Thần Tiểu Phùng...

Khi giới thiệu đến một đàn anh da đen sì, Lạc Tang còn chưa mở miệng, Tần Khai Hân đã bị kinh ngạc một phen.

Khuôn mặt này, dáng vẻ này thật sự rất đặc biệt, khiến cho người ta đã gặp qua là không thể quên được, đây không phải là ‘Hắc Sắc U Mặc’ cô từng nhìn thấy trong clip lúc trước sao?

Lại nghe Lạc Tang giới thiệu: “Đây là Baab Lỗ, tổng giám đốc thiết kế của chúng tôi, mang hai dòng máu Trung - Phi, trước kia còn làm bạn cùng phòng với Bùi Thần mấy năm, cô có thể gọi anh ấy là anh Hắc.”

Anh Hắc? Thật sự đúng là ‘Hắc Sắc U Mặc’!

Tần Khai Hân ai oán nhìn về phía Bùi Thần: Cho nên, lúc trước anh tìm người lai Phi giả mạo ‘Hắc Sắc U Mặc’? Chẳng trách người trong clip lại đen như thế!

Ban đầu, cô hỏi anh có phải phơi nắng nhiều hay không, anh còn đồng ý nói ‘phải’.

‘Phải’ cái đầu anh, rõ ràng mười tám đời tổ tông nhà người ta đã có màu da này rồi!

Đáng ghét!

Tần Khai Hân nhìn chăm chăm vào Bùi Thần, dùng ánh mắt âm thầm lên án, nhưng anh lại quay mặt đi, làm bộ không phát hiện. Vì thế cô nhất thời tức giận, đưa tay捏 eo anh một cái.

Nét mặt anh khẽ thay đổi nhưng vẫn không lên tiếng.

Tần Khai Hân cảm thấy thật sáng khoái, còn muốn捏 tiếp, tay đã bị anh bắt được, động cũng không thể động.

Cô tròn mắt nhìn anh: Anh muốn làm gì?

Anh nhủ mày, không nói lời nào.

Cô: Anh buông tay, nhiều người nhìn như vậy.

Anh hơi cong môi một cái.

...

“Không được nhìn, mắt sắp mù rồi!” Lạc Tang không nhìn được mà kháng nghị, “Tôi biết tình cảm của hai người rất tốt, nhưng cũng không thể trắng trợn ân ái như vậy chứ? Sẽ khiến đám câu độc thân chúng tôi tạo thành bóng ma tâm lý đấy, biết không?”

Ngay sau đó, tất cả mọi người tỏ vẻ đồng ý, nhao nhao kháng nghị muốn yêu đương. Tần Khai Hân xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn không hất được tay Bùi Thần ra.

Yêu đương chắc chắn là không được, sau cùng vẫn là Bùi Thần lên tiếng, mời mọi người đi ăn cơm.

Vừa nghe thấy đồ ăn ngon, mắt mọi người đều phát sáng, đâu còn để ý đến chuyện vợ chồng người ân ái nữa, mau chóng thu dọn đồ đạc, ra ngoài!

Lần này, bọn họ đi đông nên không đặt phòng bao mà ngồi ở đại sảnh.

Không ngờ khi đang ăn, bỗng có mấy nữ sinh đi tới, thấy Bùi Thần liền chào “Thầy”, miệng nói “Toạ đàm”, “Triển lãm cá nhân” gì đó, khỏi cần nói có bao nhiêu nhiệt tình.

“Đây hẳn là mấy sinh viên của học viện mỹ thuật, khoảng thời gian trước, Bùi Thần được mời đến toạ đàm.” Lạc Tang kéo Tần Khai Hân giải thích.

Trợ lý của Bùi Thần là Tiểu Phùng cũng nói theo: “Thầy Bùi rất được hoan nghênh, toạ đàm vừa kết thúc đã bị rất nhiều nữ sinh vây quanh không cho đi.”

“Mấy hôm trước còn có mấy nữ sinh tìm đến studio của chúng tôi, nói rằng muốn tìm thầy Bùi xin chỉ bảo một số vấn đề.” Lão Điền ở bên cạnh tiếp lời.

Tiểu Thiệu cười trộm: “Tôi còn nhận được không ít cuộc điện thoại, tôi nói anh Thần không có ở đó, nhưng bọn họ vẫn không cam lòng, hỏi tôi số điện thoại của anh ấy...”

Tần Khai Hân nghe, trong lòng khó tránh khỏi nhớ lại chút chuyện cũ.

Trước kia, trong trường học, Bùi Thần rất được hoan nghênh, không chỉ nữ sinh, ngay cả đi bán cơm ở căng tin cũng đối với anh rất tốt.

Một lần, căng tin trường hiếm khi có sườn xào chua ngọt, cô đội xếp hàng dài, mới được một thìa sườn xào chua ngọt, đếm, tổng cộng là năm miếng, ngay cả nước canh cũng không có.

Cô buồn bực bụng đồ ăn tìm một bàn ngồi xuống, liếc mắt một cái thì thấy Bùi Thần ngồi cạnh cửa sổ, sườn xào chua ngọt trong khay chất đống như ngọn núi nhỏ.

Vì thế cô mặt dày mày dạn đi tới gần, hỏi: “Học trưởng, anh mua mấy phần sườn xào chua ngọt vậy?”

“Một phần.”

Mẹ kiếp, một phần mà nhiều như vậy!

Trong lòng tuy khó chịu nhưng trên mặt vẫn cười hi hi: “Nhiều như vậy, anh ăn hết được không?”

Bùi Thần liếc cô: “Em muốn ăn cứ việc nói thẳng.”

Cô bật cười: “Cảm ơn học trưởng, em đây không khách khí nữa!” Đặt mông ngồi xuống, ăn hai phần sườn xào chua ngọt, no căng bụng.

Về sau, cô còn cố ý hỏi Bùi Thần đó là cửa sổ nào, dĩ nhiên có đồ ăn, lần sau có sườn xào chua ngọt, cô sẽ chọn cửa sổ đó.

Kết quả, một thìa chỉ có bốn miếng, còn không bằng lần trước.

Cuối cùng, cô đành phải bụng đồ ăn, tìm Bùi Thần trong căng tin đông đúc, quả nhiên lại được ăn một bàn sườn xào chua ngọt.

Kể từ đó, kể đến ngày căng tin trường học có sườn xào chua ngọt, nhất định sẽ thấy một cô nhóc béo, bụng khay đi khắp thế giới tìm người... Không đúng, là tìm sườn.

Đang miên man nghĩ, người phục vụ đã bung lên một đĩa sườn xào chua ngọt.

Sườn xào chua ngọt kiểu Thượng Hải làm theo cách truyền thống nhất, sườn non cắt thành các miếng đều nhau, ướp kỹ, cho vào chảo rán đến khi xém

vàng, sau đó rưới thêm hỗn hợp dầu, đường, nước, đảo đều, để cho đường phen tan hết ngấm vào thịt, tạo thành lớp nước sốt đặc sánh phủ quanh mặt ngoài, cuối cùng rắc vừng trắng thơm ngậy lên trên...

Ánh mắt Tần Khai Hân rực sáng, liếc nhìn Bùi Thần, anh vẫn đang bị mấy người kia quán lấy.

Sườn xào chua ngọt còn chưa ăn, cô cũng đã nếm vị chua rồi, cô len lét giạt nhẹ góc áo Bùi Thần, ý tứ là, được chưa, có định ăn cơm hay không?

Bùi Thần hiểu ý, cũng không nói gì, chỉ kéo tay cô, thoải mái đặt trên đầu gối mình.

Trong nháy mắt, sắc mặt nhóm nữ sinh liền thay đổi.

“Thầy Bùi, đây là bạn gái thầy ạ?” Có nữ sinh hỏi.

“Vị hôn thê.” Anh trả lời.

Mấy nữ sinh đưa mắt nhìn nhau.

“Các em nên gọi cô ấy là ‘sư mẫu’.” Lạc Tang ở bên cạnh nói đùa.

Mặc dù thầy giáo nam thần đã có vị hôn thê nhưng nam thần vẫn là nam thần, một khi đã nhận định, những nữ sinh này bắt đầu gọi Tần Khai Hân là sư mẫu dài sư mẫu ngắn.

Tần Khai Hân: “...”

Sau khi mấy nữ sinh rời khỏi, Tần Khai Hân vẫn còn đỏ mặt, sợ mọi người nhìn thấy sẽ chê cười, bèn cố ý cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Bùi Thần gấp mấy miếng sườn xào chua ngọt vào bát cô, còn mình không hề động đũa.

Cô tò mò, hỏi: “Vì sao anh không ăn?”

“Anh không ăn cái này.” Anh đáp.

“Vậy tại sao trước kia anh lại mua sườn xào chua ngọt?” Cô hỏi.

“Vì em thích ăn.”

Hóa ra là thế... Cô lập tức hiểu ra, gấp miếng sườn xào chua ngọt vào miệng, chớp mắt ngọt đến tận trong lòng.

Buổi chiều, một đám người sôi nổi com nước xong, lại bắt đầu làm việc.

Sau bữa cơm này, Tần Khai Hân cũng hiểu biết đại khái mấy người trong studio của Bùi Thần.

Lạc Tang tính tình thẳng thắn thì không cần nói, làm công tác tuyên truyền là hai cô gái, Tiểu Thiệu rộng rãi hoạt bát, chủ yếu phụ trách mảng internet, Lisa là người Mỹ, chủ yếu phụ trách xây dựng quan hệ ngoài nước.

Xử lý hậu kỳ đầu là mấy người đàn ông, tuổi hơi lớn một chút, tính cách cũng thành thực hơn.

Tiểu Phùng là trợ lý của Bùi Thần, vừa tốt nghiệp đại học, đầu óc nhanh nhạy, tay chân linh hoạt, nghe nói là fan của Bùi Thần, đuổi theo anh tận mấy triệu dặm cá nhân, tự đề cử mình làm trợ lý, thậm chí cả tiền lương cũng không chịu nhận.

Đến Baab Lỗ - anh Hắc, da đen cường tráng, nói tiếng Trung Quốc rất lưu loát, nhưng bất kể nói cái gì, đều giống như đang rap, đặc biệt có nhịp điệu, khiến tất cả nở nụ cười.

Có đôi khi anh ta nói câu gì đó, mọi người đều bật cười, Tần Khai Hân cũng muốn cười, tuy nhiên cứ nghĩ đến mình từng coi anh ta là Hắc Sắc U Mặc, cô liền không cười nổi nữa.

Thừa dịp chỉ có hai người ở trong phòng làm việc của Bùi Thần, Tần Khai Hân thật sự không nhịn được hỏi anh: “Tại sao anh lại tìm Baab Lỗ đóng giả Hắc Sắc U Mặc?”

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Cũng quá... Không phù hợp Hắc Sắc U Mặc trong suy nghĩ...” Cô nghĩ rất lâu cũng chỉ có thể nói ra câu này.

“Vậy em cảm thấy Hắc Sắc U Mặc nên là dạng gì?”

Vấn đề này Tần Khai Hân luôn tự hỏi, mấy năm nay, Hắc Sắc U Mặc đều giống như một người anh cả âm thầm ủng hộ bên cạnh cô.

Tức khi xem video clip, cô vẫn cảm thấy anh ta hẳn là một chàng trai cao cao gầy gầy, trắng trẻo nõn nà, cười rộ lên vô cùng ấm áp...

Nào biết người trong video clip kia hoàn toàn phá vỡ tưởng tượng của cô?

Đều tại Bùi Thần, tìm ai không tìm, lại muốn tìm Baab Lỗ đóng giả anh.

Tần Khai Hân không nói chuyện, trái lại Bùi Thần trả lời: “Bởi vì thời điểm em nói muốn xem video clip, Baab Lỗ vừa vận ở trong phòng ngủ.”

“Vậy anh không nghĩ tới việc mình sẽ quay video clip cho em sao?”

Anh bỗng trầm mặc.

Nghĩ chứ, sao có thể không nghĩ đây? Có điều khi đó, một phút trước cô còn châm chọc anh với Hắc Sắc U Mặc, một phút sau, anh sao có thể cho cô biết người cô châm chọc chính là anh (HSUM)?

Đã từng, phương thức liên hệ giữa bọn họ chỉ còn lại một cửa sổ nói chuyện khiêm nho nhỏ, anh cẩn thận nói từng câu với cô, sợ một khi không chú ý, ngay cả chút liên hệ yếu ớt đó cũng bị cắt đứt.

“Anh sợ em kéo anh vào blacklist.” Một câu nhàn nhạt biến tất cả lo lắng từng ẩn sâu trong lòng trở nên thần nhiên.

“Hừ, hiện giờ em cũng có thể kéo anh vào blacklist!” Tần Khai Hân nói xong, cố ý hươ hươ di động.

“Em đừng mơ.” Anh quyết đoán cướp di động của cô ném sang một bên, ôm lấy cô, đặt trên bàn làm việc, hôn lên không chút do dự.

Một màn tối hôm qua lại hiện lên trong đầu.

Lúc này, liên hệ giữa anh và cô, không chỉ là màn hình nhìn không tới sờ không được nữa, dáng vẻ của cô, nụ cười của cô, làn da mềm mại, tiếng thở dốc truyền vào màng nhĩ,... Tất cả đều tồn tại một cách chân thực nhất.

Anh rời khỏi môi cô, hơi lui về sau, nhìn ánh mắt mê ly của cô, không nhận được mà nhào lên, cắn nhẹ vành tai cô, thấp giọng nói: “Tiểu Hân, em là của anh...”

Giọng nói truyền vào trong lỗ tai cô, khiến màng nhĩ và cả thân thể cô rung động, tê dại từng đợt.

“Bùi Thần, tôi nói anh...” Lạc Tang nhận điện thoại, vội vội vàng vàng mở cửa, trong lòng lập tức sinh ra bóng ma lớn.

Tần Khai Hân như bị điện giật nhảy từ trên bàn xuống, trốn đằng sau Bùi Thần không lên tiếng.

“Hai người... Hai người...” Lạc Tang lắp bắp mấy tiếng ‘hai người’, cuối cùng thở dài, nói, “Hai người nên sớm quay về nghỉ ngơi đi, nơi này giao cho tôi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Edit: Peiria

Nhờ phúc của Tần Khai Hân, tuy mấy ngày ngay là thời điểm bận rộn nhất, vậy mà mọi người lại nhất trí yêu cầu Bùi Thần đi nhanh một chút, một đám câu độc thân, không chịu nổi kích thích đâu!

Đối với chuyện này, Tần Khai Hân rất xấu hổ, trên đường về nhắc mãi: “Hay là em quay về Hàng Châu nhé, bên kia chắc không còn vấn đề gì nữa rồi...”

Kết quả, Bùi Thần lập tức chặn miệng cô, hôn cô đến đầu óc choáng váng, rồi mới nói: “Em phải ở cạnh anh, không cho đi đâu hết.”

Hiệu quả, tuyệt vời!

Để cho thuận tiện, Bùi Thần ở khách sạn cách studio của anh không xa, hai người đi bộ rất nhanh đã đến nơi.

Mặc dù đã ăn mặn, nhưng hôm nay ở chung một phòng, Tần Khai Hân vẫn cực kỳ khẩn trương, trong đầu vẫn bị ám ảnh bởi bóng ma tối qua, thật sự không muốn trải qua lần nữa nhanh như vậy.

Vì thế miệng cô ồ ồ “Một mối quá, em đi tắm rửa một cái xong đi ngủ...” Tay bắt đầu lục lọi hành lý.

Tìm một lát, cô xấu hổ: “Hình như em quên mang áo ngủ rồi.”

Bùi Thần đi tới, giúp cô lục tìm đồng hồ, quả thật không tìm được.

Cô nóng nảy: “Làm sao bây giờ?”

Anh nhẹ nhàng quơ một câu: “Vậy thì đừng mặc.”

Đừng mặc... Đừng mặc... Đừng mặc...

Lời này vang vọng trong đầu Tần Khai Hân, lúc ấy cô cũng hơi lơ mơ, đỏ mặt đáp: “Anh nghĩ hay nhỉ, em nhất định phải mặc quần áo ngủ, không mặc em không ngủ được.”

“Em nghĩ cái gì vậy, anh cho em mặc cái khác.” Anh thuận tay cầm một cái áo sơ mi đưa cho cô.

Cô: “...”

“Chẳng lẽ em muốn ngủ trần?” Anh hỏi.

Tần Khai Hân tròn mắt nhìn anh, giật lấy áo sơ mi, xấu hổ, giận dữ bước vào phòng tắm.

Tắm xong, thay áo sơ mi của Bùi Thần, Tần Khai Hân nhìn mình trong gương.

Thăng thẩn mà nói, với dáng người cô hiện giờ, mặc áo sơ mi của anh, chỗ cần che đều đã che hết, chỉ có điều bất kể che thế nào, đều không giấu được sự thật là chân của cô...

Không được không được, quá hấp dẫn rồi!

Bên ngoài, Bùi Thần thấy cô mãi không lên tiếng, hỏi: “Em ổn chứ?”

“Em ổn.” Cô trả lời đối phó, thật sự không có biện pháp khác, đành phải cắn răng, bất chấp đi ra ngoài.

Quả nhiên, sau khi Bùi Thần nhìn thấy cô, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở hai bắp đùi cô.

Tron, bóng, tựa như ngó sen.

Tối qua quá mờ, cũng quá hỗn loạn, không thương thức kĩ, bây giờ là lúc bổ sung.

Tần Khai Hân bị anh nghiền cứu, cả người không được tự nhiên, vội vàng xốc chăn chui vào, bao mình chặt chẽ, rồi mới mở miệng, tỏ vẻ bình tĩnh thúc giục: “Anh còn không đi tắm đi?”

“Đi đây.” Anh nói xong liền đi vào, trước khi đóng cửa còn nói thêm một câu, “Chờ anh.”

Tần Khai Hân ở trên giường choáng váng: Chờ anh? Chờ anh làm cái gì?

Chẳng lẽ anh còn...

Không được không được, đêm nay không được!

Tần Khai Hân bắt đầu quán chân, cuộn mình ở bên giường, giả vờ chính mình ngủ thiếp đi.

Qua một lúc lâu, tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại. Ngay sau đó, tiếng bước chân vang lên, từ xa lại gần, anh đi đến bên giường, dừng bước, tắt đèn, xốc chăn lên, chui vào.

Cô chỉ cảm thấy chỗ bên cạnh lún xuống, tiếp theo một cơ thể ấm áp nhích lại, ôm chặt cô từ phía sau.

Anh vậy mà ngủ trần...

Trái tim Tần Khai Hân đập thình thịch, nhưng vẫn làm bộ buồn ngủ phát phát tay: “Đừng làm rộn, em mệt...”

Vừa dứt lời, anh đã tựa vào bên tai cô, thổi khí.

Cô run run một trận, cắn răng nói: “Em muốn đi ngủ...”

Anh không nói lời nào, lại thổi khí, còn liếm liếm vành tai cô.

Cô giật mình, không thềm giả vờ giả vờ nữa, bật đèn, xoay người, ngồi trên giường, căm tức nhìn anh: “Bùi Thần, anh muốn làm gì?”

Anh: “Làm em”

Trả lời vô cùng trực tiếp...

Mặt cô đỏ bừng: “Anh lưu manh.”

“Anh chỉ lưu manh với em.” Anh hào phóng thừa nhận, lật người đè cô dưới thân, nên làm gì thì làm cái đó.

Rốt cuộc, Tần Khai Hân thỏa hiệp, dùng giọng yếu ớt yêu cầu: “Tắt đèn... Tắt đèn...”

Bùi Thần vươn tay, mò mẫm đến công tắc bên cạnh giường, tạch một cái, tắt đi.

Đèn đã tắt, nhưng đêm của họ mới chỉ bắt đầu.

Ngày hôm sau.

Bởi vì tối hôm trước vận động kịch liệt, cả người Tần Khai Hân đều đau nhức, nằm trên giường không chịu dậy, nửa mê nửa tỉnh cảm giác Bùi Thần hôn cô một cái, còn nói mấy câu, sau đó ra ngoài.

Cô mơ mơ màng màng đáp vài tiếng, xoay người tiếp tục ngủ, khi tỉnh lại đã sắp trưa, cô rời giường, đánh răng rửa mặt, đọc mấy tin nhắn Bùi Thần gửi qua di động:

Thức dậy chưa?

Hôm nay anh hơi bận, có lẽ không có thời gian bên cạnh em.

Em có thể tự giải quyết cơm trưa được chứ?

Anh để ví tiền ở đầu giường, mặt mã là ngày sinh nhật em.

Đầu giường? Ví tiền?

Cô liếc mắt, thấy đúng là ví tiền của Bùi Thần, bên trong đầy tiền mặt và thẻ tín dụng khiến cô có ảo giác mình bị kim chủ bao dưỡng.

Trong di động, anh lại nhắn tin đến: Một mình ra ngoài chú ý an toàn.

Tuân lệnh, ông chủ!

Cô cười tí mắt trả lời, vươn vai, duỗi eo, phát hiện thời tiết Thượng Hải hôm nay rất tốt, qua cửa sổ phòng khách sạn, có thể nhìn thấy dải sông Hoàng Phố, bên sông là những cao ốc mọc lên san sát trên bán đảo Lục Gia Chủy, hơn nữa còn có thể nhìn thấy bóng dáng tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông(*).

(*) Tháp truyền hình Minh Châu Phương Đông (chữ Hán: 东方明珠塔; bính âm: Dōngfāng Míngzhū tǎ) là một tháp truyền hình ở Thượng Hải, Trung Quốc. Tháp nằm ở mũi bán đảo Lục Gia Chủy, quận Phố Đông, bên sông Hoàng Phố, đối diện với Ngoại Than. Tháp này được Jia Huan Cheng của công ty Shanghai Modern Architectural Design Co., Ltd. thiết kế. Việc xây dựng bắt đầu từ năm 1991 và hoàn thành năm 1995. Với độ cao 468 m, nó là tháp cao nhất châu Á và tháp cao thứ 3 thế giới. Tháp này thuộc hiệp hội World Federation of Great Towers. (Theo Wiki)

Có điều, hứng thú lúc này của cô không ở chỗ kia, thay quần áo, xách túi, cất ví tiền của Bùi Thần, Tần Khai Hân không chút do dự đi đến miếu Thành Hoàng (*).

(*) Miếu Thành Hoàng (Thượng Hải) tọa lạc tại phố cổ Thượng Hải, Trung Quốc. Ngôi miếu là nơi thờ cúng ba nhân vật trong lịch sử Trung Hoa (Hoắc Quang, Tần Dụ Bá, Trần Hóa Thành) được tôn là Thành Hoàng của Thượng Hải. Tên gọi “miếu Thành Hoàng” cũng được dùng để chỉ khu vực thương mại xung quanh ngôi miếu. (Theo Wiki)

Hiếm khi được thành thoi ra ngoài một chuyến, Tần Khai Hân lại là người có tâm hồn ăn uống, đương nhiên phải đi tìm mỹ thực rồi!

Tần Khai Hân thích nhất bánh bao hấp Thượng Hải, mỗi lần tới nhất định sẽ ăn no mới thôi.

Hiệu bánh bao Nam Tường ở miếu Thành Hoàng là một trong những cửa hàng bán bánh bao nổi tiếng nhất ở Thượng Hải, nghe nói đã có hơn một trăm năm lịch sử, vỏ bánh mỏng, sau khi hấp sẽ lộ ra nhân bánh bên trong, nước canh tràn đầy, vị rất ngon.

(Editor: Hiệu bánh bao Nam Tường là cửa hiệu có thật và rất nổi tiếng với món bánh bao mang hương vị chính tông. Nếu bạn nào có cơ hội đến thăm Thượng Hải có thể tới đây thưởng thức món ăn này.)

Ăn bánh bao Nam Tường phải ăn một cách chính xác “Nhất khẩu khai thiên song, nhị khẩu hát thang, tam khẩu cật quang.”

Tức là, đầu tiên dùng răng nanh cắn một lỗ nhỏ trên bánh bao, hút hết nước canh bên trong ra, sau đó ăn vỏ bánh và nhân bánh, mới có thể làm cho mỹ vị phát huy đến tận cùng.

Hôm nay tâm tình của Tần Khai Hân rất tốt, thừa dịp xếp hàng đợi mua bánh bao, tự chụp vài tấm ảnh, đăng lên trong vòng bạn bè.

Thoáng chốc đã có người tán gẫu với cô, là Trương Tuyết.

Trương Tuyết: Cậu đang ở miếu Thành Hoàng?

Bánh kem dâu tây: Đúng vậy.

Trương Tuyết: Thật trùng hợp, mình cũng đang ở chỗ này, một mình, còn cậu?

Bánh kem dâu tây: Mình cũng có một mình.

Trương Tuyết: Cùng nhau đi ăn nhé?

Bánh kem dâu tây: Mình đang xếp hàng ở hiệu bánh bao Nam Tường, mau qua đây đi!

Trương Tuyết: Được rồi, chờ mình!

Tần Khai Hân thông báo vị trí của cô, rất nhanh, Trương Tuyết đã tìm thấy cô.

Đứng dịp đều ở Thượng Hải, đứng dịp đều đến miếu Thành Hoàng, hơn nữa đứng dịp đều là một mình, Tần Khai Hân và Trương Tuyết ăn nhip với nhau, quyết định kết bạn dạo chơi Thượng Hải một ngày.

Tuy thời trung học gần như không cùng nhau xuất hiện, nhưng hợp lớp lần trước, Trương Tuyết trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, lưu lại ấn tượng tốt cho Tần Khai Hân.

Hai người ngồi xuống cùng nhau ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện, phát hiện ở phương diện nào đó tính cách cực kỳ hợp phách.

Trương Tuyết hỏi cô: “Sao cậu lại tới đây một mình, Bùi Thần đâu rồi?”

“Chúng mình cùng đi, nhưng hôm nay anh ấy hơi bận, cho nên mình ra ngoài một mình.” Tần Khai Hân nói xong, hỏi, “Còn cậu, sao lại đi một mình thế?”

Trương Tuyết không giấu diếm, thờ dài, thành thật nói: “Thất tình, tâm trạng không tốt.”

Tần Khai Hân: “Có chuyện gì vậy?”

“Chồng mình cưới người phụ nữ khác.”

“???”

“Nói ra không sợ cậu chê cười, chắc là cậu biết Triển Lệnh Kiều?”

Tần Khai Hân khẽ gật đầu, đại khái đoán ra được cô ấy muốn nói gì, mặt đầy vạch đen.

Trương Tuyết tiếp tục nói: “Mình thích anh ấy năm năm, là fan trung thành của anh ấy, mỗi bộ phim anh ấy đóng mình đều xem, mỗi lần tổ chức fanmeeting mình đều tham gia, mình còn gia nhập ban hậu cần của fan club, thường xuyên đi tiếp ứng cho anh ấy, phim điện ảnh được công chiếu mình đều xem ít nhất ba lần trở lên...”

“Nhưng mà mình không ngờ, anh ấy vậy mà lại kết hôn, kết hôn đấy!!!” Trương Tuyết bỗng nắm lấy tay Tần Khai Hân, vô cùng đau đớn nói, “Đã mấy ngày mình ngủ không ngon giấc, cảm giác như bầu trời sắp sụp đổ, cậu có thể hiểu không?”

“Có thể... Có thể...” Tần Khai Hân gật đầu, trong lòng dờ khóc dờ cười.

Tiết Mạn ơi Tiết Mạn, cậu đây là đã cướp chồng của bao nhiêu người rồi?

Thấy Tần Khai Hân hiểu cho mình, Trương Tuyết càng dừng cảm: “Cậu thật tốt, người bên cạnh mình đều không hiểu mình, cảm thấy mình đã mấy tuổi, sao còn giống mấy em gái cuồng thần tượng. Thời điểm mình thích Lệnh thiếu, quả thật vẫn là một cô gái nhỏ, nhiều năm như vậy, cảm giác của mình với anh ấy vẫn chưa từng thay đổi. Cậu có biết không, anh ấy rất tốt, rất nỗ lực, rất quan tâm fan... Cứ nghĩ đến thanh xuân của mình cưới một cô gái khác, trái tim của mình đều ê ẩm...” Cô nói xong thì đã sắp khóc.

Tần Khai Hân thực sự không nhìn nổi, an ủi cô ấy: “Cậu đừng buồn nữa, nào, ăn bánh bao đi.”

Trương Tuyết vừa nói “Ăn không vô”, vừa cắn một miếng, ánh mắt ngay lập tức sáng lên: “Bánh này ngon ghê!”

Tần Khai Hân gật đầu lia lịa: “Mình nói đúng không, mình thích nhất bánh bao Nam Tường, cậu ăn cái nữa đi, ăn nhiều một chút, hóa bị phẫn thành sức ăn!”

Trương Tuyết gật đầu, ăn thêm một cái, tâm tình tốt hơn nhiều, tiếp tục: “Kỳ thực mình cũng không bị phần, dù sao Lệnh thiếu nhà chúng ta chưa bao giờ có scandal với các nữ minh tinh, anh ấy và vợ nói chuyện yêu đương mười năm, cậu thử nói xem, bây giờ có thể đi đâu tìm người đàn ông một lòng một dạ đây? Cho nên, mình vẫn muốn chúc phúc cho họ... Sao đã hết rồi, cậu ăn no chưa?” Trương Tuyết nhìn bánh bao hấp, hỏi.

Tần Khai Hân: “Chúng ta gọi thêm một phần nữa đi?”

“Hai phần, không đủ, phải ba phần!” Trương Tuyết xòe ra ba ngón tay.

Hai người, ăn sáu phần bánh bao hấp, trong đó phần lớn đều là Trương Tuyết ăn, theo lòng hấp trên bàn ngày càng cao, cuối cùng áp lực bởi vì thân trọng kết hôn cũng được giải tỏa.

Tần Khai Hân lén cầm di động gửi Wechat cho Tiết Mạn: Bạn học của mình là fan núi băng, hai người kết hôn, cô ấy thương tâm ăn liền bốn mươi cái bánh bao hấp.

Tiết Mạn: Đề cô ấy ăn, mình mời khách!

Ăn xong bánh bao hấp, Tần Khai Hân lại cùng Trương Tuyết đi dạo chung quanh, hết miếu Thành Hoàng, lại đi thăm Bến Thượng Hải (*), còn ngồi thuyền tới bán đảo Lục Gia Chủy bên kia sông.

(*) Bến Thượng Hải (giản thể: 上海外滩, phồn thể: 上海外灘; bính âm: Shànghǎi Wàitān; Thượng Hải Ngoại Than) là khu vực thuộc quận Hoàng Phố tại Thượng Hải, Trung Quốc. Khu vực này tập trung ở một phần của đường Trung Sơn bên trong khu Thượng Hải Công cộng Tô giới (tô giới cho người nước ngoài định cư) trước kia, chạy dọc theo bờ sông Hoàng Phố, đối diện với Phố Đông, ở phần phía đông của quận Hoàng Phố. Bến Thượng Hải thường được dùng để đề cập đến các toà nhà và cầu tàu ở phần này của con đường, cũng như một số vùng lân cận. (Theo Wiki)

Trương Tuyết phát tiết cảm xúc bằng hai phương thức đơn giản, ăn uống và mua sắm, sau một ngày đi dạo, trên tay hai người là túi lớn túi nhỏ, nhiều đến nỗi sắp cầm không nổi rồi.

Tuy nhiên cô ấy vẫn không cam lòng, nhìn thấy có cửa hàng bán áo ngủ tơ tằm, lại chạy tới xem.

“Cậu xem hai cái này, cái nào đẹp?” Trương Tuyết cầm hai cái áo ngủ để cô lựa chọn, một cái màu sáng, còn cái khác là kiểu hai dây màu đen, lưng trần, ngực trễ, có viền ren trắng.

Tần Khai Hân nghĩ ngợi một chút: “Đẹp thì áo hai dây màu đen đẹp hơn, nhưng gọi cảm quá, mình thấy áo ngủ vẫn nên bảo thủ một chút, thoải mái một chút thì tốt hơn.”

Trương Tuyết gật đầu: “Cậu nói cũng có lý, vậy mình mua cả hai.”

Tần Khai Hân: ...

Đi dạo phố, rồi ăn cơm, sắc trời đã rất tối rồi.

Bùi Thần nhắn tin đến, hỏi cô đang ở đâu.

Cô lập tức nhắn lại địa chỉ, nói mình và Trương Tuyết ở cùng một chỗ.

“Hai người đợi một lát, anh sẽ tới ngay.” Bùi Thần gửi tin nhắn, sau đó liền lái xe tới, đón nàng về, tiện thể đưa Trương Tuyết ra nhà ga.

Trong xe, Trương Tuyết tấm tắc khen ngợi Tần Khai Hân tốt bụng, đi chơi cùng cô ấy cả ngày, còn mời cô ấy ăn bánh bao hấp siêu ngon.

Kỳ thực, bánh bao hấp là do người phụ nữ đoạt chồng của cậu mời khách, Tần Khai Hân không nói câu này ra ngoài, trong lòng len lén cười trộm.

Trương Tuyết: “Đúng rồi, khi nào hai người tính kết hôn? Đến lúc đó nhất định phải gọi mình tới đấy!”

Tần Khai Hân định nói còn chưa tính toán, Bùi Thần đã đáp lời: “Sắp rồi, chọn xong ngày sẽ báo cho em.”

“Được, em nhất định sẽ tặng bao lì xì lớn cho hai người!”

Bùi Thần: “Không thu lì xì, người đến là được.”

...

Nói như vậy thật giống như cô và Bùi Thần sẽ kết hôn ngay lập tức. Tần Khai Hân không nói gì, yên lặng ở một bên.

Một lát sau đã đến nhà ga.

Trương Tuyết xuống xe, chào tạm biệt bọn họ, đi được vài bước, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, lại quay đầu, đưa túi lớn trong tay cho Tần Khai Hân qua cửa kính xe.

“Khai Hân, cảm ơn bánh bao hấp của cậu, cái này tặng cậu.”

“Bánh bao hấp là...” Tần Khai Hân từ chối, “Mình không thể nhận quà của cậu, cậu mau lấy về đi.”

“Quà đã tặng ra ngoài, nào có đạo lý cảm về, chẳng lẽ cậu không coi mình là bạn bè?” Trương Tuyết giả vờ giận dỗi nói.

Bị nói như vậy, Tần Khai Hân không còn cách nào khác, đành phải nhận: “Vậy cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn gì chứ, không cần khách khí với mình.” Trương Tuyết hào phóng vẫy tay, để lại cho Tần Khai Hân một ánh mắt thâm trường ý vị, rồi đi.

Ánh mắt ấy, nhìn thế nào cũng cảm thấy kì quái.

Tần Khai Hân cúi đầu, nhìn túi mua hàng trong tay, lập tức hiểu rõ.

Trương Tuyết đưa cho cô cái áo ngủ hai dây màu đen...

Cô luống cuống cất quà, lại nghe thấy Bùi Thần hỏi: “Cô ấy tặng em thứ gì vậy?”

“Không... Không có gì...” Cô lí nhí trả lời, không dám nhìn thẳng Bùi Thần.

Bùi Thần không hỏi nữa, lái xe về khách sạn.

Trên đường, Trương Tuyết gửi tin đến: Thế nào, mình đúng là bạn tốt phải không? Đợi lát nữa nhớ mặc cho người nào đó xem nha!

Cô đổ mồ hôi, định giấu áo ngủ kĩ một chút, ai ngờ lại trượt tay, làm túi lớn rơi khỏi ghế.

Cái áo ngủ mỏng manh kia, rơi xuống sàn xe tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Bùi Thần đậu xe xong, nhìn thấy Tần Khai Hân cúi người mò mẫm sàn xe, đi tới hỏi: “Làm sao thế?”

Cô xấu hổ trả lời: “Em... Em đánh rơi mấy thứ xuống sàn xe...”

“Thứ gì vậy?”

Tần Khai Hân: “Quà... Quà Trương Tuyết tặng em...”

“Em tránh ra, để anh.”

Cô: “...”

“Em sao vậy?”

“Không sao...” Rốt cuộc cô tâm bất cam tình bất nguyện tránh ra.

Bùi Thần điều chỉnh ghế, rất nhanh đã lấy được túi lớn ra, nhân tiện nhìn thoáng qua.

Tần Khai Hân muốn đi qua lấy lại, không còn kịp nữa rồi.

“Cô ấy tặng em cái này?” Anh hỏi.

“Vâng...” Cô cúi đầu, lại cúi đầu.

“Mặc cho anh xem”

“!!!” Cô xù lông, “Không được, em còn chưa tắm!”

“Không vấn đề gì, dù sao rất nhanh sẽ phải cởi.”

Cởi... Cởi... Cởi...

Tần Khai Hân chạy vọt vào khách sạn, Bùi Thần cầm áo ngủ đi sau cô.

Vào phòng, Tần Khai Hân nằm úp sấp trên giường, mệt đến mức không muốn động.

Bùi Thần ngồi bên cạnh hướng dẫn từng bước: “Ngoan, mặc vào cho anh ngắm.”

“Không cần!” Tần Khai Hân kháng nghị, “Em đã đi dạo cả ngày, rất mệt, chân không nhấc nổi nữa rồi!”

“Anh mát xa cho em” Anh ngồi xuống giường, đặt chân cô lên đùi mình, dùng bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp cẳng chân cô, hỏi, “Có thoải mái không?”

Rất thoải mái, rất thư thái!

Tần Khai Hân nhắm mắt hưởng thụ, cảm giác ngón tay anh dờn từ mắt cá chân đến bắp chân, lại từ bắp chân đến đầu gối, dần dần hướng lên trên...

“Đủ rồi, đủ rồi!” Cô lật người lại, nói, “Đổi lưng đi, lưng em cũng rất đau.”

Hai tay Bùi Thần mát xa bả vai cô, rồi từ bả vai xuống lưng, từ lưng xuống eo... Nhẹ nhàng nắn bóp.

Cô suýt nữa nhảy dựng lên.

“Được chưa?” Anh hỏi.

“Được rồi!” Cô sắp khóc đến nơi.

Anh mang nét mặt đứng đắn lấy áo ngủ ra: “Vậy thì mặc cho anh xem.”

Tần Khai Hân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Edit: Peiria

Mấy ngày nán lại Thượng Hải, có thể nói là những ngày thoải mái nhất của Tần Khai Hân trong hai năm qua.

Ngoại trừ mỗi ngày ngủ thẳng đến khi tỉnh, chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ Thượng Hải tìm mỹ thực, lần này tới đây cô còn liên lạc được với mấy bạn học cũ hẹn ra ngoài ăn cơm.

Những người này đều là bạn bè cô quen biết khi học tập ở Đài Loan, sau khi trở về, tuy không có cơ hội gặp mặt, nhưng bọn họ lập ra một nhóm chat nói chuyện phiếm, trao đổi kinh nghiệm làm bánh ngọt với nhau.

Trình Hạ, nhóm trưởng nhóm làm bánh, là một cô gái gốc Thượng Hải, lớn hơn Tần Khai Hân vài tuổi, điều kiện gia đình khá giả, thông minh tài giỏi, lại rất quyết đoán.

Mấy năm nay, cô sáng lập ra thương hiệu bánh ngọt “” của riêng mình, còn sang Anh quốc học tập, trở thành chuyên gia tạo hình bánh ngọt được PME chứng nhận.

Kỳ thực, Tần Khai Hân và Trình Hạ không thể coi là bạn học, năm đó cô lấy hết dũng khí chạy tới Đài Loan học tập, vẫn còn là lính mới, đối với kỹ thuật tạo hình cao cấp này dốt đặc cán mai, mà Trình Hạ đã có phòng làm việc riêng, là người có kinh nghiệm phong phú rồi.

Khóa học đó mời giảng viên từ PME Anh quốc tới dạy, Trình Hạ là người phiên dịch kiêm trợ thủ của giảng viên, cũng là học tỷ bọn họ, cô ấy giúp đỡ Tần Khai Hân rất nhiều, không ngần ngại truyền thụ toàn bộ kiến thức mình đã tích góp được.

Cho tới nay, Tần Khai Hân đều đã coi Trình Hạ thần tượng, lấy cô ấy làm mục tiêu, nhất là mấy năm gần đây, danh tiếng của “” càng lúc càng lớn, hiện tại đã xây dựng quan hệ hợp tác lâu dài với rất nhiều công ty biểu diễn nghệ thuật, thương hiệu thời trang, doanh nghiệp lớn, cung cấp cho họ món tráng miệng với chất lượng cao.

Tần Khai Hân quyết định mở lớp dạy làm bánh, sáng lập ra thương hiệu của chính mình, cũng là do sức ảnh hưởng của Trình Hạ, hy vọng có thể theo kịp bước chân thần tượng.

Sau khi gặp mặt, Tần Khai Hân lại cùng Trình Hạ đi tham quan trường dạy làm bánh của cô ấy, thiết bị và dụng cụ làm bánh chuyên nghiệp bên trong đã để lại cho cô ấn tượng sâu sắc.

Cô nói với Trình Hạ kế hoạch mở lớp học làm bánh, còn đưa một số ảnh chụp lớp học cho cô ấy xem, sau khi xem xét, Trình Hạ khen ngợi cách trang trí phòng học, nhưng đồng thời cũng vạch ra thiếu sót của cô.

Trình Hạ nói: “Ý tưởng của em không tệ, nhưng nhân lực quá ít, gây dựng sự nghiệp chỉ dựa vào một hai người các em cố gắng là không đủ, nhất định phải có một đội ngũ cùng nhau làm mới được. Hơn nữa, mở lớp học làm bánh và tự làm đồ ngọt là hai khái niệm khác nhau, ngoại trừ thực hành mẫu, còn phải nắm vững phương pháp dạy học, dạy cái gì, dạy như thế nào, tất cả đều cần kinh nghiệm, những thứ này em đã chuẩn bị xong chưa?”

Trình Hạ đặt ra câu hỏi sắc bén, khiến Tần Khai Hân quyết tâm bùng bùng như bị dội một gáo nước lạnh.

Mặc dù mấy năm nay, thỉnh thoảng cô cũng học qua một chút nội dung liên quan, nhưng phần lớn đều là dựa vào sách, xem video tự học, kinh nghiệm dạy học gần như bằng không.

Chẳng những vậy, cô cũng không có đội ngũ theo lời Trình Hạ nói, tính cách cô gắng đạt tới sự hoàn mỹ của chòm sao Xử Nữ khiến cô cực kỳ lo lắng không ai đáp ứng được yêu cầu của cô, cho nên trước giờ, để gặp đơn đặt bàn đồ ngọt lớn, cho dù bận đến ỏi máu, cô vẫn ‘đơn thương độc mã’ ra trận.

Nghe Tần Khai Hân tự thuật xong, Trình Hạ lắc đầu: “Em làm việc khá ôn, nhưng muốn sáng lập một thương hiệu thì vô cùng khó, bởi vì một khi thương hiệu hình thành, em sẽ không còn là một thợ làm bánh đơn thuần nữa, mà là một người lãnh đạo, vấn đề gặp phải sẽ khó khăn hơn rất rất nhiều so với khi em chỉ làm bánh ngọt. Ngay từ ban đầu, chị cũng không chú ý đến vấn đề này nên phải đi qua rất nhiều đường vòng.”

“Vậy sau đó chị giải quyết như thế nào?” Tần Khai Hân hỏi.

Trình Hạ: “Về sau, chị đành cắn răng đóng cửa phòng làm việc, sang Anh quốc học một thời gian, đi theo thầy giáo bên đó làm trợ thủ, chị còn tự học kinh tế, quản lý, hiện tại đang học tiếng Nhật, dự định sang năm đi học tập ở Nhật Bản.”

“Đi Nhật Bản?” Tần Khai Hân sững sốt một phen.

“Đúng vậy, hai năm trở lại đây đồ ngọt của Nhật rất phổ biến trên thị trường, tuy không áp dụng kỹ thuật của PME, nhưng rất xinh đẹp tinh xảo, vô cùng mới mẻ, lại hợp khẩu vị của người châu Á, chị vẫn rất muốn có cơ hội học tập. Thế nào, em có hứng thú đi cùng chị không?”

“Em?” Bất ngờ được mời, Tần Khai Hân có chút lưỡng lự.

Trình Hạ: “Biển học vô bờ, em đã muốn đi con đường này, không học không được. Đúng rồi, nếu như hứng thú, em cũng có thể tới trường bọn chị thực tập vài ngày, cảm nhận một chút không khí.”

Lời mời của Trình Hạ rất mê người, Tần Khai Hân lập tức quyết định sẽ tiếp tục ở lại Thượng Hải, đến trường dạy làm bánh của cô ấy vài ngày.

“Nói trước, công việc bên chị không nhẹ nhàng đâu, em đi làm mỗi ngày đều phải chuẩn bị tâm lý tăng ca....” Trình Hạ cười tí mắt nói.

Tần Khai Hân khẽ gật đầu, bày tỏ mình tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhưng đợi đến lúc chân chính thực tập, cô vẫn một muốn ngất đi.

Bởi vì Tần Khai Hân không phải giáo viên chính thức, cho nên Trình Hạ cũng không sắp xếp cô trực tiếp dạy học, mà làm trợ thủ cho các giáo viên khác.

Mặc dù vậy, người không có kinh nghiệm dạy học như cô, vẫn cảm thấy cực kỳ vất vả.

Học viên tới trường Trình Hạ học không ít, hầu hết là các cô gái trẻ gia đình có điều kiện, biết chút kỹ thuật làm bánh cơ bản, đáng lẽ bắt đầu dạy sẽ không quá tốn sức. Nhưng mấy học viên như vậy, khả năng nấu nướng lại không tốt, kể cả có giáo viên ở bên cạnh quan sát, vẫn cho nguyên liệu quá tay.

Khiến Tần Khai Hân đau đầu nhất chính là, có lớp có một bác gái sáu mươi tuổi, không biết bất cứ kỹ thuật làm bánh cơ bản nào, đeo kính lão, cùng các cô gái trẻ học làm muffin chocolate (*).

(*) Muffin là loại bánh nướng làm bằng cách trộn các loại nguyên liệu khô và ướt quện đều vào nhau rồi nướng chín.

Rất cuộc, người ta làm được bánh ngọt, còn bà ấy làm được một đồng, kết hợp với màu sắc của chocolate, nhìn thật sự khủng bố...

Mấy cô gái học cùng thấy vậy thì cười ầm ĩ, cầm di động chụp hình tách tách, gửi cho bạn bè, đăng lên Weibo, chơi vui quên trời quên đất.

Tần Khai Hân cũng muốn cười, nhưng đang trong giờ làm việc, cô cố nén cảm xúc, cùng giáo viên dạy bác gái đó lần nữa. Hai người bốn con mắt nhìn chăm chăm, tay cầm tay chỉ dạy, đến tám giờ tối, bánh ngọt ra lò cuối cùng không phải một đồng nữa.

Tần Khai Hân ném thử một chút, hương vị kia, đúng là ngọt đến phát ngấy...

Mặc dù thành quả không như mong muốn, nhưng bác gái đó rất vui vẻ, cất bánh ngọt vào hộp, vô cùng cao hứng muốn về nhà.

Tần Khai Hân sợ bác gái lớn tuổi, một mình xuống lầu không an toàn, liền chủ động đưa bà đi.

Dọc theo đường đi, bác gái cẩn thận giữ hộp bánh ngọt, vẻ mặt tươi cười, nhìn qua còn vui vẻ hơn cả khi cầm hộp nhẫn kim cương.

Thấy vậy, Tần Khai Hân không nhịn được, hỏi: “Bác gái, bác rất thích ăn bánh ngọt à?”

Bác gái lắc đầu: “Tôi không thích ăn bánh ngọt, đồ ngọt tôi không chịu nổi.”

Vậy sao bác lại bỏ nhiều đường thế, Tàn Khai Hân cứng họng, vừa rồi lúc nếm đường, cô và giáo viên luôn nhắc nhở, chocolate đã ngọt sẵn rồi, đường thêm ít sẽ ngon hơn, nhưng bác gái không nghe lọt tai, một muỗng rồi lại một muỗng, ngăn cũng không ngăn được.

“Vậy bác làm bánh ngọt cho ai ăn ạ?” Tàn Khai Hân tò mò.

Cô vừa hỏi, bác gái bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Tôi làm cho ông nhà tôi ăn, ông ấy thích ăn ngọt, đặc biệt thích ăn bánh ngọt chocolate, trước kia, khi vừa có loại bánh ngọt này, ông ấy chỉ muốn dùng tiền lương để mua, nhưng lúc ấy một cái bánh ngọt không hề rẻ, tôi bảo ông ấy ăn ít một chút, ông ấy lại không vui...”

Bác gái nói cực kỳ vui vẻ, đến tận dưới lầu vẫn lôi kéo Tàn Khai Hân kể chuyện trước kia.

Tám giờ rưỡi, Bùi Thần gửi tin nhắn đến, hỏi cô ở đâu.

Cô trả lời : Em đang ở trường học, có bác gái lôi kéo em nói chuyện, không đi được.

Bùi Thần: Ừm, đợi anh tới đón em.

Tàn Khai Hân: Vâng, em chờ anh!

Bên kia, Bùi Thần lái xe đi đón Tàn Khai Hân, bên này, bác gái còn chưa nói xong.

“Ông lão nhà tôi, cực kỳ thích ăn ngọt, giống hệt một đứa con nít, có một lần, con trai của chúng tôi đi học xa nhà, hiếm khi trở về một chuyến, tôi đưa ông ấy một trăm tệ đi mua đồ ăn, ông ấy mang về một mớ rau và một cái bánh ngọt, tôi thực sự muốn nổi đóa. Tôi hỏi ông ấy mua bánh ngọt về làm gì? Cô đoán xem ông ấy đáp thế nào, ông ấy nói bánh ngọt thay cơm...”

“Phì!” Giọng bác gái pha lẫn tiếng Thượng Hải và tiếng phổ thông, miêu tả sinh động như thật, chọc cười Tàn Khai Hân.

Thấy Tàn Khai Hân có phản ứng, bác gái càng dừng cảm, tiếp tục nói chuyện ông lão nhà mình, lúc lâu sau, bà bỗng nói một câu: “Nếu không phải ông lão nhà tôi mắc bệnh tiểu đường, rất có thể ẽ lấy bánh ngọt thay cơm luôn rồi.”

“Chồng bác bị bệnh tiểu đường ạ?” Tàn Khai Hân lấy làm kinh hãi, “Vậy bánh ngọt...”

“Từ khi ông lão mắc bệnh tiểu đường, chỉ có thể ăn đường tự nhiên, ông ấy luôn phàn nàn, đường tự nhiên ăn không ngon, hơn nữa lại bánh ngọt làm từ đường tự nhiên quá ít, hương vị quá tệ...”

Bác gái nói xong, giọng nói trầm xuống, “Năm trước, ông ấy bị chẩn đoán ung thư tuyến tụy giai đoạn cuối, hóa trị cũng không có hiệu quả, miệng không có khẩu vị, gầy trơ xương. Hôm qua bệnh viện lại thông báo tình hình nguy kịch, bác sĩ nói với tôi, ông ấy không chống đỡ được qua tháng này...”

Nói đến đây, bác gái thở dài: “Tôi đã nghĩ, ông ấy thích ăn bánh ngọt như vậy, trước kia có bệnh tiểu đường, tôi không cho ông ấy ăn, hiện tại ông ấy sắp đi rồi, không cần quan tâm những thứ này nữa, cứ để ông ấy ăn thỏa thích, cho nên tôi mới đăng kí học làm bánh...”

Tàn Khai Hân rom róm nước mắt, nghe đến đó, viền mắt đã đỏ hoe.

Trái lại bác gái đó, cảm xúc vốn hạ thấp, vừa nói đến bánh ngọt, lập tức lấy lại tinh thần: “Tôi nói này, muffin chocolate là cái gì, tôi chưa nghe qua bao giờ, chẳng phải cũng là bánh ngọt chocolate sao? Cho nhiều chocolate và đường như vậy, ông lão nhà tôi nhất định sẽ thích. Tôi đã dặn con tôi đến đón, đợi lát nữa tôi sẽ mang bánh ngọt đến bệnh viện, cho ông lão nhà chúng tôi một bất ngờ! A, hình như bên kia là xe của con tôi!”

“Bác gái, bác đừng đi vội, chờ cháu một chút!” Tàn Khai Hân nhớ ra cái gì, nhanh chóng chạy lên lầu, lấy bánh ngọt chocolate bọn họ làm mẫu cho học viên xếp vào hộp giấy, lại vội vàng chạy xuống lầu.

Con trai của bác gái đó đã đến rồi, bà đang ngồi trong xe chờ Tàn Khai Hân.

Tàn Khai Hân đưa hộp bánh ngọt ra: “Bác gái, đây là cho chồng bác, tất cả đều là bánh ngọt chocolate, hi vọng ông ấy sẽ vui vẻ!”

“Thế này sao được, tôi không thể lấy của bánh ngọt cô, cô mau cầm về đi!”

“Bác gái, chỉ là mấy cái bánh ngọt thôi, bác hãy nhận đi, không nhận là con giận đấy!” Tàn Khai Hân nói.

“Được được được, tôi nhận, cô là một cô gái tốt, tôi thay mặt ông lão nhà tôi cảm ơn cô!”

Nhìn theo bóng bác gái rời đi, mũi cô hơi cay cay, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Lúc Bùi Thần đến, mắt cô vẫn còn sưng, cảm xúc xuống rất thấp, lên xe cũng không nói lời nào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh nhìn ra tâm trạng cô không thích hợp, ân cần hỏi.

“Em vừa mới gặp được một bác gái tới học làm bánh ngọt, bà ấy nói với em...” Cô thuật lại chuyện vừa phát sinh cho Bùi Thần, vừa nói vừa rót nước

mất.

Nghe xong, Bùi Thần cũng trầm mặc.

Trên thế giới này, mỗi ngày đều có những mối tình cảm động trời đất chớm nở, nhưng trải qua bao năm tháng thử thách, đối mặt với cái chết, với chia lìa, vẫn trung trinh không đổi giống như bác gái đó và chồng mình, thì lại rất ít rất ít...

“Học trường, nếu có một ngày em sắp chết, anh cũng phải đối xử tốt với em như vậy nhé....” Nàng đỏ mặt, bỗng nhiên nói như vậy một câu.

“Đưa gốc, đừng nói những lời gốc ghêch như vậy.” Anh đưa tay xoa đầu cô.

“Chỉ là bỗng nhiên em cảm thấy được sinh mệnh thật ra vô cùng ngắn ngủi, ngày mai và ngoài ý muốn, cái nào sẽ tới trước, không ai đoán được.” Cô thở dài, tối nay chứng kiến chuyện này, khiến cô cảm động, cũng làm cô âu sầu.

“Cho nên hiện tại phải sống thật tốt, đừng tâm làm bánh ngọt mang hương vị hạnh phúc, anh tin sau khi ăn xong bác trai đó nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Thật vậy ư?” Hai mắt cô đắm lệ mờ mịt nhìn anh, dưới ánh đèn, ánh mắt, cái mũi đều đã ửng hồng.

Trong lòng Bùi Thần mềm nhũn: “Tất nhiên rồi, anh nhớ trước kia em từng nói qua, em nói em phải làm bánh ngọt, không nhất định sẽ ăn ngon nhất thế giới, nhưng nhất định phải đặc biệt nhất.”

Tần Khai Hân ngẩn ra, những lời này hình như là cô đã nói với Hắc Sắc U Mặc từ khi mới bắt đầu học làm bánh, không ngờ anh vẫn nhớ rõ.

“Lúc ấy anh cảm thấy em nhất định có thể, bởi vì em có một trái tim nhân ái, người có lòng mới có thể làm ra bánh ngọt thật đặc biệt. Cuộc đời mỗi con người tựa như một cái bánh ngọt, đến ngày nào đó sẽ ăn xong, nếu luôn ôm tâm tình sợ hãi khi ăn, sẽ vĩnh viễn không nhắm nháp được tư vị trong đó.”

Anh nói xong, giữa lấy hai bả vai cô, đặt một nụ hôn trên trán cô, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Tiểu Hân, đừng sợ, anh mãi mãi ở bên cạnh em.”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Edit: Peiria

Tần Khai Hân thực tập tại trường của Trình Hạ một tuần, cảm nhận được cuộc sống muôn màu muôn vẻ, so với trước đây cô làm bánh ngọt, bán bánh ngọt thì đặc sắc hơn rất nhiều.

Khi đó, bình thường cô chỉ liên lạc với khách hàng rồi giao bánh ngọt rất nhanh. Hiện tại, cô có thời gian, gặp gỡ rất nhiều người, tiếp xúc với nhóm học viên, có thể hiểu thêm về lời nói, cử chỉ, cuộc sống của bọn họ.

Trong trường dạy làm bánh của Trình Hạ, tuy người gì cũng có, một số ít tính tình lạnh nhạt, học xong liền đi, nhưng đại đa số học viên đều nhiệt tình, bọn họ sẽ chủ động chia sẻ chuyện cũ của mình với người khác, đêm khuya còn trò chuyện trên trời dưới bể trong nhóm chat, nói chung cực kỳ náo nhiệt.

Tóm lại, đây là một nơi ít hơi thở kinh doanh, tràn đầy tình cảm.

Có được thành công như vậy không thể không nhắc tới sự cố gắng của Trình Hạ, cô ấy nói với Tần Khai Hân, tất cả giáo viên của trường đều do cô ấy lựa chọn cẩn thận, tự tay bồi dưỡng nên.

“So với chất lượng dạy học chất lượng, chị càng quan tâm đến nhân phẩm và tính cách giáo viên hơn, một giáo viên tâm huyết sẽ thu hút được học viên của mình, mục tiêu của lớp dạy làm bánh ngọt chính là tạo ra bầu không khí hài hòa thoải mái, vì vậy chị đã đặt tên trường là ", hi vọng tất cả mọi người có thể trải qua thời gian vui vẻ, không có vương bận khi ở đây.”

Lời nói của Trình Hạ khiến Tần Khai Hân suy nghĩ rất lâu.

So sánh ra, tuy lớp dạy làm bánh của cô cách biệt một trời một vực với trường học của Trình Hạ, nhưng chỉ có gặp người ưu tú hơn mình mới có động lực phấn đấu.

Tần Khai Hân tin tưởng, chỉ cần cố gắng, việc Trình Hạ có thể làm, cô cũng có thể làm được.

Trung tuần tháng sáu, triển lãm cá nhân của Bùi Thần thuận lợi khai mạc, cùng lúc đó, Tần Khai Hân cũng đã ở Thượng Hải tròn vẹn nửa tháng.

Cô liên lạc với Tiết Mạn, xác nhận bên Triển Lệnh Kiều đã ép sự kiện kia xuống, mặc dù vẫn có rất nhiều người mê muội giống như Trương Tuyết, bởi vì thần tượng bỗng nhiên kết hôn mà mất mát, nhưng tuyệt đại đa số đều đã tiếp nhận sự thật này.

Ngoài ra, truyền thông cũng không còn điên cuồng như ban đầu, thẳng thắn mà nói, ở trong vòng tròn showbiz, tin tức về tình yêu môn đăng hộ đối, nước chảy đá mòn, thực sự không có bao nhiêu giá trị.

Kết quả là, Tiết Mạn tự do rồi.

Nghe Tần Khai Hân kể trường học của Trình Hạ tốt thế này thế kia, Tiết Mạn cũng nhộn nhạo, hào hứng bay đến Thượng Hải, muốn cùng cô (TKH) cảm nhận bầu không khí ấy.

Nhà họ Tiết có bất động sản ở Thượng Hải, cô tới học tập sẽ ở căn nhà gần đó, còn hỏi Tần Khai Hân có sang ở cùng hay không.

Tần Khai Hân vừa nghe, lập tức đáp ứng.

Mấy ngày nay, buổi tối sẽ mệt mỏi hơn đôi chút nhưng ít ra ban ngày khá thoải mái, chỉ có điều hiện giờ, ban ngày cô phải thực tập ở trường của Trình Hạ, buổi tối còn chạy về khách sạn ngủ cùng Bùi Thần, đúng là có phần không gánh được...

Nói ngắn gọn một câu, ăn mặn rồi cũng không thể chè chén quá độ được!

Triển lãm cá nhân vừa mới khai mạc, Lạc Tang sắp xếp cho Bùi Thần mấy cuộc toạ đàm, anh bên kia rất bận rộn, bởi vậy Tần Khai Hân không thông báo với anh đã sắp xếp đồ đạc vào nhà Tiết Mạn ở.

Đến chỗ Tiết Mạn, cô mới chậm chạp gửi tin nhắn cho Bùi Thần: Em ở nhà Mạn Mạn chơi với cô ấy vài ngày, buổi tối không quay về ngủ....

Bùi Thần nhắn lại một từ: Được.

Cuối cùng cũng tự do rồi!

Tần Khai Hân còn chưa kịp cao hứng đã nghe Tiết Mạn ở phía sau nói: “Chắc chắc, đây là cái gì? Khai Hân, không ngờ nhìn qua cậu rất bảo thủ, nội tâm lại lăng lợ như thế...”

Đầu cô đầy vạch đen, xoay người nhìn thấy Tiết Mạn cầm áo ngủ Trương Tuyết đưa cô, nét mặt cười xấu xa “Thường thức”.

“Trả lại cho mình!” Cô tiến lên, muốn đoạt lại áo ngủ.

Vóc dáng Tiết Mạn cao hơn cô, bình thường lại hay đến phòng tập thể hình, động tác rất linh hoạt, đâu dễ để cô lấy đi.

Vì vậy, hai người đuổi nhau quanh nhà, cuối cùng vẫn là Tần Khai Hân đỏ mặt, thờ hờn hển nhận thua, nằm bẹp trên giường, nói: “Cầm đi, thưởng cho cậu đấy!”

Tiết Mạn cười hi hi đi tới: “Em gái, thể lực cậu quá kém, buổi tối... có chịu được không?”

Tần Khai Hân lật người, vùi mặt vào gối: “Sắp không chịu được nữa rồi...” Nếu không mình phải trốn đến chỗ cậu sao?

“Cậu phải rèn luyện thêm nhiều, tới phòng tập thể hình với mình đi?”

“Tới phòng tập thể hình... Có tác dụng chứ?” Cô đứng dậy, đỏ mặt nhìn Tiết Mạn.

“Đương nhiên là có tác dụng, cậu xem đi, cơ thể mình rất dẻo dai.”

Tiết Mạn dễ dàng xoạc chân, cúi lưng trên giường, khiến Tần Khai Hân ngây người: “Sao cậu làm được vậy?”

“Yoga đấy, mỗi ngày mình đều tập.”

“Mình có thể không?” Tần Khai Hân bắt chước Tiết Mạn, thắt lưng xem chút thì gãy.

“Mới đầu đương nhiên là không được, trước tiên phải bắt đầu từ cơ bản, nào, mình dạy cho cậu!”

Tần Khai Hân hờn hờ ở trong phòng tập yoga cùng Tiết Mạn, hoàn toàn không ý thức được rằng, người khác học yoga là vì tập thể hình, mà cô học yoga là vì...

Không được, bậy bạ quá!

Vài ngày sau đó, bọn họ ban ngày đến trường của Trình Hạ thực tập, buổi tối đến phòng tập thể hình rèn luyện, cuộc sống trôi qua rất phong phú.

Tần Khai Hân đi theo Tiết Mạn đến phòng tập thể hình mới biết thể lực của cô kém thế nào, lúc mới bắt đầu giảm béo, cô vẫn luôn làm theo lời khuyên của “Hắc Sắc U Mặc”, mỗi ngày đều đi chạy bộ. Về sau bận rộn, cô không tập luyện nữa, còn an ủi chính mình, áp lực công việc hàng ngày lớn như

vậy, nhất định sẽ không béo.

Chính xác, cô không tăng cân trở lại, nhưng kết quả của việc thiếu rèn luyện chính là, thịt trên người vô cùng nhão, nhìn qua không mập nhưng tỉ lệ mỡ hơi cao.

“Cô phải tăng cường độ huấn luyện..., mỹ nữ.” R là huấn luyện viên thể hình Tiết Mạn giới thiệu cho Tần Khai Hân, mấy ngày nay, anh ta phụ trách hướng dẫn cô bài tập thể hình cơ bản.

R là người có kinh nghiệm, bộ dạng lại đẹp trai, phụ nữ muốn theo học anh ta rất nhiều, Tần Khai Hân là nhờ Tiết Mạn giới thiệu mới có một danh sách.

“Thế nào, huấn luyện viên của mình, không tệ chứ?” Tập luyện xong, Tiết Mạn cười xấu xa hỏi Tần Khai Hân, “Cậu nhìn cơ ngực anh ta kia, có xúc động muốn chảy máu mũi không?”

Đầu Tần Khai Hân đầy vạch đen, chị hai, ông xã cậu là Triển Lệnh Kiều, đối tượng bao nhiêu người tha thiết ước mơ kết hôn đấy, vậy mà cậu còn nhìn lên cơ ngực huấn luyện viên ở phòng tập thể hình?

Cậu như vậy, đừng nói Triển Lệnh Kiều, Tầm Tuyết mà chắc phải khóc thành cầu mắt!

“Cái cậu này, không phải mình nói cậu, đúng là chẳng có tình thú gì hết! Kết hôn và ngắm soái ca là hai chuyện khác nhau, mình chỉ nhìn chứ không có hành động thực tế, như thế thì có quan hệ gì?” Tiết Mạn không cho là đúng nói.

“Vậy nếu như núi băng nhìn trộm mỹ nữ thì sao?”

“Anh ấy dám!” Tiết Mạn trừng hai mắt.

Tần Khai Hân cười nghiêng ngả.

“Đừng nói mình, còn cậu đó, nếu học trưởng nhìn lên mỹ nữ, cậu sẽ phản ứng ra sao?” Tiết Mạn hỏi nàng.

Cô phát tay: “Không có khả năng, anh ấy chắc chắn không làm ra loại chuyện này.”

“Cậu xác định?”

“Mình xác định, học trưởng sẽ không như vậy. Lần trước, chúng mình cùng nhau ăn cơm, có mấy nữ sinh đại học đến, đều là sinh viên trường nghệ thuật, trẻ tuổi lại xinh đẹp, anh ấy cũng chưa từng liếc mắt một cái, còn nói với bọn họ mình là vị hôn thê...” Tần Khai Hân nói xong, không nhịn được mà cười rộ lên.

Kết quả bị Tiết Mạn mất liếc: “Đó là bởi vì có cậu, anh ta mới nói vậy được chưa? Đàn ông không phải đều là gặp dịp thì chơi sao!”

Tần Khai Hân do dự một chút, nhưng vẫn kiên định nói: “Tóm lại, anh ấy sẽ không.”

“Được rồi, nhưng cậu phải nhớ kỹ, không thể quá yên tâm với những chuyện như vậy, cho dù người đàn ông của cậu là quả trứng tròn không có khe hở, đầy đủ định lực, nếu bên người trứng tròn vậy đầy ruồi bọ, là chòm sao Xử Nữ, cậu có thể chịu được không?”

Tiết Mạn vừa hỏi, Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người.

Ngắm lại ngày đó Bùi Thần bị nhiều như vậy nữ sinh vây quanh, nếu lúc ấy cô không ngồi cạnh anh, còn có nhóm người Lạc Tang, nói không chừng có thật sự sẽ ghen.

Ngày hôm sau là thứ tư.

Trường dạy làm bánh được nghỉ, Tiết Mạn đã lên máy bay đi tìm Triển Lệnh Kiều từ sáng sớm, một mình Tần Khai Hân đợi ở nhà Tiết Mạn, nhớ tới lời cô ấy nói tới qua thì đứng ngồi không yên.

Cô rửa mặt xong, cố ý ăn mặc đẹp, ra ngoài tham gia triển lãm cá nhân của Bùi Thần.

Triển lãm cá nhân ở Thượng Hải không giống như ở Hàng Châu, vì muốn thu hút nhiều người, tạo ra sức ảnh hưởng lớn, Lạc Tang còn sắp xếp đại sảnh bên cạnh phòng triển lãm nơi tọa đàm.

Lúc Tần Khai Hân đến nơi, Bùi Thần đã bắt đầu diễn thuyết, đại sảnh dành cho trăm người đầy ắp, người không có chỗ thì ngồi ở hành lang, đứng cạnh tường, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, không xuất hiện tình huống chụm đầu ghé tai nào, đại sảnh vô cùng yên tĩnh, giọng nói từ tính của Bùi Thần càng trở nên rõ ràng.

Anh đang trình chiếu một đoạn video clip nhóm anh quay được ở California năm ngoái, một đường ống dẫn dầu bị vỡ gây ra sự cố tràn dầu, làm ô nhiễm vùng biển dài gần bốn dặm Anh. Chính quyền địa phương lập tức đưa ra biện pháp xử lý, nhưng vẫn không có cách nào cứu được nước biển bị nhiễm bẩn.

Trong video clip, rất nhiều sinh vật biển bị dầu mỡ bao quanh, chết trên biển, các loài chim biển đói khát không có chỗ kiếm ăn, chỉ chao liệng trên mặt

nước.

Bùi Thần cho mọi người xem hình ảnh anh chụp được, một con chim biển gầy trơ xương bay qua bay lại chỗ bạn tình nó đã chết, chậm chạp không chịu rời đi, chân và lông nó dính đầy dầu, chung quanh đều là một màu đen trải rộng mênh mông, khiến cho bức ảnh tràn ngập cảm giác bi thương.

“Đây là loài mòng biển đầu đen sinh sống tại California, Bắc Mỹ, tuy chúng là động vật quần cư, nhưng số lượng cá thể còn sót lại trên thế giới không nhiều, là một trong những loài sinh hoạt theo chế độ một trống một mái, sau khi chim mái chết, chim trống vẫn lưu luyến, không chịu rời đi. Chúng tôi muốn đuổi nó cũng không thành công. Đáng tiếc, trước lúc kết thúc công việc quay phim một ngày, chúng tôi phát hiện cách xác chim mái không xa là xác chim trống.”

Giọng Bùi Thần không mang theo quá nhiều cảm xúc, nhưng chính vì đang là tự thuật nhạt nhẽo như thế lại khiến bầu không khí có vẻ xơ xác tiêu điều.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, suy nghĩ vấn đề này.

Tần Khai Hân cũng rơi vào trầm mặc, giờ phút này, cô giống như quên đi thân phận người đàn ông trên bục, theo lời kể của anh, chìm vào thế giới tối tăm mà con người không có cách nào tưởng tượng.

“Bảo vệ môi trường là một vấn đề lâu dài, có lẽ rất nhiều người cảm thấy đề tài này rất chung chung, một người không làm được gì, nhưng sự vĩ đại nhân loại nằm ở ý thức, nếu hôm nay chúng ta có thể thay đổi thế giới quan của chính mình, như vậy mới có khả năng thay đổi thế giới quan của người khác. Người Trung Quốc dùng câu ‘kiến càng lay cây’ để ví người không biết tự lượng sức mình, tuy nhiên ở trong rừng mưa Amazon, một con bướm đập cánh, hai tuần sau có thể tạo ra một cơn lốc ở bang Texas. Tôi hi vọng các vị đang ngồi đây, đừng sợ trở thành kiến càng, bởi các vị có thể là một con bướm.”

Bùi Thần nói xong, quét mắt khắp đại sảnh một lượt.

Cùng lúc đó, đèn đại sảnh phát sáng.

Khoảnh khắc trầm mặc qua đi, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, sau đó, một đám người rời khỏi chỗ ngồi bước lên bục, vây quanh Bùi Thần.

Tần Khai Hân không đi lên, chỉ đứng tại góc yên lặng nhìn, bỗng nhiên có cảm giác kiêu ngạo khó hiểu, người đàn ông trên sân khấu, khả năng của anh tuy ít ỏi, tiếng nói của anh tuy mỏng manh, nhưng anh đã dùng ống kính máy ảnh của mình, duy trì tín niệm to lớn.

Người đàn ông này, là người đàn ông của cô!

Bốn giờ chiều, tọa đàm kết thúc, gần sáu giờ, vẫn còn có người ở lại đại sảnh không chịu rời đi.

Tần Khai Hân vốn đang im lặng chờ đợi trong góc, càng về sau, cô bắt đầu có chút ngồi không yên, bởi vì tất cả những người ở lại đều là các cô gái trẻ.

Mùa hè, thời tiết trở nên nóng bức, có mấy cô gái đã mặc váy ngắn, đôi chân vừa dài lại trắng, ngay cả cô nhìn cũng phải nuốt nước miếng.

Vậy mà Bùi Thần bị họ quán lấy, một chút cũng không mất kiên nhẫn, kể cả cô ngồi trong góc cũng không phát hiện ra.

Tần Khai Hân không nhận được nghĩ tới ngày hôm qua Tiết Mạn đã nói: “Cho dù người đàn ông của cậu là quả trứng tròn không có khe hở, đầy đủ định lực, nếu bên người trứng tròn vậy đầy ruồi bọ, là chòm sao Xử Nữ, cậu có thể chịu được không?”

Không nhận được, thật sự không thể nhận được!

Nhịn nữa, trứng tròn sẽ vỡ mất!

Tần Khai Hân đứng lên, xắn tay áo, đi tới.

Nhìn người trong góc cuối cùng không nhận được đi tới, Bùi Thần đang đối phó nhóm mấy cô gái trẻ, khóe miệng mơ hồ hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Edit: Peiria

Thời điểm Tần Khai Hân đi lên bục, vẫn còn có bảy tám nữ sinh vây quanh anh hỏi han, anh đều thành thật trả lời, mắt không hề nhìn nơi khác.

“Khụ khụ!” Tần Khai Hân ho khan hai tiếng.

Bùi Thần nhìn thấy cô, ngừng đầu ý bảo cô đợi một lát, rồi lại lập tức cúi đầu, ‘thân thiết’ nói chuyện với mấy cô gái kia.

Nhất thời trong lòng cô sinh ra ghen tỵ.

Cô khẽ cắn môi, đi qua, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Học trưởng...” Giọng nói mềm mại tức thì bị chôn vùi trong tiếng líu ríu thảo luận của nhóm nữ sinh.

Trong nhóm người có một cô gái xinh đẹp nhất, mặc váy chiffon màu trắng, tựa rất gần Bùi Thần, đôi mắt đẹp thâm tình nhìn anh, giọng vô cùng ngọt ngào, tiếng “Thầy Bùi” kéo dài âm cuối lại mang theo ý làm nũng, khiến xương cốt người nghe sắp bủn rủn ra rồi...

Cả người Tần Khai Hân nổi đầy da gà.

Nếu một người bắt đầu ăn dấm chua, thật là ngăn cũng không ngăn được, Tần Khai Hân vận khí đần điền, hô lớn: “Học trưởng!”

Lần này, tất cả mọi người đều nghe thấy, mấy nữ sinh dừng lại, quay đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc.

Cô ưỡn ngực ngừng đầu, tươi cười bước đến, bám lấy cánh tay Bùi Thần: “A, ngại quá... Các vị, chúng tôi có hẹn cùng đi ăn cơm, phiền các vị hôm nào hỏi lại có được không?” Nói xong, mắt nhìn Bùi Thần.

Nhìn qua giống như đám đuối đưa tình, kỳ thực nội tâm đang gao thét: Dừng thất thần nữa, anh mau nói đi mau nói đi!

Ánh mắt này, thật sự quá đáng yêu, Bùi Thần không nhịn được bật cười, còn chưa kịp nói chuyện, nữ sinh áo trắng đã mở miệng rồi.

“Thầy Bùi, vị này chính là...” Rõ ràng Tần Khai Hân đứng ngay trước mắt mà vẫn hỏi Bùi Thần, một đôi mắt to ngập nước, vô tội nhìn anh, giọng vẫn ngọt chết người.

Tần Khai Hân nhìn một màn này, bắt đầu khó chịu.

Ngược lại cô gái bên cạnh, hình như là người đã gặp qua họ ở bữa cơm lần trước, có lòng tốt nhắc nhở nữ sinh áo trắng một câu: “Đây là vị hôn thê của thầy Bùi.”

Không sai, chị đây chính là vị hôn thê đấy, biết chưa!

Tần Khai Hân ưỡn ngực, dịu dàng nói: “Xin chào.”

Nữ sinh áo trắng không biến sắc, tươi cười nhìn về phía Tần Khai Hân, ngọt ngào nói: “Chào chị, em là Diêu Diễm Diễm, là fan trung thành của thầy Bùi, mỗi buổi tọa đàm của thầy em đều tới xem, chị đúng là tinh mắt, tìm được một người bạn trai ưu tú như vậy.”

“...” Tần Khai Hân vốn đang hùng hực ý chí chiến đấu, nghe Diêu Diễm Diễm nói xong, bỗng cảm thấy mờ mịt, không biết nên đáp lại thế nào, đành phải cứng ngắt nói: “Cảm ơn.”

“Hai người đã có hẹn, em đây không quấy rầy thầy nữa.” Diêu Diễm Diễm lại nhìn Bùi Thần, “Thầy Bùi, cảm ơn thầy đã trả lời nhiều vấn đề của em như vậy, tọa đàm lần sau em sẽ lại đến, hi vọng thầy có thể cho em một một cơ hội, gia nhập nhóm của thầy. Cuối cùng, chúc hai người hẹn hò vui vẻ!”

“Chúng em cũng muốn gia nhập!” Mấy cô gái khác nhao nhao phụ họa.

Bùi Thần bên này không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, chỉ cảm ơn bọn họ đã ủng hộ.

Sau đó, người giải tán hết.

Đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại hai người Tần Khai Hân và Bùi Thần, trong lòng cô chột luồng cuống.

Rõ ràng là cô đến để tuyên bố chủ quyền nhưng một chút lực uy hiếp cũng không có, vừa nhóm nữ sinh vẫn sùng bái Bùi Thần như cũ.

Chẳng lẽ đúng là cô không có cảm giác nguy hiểm ư?

Tần Khai Hân đang buồn bực, Bùi Thần đột nhiên hỏi: “Em muốn đi đâu ăn cơm?”

Suy nghĩ bị cắt ngang, tâm tình cô càng thêm phiền muộn: “Tùy anh, chỗ nào cũng được.”

“Vậy đi thôi.” Anh nói xong, mang theo cô ra khỏi đại sảnh.

Hai người vừa ra ngoài đã gặp Tiểu Phùng, Tiểu Thiệu nghênh diện đi tới.

Tiểu Phùng vừa nhìn thấy Bùi Thần, lập tức cười tit mắt, vẻ mặt khoa trương miêu tả: “Anh Thần, anh không biết đâu, vừa rồi có nhóm nữ sinh quán em, hỏi em Wechat của anh, đòi này em còn chưa bị nhiều nữ sinh vây quanh như vậy, suýt nữa đã ngã xuống dưới viên đạn bọc đường của địch!”

Tiểu Thiệu xấu hổ nhìn Tần Khai Hân, huých nhẹ cậu ta một cái.

Tiểu Phùng bình tĩnh, vội vàng giải thích: “Chị dâu, chị cứ yên tâm, mặc dù anh Thần rất được hoan nghênh, nhưng mà phương thức liên lạc của anh, cho dù người ta trưởng thành xinh đẹp như Phạm Băng Băng, em tuyệt đối cũng không tiết lộ!”

“Vậy nếu giống tôi thì sao?” Lạc Tang không biết đi đến từ khi nào, cười xấu xa khoác vai Tiểu Phùng.

Bị Lạc Tang đùa giỡn, cậu ta lập tức đỏ mặt, nói không ra lời.

Lạc Tang chế nhạo: “Cậu xem, nhanh như vậy đã thất thủ, lại còn luôn miệng bảo người ta yên tâm.” Dứt lời, nhìn về phía Tần khai mừng rỡ, “Tiểu Hân, cô cũng đừng gửi gắm hi vọng vào đồng đội như heo, nếu như Bùi Thần dám ăn ở hai lòng, cứ tìm tôi, tôi có đai đen Taekwondo, nhất định sẽ giúp cô dạy dỗ anh ta.”

Tiểu Thiệu không nhịn được nói: “Chị Tang, chị cũng quá bạo lực rồi.”

“Không có biện pháp, thế giới này nhiều cám dỗ lắm, đối phó với đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vẫn phải ít dịu dàng, nhiều bạo lực một chút thì tốt hơn.”

Nói xong, Tiểu Thiệu phì cười, Tiểu Phùng ở bên cạnh phát run.

Tần Khai Hân cười không nổi, vụng trộm liếc Bùi Thần.

Thần nhiên, quá thần nhiên!

Lời này rõ ràng là nói anh mà?

Rất muốn học theo Lạc Tang, ít dịu dàng, nhiều bạo lực một chút!

Chỉ có điều, Tần Khai Hân sờ cánh tay rắn chắc của Bùi Thần qua lớp áo sơ mi... Ặc, bạo lực không giải quyết được vấn đề, phụ nữ vẫn nên dịu dàng một chút mới tốt.

Buổi tối, Tần Khai Hân nằm trên giường gửi Wechat cho Tiết Mạn.

Bánh kem dâu tây: Gọi Mạn Mạn khẩn cấp!

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Chuyện gì?

Bánh kem dâu tây: Núi băng có nhiều fan nữ như vậy, áp lực của cậu lớn không?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Tại sao đột nhiên lại hỏi cái này? Có fan nữ quán học trường nhà cậu?

Bánh kem dâu tây: (tot) ~~

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Thái độ anh ta thế nào?

Bánh kem dâu tây: Không nhìn ra thái độ gì cả.

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Anh ta không có thái độ gì, vậy thì phải xem thái độ của cậu rồi.

Bánh kem dâu tây: Là sao?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Cậu phải trông chừng, theo sát anh ta.

Bánh kem dâu tây: Mình phải trông chừng anh ấy?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Dừng hành động nói cho người khác biết, anh ta là của người.

Bánh kem dâu tây: (◡◡)? ? ?

Mạn Mạn hòa tan núi băng lớn: Không nói nữa, chúng mình ra ngoài ăn khuya đây, còn nhiều thời gian, cậu cứ từ từ tìm hiểu đi!

Tần Khai Hân đen mặt cắt di động, không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phòng tắm.

Mấy ngày nay cô không ở đây, Bùi Thần đã đổi sang phòng lớn hơn, sáng hơn, tuy nhiên lại có một khuyết điểm vô cùng nghiêm trọng - cả bốn phía phòng tắm đều là kính mờ.

Mặc dù không nhìn rõ người bên trong, chỉ có thể thấy bóng đen mờ mờ ảo ảo, nhưng như thế càng...

Tần Khai Hân chui đầu vào chăn, mặt nóng bừng.

Một lúc lâu sau, Bùi Thần tắm rửa xong ra ngoài, yên lặng ngồi bên giường, bật đèn ngủ đầu giường phía anh.

Tần Khai Hân len lén thò nửa đầu khỏi chăn, thấy anh đưa lưng về phía cô, trên người mặc áo tắm sẫm màu, bóng dáng cao lớn che hơn nửa ánh đèn, đang cúi đầu, đọc sách.

Cô hồi tưởng lại một màn vừa rồi trong phòng tắm, bỗng nhiên có chút hít thở không thông, cẩn thận vén lên chăn lên.

Bùi Thần bị quấy rầy, xoay người lại, nhìn cô chăm chăm.

Cô cứng đờ, lại không thể biểu hiện quá rõ ràng, đành phải tìm một đề tài biết rõ còn cô hỏi: “Anh... tắm xong rồi?”

“Ừm, em đi tắm đi.”

Cô nhớ tới phòng tắm bằng kính mờ kia, sợ hãi: “Lát nữa em tắm sau.”

“Được.” Anh khẽ gật đầu, xoay người, tiếp tục đọc sách.

Căn phòng trở nên im lặng, Tần Khai Hân chăm chú nhìn bóng lưng Bùi Thần, cảm thấy làm sao cũng không thích hợp.

Trước đây, chỉ cần hai người bọn họ đơn độc ở một phòng, Bùi Thần đều chủ động đến nỗi không thể kiềm chế, cũng bởi vì như vậy, cô mới bỏ chạy tới chỗ Tiết Mạn tị nạn.

Bây giờ thì sao, cô mới đi mấy ngày mà anh đã thay đổi, ngồi bên giường lẳng lặng đọc sách, ngay cả nói cũng không nói một câu.

Chẳng lẽ anh đã chán ghét cô rồi?

“Học trường...” Cô không nhận được, đưa tay ra ngoài, dùng ngón tay chọc chọc eo Bùi Thần.

“Hừm?” Anh đặt sách xuống, quay đầu lại.

“Anh đang đọc sách gì đó?” Cô không quan co.

Anh chìa sách ra, là một cuốn sách về Phật học.

Cô hoảng sợ, Bùi Thần đây là muốn xuất gia sao?

Anh vỗ nhẹ đầu cô: “Anh xem một lát nữa, em mệt mỏi thì ngủ trước đi.” Dứt lời, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Không mệt, hoàn toàn không mệt!

Tần Khai Hân chui ra khỏi chăn, trong lúc xúc động, ôm đằng sau lưng Bùi Thần: “Học trường...” Giọng điệu này, chính cô nghe cũng phải nổi cả da gà.

“Em làm sao vậy?” Bùi Thần bỏ sách ra, tay đổi sang xoa đầu cô giống như sờ thú cưng.

Cô gối đầu lên đùi anh, thủ thỉ làm nũng: “Chúng ta không gặp nhau mấy ngày rồi?”

Bùi Thần nhàu mày, thản nhiên hỏi: “Ba ngày?”

Rõ ràng là bốn ngày! Cô nén giận, tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay anh làm gì vậy?”

Anh sắp không nhận được mà cười ra tiếng nhưng vẫn cố kìm nén: “Cũng không có gì, chủ yếu là lo chuyện triển lãm cá nhân và toạ đàm, rảnh rồi thì đọc sách.”

Thật đúng là tự tại! Tần Khai Hân truy hỏi: “Hôm nay em đến, có rất nhiều nhân đang nghe anh diễn thuyết, mỗi buổi đều có người nhiều như vậy?”

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Điều Điều Điều... buổi nào cũng tới?”

“Cô ấy sao?” Bùi Thần nghĩ nghĩ, “Chắc là thế.”

Anh lại còn giả vờ, rõ ràng mỗi lần đều chú ý người ta!

“Học trường!” Cô giận dữ, lập tức đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

Dịu dàng, phải dịu dàng! Trong lòng cô tự nhủ, nói: “Em có thể đi nghe mỗi buổi tọa đàm hay không?”

“Không cần thiết.” Anh nhàn nhạt nói.

Thế mà anh còn để người ta đi nghe!

“Tại sao?” Cô nổi giận thật sự, mắt hạnh trừng anh, không giả vờ nổi nữa.

Còn anh, cũng không nín nhịn được, bật cười: “Bởi vì Tiểu Hân nhà chúng ta sẽ ghen.”

“...” Cô bỗng nhiên không biết nói gì, quay mặt đi, “Em... Em mới không thèm ăn dấm chua...”

“Thật?” Anh dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên, khoe miệng mang theo ý cười.

“Thật!” Cảm giác bị nhìn thấu thật không tốt chút nào, cô vừa thẹn vừa cáu, đẩy tay anh ra, quát cường nói, “Em không rảnh rồi mà ghen với anh đâu, em rất bận được chưa? Phải lên lớp, phải học tập, lại phải...”

“Lại phải cái gì?” Anh ép sát cô, lấy tay nâng cằm cô lên lần nữa.

Ánh mắt kia, tràn đầy tin tưởng, nhất định phải có.

Tần Khai Hân lập tức rối rắm: “Em còn phải tới phòng tập thể hình, Mạn Mạn giới thiệu cho em một huấn luyện viên rất đẹp trai, cơ ngực nở... Ừm...”

Không nói được, bị hôn.

Đây là một nụ hôn đầy tính xâm lược, anh ngậm chặt miệng nhỏ đang lải nhải của cô, thừa dịp cô không chú ý hé miệng ra, nhanh chóng cạy mở hàm răng cô, đi vào cướp đoạt hơi thở của cô không chút kiêng nể khiến lòng cô rối loạn.

Tần Khai Hân chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, tê dại từ đầu lưỡi đến bàn chân, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, anh đã kết thúc nụ hôn, cầm lấy tay cô, đưa vào trong áo tắm, áp vào ngực mình, hỏi: “Giống như vậy sao?”

“...” Cảm xúc dưới tay vô cùng rắn chắc, mặt cô đỏ bừng, không nói nên lời.

“Hay là như thế này?” Anh cầm lấy tay cô, xê dịch xuống dưới.

“!!!”

Cô giống như bị điện giật, vội rút tay về, ngồi dậy: “Em đi tắm!”

Nhưng mà, cái tay kia lại nắm chặt cổ tay cô không rời, anh nói: “Cùng tắm.”

Cô trừng mắt: “Không phải anh mới tắm xong sao?”

Anh nghiêm túc: “Bị em chạm bản rồi.”

Chạm bản rồi... Chạm bản rồi... Chạm bản rồi...

Tần Khai Hân mờ mịt: Nói cũng có lý, cô vậy mà không có cách nào phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Edit: Peiria

Triển lãm cá nhân kết thúc cũng là cuối tháng sáu, Bùi Thần và đồng nghiệp của anh sắp rời Thượng Hải, còn Tần Khai Hân và Tiết Mạn cũng kết thúc thực tập tại “”, chuẩn bị về Hàng Châu.

Trước khi trở về, Tần Khai Hân và Tiết Mạn mời Trình Hạ ăn cơm, muốn cảm ơn cô ấy đã hết lòng giúp đỡ.

Trình Hạ sáng khoái đồng ý, nhưng đưa ra yêu cầu được gặp bạn trai Tần Khai Hân một lần, muốn nhìn xem rốt cuộc học trường trong truyền thuyết

trông thế nào, cô có thể yên tâm giao sư muội cho anh hay không.

Đến ngày đó, Tần Khai Hân mang Bùi Thần đến, kết quả tất nhiên vô cùng thuận lợi, Trình Hạ đối với Bùi Thần rất là vừa lòng, thừa dịp anh ra ngoài tính tiền, lôi kéo Tần Khai Hân lặng lẽ nói.

“Khai Hân, người đàn ông em tìm không tệ, thật tình đấy!”

Tần Khai Hân ngại ngùng cười, trong lòng ngập ngất, đang muốn mở miệng, Trình Hạ bỗng nhiên thở dài: “Haizz, thời gian trôi qua thật nhanh, mới chớp mắt, Mạn Mạn đã làm vợ người ta, em cũng chuẩn bị kết hôn, chỉ có mình chị cô độc lẻ loi.”

“Chị Trình Hạ, chị đừng nói như vậy, chị chính là nữ cường nhân, thần tượng trong cảm nhận của em.” Tần Khai Hân vội vàng an ủi cô ấy.

Tiết Mạn gật đầu theo: “Chúng em hâm mộ chị còn không kịp nữa là.”

“Nữ cường nhân gì chứ, chị đây gọi là gả cho sự nghiệp.” Trình Hạ cười cười xua tay, bỗng chân thành nói, “Chẳng qua, lấy của kinh nghiệm của chị, phụ nữ muốn gây dựng sự nghiệp, quả thật thời điểm độc thân vẫn là thích hợp nhất, lúc trước những người theo chị gây dựng sự nghiệp, đến khi kết hôn, tất cả đều về nhà giúp chồng dạy con, đâu còn tinh lực gây dựng sự nghiệp?”

“Vậy cũng không nhất định!” Tiết Mạn không phục, “Ai nói khi kết hôn nhất định phải giúp chồng dạy con, quan trọng nhất vẫn phải xem thái độ của mình thế nào thôi!”

Trình Hạ mỉm cười, chắc chắn nói: “Người trong nhà thúc giục em sinh em bé chưa?”

Tiết Mạn bị nói đến chỗ đau, lập tức im lặng.

Hiện tại cô buồn rầu nhất chính là chuyện này, cô và Triển Lệnh Kiều vốn đã bàn bạc, trong năm năm nữa không có ý định sinh con, hơn nữa hai người còn thẳng thắn nói với người lớn hai nhà, hi vọng cha mẹ có thể tôn trọng quyết định của họ.

Cha mẹ hai bên đều đã đáp ứng, không công khai thúc giục bọn họ nữa, nhưng các loại ám chỉ lại làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Hôm nay cô ăn bị đau bụng, ối ra một phen, mẹ chồng bèn hỏi cô: “Có phải con có rồi không?”

Ngày mai chu kỳ của cô muộn một ngày, mẹ liền hỏi: “Có phải con có rồi không?”

Hôm sau bà nội đến chơi, mắt lão nhìn chằm chằm vào gương mặt cô hồi lâu, hỏi: “Cháu dâu à, sắc mặt cháu hồng hào thế này, có phải cháu có rồi không?”

Có cái gì mà có, đây là má hồng mà bà nội!

Thấy Tiết Mạn không nói lời nào, Trình Hạ tiếp tục nói: “Để chị nói trúng rồi? Có một số việc, vấn đề không phải là em có nguyện ý hay không, mà là hoàn cảnh như thế, không phải do các em quyết định. Ví dụ như, trường học của chị có một cô giáo, trước khi kết hôn, thề son sắt nói với chị, sau khi kết hôn cô ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi cách sống, kết quả thì sao? Mới kiên trì nửa năm thì mang thai, mang thai mười tháng, sinh con, sinh xong cho con bú một năm, không dễ dàng gì mới cai sữa được, tháng trước, cô ấy nói với chị muốn tới trường đi làm lại, tháng này các em đoán thế nào? Mang thai lần hai rồi!”

Trình Hạ nói thật nhẹ nhàng, Tần Khai Hân và Tiết Mạn đều đã chảy mồ hôi lạnh, giống như nhìn thấy chính mình trong tương lai.

“Cho nên, không phải chị muốn giới cho các em một chậu nước lạnh, hai người các em muốn mở lớp học, thực sự không dễ như trong tưởng tượng đâu, phải cố gắng nhiều!” Trình Hạ nói một câu thấm thía.

Lời nói thật lòng thường khó nghe, lời khuyên của Trình Hạ khiến trong lòng Tần Khai Hân và Tiết Mạn phủ thêm một tầng bụi.

Buổi tối trở lại khách sạn, Tần Khai Hân bỗng cảm thấy cực kỳ uể oải, cô vốn định gửi tin nhắn cho Tiết Mạn, nhưng nghĩ đến tình huống của cô ấy còn gấp gáp hơn mình, đành bỏ đi động xuống, thở dài nặng nề.

“Làm sao vậy?” Bùi Thần bên cạnh hỏi cô.

“Học trường, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Em hỏi đi.”

“Anh... Vẫn là thôi đi.” Cô bỗng thay đổi chủ ý, lại thở dài.

“Là Trình Hạ nói gì với các em sao?” Bùi Thần hỏi.

“Làm sao anh biết?” Về mặt Tần Khai Hân kinh ngạc.

Còn phải hỏi sao? Bùi Thần bật cười, vừa rồi anh đi tính tiền, mới tránh mặt một lúc, quay lại thì thấy cô và Tiết Mạn mặt xám mày tro, hiển nhiên là

Trình Hạ đã nói gì đó.

“Cô ấy nói cái gì vậy?” Anh hỏi.

Tần Khai Hân cũng không tính giấu diếm, thuật lại lời của Trình Hạ từ đầu đến cuối cho Bùi Thần nghe.

Nói xong, cô vẫn không yên lòng, nhỏ giọng hỏi anh: “Học trường, tạm thời chúng ta không kết hôn được không, em rất muốn mở lớp học, đây chính là giấc mộng của em.”

Cô cho rằng Bùi Thần sẽ tức giận, ai ngờ anh gần như không hề nghĩ ngợi đã nói: “Anh đồng ý với em, chuyện kết hôn, do em quyết định.”

Cô thực sự không thể tin anh rộng lượng như vậy: “Thật ư?”

“Anh đã gạt em bao giờ chưa?” Bùi Thần cười cười, “Nếu em nguyện ý, ngày mai chúng ta có thể đi đăng ký, nếu anh không muốn, anh có thể đợi em cả đời.”

Anh nói một câu, nội tâm vốn buồn phiền của cô, bỗng nhiên trở nên ấm áp.

“Đối với anh mà nói, hôn nhân chẳng qua chỉ là một tờ giấy, hai người ở cùng một chỗ, mới hoàn toàn trọn vẹn.”

Không hổ là Bùi Thần, chuyện cô suy nghĩ cả đêm không ra, anh câu nói đầu tiên đã giải quyết rồi.

Tần Khai Hân cảm thấy anh nói có lý, liên tục gật đầu: “Anh nói không sai, kết hôn hay không kết hôn đều giống như, quan trọng là, lòng hai người phải cùng một chỗ, cho nên chúng ta thống nhất, tạm thời không kết hôn nhé?”

“Không kết hôn.” Anh lên tiếng.

Cô đang vui vẻ, bỗng nhiên anh lại bổ sung một câu: “Ở chung trước.”

Cô: “???”

Sự thật đã chứng minh, không thể cùng Bùi Thần thương lượng, bởi vì anh luôn có biện pháp dẫn đường bạn, khiến bạn cảm giác đích đến phía trước vô cùng chính xác, sau đó giữa đường bỗng nhiên đào cái hố, để bạn cắm đầu ngã vào, bò cũng không bò được.

Tần Khai Hân chính một ví dụ đâm nước mắt, sau khi từ Thượng Hải trở về, cô rời khỏi tiểu khu sinh sống hai năm, cùng Bùi Thần chuyển vào vườn hoa Thánh Khải La.

Không thể không nói, căn nhà này tốt hơn tiểu khu cũ kỹ họ từng ở rất nhiều: Vị trí tốt, hoàn cảnh tốt, phương tiện đầy đủ, giao thông tiện lợi...

Hơn nữa, giường rất lớn, hiệu quả cách âm cực kỳ tuyệt vời.

Tần Khai Hân lật bàn: Cái sau có ưu điểm gì?

Tháng bảy, dân cư khu vực hạ lưu sông Trường Giang ghét nhất chính là mùa mưa dầm.

Tần Khai Hân sau khi trở về từ Thượng Hải, Hàng Châu gần như ngày nào cũng mưa, nhiệt độ không khí ngày càng... cao, chạy bộ một vòng trở về, trên người đều có cảm giác dính dính ướt ướt, khiến người ta không thở nổi.

Dẫu vậy, tiến độ lớp dạy làm bánh vẫn không thể ngừng.

Tần Khai Hân và Tiết Mạn nghe theo đề nghị của Trình Hạ, bắt đầu tìm kiếm nhân lực.

Viên Lưu Lưu là do một tay Tần Khai Hân bồi dưỡng, đương nhiên tính một phần.

Tiểu Lưu và Andy tuy không có quá nhiều kinh nghiệm làm đồ ngọt, nhưng năng lực xã giao của hai người đều đã rất tốt, Tần Khai Hân dự định để cho họ trong coi cửa tiệm, đồng thời giúp đỡ tuyên truyền mở rộng.

Nói cho cùng bên “Ivory Tower” vẫn cần người quản lý, cho nên, trải qua suy xét kỹ càng, Tần Khai Hân và Tiết Mạn quyết định chiêu mộ một trợ thủ cho lớp dạy làm bánh, chủ yếu phụ trách hỗ trợ Tần Khai Hân, cũng là đối tượng bồi dưỡng sau này.

Thông báo tuyển dụng được đăng lên, người tới hỏi rất nhiều, nhưng người thích hợp rất ít.

Ý của Tiết Mạn là, đối tượng lớp dạy làm bánh của họ phục vụ, chủ yếu là các cô gái trẻ, tuổi tác của trợ thủ nhất định không được quá lớn, tốt nhất là vừa tròn hai mươi, hình tượng tươi mát khiến người ta thoải mái, tính cách hào phóng có thể hòa hợp với khách hàng, đương nhiên còn phải thông minh, khả năng học hỏi tốt, nhiệt tình với lớp học.

Nói tóm, nhân tài phù hợp với yêu cầu cao như vậy, thật sự khó tìm.

Hai người tìm nửa tháng vẫn không có đầu mối, mắt thấy lớp dạy làm bánh ngọt sắp khai trương, một ngày kia, Hà Vân Hi bỗng đến tiệm bọn họ, mở miệng đã nói muốn làm trợ thủ.

Điều kiện của Hà Vân Hi trăm phần trăm phù hợp với yêu cầu của thông báo tuyển dụng, nhưng vấn đề là, cậu là sinh viên trường y, tới lớp dạy làm bánh đảm nhận vai trò trợ thủ, cũng không tránh khỏi quá lãng phí đi?

Tần Khai Hân rất buồn bực, không nhịn được hỏi: “Năm nay em tốt nghiệp đúng không? Không phải nên đến bệnh viện thực tập sao?”

“Chị họ em không nói với mọi người sao? Em không định làm bác sĩ!” Hà Vân Hi thản nhiên nói.

Học y năm năm, nói bỏ là không bỏ? Tần Khai Hân và Tiết Mạn đưa mắt nhìn về phía Tiểu Lư.

Tiểu Lư: “Cậu ấy mới đi bệnh viện thực tập nửa tháng, bỏ chạy tới nói với tôi muốn rửa tay gác kiếm, về sau không đặt chân vào giới y học nữa, tôi khuyên cũng vô dụng, mẹ tôi cũng không quản cậu ấy, tôi chỉ có thể hiểu là: Có tiền tùy hứng.”

Thật đúng là tùy hứng ! Tần Khai Hân đen mặt.

“Tiểu soái ca, nói cho bọn chị biết vì sao không học y rồi chị sẽ suy xét cho em làm trợ thủ.” Ngược lại, Tiết Mạn rất thương thức Phú Nhị Đại tùy ý giống như cô, hứng thú hỏi thăm.

“Các chị không biết em thăm thế nào đâu.” Hà Vân Hi vô cùng đau đớn nói, “Em vất vả học y năm năm, thực tập tốt nghiệp, bọn họ phân em đến khoa hậu môn.”

“Phi!” Tất cả mọi người đều phun.

Chỉ có Tiểu Lư kiên trì: “Khoa hậu môn thì sao, lương y như từ mẫu, bệnh trĩ cũng là bệnh!”

Tần Khai Hân cười đến chảy nước mắt: “Tiểu Lư, chú ý một chút, nơi này là tiệm cà phê.”

Tiểu Lư lè lưỡi, cũng không nói gì thêm.

Hà Vân Hi tiếp tục nói: “Khoa hậu môn còn chưa tính, vấn đề là, em mới đi ngày đầu tiên đã gặp một người đàn ông, không phải em kỳ thị đồng tính luyện ái, nhưng anh...”

“Anh ta làm sao vậy?” Tiết Mạn chống cằm truy hỏi.

Hà Vân Hi nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng tiếng: “Anh ta tìm em mát xa tuyến tiền liệt.”

“Ha ha ha ha...” Ivory Tower ngập tràn tiếng cười, mọi người đập bàn, vỗ đùi, ngay cả những vị khách xung quanh đều tập trung, nghe Hà Vân Hi thuật lại kinh nghiệm cay đắng của cậu.

“Em thực tập nửa tháng, mỗi lần đến lượt em trực ban, anh ta đều ghé thăm, nếu không phải trước cửa phòng còn treo biển, suýt nữa em còn tưởng em đang thực tập tại bệnh viện mát xa.” Hà Vân Hi đau khổ nhắm hai mắt lại.

Lần này, đừng nói người chung quanh, đến Tiểu Lư cũng cười không ra hơi nữa rồi.

Thảm, quá thảm!

Cậu tiếp tục nói: “Về sau, cũng không biết là ai nói chuyện này ra ngoài khiến cho tất cả mọi người trong bệnh viện đều biết, có sự mọi lúc trước từng bị em từ chối, cố ý chạy tới giải thích, nói rằng cô ấy đã hiểu lầm em, cổ vũ cổ lên, cô ấy sẽ coi em như chị em tốt...”

“Ha ha ha ha!”

“Trời đất chứng giám, em là trai thẳng, em thích nữ giới!” Hà Vân Hi hò hét.

Đã không còn ai để ý đến cậu ta, tất cả mọi người cười nghiêng ngả.

“Vì vậy, ai khuyên cũng không còn tác dụng, lòng em đã quyết, sau này không làm bác sĩ nữa! Chị Khai Hân, chị Mạn Mạn, xem em rất tội nghiệp, các chị hãy nhận em đi, em đảm bảo làm việc thật tốt, em cũng không thiếu tiền, em thích làm đồ ngọt.” Cậu mặc kệ mọi người cười, tội nghiệp nhìn Tần Khai Hân và Tiết Mạn.

Xét thấy Hà Vân Hi đã thảm đến mức này, Tần Khai Hân và Tiết Mạn trao đổi ánh mắt, quyết định: Chọn cậu ta.

Đến khi tìm xong người, lớp dạy làm bánh ngọt cũng sắp khai trương rồi.

Căn cứ vào kế hoạch trước đó, thời gian chính thức khai trương là mùng 1 tháng Tám, trong khoảng thời gian này, đã có người lục tục đến báo danh, số lượng cũng không ít.

Tần Khai Hân sắp xếp một phen, dựa theo bốn người tính toán, ít nhất một tháng khai trương một tháng này, lợi nhuận coi như không tệ.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu, muốn bảo đảm một lớp dạy làm bánh rộng một trăm hai mươi mét vuông vận hành bình thường, tất cả mọi người vẫn phải cố gắng, chuyện cần làm vẫn còn rất nhiều.

Mùa mưa dần qua đi, mùa hè ở Hàng Châu Hạ Thiên chính thức đến rồi.

Nhiệt độ cao hơn 35 độ C, ngoại trừ làm cho người ta cảm thấy thân thể không khỏe, tâm tình cũng trở nên vô cùng nóng nảy.

Buổi chiều, Tần Khai Hân tiếp đãi bốn vị khách nữ muốn báo danh, dẫn họ đi thăm lớp học, giới thiệu khoá trình.

Không ngờ đôi phương cực kỳ soi mói, tên chưa báo, trước đã bới ra một đồng khuyết điểm. Cái gì mà lớp học không thoáng, không ẩm áp lò nướng không đủ hiện đại, có mùi thiết bị mới lắp đặt, thậm chí cả sàn nhà cũng bới móc, nói màu sắc quá tối, nhìn rất bẩn.

Cuối cùng, bốn người phụ nữ này vây quanh Tần Khai Hân cò kè mặc cả, yêu cầu mua ba tặng một, chi phí mua tài liệu miễn phí hoàn toàn, thời gian dạy kéo dài một giờ, còn nói muốn dẫn theo trẻ con lên lớp.

Trong đó thậm chí có người nói: “Đứa bé nhà tôi mới ba tuổi, đi xe bus công cộng đều không phải mua vé, tại sao đến chỗ cô học còn phải mất tiền?”

Tần Khai Hân chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: “Ngại quá..., nếu muốn dẫn trẻ nhỏ đi học, bên chúng tôi mở lớp học gia đình...”

Người nọ cắt ngang cô: “Lớp học gia đình, nói đi nói lại chính là muốn thêm tiền chứ gì.”

“Thôi đi, trẻ con chỉ tới chơi đùa, không phải thật sự muốn làm bánh ngọt.”

“Con gái chúng tôi, bánh ngọt thế này nó cũng không muốn ăn, chê chất lượng không tốt!”

“Phía Đông thành phố có nhà mở lớp học giống cô, mang trẻ nhỏ tới đó, không mất tiền, lại còn được tặng bánh ngọt đấy!”

...

Mấy người vây quanh cô mồm năm miệng mười??? Dây dưa hơn một giờ đồng hồ, đầu Tần Khai Hân sắp nổ tung mà vẫn chưa kết thúc.

Khi Bùi Thần đến, nhìn thấy gương mặt Tần Khai Hân trầm xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Tiểu Hân.” Anh đi tới, gọi cô một tiếng.

Mấy người phụ nữ dừng lại, nhìn về phía Bùi Thần, nét mặt vốn cay nghiệt lập tức dịu đi.

“A, đây có phải là giáo viên của các cô không?” Một người hỏi.

“Không phải, tôi là bạn trai của Tiểu Hân, chào mọi người.” Bùi Thần bình tĩnh lên tiếng chào hỏi, lập tức lại đưa mắt nhìn Tần Khai Hân, ánh mắt trở nên mềm mại rất nhiều.

Tần Khai Hân bất đắc dĩ cười với anh.

“Cô Tần, bạn trai cô không tệ!” Có người nói.

Còn có người chăm chú nhìn đồng hồ của Bùi Thần, nói với Tần Khai Hân: “Tôi đã nói rồi, khó trách cô tuổi còn trẻ sự nghiệp đã thành công.”

“Cô có tiền như vậy, còn để ý chút học phí sao, giảm giá cho chúng tôi đi?”

“Đúng rồi, rẻ một chút, đừng tính toán chi li.”

...

Một vòng bao vây mới lại bắt đầu, lúc này còn nhắc đến Bùi Thần.

“Anh đẹp trai, bảo bạn gái anh giảm học phí cho chúng tôi đi?”

“Đúng vậy, chút học phí mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Bùi Thần không nói gì, ánh mắt lướt qua mấy thứ trên tay mấy người phụ nữ, cuối cùng dừng lại ở một chùm chìa khóa xe.

“Đúng rồi, xe của các cô, đậu dưới lầu phải không?” Anh bỗng thay đổi đề tài, “Ở ven đường?”

“Đúng, làm sao vậy?”

“Lúc tôi mới đi lên, nhìn như nhìn thấy cảnh sát giao thông, không biết các cô...”

Còn chưa nói xong, bốn người lập tức giải tán, vừa đi vừa chửi mắng trách móc:

“Đã bảo nơi này không tốt, dừng xe cũng bất tiện!”

“Không giảm giá thì thôi, chúng ta đổi chỗ khác!”

“Sớm biết vậy thì chẳng đến xem, lãng phí thời gian!”

...

Thế giới rớt cuộc yên tĩnh, Tần Khai Hân thở phào nhẹ nhõm, không nhận được hỏi: “Sao mà anh biết bọn họ đậu xe ở ven đường?”

“Em cảm thấy bọn họ cam lòng gửi xe sao?”

Tần Khai Hân búng tỉnh: Đúng rồi..., gửi xe phải trả tiền!

“Vậy cảnh sát giao thông...”

Bùi Thần khẽ nhún vai: “Có thể chỉ là đi ngang qua.”

“Anh thật xấu!” Tần Khai Hân cảm thán từ đáy lòng.

Bùi Thần cúi đầu, hôn cô một cái, chăm chú nhìn vào đôi mắt cô: “Anh chỉ tốt với một người, em đoán là ai?”

Không cần trả lời, ai đồ mặt thì chính là người đó.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Edit: Peiria

Cuối tháng bảy, lớp dạy làm bánh ngọt “Hân Mạn” bước vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng trước khi khai trương, mỗi ngày Tần Khai Hân đều huấn luyện Viên Lưu Lưu và Hà Vân Hi, giúp họ nâng cao năng lực chuyên môn, đồng thời cũng giúp chính mình bổ sung kinh nghiệm giảng dạy.

Hôm nay, cô đang dạy họ cách làm bánh ngọt chocolate lava, không ngờ, mới được một lát mà hai người đã cãi nhau.

(*) Chocolate lava là một loại bánh tráng miệng thường được dùng kèm với kem vani rất được ưa chuộng trong các nhà hàng lớn ở Châu Âu hay Mỹ. Một chiếc bánh chocolate lava hoàn hảo phải có được lớp vỏ ngoài xốp mịn, khi ăn bánh được cắt đôi theo chiều dọc, bên trong chảy ra lớp chocolate đặc sánh thơm ngon nhìn giống như dung nham núi lửa phun trào (lava). (Theo FB Banking School)

Nguyên nhân chính là, Viên Lưu Lưu ăn vụng chocolate, bị Hà Vân Hi nhìn thấy, liền cười nhạo cô: “Cô đã béo như vậy rồi lại còn ăn chocolate.”

Viên Lưu Lưu bị chọc giận, vỗ bàn nói: “Tôi ăn là việc của tôi, có béo đến anh sao?”

Hà Vân Hi nghe cô nói, tiếp tục chế nhạo: “Thật xin lỗi, cô chấn mất tín hiệu wifi của tôi rồi.”

“Là do nhân phẩm anh quá kém, wifi cũng muốn tránh anh!”

Hà Vân Hi ngắt ra: “Cô đây là muốn cãi nhau với tôi hả?”

“Đúng vậy, tôi còn muốn đánh anh nữa!” Viên Lưu Lưu nói xong, vứt cây đánh trứng trong tay xuống, một đồng chocolate lỏng bay ra ngoài, dính trên tóc Hà Vân Hi.

“Này, cô có tạt xấu sao?” Hà Vân Hi giận dữ, cậu chính là người tự kỷ, cực kỳ để ý đến kiểu tóc của mình, lần này, xù lông rồi.

Kết quả, hai người bắt đầu cãi nhau, anh một câu, tôi một câu, làm cho Tần Khai Hân đau đầu.

“Im miệng hết cho chị!” Cô quát một tiếng, chất vấn, “Hai người các em, sao lại thế này?”

“Chị Khai Hân, em đang chuyên tâm làm bánh ngọt, cô ấy không có việc gì nên kiếm chuyện với em!” Hà Vân Hi oán giận.

Viên Luru Luru không nói chuyện, ánh mắt hồng hồng.

Vừa rồi Tần Khai Hân đi WC, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe Hà Vân Hi nói, bèn hỏi Viên Luru Luru: “Luru Luru, có chuyện gì?”

“Không có gì, em béo em đáng đời!” Viên Luru Luru nói xong, cời áo đầu bếp đi mất, ngăn cũng không ngăn được.

Hà Vân Hi muốn đuổi theo, lại bị Tần Khai Hân ngăn cản: “Em ở chỗ này, chị đi xem thử.” Dứt lời, đuổi theo.

Lúc Tần Khai Hân đuổi kịp Viên Luru Luru, cô ấy đang ngồi xổm ở chỗ cầu thang thoát hiểm nước nở, cái mũi hồng hồng, đôi mắt đều đã sưng lên.

“Luru Luru...” Tần Khai Hân ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ nhẹ bờ vai cô an ủi, “Em đừng buồn, Vân Hi nói vậy, lát nữa chị giúp em dạy dỗ cậu ấy có được không?”

“Sư phụ, đừng trách Hà Vân Hi, là em không tốt, đã béo mà vẫn không quản được miệng...”

“Đừng nói như vậy, bọn chị đều cảm thấy em rất đáng yêu, đều rất thích em, Vân Hi chỉ đùa em thôi, em chạy đi, cậu ấy rất lo lắng.”

Viên Luru Luru lau nước mắt: “Sư phụ, chị không cần an ủi em, em biết bản thân em có bao nhiêu phân lượng, tất cả mọi người đều cảm thấy em béo, chỉ là không nói ra mà thôi...”

Câu nói này khiến Tần Khai Hân giống như thấy được chính mình ngày xưa.

Khi đó, cô và Viên Luru Luru giống nhau như đúc, ngoài mặt thoát nhìn rất tùy tiện, giống như không thèm để ý người khác nói cô béo, kỷ thực trong lòng vô cùng tự ti. Có đôi lúc đi trên đường, bỗng nhiên có người liếc mắt nhìn cô một cái, cô sẽ cực kỳ miễn cảm.

Bởi vì nguyên nhân này, sau khi Bùi Thần rời đi, cô mới rơi vào trạng thái cực đoan, nghi ngờ bản thân, cảm thấy Bùi Thần rời đi, tất cả đều là lỗi của cô.

Thậm chí cô còn không thể nhịn được, nên đã đánh nhau với Trâu Dật cười nhạo mình, giống hệt Viên Luru Luru hôm nay.

Có nhiều chuyện, nghe rất buồn cười, đùa giỡn rất vui, nhiều người lấy nó làm trò tiêu khiển, nói xong cười xong liền quên. Nhưng không biết rằng, những người nghe đó, trong lòng phải nhận rất nhiều áp lực.

Giờ phút này nhìn Viên Luru Luru, Tần Khai Hân cảm động, quyết định kể chuyện cũ của chính mình cho cô ấy nghe: “Luru Luru, chị hoàn toàn có thể hiểu được em, bởi vì trước kia chị cũng từng bị như vậy, lúc ấy...”

Cứ như vậy, hai người đồng cảnh ngộ, ngồi trên bậc thang hàn huyên thật lâu.

Theo lời kể của Tần Khai Hân, tâm tình Viên Luru Luru cũng dần dần hồi phục, ánh mắt cô ấy nhìn Tần Khai Hân, từ nghi ngờ đến sùng bái, cuối cùng kích động nắm chặt tay cô.

“Sư phụ, chị thật lợi hại, chị đúng là thần tượng của em!”

“Chị cũng muốn nói với em, có rất nhiều việc, em không đi làm, sẽ không biết kỷ thực chính mình có thể làm được.” Tần Khai Hân nhìn cô ấy nói, “Luru Luru, thật ra con người em rất tốt, tâm địa thiện lương, chịu khó vươn lên, người xung quanh em, đều bị sự lạc quan của em cuốn hút, cho nên trong lòng tất cả mọi người đều thích em. Bề ngoài chỉ là một cái nhân mà thôi, nếu em không thích cái nhân này, thì hãy xé nó xuống, ném vào mặt những người gán cho em cái nhân đó, lớn tiếng nói với bọn họ, chỉ có em mới có quyền định nghĩa bản thân em!”

“Không sai, cuộc đời của em là do em quyết định!” Viên Luru Luru nắm chặt tay Tần Khai Hân, “Sư phụ, em quyết định rồi, đời này em sẽ đi theo chị, làm bánh ngọt với chị, giảm béo với chị, quan trọng nhất chính là, em cũng muốn giống chị, thu phục nam thần, để anh ấy khẳng định một lòng với em!”

Tần Khai Hân sững sờ: “Nam thần của em là?”

Viên Luru Luru cúi đầu, ngượng ngùng nói không thành tiếng: Hà - - Vân - - Hi - -

“???”

Tần Khai Hân tuyệt đối không ngờ, Viên Luru Luru vậy mà thích Hà Vân Hi, tuy thẳng thắn này quả thật đẹp trai, nói ngọt, còn biết nấu ăn, nhưng mà...

Tối hôm qua Hà Vân Hi bất ngờ gửi tin nhắn cho cô: Chị Khai Hân, trước đây thổ lộ với chị là em quá xúc động, xin lỗi chị, hi vọng chị không để ở trong lòng ^_^

Qua rồi thì cho qua đi, còn lôi ra làm gì, rất xấu hổ đấy biết không?

Sau khi suy xét một hồi, Tần Khai Hân giữ chặt tay Viên Luru Luru nói: “Luru Luru, sư phụ giúp em theo đuổi nam thần!”

Buổi tối, thừa dịp Bùi Thần tắm rửa, Tần Khai Hân ở trong phòng dùng máy tính của anh tra tư liệu.

Tìm quá mê mẩn, Bùi Thần tiến vào mà cô không hề phát hiện, mãi đến khi anh nhìn dòng chữ trên màn hình, đọc một lần: “Nữ giới nên theo đuổi ngược nam giới như thế nào?”

Cô luống cuống tay chân tắt máy tính, xấu hổ nhìn về phía Bùi Thần.

Anh ngồi xuống, ngoắc ngón tay với cô: “Lại đây.”

“Anh muốn làm gì?” Cô cảnh giác nhìn anh.

Người nào đó nhũn mày: “Cho em cơ hội theo đuổi ngược anh.”

Tần Khai Hân: “...”

“Em đang giúp Viên Luru Luru tra cứu tư liệu, cô ấy thích một chàng trai, em muốn tạo chút cơ hội cho họ.” Cô giải thích.

“Hà Vân Hi?” Bùi Thần hỏi.

“Sao anh biết?” Cô thốt lên.

“Còn ai vào đây nữa?” Anh hỏi lại, rõ ràng về chỉ số thông minh thì anh đề bẹp cô.

Tần Khai Hân không cam lòng: “Cũng có khả năng là Andy mà, anh ta cũng là nam giới đó?”

“Muốn theo đuổi Andy đã sớm theo đuổi, sẽ không chờ tới bây giờ.”

Được rồi, Tần Khai Hân chịu thua, hỏi Bùi Thần: “Vậy anh nghĩ giúp em, có cách nào có thể tác hợp Luru Luru và Vân Hi?”

Anh không trả lời, lại ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

“Đến gần anh để làm gì, anh giúp em suy nghĩ biện pháp trước đi.”

“Lại đây rồi nói cho em” Anh đặt điều kiện.

Tần Khai Hân thỏa hiệp, đứng dậy đi qua, hỏi, “Em ra rồi, bây giờ anh có thể nói với em chưa?”

Bùi Thần nghiêm túc nói: “Trong rừng mưa nhiệt đới ở Đông Nam Á có một loài bọ ngựa hoa phong lan, chân của chúng có cấu tạo và màu sắc giống hệt cánh hoa lan, chúng trốn trong những bụi hoa, không nhúc nhích ngay thành hoa lan, hấp dẫn các loài ong mật và bướm...” Anh nói đến đây, cố ý dừng lại.

“Sau đó thế nào?” Cô đang nghe say sưa, vội vã hỏi tiếp.

“Em tới gần chút nữa.” Ah nói.

Thật phiền phức! Cô nhích đến gần thêm một chút, thúc giục: “Anh nói mau, cái này và chuyện tác hợp Luru Luru với Vân Hi có liên quan gì... A!”

Tần Khai Hân hét lên một tiếng, nháy mắt đã bị Bùi Thần kéo lên giường, gắt gao đè dưới thân.

“Sau đó chính là giống như vậy, bỗng nhiên phóng ra, một ngụm ăn hết con mồi.” Anh thì thầm nói nhỏ bên tai cô.

Mặt cô đỏ lựng: “Anh đúng là bại hoại, em đang nói chính sự với anh, sao anh lại có thể... Ứm...”

Nói cũng không nói được, bởi vì bị hôn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy anh nói: Đứa ngốc, đây mới là chính sự.

Sáng sớm hôm sau, Tần Khai Hân mang kế hoạch đồ lấy nhờ “bán mình” truyền lại cho Viên Luru Luru.

Bánh kem dâu tây: Chị có biện pháp rồi.

Viên Luru Luru: Biện pháp gì???

Bánh kem dâu tây: Từ hôm nay trở đi, em đừng quan tâm Hà Vân Hi.

Viên Luru Luru: Tại sao?

Bánh kem dâu tây: Lấy tinh chế động.

Viên Luru Luru: Sư phụ, chị nói cao thâm quá, em không hiểu.

Bánh kem dâu tây: Tóm lại em đừng để ý đến cậu ta là được, chuyện khác giao cho chị.

Viên Luru Luru: Vâng, cảm ơn sư phụ đã giúp đỡ, về sau em nhất định sẽ mời chị làm người chứng hôn cho chúng em!!!

Bánh kem dâu tây: ...

Tần Khai Hân dặn dò Viên Luru Luru, hôm nay phải đến muộn, sau đó một mình đi tới lớp học.

Lúc cô đến nơi, Hà Vân Hi đã sớm có mặt, nhìn thấy cô bèn hỏi: “Chị Khai Hân, hôm qua hai người ra ngoài lâu như vậy, Luru Luru cô ấy không có việc gì chứ?”

Tần Khai Hân lắc đầu, giận tái mặt không nói lời nào.

Hà Vân Hi nóng nảy: “Chị Khai Hân, chị đừng im lặng không nói lời nào, rốt cuộc là Luru làm sao vậy? Em chỉ đùa cô ấy một chút, không có ý gì khác. Vừa rồi em gửi tin nhắn, cô không thèm trả lời em!”

“Em cảm thấy đó là vui đùa?” Cuối cùng Tần Khai Hân mở miệng, nghiêm túc hỏi lại.

Hà Vân Hi sùng sốt: “Em... Em làm sai gì sao?”

Tần Khai Hân nhìn cậu lắc đầu: “Đến bây giờ em vẫn không biết chính mình làm sai cái gì sao? Vân Hi, không phải chị nói em, em đã là người trưởng thành, tại sao phương thức nói chuyện vẫn còn giống như trẻ con vậy? Luru Luru tuy béo, nhưng cô ấy không làm gì sai, sao em có thể nói cô ấy như vậy?”

“Em... Em nói cô ấy cái gì ư? Em bảo cô ấy ăn ít chocolate một chút!” Hà Vân Hi biện giải.

“Chỉ có thể?”

“... Hình như em còn nói cô ấy cần tín hiệu wifi của em.” Cậu nhỏ giọng nói.

Tần Khai Hân chất vấn: “Em cảm thấy những lời này không tổn thương người?”

“Là tại cô ấy tự nhiên...” Cậu không nói nữa, cúi đầu, “Chị Khai Hân, em sai rồi, em không nên nói cô ấy như vậy, em sẽ đi xin lỗi cô ấy!”

“Nếu như cô ấy không tha thứ cho em?” Tần Khai Hân hỏi.

“Em cũng đã nhận lỗi rồi, sẽ không đến mức đó chứ?”

Tần Khai Hân cười lạnh: “Vậy mà em còn dám nói em sai rồi, em căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, em cảm thấy chỉ nói đùa một câu, nhưng đối với cô ấy mà nói có bao nhiêu tổn thương, em biết không? ...”

Cứ như vậy, Tần Khai Hân giáo dục Hà Vân Hi một buổi sáng, về sau, ánh mắt Hà Vân Hi cũng đã đỏ, hối tiếc không kịp.

“Chị, em thật sự sai rồi, em nhất định sẽ xin lỗi cô ấy.”

“Nếu như cô ấy không tha thứ cho em?”

“Nếu như cô ấy không tha thứ cho em, em sẽ xin lỗi tiếp, đồng thời bày tỏ thành ý của em, đến khi cô đồng ý tha thứ cho em thì thôi!”

Trẻ nhỏ dễ dạy, Tần Khai Hân an ủi gật đầu: “Thấy em có thành ý như vậy, nếu cô ấy không chấp nhận, em hãy tìm chị, chị sẽ bày cách giúp em.”

“Cảm ơn chị, chị Khai Hân, chị đúng là người tốt!” Hà Vân Hi cảm động, nước mắt giàn giụa.

“Đừng ngại, giúp em là chuyện nên làm...” Cô bình tĩnh nói xong, trong lòng sớm đã vui mừng đến nở hoa: Gần son thì đỏ, gần mực thì đen, học trường từ khi theo anh, em cũng đen tối mất rồi!

Sau đó, theo như kế hoạch của Tần Khai Hân, Hà Vân Hi chạy tới xin lỗi, Viên Luru Luru không phản ứng, tỏ ra vô cùng lạnh nhạt.

Hà Vân Hi cố gắng nhiều lần cũng không thành công, cậu nóng nảy, lại đi tìm Tần Khai Hân giúp đỡ.

Tần Khai Hân đã nói: Ngoài miệng xin lỗi đâu được, mời cô ấy ăn cơm, cô ấy thích nhất là thức ăn ngon.

Một lúc lâu sau, Viên Luru Luru tìm cô: Sư phụ, nam thần muốn mời em ăn cơm, em có thể nhận lời không?

Tần Khai Hân: Nhận lời cái gì, nói không đi!

Viên Luru Luru: Hu hu hu, được rồi.

Lại qua một lúc lâu sau, Hà Vân Hi tìm đến cô: Chị Khai Hân, cuối cùng Luru Luru nói chuyện với em rồi, nhưng mà cô ấy bảo không đi, làm sao bây giờ?

Tần Khai Hân: Cô ấy nói không đi, em không biết mua đồ mang tới cho cô ấy à?

Hà Vân Hi: Ừ nhĩ..., em đi ngay đây!

Tiếp theo, đến lượt Viên Luru Luru tìm cô: Sư phụ, nam thần mua cho em chocolate mà em thích nhất!!! Em có thể nói chuyện với anh ấy chưa?

Tần Khai Hân: Nói em giảm béo không ăn!

Viên Luru Luru: Em đã ăn rồi!

Tần Khai Hân: ...

Viên Luru Luru: Nhưng mà anh ấy không phát hiện em ăn vụng.

Tần Khai Hân: Mua một hộp giống hệt, trả lại cậu ấy.

Viên Luru Luru: Hu hu hu, được rồi.

Ngày hôm sau.

Hà Vân Hi chán nản chạy đến tìm Tần Khai Hân: Chị Khai Hân, em không kiên trì nổi nữa, cô ấy trả lại chocolate cho em, nói rằng muốn giảm béo, nhất định là cô ấy vẫn đang giận em, làm sao bây giờ?

Tần Khai Hân: Có vậy mà cũng không kiên trì được?

Hà Vân Hi: Em sẽ thử lại!

Tần Khai Hân: Cố lên, con gái thích nhất hoa hồng.

Viên Luru Luru: Sư phụ, khẩn cấp, nam thần tặng em một bó hoa hồng, em sắp không chống đỡ nổi nữa, mau cứu em!

Tần Khai Hân: Nhận lấy hoa, nói cảm ơn với cậu ấy, nhất định phải bình tĩnh, không được mang theo bất cứ cảm tình nào.

Viên Luru Luru: Thật sự có thể bình tĩnh sao? Nếu anh ấy mời em đi ăn cơm...

Tần Khai Hân: Ăn cái gì mà ăn, buổi tối đi tập yoga với chị!

Viên Luru Luru: Hu hu hu, được rồi.

...

Trao qua đổi lại, Tần Khai Hân có một loại cảm giác giống như buồng rèm nhiếp chính, vì thế tháng bảy bận rộn trôi qua cực nhanh trong thú vui này, đảo mắt đã đến mong một tháng tám, ngày mà lớp dạy làm bánh ngọt chính thức khai trương.

Vào ngày khai trương, người tới ủng hộ không ít, trừ một số khách quen, còn có không ít người thân bạn bè cũng đến.

Trương Tuyết là một trong số đó, không chỉ có một mình, cô ấy còn dẫn theo hai người bạn tốt: Hàn Nghệ Tâm và Tô Diêm.

Ba người đều có tâm hồn ăn uống, từ buổi họp lớp lần trước, sau khi nếm thử tay nghề của Tần Khai Hân, họ vẫn nhớ mãi không quên bánh ngọt của cô, lần này lớp dạy làm bánh khai trương, bọn họ không chỉ góp tiền tặng một lẵng hoa, lại còn báo danh ngay tại chỗ, cực kỳ nể mặt.

Lạc Tang cũng ghé qua, cô ấy mặc một cái váy ngắn bó sát người màu đỏ vô cùng rêu rao, vừa đến nơi đã hấp dẫn không ít ánh mắt, khiến cho Tiểu Phùng đi cùng cô ấy có chút xấu hổ, đưa mềo chiêu tài vĩ đại nâng niu trên tay tặng cho Tần Khai Hân, nói chúc chị đầu làm ăn phát đạt, tiền vào như nước.

“Tiểu Hân, tiểu thịt tươi ở cửa thang máy kia là ai, thật đẹp trai.” Lạc Tang lời kéo Tần Khai Hân hỏi thăm, ánh mắt quét về phía Hà Vân Hi đứng trước cửa thang máy.

Tần Khai Hân đen mặt: “Chị Tang, chị đừng đánh chủ ý lên cậu ấy, người ta là hoa đã có chủ.”

“Cô gái mập mập bên cạnh?” Lạc Tang trực tiếp hỏi.

Tần Khai Hân vội vàng gạt đầu: “Đang trong thời kỳ chuẩn bị, chị ngàn vạn lần đừng phá hoại đó....”

“Nói đùa, tôi là người như thế sao?” Lạc Tang khoác vai Tiểu Phùng, sờ ngực lại nhéo mặt cậu ta, “Không phải chỉ là một tiểu thịt tươi sao, bên người chị đây cũng có, cô xem cơ ngực rắn chắc này, còn có làn da đầy đủ protein...”

Tiểu Phùng khoanh tay, khuôn mặt đỏ bừng.

Tần Khai Hân cười cười hồi lâu, mới thay Tiểu Phùng giải vây: “Chị Tang, chị cũng đừng ăn hiếp em trai nhỏ, khó có dịp mọi người đều tới chơi, cùng nhau chụp ảnh đi?”

“Được, chụp ảnh là việc tôi thích nhất!” Lạc Tang tóm cổ Tiểu Phùng.

Khổ thân Tiểu Phùng, rõ ràng không lùn, đáng đáp cũng không tệ, nhưng đứng cạnh Lạc Tang lại bị khí chất nữ vương của cô ấy bức thành người hầu.

“Học trưởng!” Tần Khai Hân gọi một tiếng, “Anh mau ra đây cho ảnh cho chúng em.”

Bùi Thần rất nhanh đã mượn được máy ảnh, là “Ông chủ” kiêm nhiếp ảnh gia vang danh trong và ngoài nước, nhiệm vụ hôm nay là chụp ảnh.

Lạc Tang quả thực cười điên rồi: “Tiểu Hân, mệt cho cô nghĩ ra, vậy mà để cho Bùi Thần chụp ảnh, rất sáng tạo. Cô biết không, bình thường tôi xin anh ta chụp một bức ảnh cho tôi, anh ta còn không chịu...”

“Vậy hôm nay, tôi sẽ bảo anh ấy chụp thêm cho cô mấy bức.” Tần Khai Hân đắc ý nhìn Bùi Thần: Anh chụp hay là không chụp?

Bùi Thần nhún nhún vai: Nghe bà xã.

Bên này, Lạc Tang lôi kéo Tiểu Phùng pose hình, bên kia lại một người quen nữa đến - - Hách Tri.

Lần này, Hách Tri được Tần Khai Hân mời đến tuyên truyền cho cô, đương nhiên, anh ta cũng không phải đi không, đổi lại, anh ta còn dẫn theo mấy người bạn nhỏ đến.

Những người bạn nhỏ này thành viên của hoạt động đặc biệt “Nhà ẩm thực tí hon” do chuyên mục mỹ thực của bọn họ mở ra trong kỳ nghỉ hè, hôm nay tới để trải nghiệm giờ học thực thực tế.

Đồng thời, đây cũng là tiết học đầu tiên của lớp dạy làm bánh ngọt “Hân Mạn”.

Tuy tiết học này chỉ có 40 phút ngắn ngủi, nhưng phải đối mặt một đám bạn nhỏ lú lù, hiếu động lại vô cùng mệt mỏi.

Sau khi tiết học trải nghiệm kết thúc, Tần Khai Hân lại tiếp nhận phỏng vấn của Hách Tri, sau đó, lại có khách quen lục tục tới, cô và Tiết Mạn cùng nhau tiếp đãi và cảm ơn.

Cứ như vậy, người đến rải rác, bận rộn đến buổi chiều, mọi người mới được ăn cơm.

Thấy nhóm người Tần Khai Hân bận rộn như vậy, sau khi báo danh xong Trương Tuyết không vội vội vã rời đi, chủ động ở lại hỗ trợ.

Lúc ăn cơm, cô bê cơm hộp đến ngồi bên cạnh Tần Khai Hân và Tiết Mạn, hỏi: “Mạn Mạn, cô thích Triển Lệnh Kiều phải không?”

Tiết Mạn đang ở ăn cơm, suýt nữa phun ra hết, hoảng sợ nhìn cô ấy: “Cô nói cái gì?”

Trương Tuyết xấu hổ cười cười: “Tôi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, với chiếc nhẫn Triển Lệnh Kiều đăng trên Weibo, giống nhau như đúc!”

Tiết Mạn vội giấu tay sau cặp lồng cơm: “Đây là trùng... Trùng hợp thôi...”

“Đúng đúng đúng, trùng hợp!” Tần Khai Hân vội nói.

“Không phải, chiếc nhẫn này là đặt làm riêng, mặt trên có khắc chữ Z, còn của Triển Lệnh Kiều khắc chữ X, nghe nói là tên viết tắt của anh ấy và bà xã, do chính anh ấy thiết kế.”(*)

(*) Tên bính âm của Triển Lệnh Kiều là Zhan Ling Xiao, còn Tiết Mạn là Xue Man.

Tần Khai Hân và Tiết Mạn: “...”

“Nhưng mà, fan chúng tôi cũng đặt làm nhẫn tương tự, cô xem này, tôi cũng có một chiếc.” Trương Tuyết nói xong, lấy chiếc nhẫn treo trên vòng cổ ra, khỏi phải nói, so với chiếc nhẫn trên tay Tiết Mạn, quả thật là giống nhau như đúc.

Khóe miệng Tiết Mạn giật giật: “Các cô đặt thứ này làm gì?”

“Đương nhiên là vì Lệnh thiếu rồi, chẳng phải cô cũng vậy sao?”

Giương mặt Tiết Mạn sắp vụn vụn: “Các cô... Đặt bao nhiêu chiếc?”

“Số lượng chính thức là 1999, chiếc nhẫn này của tôi là bản chính, có điều hiện tại Taobao nhiều lắm, mọi người khoe trên các diễn đàn rất nhiều, ít nhất cũng có mấy chục ngàn chiếc, đúng rồi, nhẫn này của cô là...”

Tiết Mạn: “Tôi mua ở quán ven đường...”

“Quán ven đường cũng bán? Bao nhiêu tiền vậy?” Trương Tuyết hỏi.

Tiết Mạn không biến sắc: “Mười tệ ba chiếc...”

“Rẻ vậy ư, có thể cho tôi xem không?”

Tiết Mạn duỗi tay ra...

“Ha ha ha ha!” Tần Khai Hân nhin từ đầu, rốt cuộc không thể nhin được mà cười thành tiếng.

Không cho cười! Tiết Mạn quăng cho cô một ánh mắt cái khốc không ra nước mắt.

Tất cả đều không phát hiện, một bóng người mặc áo chống nắng màu đen, đeo kính râm và khẩu trang, không tiếng động đi vào, tới gần bọn họ.

Trương Tuyết cũng không phát hiện ra, cô vừa gặm đùi gà, vừa cẩn thận nghiên cứu nhẫn trên tay Tiết Mạn: “Nhẫn của cô thật sự là mười tệ ba chiếc? Không có khả năng, quá tình xảo mà, giống tôi như đúc...”

“Vậy cô xem thử chiếc nhẫn này của tôi đi?” Một bàn tay thon dài duỗi ra, ngón áp út cũng đeo chiếc nhẫn giống hệt, chỉ là chữ “Z” ở mặt ngoài đã biến thành chữ “X”.

Bộp - -

Đùi gà của Trương Tuyết rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

“Triển Triển Triển...” Trương Tuyết cà lăm.

Tiết Mạn khôi phục tinh thần, lập tức đứng dậy kéo Triển Lệnh Kiều vào trong góc khuất.

Tần Khai Hân vội vàng kéo Trương Tuyết sang một bên, khuyên cô: “Không cần khẩn trương, bình tĩnh, hít sâu...”

“Lệnh Lệnh Lệnh...”

“Nào, làm theo mình, hít vào, thở ra, đúng, chính là như vậy!” Tần Khai Hân hướng dẫn cô ấy.

Thông cảm cho Trương Tuyết, hít sâu vài lần, không dễ dàng gì mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Tiết Mạn, đúng lúc Triển Lệnh Kiều tháo khẩu trang và kính xuống, thu hút sự chú ý của các cô.

“Kiêu Kiêu Kiêu...” Trương Tuyết nói hết hơi, suýt nữa ngất đi.

Tần Khai Hân lại vội vàng xoay đầu cô ấy: “Tiểu Tuyết, cậu nhất định phải bình tĩnh, nghe mình giải thích!”

“Anh anh anh...”

“Là như vậy, thật ra Tiết Mạn và nui... Không đúng, là Triển Lệnh Kiều... Cũng không phải, tóm lại cậu không nhìn lầm, người kia chính là Triển Lệnh Kiều thần tượng của cậu, còn Tiết Mạn chính là bà Triển. Nhưng chuyện này không có mấy người biết, cho nên mình cũng không nói cho cậu, cậu ngàn vạn lần đừng kích động, bình tĩnh, bình tĩnh!”

Trương Tuyết vẫn không có cách nào để bình tĩnh, cô nắm chặt tay Tần Khai Hân: “Những điều cậu nói đều là thật sao, anh ấy thật sự là Lệnh thiếu nhà chúng mình, thật là anh ấy sao?”

“Là thật, không thể giả được!”

“Anh anh anh ấy, vừa rồi còn nói chuyện với mình...” Trương Tuyết không nhịn được muốn quay đầu lại.

Tần Khai Hân vội vàng giữ chặt cô: “Cậu đồng ý với mình, không được kích động, phải kiềm chế cảm xúc.”

“Được, mình đồng ý, mình không kích động, mình sẽ cố gắng kiềm chế...” Trương Tuyết hít sâu, từ từ quay đầu.

Bên kia, Tiết Mạn đang trách cứ Triển Lệnh Kiều: “Anh đến mà không nói một tiếng, muốn hù chết người à? Người khác còn chưa tỉnh, Tiểu Tuyết là fan của anh, anh bỗng nhiên xuất hiện, dọa hông cô ấy thì làm sao bây giờ?”

Triển Lệnh Kiều nâng nhẫn, mặt không chút thay đổi hỏi: “Mua ở quán ven đường?”

Tiết Mạn tức giận đến trợn mắt: “Này, em đang nói chính sự với anh đó!”

“Mười tệ ba chiếc?”

“Anh còn như vậy em sẽ giận đó!” Tiết Mạn sụp đổ.

Anh: “Nói.”

“Nói cái gì đây, mọi người bị anh dọa sợ, còn không mau chào hỏi người ta? Thân thiết một chút, đừng có xụ mặt, cười một cái đi mà, em xin anh!”

Kết quả, Trương Tuyết rất không dễ dàng mới hoàn hồn, lúc quay đầu lại, nhìn thấy Triển Lệnh Kiều đứng lúc quay đầu, mang theo nụ cười nhạt, chào cô một tiếng.

Hai mắt cô trợn ngược, hân toàn hồn mê bất tỉnh.

Bị Triển Lệnh Kiều làm cho mê muội, là may mắn của Trương Tuyết, đồng thời cũng là bất hạnh.

May mắn thay, thần tượng của cô vậy mà nói chuyện với cô, chào hỏi, thậm chí còn mỉm cười, đây cũng không phải là đãi ngộ có thể hưởng thụ, đủ khiến cô ghi nhớ cả đời rồi.

Chỉ là không may, bởi vì quá kích động mà cô ngất xỉu, khi tỉnh lại, Tiết Mạn đã mang Triển Lệnh Kiều đi, chỉ để lại một tờ giấy Triển Lệnh Kiều viết tay: Hãy bình tĩnh. Ký tên: Triển Lệnh Kiều.

Ôm lấy tờ giấy, Trương Tuyết buồn vui lẫn lộn: “Khai Hân, cậu làm cách nào để Lệnh thiếu đến đây đi, mình còn muốn nói với anh ấy thêm mấy câu, hu hu hu, mình còn chưa nhìn kỹ anh ấy...”

Anh ra mà ở lại, mình sợ sẽ quấy chết người đó!

Tần Khai Hân đành phải an ủi cô: “Cậu đừng buồn, không phải còn có ký tên sao?”

Trương Tuyết Lặp giữ tay cô: “Khai Hân, lần tới Lệnh thiếu đến, mình còn có cơ hội gặp lại anh ấy không? Cậu yên tâm, mình là một fan lý trí, mình chỉ muốn liếc anh một cái, cho dù nhìn từ xa một cái cũng được.”

Tần Khai Hân khó xử: “Lần tới rất khó nói...”

Lúc này, Tiểu Lưu cười tí mắt bu lại: “Phản ứng này của cô cực kỳ bình thường, lúc trước tôi cũng như vậy, gặp thêm vài lần thi tốt rồi.”

Hai mắt Trương Tuyết lập tức phát sáng: “Cô cũng thích Lệnh thiếu ư, cô gặp qua anh ấy bao nhiêu lần rồi?”

“Nói cho cô biết, tôi tổng cộng gặp qua Lệnh thiếu mười hai lần, lần đầu tiên là hai giờ chiều ngày 28-5 năm kia, ở trong tiệm chúng ta, lúc đó anh ấy mặc áo gió màu xám...” Tiểu Lưu nhiệt tình miêu tả, mỗi chi tiết đều nhớ rất rõ ràng.

Trương Tuyết càng nghe càng kích động, càng nghe càng hưng phấn, cuối cùng cô nắm chặt tay Tần Khai Hân, nói: “Khai Hân, cậu còn thiếu người không, mình muốn làm, mình không cần tiền lương, mình có thể làm không công!”

Tần Khai Hân: “...”

Tuy bởi vì thần tượng mà lựa chọn việc có vẻ hơi kích thích, nhưng dưới cửa cô chấp Trương Tuyết, Tần Khai Hân vẫn dao động, thông báo việc này cho Tiết Mạn.

Ngược lại, Tiết Mạn không ngại thân phận Trương Tuyết là fan của Triển Lệnh Kiều, chỉ là loại chuyện cho người ta làm không công này, cô và Tần Khai Hân đều không làm được, cho nên, sau khi hai người bàn bạc, quyết định trả Trương Tuyết số tiền lương hợp lý.

Trương Tuyết đồng ý, lập tức đi làm, như vậy, đội ngũ lớp dạy làm bánh cơ bản xem như được thành lập.

Có người giúp đỡ, lớp dạy làm bánh ngọt “Hân Mạn” phát triển càng thêm thuận lợi.

Sau khai trương, Tần Khai Hân vừa giảng dạy, vừa bồi dưỡng các thành viên, thời gian rảnh rỗi còn không quên nghe theo đề nghị của Trình Hạ, cố gắng học tập hoàn thiện mình, cuộc sống trôi qua bận rộn lục mà phong phú.

Mặt khác, triển lãm cá nhân của Bùi Thần tuy đã kết thúc, nhưng công việc khác vẫn tiếp tục. Căn cứ theo kế hoạch, giữa tháng tám, đội ngũ của anh sẽ đến Bắc Cực, tiến hành quay chụp (quay phim + chụp ảnh) trong một tháng.

Mặc dù sớm biết rằng Bùi Thần phải đến Bắc Cực xa xôi làm việc, nhưng gần đến ngày chia tay, Tần Khai Hân vẫn lo lắng, cộng thêm hội chứng OCD của chòm sao Xử Nữ lại tái phát, cô kiểm tra hành lý Bùi Thần nhiều lần, sợ anh quên mất thứ gì đó.

Một ngày trước khi đi, cô vẫn không yên tâm, lại mở hành lý của Bùi Thần ra xem, nhưng bị anh ngăn cản: “Tiểu Hân, anh chỉ đi công tác, một tháng thôi mà, đừng quá lo lắng?”

“Những một tháng đó, hơn nửa Bắc Cực xa như vậy...” Cô chỉ tay.

“Anh hứa với em, chỉ cần có tín hiệu, mỗi ngày anh đều liên lạc với em được không?”

“Cái gì, anh còn muốn đến nơi không có tín hiệu?” Tần Khai Hân trừng mắt thật ló, càng lo âu, “Vậy chẳng phải là rất nguy hiểm sao? Ngộ ngờ lạc đường thì làm sao bây giờ? Em muốn liên lạc với anh cũng không được, làm sao mà biết anh có an toàn không? Còn nữa, nghe nói gấu Bắc cực sẽ tấn công loài người...”

Thấy cô lải nhải, Bùi Thần vô cùng dứt khoát chặn miệng nhỏ của cô.

Vừa hôn thì mọi thứ đã yên lặng.

Tần Khai Hân khẽ nói: “Anh không thể mỗi lần đều như vậy...”

“Mỗi lần đều thế nào?” Anh cười xấu xa hỏi lại.

Cô đỏ mặt, không thèm để ý anh, tiện tay cầm một cuốn sách.

“Đọc ngược rồi.” Anh ở bên cạnh nhắc nhở.

“... Anh thật phiền, mau đi tắm rửa, muộn lắm rồi!” Cô thúc giục.

“Để nắm chặt thời gian, không bằng cùng nhau tắm?”

“Nắm chặt cái đầu anh, em đã tắm rồi!” Rốt cuộc, cô nóng nảy, đẩy mạnh kẻ đáng ghét nào đó phòng tắm.

Thừa dịp Bùi Thần tắm rửa, Tần Khai Hân lại không nhìn được được mà mở hành lý của anh ra xem xét.

Cả một vali lớn, cô đã kiểm tra vài lần, ăn, mặc, dùng, không thiếu thứ gì, thậm chí còn bỏ thêm hai lọ tương ớt Laoganma(*) vào, sợ Bùi Thần ở bên kia ăn không quen.

(*) Loại tương ớt nổi tiếng nhất của Trung Quốc, được tìm thấy trong hàng triệu nhà bếp, có mặt tại mọi cửa hàng với giá khoảng 10 nhân dân tệ. Tương ớt Laogama (có nghĩa là mẹ đỡ đầu) và rượu Mao Đài là hai thứ đã biến Quý Châu (một vùng đồi núi nghèo ở miền Tây Nam Trung Quốc) từ một tỉnh nghèo nhất trở thành điểm sáng nhất trong thời kỳ suy thoái kinh tế.

Như vậy chắc là không thành vấn đề nữa, ồ, đây là gì?

Ánh mắt Tần Khai Hân bỗng quét đến túi da giữa đống quần áo, có lẽ là anh mới bỏ vào, trước đây cô chưa từng thấy, trên túi da có viết hai chữ - - Tiểu Hân.

Chẳng lẽ bên trong là thứ có liên quan đến cô?

Mang theo tò mò, Tần Khai Hân mở ra cái túi kia ra, phát hiện bên trong là một xấp ảnh chụp, không có ngoại lệ, tất cả đều là cô dưới tình huống không biết bị chụp trộm: Có ảnh cô đang ăn cơm, làm bánh ngọt, tưới hoa, ngắm người...

Cô mở một tấm ảnh, là đêm qua chụp. Tối hôm qua, tự dưng cô muốn ăn bánh hoa quế(*), nói Bùi Thần mua cho cô, lúc mua về, bởi vì bánh bị tan chảy, cô đành vội vã liếm một cái, khoe miệng nhếch lên, cười đến nỗi đôi mắt híp lại, bộ dạng ngu ngốc như vậy, mà anh cũng chụp lại sao.

(*) Bánh hoa quế: loại điểm tâm nổi tiếng thường xuất hiện trong các gia đình quý tộc, hoàng cung thời xưa, được làm từ bột nếp, đường và mật hoa quế.

Người này thật là...

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, thuận tay cầm lấy bút, viết vài dòng ở mặt sau tấm ảnh, viết xong xếp lại ảnh và đồ đạc gọn gàng, giả vờ cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Bùi Thần tắm rửa xong ra ngoài, Tần Khai Hân đang cầm một cuốn sách đọc, lúc này đang vô cùng chăm chú.

Nhưng mà ngay sau đó, quyển sách trên tay cô đã bị giật mất, ném sang một bên.

Anh tiến lên một bước, bế cô theo kiểu công chúa.

Hai tay cô khóa chặt cổ anh, thừa biết anh làm gì, nhưng gò má vẫn không nhịn được nóng lên, cô rũ mắt nhỏ giọng nói: “Anh gấp như vậy làm gì?”

“Đã khuya rồi.” Anh trả lời, đặt cô xuống giường, lật người đè cô, dán sát tai cô thổi khí nóng, “Phải nắm chặt thời gian.”

Cô: “... Nắm chặt cái đầu anh.”

Vì thế anh thật sự cầm lấy tay cô, kéo xuống dưới, nắm chặt “đầu” của anh.

Nói tóm lại, đêm trước khi ly biệt, cực kỳ phóng túng..

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: Peiria

Ngày hôm sau, Bùi Thần lên chuyến bay về nơi xa xôi, còn Tần Khai Hân tiếp tục ở lại Hàng Châu, kinh doanh lớp dạy làm bánh của cô.

Mùa hè ở Hàng Châu năm nay nóng hơn so với những năm trước, tháng tám, nhiệt độ ngoài trời mỗi ngày đều trên 35 độ, nhưng xế chiều hôm Bùi Thần rời khỏi, không khí nóng oi ả đã bị thay thế, mưa đông trút xuống, mây đen đầy trời.

Sau khi Tần Khai Hân tiễn bước những học viên cuối cùng, vừa dọn dẹp phòng học xong, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện tia chớp sáng chói, ngay sau đó là tiếng sấm ầm ầm, từng giọt mưa lớn như hạt đậu thi nhau rơi xuống cửa sổ.

Hôm nay Tiết Mạn và Triển Lệnh Kiều ra ngoài hẹn hò, nhà Trương Tuyết có việc nên không tới, trong lớp học chỉ có ba người Tần Khai Hân, Viên Luru Luru và Hà Vân Hi.

Mưa được một lát, Viên Luru Luru rầu rĩ nhìn ra ngoài cửa sổ: “Sao trời tự nhiên lại mưa lớn như vậy, em phải đi thế nào đây?”

“Đợi mưa ngớt ngớt rồi đi, em rất vội sao?” Tần Khai Hân hỏi.

Viên Luru Luru gật đầu: “Hôm nay bạn em kết hôn, ở Dur Hàng, em còn phải đến đó nữa.”

Tần Khai Hân ngước mắt nhìn trời: “Hôm nay thời tiết xấu, trừ phi em tự lái xe đến đó, nhưng em lại là con gái, đi xa như vậy cũng bất tiện.”

Đang nói, Hà Vân Hi bỗng nhiên xen vào một câu: “Tôi đưa cô đi!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Viên Luru Luru sợ ngây người, vội vàng xin sự trợ giúp của Tần Khai Hân: Sư phụ, rốt cuộc em nên để anh ấy đưa hay không đây? Cầu xin chị, để em đồng ý với anh ấy đi!

Đồng ý, tất nhiên phải đồng ý rồi! Tần Khai Hân thuận nước đẩy thuyền: “Cũng được, để Vân Hi lái xe đưa em đi, có cậu ấy chị cũng yên tâm.”

Viên Luru Luru kích động đến độ cả lăm: “Được được được...”

Tần Khai Hân liếc mắt ra hiệu cho cô.

Cô lập tức rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Vậy thì phiền anh...”

“Không phiền, đi thôi!” Hà Vân Hi cầm lấy chìa khóa xe, sáng khoái đi ra cửa.

Hai người vừa đi, căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại một mình Tần Khai Hân, nàng vừa mới đóng cửa, điện thoại của Tiết Mạn đã gọi tới.

“Khai Hân, cậu đang ở lớp học hả? Bên ngoài trời mưa rất lớn, có cần chúng mình đến đón cậu không?”

“Không cần đâu, mưa rào có sấm chớp thế này sẽ mau tạnh thôi, mình vẫn còn thứ chưa thu dọn, muộn mới về, các cậu cứ đi chơi vui vẻ, không cần lo cho mình.”

“Được, nếu cậu sợ thì nhớ gọi điện thoại cho mình.”

Tần Khai Hân vỗ vỗ ngực: “Có cái gì mà phải sợ, không phải chỉ là sấm sét thôi sao, mình cũng không phải trẻ con!” Dứt lời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng sét lớn, cô sợ đến nỗi suýt đánh rơi đi động xuống đất.

Làm người quả nhiên không thể nói dối! Tần Khai Hân cúp điện thoại, vội vàng kéo rèm cửa, bật đèn, núp trên sofa đợi mưa tạnh.

Song, mưa cũng không hề có dấu hiệu ngừng lại, hơn nữa càng lúc càng lớn, rèm cửa lóe lên ánh sáng của chớp, từng đợt sấm sét đánh ầm ầm, khiến cho suy nghĩ của cô không khỏi bay về nhiều năm trước.

Trong ký ức của cô, chạng vạng tối hôm đó, cũng có mây đông đầy trời giống như hôm nay, đúng lúc đến phiên cô trực nhật, quét dọn vệ sinh xong, bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện gió lớn gào thét, sấm sét vang dội, mưa như trút nước.

Ban ngày cô mang theo một cái ô che nắng nhỏ đến trường học, mắt thấy các học sinh đều đã về nhà, vốn đang muốn xông ra, nào biết gió quá lớn, miễn cưỡng đi đến cổng trường học, ô đã bị gió thổi tan khung, không thể không lui về tòa nhà lớp học, cả người còn dính mưa, đông lạnh phát run.

Khi đó, giờ tan học của năm ba muộn hơn năm dưới, cô gần như ôm vận may đi tìm Bùi Thần, không ngờ anh thật sự vẫn ở trong lớp học, nhìn cô ướt như chuột lột đứng ngoài lớp mình, vội vàng đi ra.

“Em chưa về nhà sao? Ô em đâu?” Anh hỏi.

“Hóng rồi.” Cô khóc nức nở chia ô ra, “Học trường, anh có thể giúp em mượn một cái ô không, các bạn lớp em đã về hết rồi.”

“Mưa lớn như vậy, em định về bằng cách nào? Cha mẹ em đâu?”

“Họ đi du lịch rồi...”

“Em chờ chút!” Anh dường như không chút nghĩ ngợi quay về lớp học cầm một cái ô ra, “Đi, anh đưa em ra ngoài!”

Ngày đó, Bùi Thần đưa cô ra đến cổng trường, lại giúp nàng gọi xe taxi, giúp cô thanh toán tiền, khoảnh khắc cuối cùng trước khi đóng cửa còn nhét cái ô vào trong xe.

“Học trường, như vậy anh sẽ không có ô!” Qua cửa kính ngăn cách trong xe cô hô lớn, nhưng mưa to gió lớn, căn bản không nghe rõ.

Bùi Thần ở bên ngoài cũng không biết nói câu gì, xoay người đội mưa chạy đi, bóng dáng cao gầy rất nhanh biến mất trong mưa lớn.

Cô còn nhớ rõ tài xế xe taxi đã nói: “Cậu bé này đối với cháu thật tốt!”

Đúng vậy, bất kể là quá khứ hay hiện tại, Bùi Thần vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, thật sự rất tốt.

Bên ngoài mưa rền gió giữ, một mình Tần Khai Hân ở lại phòng học, hồi ức về Bùi Thần hiện lên từng chút từng chút, chuyện cũ giống như một liều thuốc an thần, khiến tâm tình sợ hãi của cô từ từ bình tĩnh trở lại.

Giờ phút này, thậm chí cô cảm thấy rằng có lẽ Bùi Thần xuất hiện trong sinh mệnh cô giống như một con dông, mới đầu khiến người ta sợ hãi, nhưng lại cọ rửa mấy ngày oi bức, xua tan hơi nóng dày vò.

Cũng vào lúc này, Tần Khai Hân bỗng nảy ra linh cảm, cô nhanh chóng đứng dậy đi tới bàn dài trước mặt, nghiên cứu loại bánh ngọt mới.

Lấy ra mấy lá bạc hà khô, đun cùng sữa nóng đến khi mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, lại khuấy sữa bạc hà đã đun trước đó với hỗn hợp trứng gà, bơ, bột mì, mật trà(*), đường, đổ vào khay nướng đáy vuông, bỏ vào lò, nướng thành bánh ngọt xốp màu xanh lục.

(*) Mật trà (matcha) là bột trà xanh nguyên chất của Nhật Bản. Mật trà là loại trà chính dùng trong nghi lễ trà đạo Nhật từ pha chế đến thưởng thức. Ngày nay, mật trà cũng được dùng làm hương liệu hay chất tạo màu cho thực phẩm, ví dụ như bánh dày Mochi hay mì soba, kem trà xanh, hay một loạt các loại bánh ngọt Nhật mang tên gọi wagashi (nghĩa là: “Hoa quả tử”). Mật trà là loại bột tinh khiết hơn nhiều so với bột trà xanh thông thường. (Theo Wiki)

Dùng máy xay nhuyễn lá bạc hà, trộn chung với rượu Rum(*) vào kem dự phòng.

(*) Rượu Rum là một đồ uống có cồn được chưng cất từ mía với sản phẩm như mật đường, hoặc trực tiếp từ nước mía, một quá trình lên men và chưng cất. Chưng cất, một chất lỏng rõ ràng, thường là sau đó độ tuổi trong thùng gỗ sồi. Rum có thể được gọi tên theo các mô tả như “ron Viejo” (“rum cũ”) và “ron añejo” (“rum có tuổi”). (Theo Wiki)

Sau khi nướng và làm lạnh, cắt bánh ngọt thành từng miếng dài và hẹp, trên mặt bánh phết thêm một lớp siro mỏng, rồi phết kem bạc hà, cuộn lại giống như vòng xoáy.

Phết bơ trắng vào giữa các vòng xoáy, mặt ngoài bánh ngọt phết thêm những đường giống như như ngọn sóng, cuối cùng súng phun một lớp màu nâu trên bề mặt kem.

“Thịnh Hạ” (Giữa hè) là cái tên Tần Khai Hân đặt cho loại bánh ngọt này.

Lớp màu nâu bên ngoài, thoát nhìn giống như đất bị mặt trời thiêu sém, nhưng khi tách ra lại là một màu xanh nhẹ nhàng, cắn một miếng, bánh kem mềm mềm xôm xốp, tầng tầng lớp lớp các vị, khiến hương mật trà và bạc hà tươi mát tràn ngập đầu lưỡi, cộng thêm hỗn hợp rượu Rum thơm mùi thơm ngào ngạt, phảng phất như đang hưởng thụ gió biển ấm nóng lại ẩm ướt trên vịnh Mexico, làm cho người ta say đắm những ngày giữa hè...

Cô cảm di động, chụp một tấm ảnh, chia sẻ với Bùi Thần đang bay.

Hai giờ sáng theo giờ Bắc Kinh trải qua quá trình chuyển chuyển bay và bay trên không cả ngày, chuyến bay của đoàn Bùi Thần cũng đáp xuống thành phố Longyearbyen (*).

(*) Longyearbyen là điểm định cư lớn nhất và là trung tâm hành chính của Svalbard, Na Uy. Longyearbyen nằm tại thung lũng Longyeardalen và ven bờ Adventfjorden, một vịnh thuộc vịnh hẹp Isfjorden nằm ở bờ biển phía tây của đảo Spitsbergen. Từ năm 2002, Hội đồng cộng đồng Longyearbyen đã có được nhiều trách nhiệm giống như một khu tự quản, bao gồm các tiện ích, cơ sở giáo dục, văn hóa, cứu hỏa, đường bộ và cảng. Thành phố cũng là trụ sở của Thống đốc Svalbard và là thành phố cực bắc nhất thế giới.

Mặc dù tháng tám là mùa nóng nhất ở đây, nhưng là thành phố cực bắc của thế giới, nhiệt độ không khí vào ban đêm vẫn rất thấp, gió Tây thổi xuyên qua lớp áo khoác dày, sự hưng phấn đánh bại tất cả mệt mỏi vì lặn lội đường xa, một đám người lặng lẽ ra khỏi máy bay, đi về phía trước.

Chuyện thứ nhất khi Bùi Thần xuống máy bay chính là gọi cho Tần Khai Hân báo bình an, không ngờ vừa mở di động, mấy tấm ảnh đã hiện ra, tất cả đều do Tần Khai Hân chụp, có ảnh bánh ngọt cô mới làm, có ảnh selfie cô ăn bánh ngọt.

Bánh kem dâu tây: Học trưởng, “Thịnh Hạ” em mới làm ăn siêu ngon, đáng tiếc chỗ của anh là trời đông giá rét, em đành không khách khi giúp anh ăn hết vậy.

Khỏe môi Bùi Thần không nhịn được mà nhếch lên.

“A, anh xem gì đó, cho tôi xem với?” Lạc Tang hai tay trống trơn, Tiểu Phùng túi lớn túi nhỏ theo sát phía sau, cô liếc nhìn màn hình di động, lập tức cười xấu xa.

Lạc Tang: “Hai người ở trong nước ngược cầu còn chưa tính, đến chỗ này rồi vẫn còn ngược cầu, có để cho người ta sống hay không hả?”

Tiểu Phùng: “Chị Tang nói rất đúng!”

Lạc Tang: “Mới tách nhau đã nhớ người ta, nếu phải nán lại một tháng, sẽ không mắc bệnh tương tư chứ?”

Tiểu Phùng: “Chị Tang nói rất đúng!”

Lạc Tang: “Cậu là máy ghi âm hả?”

Tiểu Phùng nghĩ nghĩ: “Chị Tang nói rất đúng!”

Lạc Tang: “...”

Bùi Thần vỗ vỗ vai Tiểu Phùng: “Cậu lại đây.”

Tiểu Phùng lập tức đi đến, hỏi: “Anh Thần, có chuyện gì sao?”

Bùi Thần: “Cậu mang nhiều hành lý như vậy, có mệt hay không?”

Cậu ta vừa định nói: “Mệt...”

Lạc Tang lập tức liếc cậu ta một cái: “Đàn ông lớn như vậy, còn không biết xấu hổ nói mình mệt?”

Tiểu Phùng vội chữa lại: “Không mệt, một chút em cũng không mệt!”

Bùi Thần vỗ vỗ vai cậu ta, quàng túi trên tay mình qua cổ cậu: “Vây làm phiền cậu rồi.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Lạc Tang cũng vỗ vỗ vai cậu ta, đi mất.

Ngay sau đó, lại thêm một người bước tới, vỗ vỗ vai cậu ta: Người anh em, hãy nén bi thương.

Tiểu Phùng ngăn người tại chỗ: Mọi người đừng đi, nói cho rõ ràng, rốt cuộc em đã làm sai chuyện gì?

Một ngày sau khi Bùi Thần tới thành phố Longyearbyen, Tần Khai Hân bắt đầu nhận được tin tức và ảnh chụp từ chỗ anh.

Tuy thời gian có thể liên lạc không nhiều, nhưng Bùi Thần vẫn tuân thủ hứa hẹn lúc trước, mỗi ngày đều liên lạc với cô, còn gửi cho cô những gì mắt thấy tai nghe qua thông qua phương thức chụp ảnh.

Một nhiếp ảnh gia từ trước đến nay không có hứng thú chụp ảnh người, vì Tần Khai Hân mà phá lệ liên tục chụp chính mình.

Ngay cả Lạc Tang cũng than thở: “Người đàn ông này, một khi nhiệt tình, còn nhiệt tình hơn cả phụ nữ!”

“Mình phát hiện, học trường nhà cậu thật thâm trầm.” Tiết Mạn lướt qua đồng ảnh chụp trong di động Tần Khai Hân, cảm thán.

“Thâm trầm gì cơ?” Tần Khai Hân hỏi.

“Thâm trầm gì mà cậu không biết sao, chính là mặt ngoài bình tĩnh, nội tâm cuồng nhiệt, người khác nhìn anh ta giống như một ngọn núi băng, thật ra anh ta lại là núi lửa tùy thời bùng nổ, nhiệt huyết dâng trào, ngăn cũng không ngăn được.” Cô giải thích.

Tần Khai Hân: “Cậu đang nói đến núi băng nhà cậu sao?”

“...” Tiết Mạn thờ dãi, “Kính nờ, cậu có thể miễn nhắc anh ấy không?”

“Sao vậy, cãi nhau rồi?”

“Cãi nhau gì chứ, mình rất muốn cãi nhau với anh ấy đây.” Tiết Mạn chống má, “Cuộc sống ấy mà, thiếu kích thích tình nghiêm trọng!”

“Kích thích gì vậy?” Đúng lúc Viên Luru Luru đi tới, nghe thế, lập tức đến gần hỏi.

“Luru Luru, em có cảm thấy cuộc sống quá yên ả, quá buồn chán không?” Tiết Mạn hỏi.

Viên Luru Luru gật gật đầu: “Có!”

Cô lại hỏi Tần Khai Hân: “Cậu có cảm thấy không?”

Tần Khai Hân nghĩ nghĩ: “Hình như có một chút...”

“Các cậu xem, tất cả mọi người đều cảm thấy nhàm chán, không bằng tối nay chúng ta đi bar? Chị đây mời khách, không say không về!”

Viên Luru Luru đang định gật đầu, trộm nhìn Hà Vân Hi, thấy cậu nhìn về phía này, lập tức sửa lời nói: “Em chưa bao giờ đến những nơi đó, trời nóng thế này, em vẫn nên ở nhà thôi.”

Tần Khai Hân lắc đầu: “Buổi tối cha mẹ mình bảo mình về nhà ăn cơm, mình cũng không đi.”

“Hai người đúng là không có thú vui của phụ nữ, chẳng biết hưởng thụ bằng một người đã kết hôn như mình, không đi thì thôi, Tiểu Tuyết, buổi tối có đi bar không?” Tiết Mạn hỏi Trương Tuyết.

Trương Tuyết trừng mắt: “Cô đi bar, Lệnh thiếu biết không?”

Những người khác cũng nhìn Tiết Mạn: Đúng vậy, cô đi bar, ông xã cô có đồng ý không?

Tiết Mạn: “Thôi, mình cũng không đi nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Edit: Peiria

Có lẽ sự thật đúng như lời Tiết Mạn nói, cuộc sống như vậy thiếu đi kích thích, nhưng bình bình đạm đạm qua ngày cũng có một loại đặc sắc riêng.

Mấy ngày Bùi Thần đi công tác, ban ngày Tần Khai Hân lên lớp giảng dạy, thỉnh thoảng nhận thêm một số đơn đặt hàng, buổi tối về nhà nghiên cứu cách làm bánh ngọt, tham gia lớp tiếng Nhật, ngày nào cũng đi học.

Có một chuyện cô không đề cập với bất kỳ ai, đó là sang năm cô muốn cùng Trình Hạ sang Nhật Bản tu nghiệp, học tập cách làm bánh ngọt tinh xảo lại giàu sáng tạo của họ.

Song, bây giờ mới chỉ là dự định, bởi vì tiếng Nhật căn bản của cô gần như bằng không, nếu tùy tiện xuất ngoại, đến đó rồi không có cách nào giao tiếp với giảng viên người Nhật, đi cũng vô ích. Cho nên, cô quyết định học tiếng Nhật trước rồi mới nói tiếp, sau này có đi hay không, tạm thời không nói cho bất cứ ai, bao gồm cả Bùi Thần.

Cách xa ngàn dặm, công việc của Bùi Thần cũng trở nên bận rộn hơn.

Nhóm của anh ở lại thành phố Longyearbyen mấy ngày, rồi lại tiếp tục đi về phía Bắc, càng gần cực Bắc, hiện tượng mặt trời không lặn càng rõ ràng, cả ngày đều lơ lửng trên bầu trời, lúc nào cũng có thể thấy ánh mặt trời phản xạ trên dòng sông băng, khiến người ta không phân biệt rõ ban ngày ban đêm, đồng hồ sinh học trở nên hỗn loạn, thể lực giảm xuống rất nhanh.

Lạc Tang là một trong số ít cô gái ở trong nhóm, cô chưa từng tới Bắc Cực, vô cùng không hài lòng với thức ăn ở đây, là người nửa Tứ Xuyên, hiện tại mỗi ngày cô chỉ dựa vào tín niệm để sinh tồn, chính là hai lọ tương ở Laogamma trong vali hành lý của Bùi Thần.

“Ăn thật ngon, ngon đến phát khóc!” Lạc Tang ăn bánh với tương ớt, vừa ăn vừa cảm thán, “Bùi Thần, Tiểu Hân nhà anh quá săn sóc, chuẩn bị vali hành lý của anh giống như túi thần kỳ, cái gì cũng có. Thật đáng hận, tôi muốn trở thành đàn ông, như vậy có thể đào góc tường của anh!”

Tiểu Phùng ở bên lập tức vượt mộng ngựa: “Chị Tang, em cũng mang theo rất nhiều đồ ăn, chị xem, em có khoai tây chiên, bánh ngọt, bánh bích quy, thịt bò khô...”

“Ngư ngọc, có mỗi một cái túi, lại còn để khoai tây chiên chiếm hết diện tích, lấy ra, tôi ăn hộ cậu!” Cô nói xong, đoạt mất khoai tây chiên của Tiểu Phùng.

“Cô mang theo cái gì?” Bùi Thần đột nhiên hỏi.

Lạc Tang cười hắc hắc, mở túi xách, lấy ra hộp mặt nạ duy nhất, vô cùng dũng cảm nói: “Com có thể không ăn, nhưng mặt nạ không thể không đắp, tôi là người dựa vào gương mặt kiếm com mà.”

Bùi Thần bình tĩnh đáp: “Mau dùng đi, qua vài ngày nữa, chỉ sợ mặt nạ của cô đông cứng không xé ra được.”

Anh vừa nói vừa xong, mấy người đang cùng nhau ăn com đều cười phá lên.

Lạc Tang hậm hực: “Anh châm chọc ít thôi, tôi là cầu độc thân, không ai sắp xếp hành lý cho tôi cả.”

Tiểu Phùng: “Chị Tang, em...”

“Im miệng, thịt bò khô đâu?”

“Đây.” Tiểu Phùng dâng thịt bò khô bằng hai tay.

“Tiểu Phùng, hành lý của cậu cũng là tự cậu chuẩn bị hả?” Lão Điền hỏi.

Vô tình, tất cả bắt đầu tán gẫu về người sắp xếp hành lý cho mình.

Có người nhắc tới vợ, có người nhắc tới mẹ mình, lát sau, không khí dần trở nên nặng nề, nơi đất khách quê người xa xôi mà lạnh lẽo, có ai không nhớ người thân? Có mấy người cảm tính đã khóc.

Tiểu Phùng vừa sụt sịt vừa sám hối: “Kỳ thực những đồ ăn này đều là mẹ em cứng rắn nhét vào trong túi của em, lúc ấy em còn nói bà vài câu, chê bà lải nhải, chê bà rắc rối, bây giờ em rất hối hận, sao em có thể nói với mẹ mình như vậy? Hu hu hu... Em rất nhớ mẹ...”

Lão Điền nhắc tới vợ ở nhà, ban đầu vẫn tươi cười, sau đó không cười nổi nữa, ra sức uống rượu.

Baob Lỗ nhớ vợ chưa cưới đang ở châu Phi, châm một điếu thuốc, ra ngoài hút, người đàn ông 1m9, cả hốc mắt đều hồng.

Lạc Tang cũng chạy đến một góc, gọi điện thoại cho người cha vốn ít liên lạc.

Bùi Thần trở về phòng, mở vali hành lý, lấy ra những tấm ảnh anh đã chụp trong túi da, lật xem từng tấm, nhớ lại những chuyện nhỏ tốt đẹp khi ở cùng Tần Khai Hân:

Ngày 16-3, cô phơi quần áo ngoài ban công, bị anh ở nhà bên cạnh nhìn thấy, thuận tay chụp một tấm.

Ngày 8-4, cô đến nhà anh ăn tối, anh ở trong phòng bếp bung đồ ăn, qua ô cửa kính thấy cô ở bên ngoài ăn vụng, ăn xong gạt thịt vào góc bị khuyết, đập nắp nồi, giả vờ cái gì cũng chưa ăn, chờ anh ăn com. Đáng vẻ kia cực kỳ giống mèo nhỏ trộm thịt, anh cảm thấy rất đáng yêu, thuận tay chụp một tấm.

Ngày 20-5, anh đi suốt đêm về Hàng Châu, cô đã nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, ôm đầu tây nhồi bông anh tặng, chép miệng, có lẽ đang ăn thứ gì ngon trong mơ, anh lại thuận tay chụp một tấm.

...

Ngày 15-8, cô vừa về đến nhà đã la hét muốn ăn kem, lúc anh chạy đi mua về cho cô thì kem sắp chảy, cô hô lên “Ây da, chảy kia chảy kia!”, vội vàng lê lười liếm, cười đến mức ánh mắt híp thành một đường nhỏ.

Thời điểm nhìn tấm ảnh cuối cùng này, lòng ngón tay dường như sờ thấy gì đó, anh lật tấm ảnh lại, thấy cô viết một câu: Anh đây là xâm phạm quyền hình ảnh, em phán anh: Lấy thân báo đáp!

Mặt sau vẽ một cái mặt đang lê lười, đầu tròn, tóc mái bằng buộc buộc đuôi ngựa, giống hệt bộ dạng tươi cười đáng yêu của cô.

Khỏe miệng Bùi Thần không tự chủ được mà nổi lên ý cười, khoảnh khắc qua đi, nỗi nhớ nhưng tựa như thủy triều dâng trào, bao phủ toàn bộ thể xác và tinh thần anh.

Giờ này chắc là cô đã ngủ, gọi điện thoại sợ đánh thức cô, vì thế anh nhắc đi động gửi đi một tin nhắn: Tiểu Hân, anh yêu em!

Mấy ngày nay, tâm tình của Tần Khai Hân rất tốt, bởi vì mỗi sáng mở mắt đều nhận được tin nhắn “Anh yêu em” Bùi Thần gửi, bắt đầu từ tuần trước, đến hôm nay đã trọn vẹn một tuần.

Cô không nhận được hồi Bùi Thần: Mỗi ngày đều nói, anh không thấy buồn nôn sao?

Anh trả lời: Vẫn chưa đủ.

Cô lại hỏi: Vậy anh còn muốn làm gì nữa?

Anh trả lời: Muốn em

A a a!!!

Tần Khai Hân xấu hổ tắt máy, gương mặt đỏ bừng.

Viên Luru Luru từ bên ngoài đi vào, nhìn Tần Khai Hân như vậy, tò mò hỏi: “Su phụ, sao mặt chị đỏ thế?”

“Nóng nóng nóng...” Cô chột dạ trả lời.

“Cũng đúng, hôm nay đã là 10-9, tại sao trời vẫn nóng như vậy?” Viên Luru Luru hận nhất trời nóng lập tức oán giận.

Trương Tuyết ở bên cạnh đáp lời: “Nắng gắt cuối thu, hàng năm đều như vậy, tháng mười một năm ngoái tôi còn mặc quần đùi đó.”

...

Nghe hai người trò chuyện, Tần Khai Hân lại thất thần.

Đúng vậy, đã 10-9 rồi, thật nhanh, Bùi Thần rời đi đã gần một tháng, cô bấm tay nhắm tính, còn một tuần nữa là anh về, mà ngày anh về, đúng tròn sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cô.

Tuy sinh nhật đồng nghĩa với già đi một tuổi, hơn nữa hai mươi lăm tuổi vừa vặn là ranh giới của một cô gái từ trẻ trung trở nên trưởng thành, nhưng nghĩ đến ngày đó Bùi Thần sẽ về, cô lại không nhận mà mong chờ ngày sinh nhật này.

Có điều không phải lúc nào ông trời cũng cho người ta được như mong muốn, trước sinh nhật Tần Khai Hân một ngày, Bùi Thần đáng lẽ đã ra sân bay gửi cho cô một tin, Bắc Cực có bão tuyết, toàn bộ chuyến bay trong ngày hủy bỏ, phải đợi sau khi tuyết rơi nhỏ lại mới có thể trở về.

Cùng lúc đó, các thành viên đoàn Bùi Thần đã thêm WeChat của Tần Khai Hân đều đăng ảnh tuyết bay đầy trời và tin tức chuyến bay bị hủy trong vòng hạn ché.

Nhìn nhưng hình ảnh kia, trong lòng Tần Khai Hân vô cùng mất mát, ngày thường không tính, nhưng mai lại là sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cô, mong đợi lâu như vậy, sao có thể nói tuyết rơi liền rơi đây?

Buổi tối, cô gọi điện thoại về nhà: “Mẹ, ngày mai con về nhà ăn cơm.”

“Ngày mai? Ngày mai không được, đội múa của mẹ phải tới Phú Dương thi.”

“Vậy còn cha?”

“Cha con đương nhiên phải đi làm hậu cần cho mẹ, nói con biết, lần này mẹ là người múa dẫn đầu, mẹ muốn cha con chụp ảnh cho mẹ...” Mẹ Tần một lòng một dạ dốc sức thi múa, thao thao bất tuyệt nói một tràng, cuối cùng mới hỏi Tần Khai Hân, “Đúng rồi, ngày mai con về nhà làm gì?”

“Không có gì ạ, mẹ, vậy ngày mai mẹ hãy cố lên, con cúp máy trước.” Cô tắt đi động, trong lòng càng lúc càng bứt rứt.

Song, Tần Khai Hân tuyệt đối thật không ngờ, chuyện bức tức hơn lại còn ở phía sau.

Hôm sau, Bùi Thần không gửi “Anh yêu em” tới nữa, anh đảm bảo mỗi ngày đều giữ liên lạc, trong thời gian đặc biệt này lại thất hứa rồi.

Tần Khai Hân càng nghĩ càng tức, hờn dỗi không thèm liên lạc với Bùi Thần, một mình người sống trong sự khó chịu.

Lúc Viên Lưu Lưu bước vào, nhìn thấy Tần Khai Hân đang liêu mạng quây một chậu bơ, quây đến hăng say, quả thực giống như có thù oán với bơ vậy.

“Sư phụ, đã xảy ra chuyện gì, ai chọc chị tức giận?” Cô ấy hỏi.

“Con mắt nào của em nhìn thấy chị tức giận? Chị rất tốt, chị không sao!” Cô nói xong, quây càng hăng say hơn.

Viên Lưu Lưu le lưỡi, tự nhủ thầm: “Bơ sắp bị chị quây cho nước dầu phân ly rồi, còn nói không tức giận...”

“Em thì thăm cái gì đó?” Tần Khai Hân hỏi.

“Không, không có gì!” Viên Lưu Lưu vội chuyển đề tài, đưa lá thư cầm trong tay cho cô, “Đúng rồi sư phụ, vừa rồi em gặp nhân viên chuyển phát dưới lầu, đây là thư của chị.”

Tần Khai Hân quét mắt, nhìn chỗ người gửi đề ngân hàng XX, hời hợt nói: “Vứt đi, quảng cáo.”

“Đừng vứt, trên này có viết ngân hàng, lỡ có tin quan trọng thì sao? Hay là để em mở ra cho chị đọc kỹ hãy nói.” Dứt lời, lưu loát xé phong bì.

“Kính gửi cô Tần Khai Hân, chúc cô sinh nhật vui vẻ.” Viên Lưu Lưu đọc một dòng chữ, ngẩng đầu, kinh ngạc nói, “Sư phụ, hôm nay là sinh nhật chị?”

“Ài, sinh nhật à?” Đúng lúc Hà Vân Hi đến.

“Hôm nay là sinh nhật sư phụ.” Viên Lưu Lưu nói xong, cầm thư cho Hà Vân Hi xem, “Anh xem, 18-9, không phải là hôm nay sao?”

“Đúng là hôm nay rồi.” Hà Vân Hi cười tít mắt, “Chị Khai Hân, chúc chị sinh nhật vui vẻ!”

Viên Lưu Lưu tiếp lời: “Sư phụ, sinh nhật vui vẻ!”

Rất nhanh, Trương Tuyết cũng đến: “Khai Hân, hóa ra hôm nay là sinh nhật cậu à, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”

Mỗi người một câu “Sinh nhật vui vẻ” ngược lại khiến Tần Khai Hân cảm thấy càng không vui, cô miễn cưỡng nói một tiếng “Cảm ơn”, tâm tình xuống thấp tới cực điểm.

Nhưng mà mọi người nhưng không nhận ra sự khác thường của cô, mấy người bàn tán rôm rả quay xung quanh chuyện cô sinh nhật.

Viên Lưu Lưu nói: “Sư phụ, không bằng hôm nay tan tầm, chúng ta cùng đi ăn cơm chúc mừng sinh nhật chị đi.”

Hà Vân Hi nói: “Cơm nước xong lại đi KTV, thế nào?”

Trương Tuyết gật đầu: “Được đó, hay là đi ăn thịt nướng đi?”

Viên Lưu Lưu: “Tôi nghĩ muốn ăn lẩu!”

Hà Vân Hi: “Nóng như vậy ăn lẩu làm gì? Không bằng đi ăn món Nhật?”

...

“Ăn cái gì mà ăn, mấy người chỉ biết ăn thôi!” Tiết Mạn bỗng đi đến, nói, “Khó có dịp Khai Hân sinh nhật, mọi người không thể nghỉ ra tiết mục nào có tính sáng tạo hơn ư?”

“Tính sáng tạo?” Mọi người hỏi.

“Mọi người xem!” Tiết Mạn chìa ra mấy tấm vé vào cửa, “Tầng thượng của khách sạn quốc tế Triển Tân, đêm nay tổ chức party ngoài trời, mời không ít minh tinh tham gia..., mình có mấy tấm vé vào cửa...”

Mọi người ở đây đều biết khách sạn quốc tế Triển Tân là sản nghiệp của nhà họ Triển, nhà họ Triển mở tiệc, mời minh tinh, tuyệt đối là sẽ đẳng cấp cao nhất.

“Em đi!” “Tôi cũng phải đi!” ...

Trong nháy mắt, mấy tấm vé trên tay Tiết Mạn đã bị đoạt, chỉ còn một vé duy nhất, cô lắc lắc trước mặt Tần Khai Hân: “Thế nào, đêm nay cùng đi?”

“Buổi tối mình phải thời khoá biểu, các cậu đi đi.” Tần Khai Hân từ chối, cô thật sự không có tâm trạng gì hết!

“Thời khoá biểu thôi mà, cũng không phải chuyện lớn, cậu cứ đi đi?” Tiết Mạn khuyên nài.

Tần Khai Hân lắc đầu: “Minh không đi đâu.”

Tiết Mạn thấy cô im lặng không nói, dứt khoát ném vé vào thùng rác: “Cậu không đi thì mình cũng không đi, ngày sinh nhật cậu còn cố gắng làm việc, mình nào có mặt mũi tham gia party.”

Tiết Mạn vừa nói, tất cả vốn đang háng hái bưng bưng đều ngậy ngậy cả người.

Qua một lúc lâu sau, Viên Lư Lư là người đầu tiên vút vé đi: “Su phụ không đi, em cũng không đi, em ở lại làm việc cùng chị.”

Hà Vân Hi cũng vút tấm vé: “Em đây cũng không đi, em cũng làm việc.”

Trương Tuyết lập tức hòa theo: “Cũng không phải lệnh thiếu, mình cũng không đi, mình cùng tiến cùng lùi theo mọi người.”

Cùng tiến cùng lùi? Rõ ràng chính là ‘bức vua thoái vị’ mà!

Tần Khai Hân thỏa hiệp: “Mọi người đều nhất hết lên đi, mình sẽ đi, được chưa?”

“A... Vậy!” Mọi người như ong vỡ tổ ủa đến chỗ thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Edit + Beta: Peiria

Nếu là party nhà họ Triển tổ chức, đương nhiên không thể tùy tiện tiện tiện mà đến, Tiết Mạn cho phép mọi người nghỉ nửa buổi, về nhà chưng diện. Cuối cùng, chỉ còn lại Tần Khai Hân vẫn ngây ngốc ở trong phòng học, không hề có ý tứ muốn rời đi.

Tiết Mạn nói: “Cậu cũng về nhà trang điểm đi.”

“Trang điểm gì chứ, cũng không phải đi thi hoa hậu.” Tâm tư Tần Khai Hân vẫn đặt vào Bùi Thần, trong lòng tức giận, nào có tâm trạng làm đẹp.

“Không được, party này không mặc lễ phục thì không được vào, đi, cậu theo mình về nhà, mình giúp cậu trang điểm!” Tiết Mạn nói xong, không khỏi phân trần rồi kéo cô đi.

Tần Khai Hân không còn cách nào khác, đành phải đi theo Tiết Mạn tới nhà cô ấy.

Triển Lệnh Kiêu hiếm khi có nhà, nhìn thấy Tiết Mạn dẫn theo Tần Khai Hân trở về, phá lệ nhìn cô, còn lên tiếng chào hỏi.

Hành động bất ngờ của đại minh tinh khiến Tần Khai Hân nhất thời vừa mừng vừa sợ, phải biết rằng người này rất lạnh nhạt, ngoại trừ bà xã nhà mình, những người khác anh đều khinh thường không thèm liếc mắt một cái!

Vì thế, cô cũng vội vã chào hỏi Triển Lệnh Kiêu, gọi anh là Lệnh thiếu thì cảm thấy mình giống như đám fan mê muội, gọi anh là núi băng lại sợ anh tức giận...

Cuối cùng, Tần Khai Hân đành xấu hổ giơ tay lên: “Chào anh...”

“Cậu để ý anh ấy làm gì, mau vào đây, mình mới mua rất nhiều quần áo, cậu thử từng cái xem.” Tiết Mạn kéo cô vào trong, đưa cô vào phòng quần áo của mình.

Đây là lần đầu tiên Tần Khai Hân được chiêm ngưỡng phòng quần áo của Tiết Mạn, kinh ngạc không thôi.

Phong cách hoàn toàn giống hệt phòng thay đồ của những quý cô Beverly Hills, đối diện cửa vào là một tủ giày âm tường, ít nhất cũng có hơn trăm đôi, tất cả tường bên trái đều là tủ quần áo, treo quần áo, váy vóc với đủ loại kiểu dáng, bên phải trưng bày bộ sưu tập túi xách, Chanel, Givenchy, Hermes... Căn phòng nhỏ ở phía trong còn có tủ đựng trang sức, toàn là trang sức quý giá!

“Mạn Mạn, mình có thể hỏi cậu một chuyện không?” Thừa dịp Tiết Mạn bận trước bận sau phối đồ cho cô, Tần Khai Hân không nhìn được hỏi, “Cậu đã giàu như vậy, vì sao còn muốn cùng mình làm bánh ngọt?”

“Vấn đề này không phải cậu đã sớm hỏi qua rồi ư?” Tiết Mạn cảm hai cái váy liền so sánh, không chút để ý vấn đề cô hỏi.

“Khi ấy cậu nói là vì nhàm chán, muốn tìm chuyện để làm, mình cũng không rõ, làm thế nào mà cậu có thể kiên trì đến bây giờ? Cậu xem, cậu cũng không thiếu chút tiền là đó.”

“Chẳng lẽ cậu làm cái này, là vì kiếm tiền?” Tiết Mạn hỏi lại.

Cô sừng sốt, lắc đầu: “Kiếm tiền đương nhiên quan trọng, nhưng mình còn thích làm bánh ngọt hơn.” Nếu hôm nay, có một công việc khác nhẹ nhàng lại kiếm được tiền đặt trước mặt cô, cô vẫn sẽ lựa chọn làm bánh ngọt, bởi vì đó là đam mê của cô, lý tưởng của cô.

Tiết Mạn khẽ cười: “Vậy thì đúng rồi? Mình cũng thích làm bánh ngọt, tuy không yêu thích giống cậu, nhưng có thể quen biết cậu, cùng cậu phấn đấu, mình cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Cuộc sống mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ, làm thứ mình thích, nhân tiện kiếm chút lời, như thế tốt đẹp biết bao, cậu nói có phải không?”

Lời của Tiết Mạn chạm đến đáy lòng Tần Khai Hân, khiến cho cô nhớ tới lần đầu tiên gặp gỡ Tiết Mạn ở Đài Loan.

Khi đó, cô dùng hết khoản tiết kiệm, lẻ loi một mình đến Đài Loan học tập, sinh hoạt không hề dư dả, nhưng Tiết Mạn mỗi ngày đều ăn mặc xinh đẹp, ra tay hào phóng, vừa nhìn đã biết là tiểu thư nhà giàu vô cùng có tiền.

Trong lớp đều là học viên nữ có lòng đồ kị ghen ghét, không quen nhìn Tiết Mạn như vậy, lén lút nói tương mạo cô ấy có vấn đề, vừa nhìn đã biết là hồ ly tinh, nói không chừng còn là tiểu tam của một người giàu nào đó.

Lời đồn truyền đi rất nhanh, mọi người ít nhiều đều có thành kiến với Tiết Mạn, thời điểm chia nhóm nhỏ thực hành, không ai muốn hợp tác cùng cô.

Chỉ riêng Tần Khai Hân chẳng quan tâm, là một người từng bị xa lánh, cô rất am hiểu đạo lý có đôi khi mắt thấy tai nghe chưa chắc đã là sự thật, những người bàn tán thị phi sau lưng cũng chẳng phải người tốt đẹp gì.

Cho nên, cô chủ động hợp tác với Tiết Mạn, quan hệ của họ dần dần trở nên gần gũi.

Mấy năm nay, hai người hợp tác cùng nhau, mặc dù Tiết Mạn luôn rộng rãi, không cần báo đáp, nhưng Tần Khai Hân chưa từng muốn chiếm lợi từ cô.

Tiết Mạn đầu tư nhiều, cô dốc sức làm nhiều, Tiết Mạn không muốn xoắn xuýt từng chi tiết nhỏ, cô bèn lưu tâm chú ý, tất cả lợi nhuận của phòng làm việc đều căn cứ vào vốn đầu tư mà chia đều.

Bởi vì cô biết, nếu không có Tiết Mạn, cô cũng không đi tới ngày hôm nay.

“Mình cũng rất vui vì được biết cậu, bất kể là cộng sự hay bạn bè, cậu đều là người rất tốt, cùng cậu phấn đấu, mình rất thỏa mãn!” Tần Khai Hân nắm chặt tay Tiết Mạn.

“Cậu đừng xúc động như vậy, nghe xong mình muốn ly hôn quá.” Tiết Mạn hiếm khi xấu hổ, kéo tay cô, chân thành nói, “Khai Hân, mặc kệ như thế nào, mình luôn hi vọng cậu có thể hạnh phúc, về sau nếu như Bùi Thần dám ăn hiếp cậu, cậu tới tìm mình, mình sẽ bảo vệ sĩ nhà mình đánh chết anh ta!”

Tuy lúc này nói đến Bùi Thần có phần sát phong cảnh, song Tần Khai Hân vẫn bị câu nói của Tiết Mạn chọc cười: “Mình biết rồi, sao cậu dặn dò giống như mình sắp già đi vậy?”

Tiết Mạn sừng sốt, lập tức thay đổi đề tài: “Cậu thử bộ này xem.”

Tiết Mạn gầy hơn Tần Khai Hân một chút, quần áo của cô mặc trên người Tần Khai Hân càng làm nổi bật từng đường cong của cô bạn.

Tần Khai Hân thử vài bộ, đầu sắp cúi gằm xuống: “Không được không được, bộ này không được, quá lộ liễu!”

“Vậy thì cái này?” Tiết Mạn lấy ra một bộ sườn xám xẻ tà cao vút.

“Cái này càng không được!” Cô sắp khóc đến nơi, “Cậu không có quần áo nào bình thường một chút hả?”

“Để mình nghĩ xem...” Tiết Mạn suy tư thật lâu, “Có, bộ này mình vừa mua tối qua, cậu thử xem.”

Cô nói xong, lấy ra một cái váy liền màu xanh nhạt, váy không dài, vừa vắn che đến trên đầu gối, không tay, tuy không quá lộ, vừa vắn tôn lên ưu điểm ngực lớn của Tần Khai Hân, hơn hết, chất liệu vải mềm mại phối hợp với màu xanh nhạt, khiến người ta cảm thấy như có cơn gió ở hồ sen chiều hè lướt qua mặt.

So sánh với những lễ phục “không thích hợp” vừa rồi, Tần Khai Hân nhìn trúng cái váy này, mặc vào cũng cực kỳ vừa vắn, vì thế liền chọn nó.

Tiếp theo, Tiết Mạn lại giúp cô phối giày và trang sức, còn trang điểm thanh nhã cho cô, sau khi hoàn thành thì kéo cô đến trước gương.

Chắc chắn, hiệu quả này!

Tần Khai Hân: “Hình như mình cảm thấy quá long trọng thì phải?”

Tiết Mạn khoát tay: “Party đều là vậy mà, cậu chờ chút, mình đi thay đồ, chúng ta không còn nhiều thời gian.”

“Được rồi.” Tần Khai Hân thỏa hiệp, mặc bộ này cùng Tiết Mạn đi ra ngoài.

Triển Lệnh Kiều vậy mà cũng thay lễ phục, có lẽ là muốn đi cùng họ.

Lần này, Tần Khai Hân hoàn toàn chán kinh, trên đường tới dự party, Triển Lệnh Kiều ngồi ở ghế lái phụ, Tần Khai Hân ở phía sau lôi kéo Tiết Mạn lên hỏi: “Mạn Mạn, đây là party gì? Sao mình cảm thấy trang trọng quá vậy?”

“Không trang trọng, cực kỳ bình thường.”

“Nhưng sao núi băng nhà cậu... Mạn Mạn, mình rất hồi hộp!” Không biết vì lý do gì, từ lúc lên xe, cô bắt đầu cảm thấy không đúng lắm, cảm thấy đêm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó.

“Hồi hộp cái gì, đừng hồi hộp, có mình ở đây rồi!” Tiết Mạn vỗ vai cô, an ủi, “Mình tiết lộ với cậu, party hôm nay mời cả đầu bếp Nhật Bản, cậu có thể ăn bò Kobe được uống sữa tươi, nghe nhạc và mát xa đó.”

Tần Khai Hân nuốt nước miếng, lập tức không còn căng thẳng nữa.

Tám giờ tối, bọn họ đến bên ngoài khách sạn quốc tế Triển Tân cao 38 tầng với kiến trúc đỉnh chóp, ánh đèn lóe ra, xanh vàng rực rỡ.

Tần Khai Hân xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một chiếc máy bay trực thăng!

“Đây là muốn làm gì?” Cô vội hỏi Tiết Mạn.

“Đây là máy bay chụp ảnh.”

“Chụp cái gì?”

“Party, tối nay tất cả mọi người sẽ cực kỳ vui vẻ, cho nên phải kỷ niệm một chút, đúng không?” Tiết Mạn quay đầu nhìn về phía Triển Lệnh Kiều.

Triển Lệnh Kiều: “Ừm.”

Tiết Mạn nháy mắt với anh: Anh nói vài câu đi!

Triển Lệnh Kiều: “Đảm bảo cả đời cô khó quên.” Nói xong, anh chợt nhú mày, bởi vì Tiết Mạn dùng giày cao gót giẫm lên chân anh.

Tần Khai Hân khó hiểu nhìn bọn họ liếc mắt, cảm thấy có phần không thích hợp, hơn nữa lời nói ra lại càng không thích hợp...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên Tiết Mạn giữ chặt cô: “Ây da, mau lên đi, sắp bắt đầu rồi!”

Suy nghĩ bị cắt ngang, cô cũng chẳng muốn suy nghĩ tiếp, mặc kệ nó, dù sao cũng có Tiết Mạn ở đây, chắc chắn không có khả năng xuất hiện quái thú ăn thịt người.

Tần Khai Hân không ngờ, trên tầng thượng thật sự có “Quái thú”.

Trong lúc thang máy đi lên, mọi người trên tầng đều đã chạy tán loạn.

Lạc Tang: “Đến đây, đến đây, đến đây!”

Lão Điền: “Máy bay chụp cảnh đã chuẩn bị xong chưa? Ống kính ngắm chuẩn chưa?”

Baob Lỗ: “Àm ỉ cái gì, sớm ngắm chuẩn rồi!”

Tiểu Phùng: “Anh Thần, cà vạt của anh hình như bị lệch, để em chỉnh lại giúp anh.”

Tiểu Lưu: “Andy, lăng hoa này không đúng vị trí, dịch sang trái một chút!”

Andy: “Cô biết cái gì, đây là đào hoa trận(*), tôi đã tính rồi, lăng hoa này phải đặt ở đây!”

(*) Đào hoa trận: một loại thuật phong thủy được bày ra để cải thiện không gian xung quanh thu hút người khác phái.

Viên Lưu Lưu: “Mẹ ơi, rõ ràng người được cầu hôn là sư phụ, nhưng sao em lại căng thẳng như vậy?”

Hà Vân Hi: “Nhào vào lòng anh bình tĩnh chút đi.”

Trương Tuyết: “Lệnh thiếu lên đây rồi, Lệnh thiếu lên đây rồi, Lệnh thiếu lên đây rồi...”

...

Bên này đang náo nhiệt, bên kia Tần Khai Hân vẫn hoàn toàn không biết gì cả, trong lòng luôn nghĩ đến bò Kobe Tiết Mạn nói, không biết bò Kobe có giống như trong sách, được nghe nhạc, mát xa, uống sữa tươi hay không?

Bất tri bất giác, thang máy đã đến tầng cao nhất, một nam nhân viên phục vụ đứng ngoài cửa phát mặt nạ.

“Tại sao phải đeo mặt nạ?” Tần Khai Hân nghi ngờ, “Chẳng lẽ là có vũ hội hóa trang?”

“Đây là nghi thức thôi.” Tiết Mạn nói xong, nhét mặt nạ màu bạc vào tay Tần Khai Hân, thúc giục cô, “Cậu cứ đeo nó rồi đi vào là được.”

“Được rồi...” Tần Khai Hân bất đắc dĩ, đến cũng đã đến, cô cũng chỉ có thể làm theo quy củ thôi.

Ba người đeo mặt nạ xong, nam phục vụ mỉm cười, từ từ mở cửa.

Tầng thượng cũng không xa hoa như trong tưởng tượng, thậm chí ngay cả một bóng đèn điện cũng không có, chỉ có ánh sáng chập chờn, thảm rải đầy hoa, cùng với bức tường hoa tươi thật lớn.

“Tại sao bên trong không có ai, chúng ta đến nhầm chỗ rồi sao?” Tần Khai Hân ngây ngẩn cả người, hai chân chậm chạp không dám bước vào.

“Đi vào hãy nói.” Tiết Mạn ở phía sau thúc giục.

Cô đành phải dè dặt tiến vào, nghi hoặc đánh giá mọi nơi, lại ngẩng nhìn máy bay trực thăng trên đỉnh đầu.

Giữa lúc cô đang vô cùng buồn bực, bỗng nhiên, một bóng dáng cao gầy đeo mặt nạ, mặc váy ngắn, tay nâng một đóa hồng từ phía sau tường hoa đi ra.

Cô gái này, hình như giống... Lạc Tang?!

Tần Khai Hân đột nhiên chấn động, đứng yên tại chỗ hồi lâu không hoàn hồn, đã thấy cô gái tương tự Lạc Tang đi tới, đưa đóa hoa cầm trong tay cho cô, sau đó tháo mặt nạ xuống

Quả nhiên là cô ấy!

Lúc này không phải cô ấy đang ở Bắc Cực cùng Bùi Thần ư? Như vậy có nghĩa là Bùi Thần...

Tần Khai Hân lấy lại tinh thần, mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Tiểu Hân, mặc dù chúng ta quen biết nhau không lâu, nhưng kỳ thực tôi đã sớm nghe nói về cô, cô là một cô gái vô cùng thiện lương, vô cùng dũng cảm, tôi chúc cô trăm năm hạnh phúc!” Lạc Tang nói xong, lùi lại một bên.

Ngay sau đó, lại có một người từ phía sau tường hoa đi ra, tay cầm hoa tươi đưa cho Tần Khai Hân, sau đó tháo mặt nạ, là Tiểu Lưu.

“Bà chủ, cô là bà chủ tốt với nhân viên nhất trên đời, có thể làm việc cho cô, là phúc của tôi.” Cô ấy nói xong, cũng lùi lại một bên.

Ngay sau đó là Andy: “Bà chủ, nói nhỏ với cô một chuyện, lúc trước, khi nhận lời, tôi đã phân tích qua tướng mạo của cô, về sau cô nhất định sẽ có con cháu đầy đàn, đại phú đại quý!”

Tần Khai Hân phì cười, sau khi cười xong, mũi có phần ê ẩm.

Tiếp theo, từng người nói tiếp nhau đi ra.

Lão Điền: “Em gái, hai lọ Laoganma của em rất ngon, lần sau tới nhà tôi làm khách, tôi sẽ bảo chị dâu nấu một bữa ngon cho em ăn!”

Tiểu Phùng: “Chị dâu, về sau em chính là tai mắt của chị, nếu anh Thần dám liếc mắt nhìn những cô gái khác, em sẽ lập tức báo chị.”

Viên Lưu Lưu: “Sur phụ, chị không chỉ dạy em làm bánh ngọt, còn là dạy em làm người, có thể nhận chị làm sur phụ, thật sự là phúc phận kiếp này của em, em lên nói với chị một chuyện.” Cô ấy ghé vào bên tai Tần Khai Hân, nhỏ giọng nói, “Vân Hi hôn em rồi...”

“Thật hả?” Tần Khai Hân kinh ngạc che miệng lại.

Viên Lưu Lưu nháy mắt với cô mấy cái, lui xuống.

Tiếp theo còn có Hà Vân Hi, Trương Tuyết... Ngay cả Baab Lỗ trên máy bay trực thăng cũng cố gắng theo sát cô, vẫy tay nói: “Tôi ở trên này! Nhân dân Châu Phi chúc hai người hạnh phúc!”

Tần Khai Hân cười, khóe mắt đã rom róm nước.

“Khóc cái gì, mau nín đi, lát nữa lớp trang điểm sẽ nhòe mất, nào, chúng ta chụp một kiểu.” Tiết Mạn đưa hoa hồng cho Tần Khai Hân, lấy di động ra chụp chung với cô.

Cô cố gắng mỉm cười, nhưng nước mắt lại càng khó kiểm soát.

Tiết Mạn lùi xuống, ngay cả Triển Lệnh Kiều cũng cảm cảnh hồng đưa cho cô, không nói chuyện.

Tiết Mạn ở bên cạnh sốt ruột: Anh nói hai câu đi, nói hai câu sẽ không mang thai đâu!

Vì thế, Đại Ma Vương Băng Sơn chậm rãi mở miệng: “Tôi đã nói đảm bảo cả đời cô cũng khó quên phải không?”

Thật đúng là cả đời khó quên danh xứng với thực! Tần Khai Hân gật đầu: “Anh nhất định phải đối xử tốt Mạn Mạn đó!”

“Điều này còn cần cô nói?” Đại Ma Vương Băng Sơn khẽ cười một tiếng, quay bước.

Sau đó, phía sau tường hoa lại xuất hiện hai người, một người mặc comple màu xám, một người mặc váy liền màu đỏ, tuy đều đeo mặt nạ, nhưng Tần Khai Hân liếc mắt một cái đã nhận ra đây là hai người thân thuộc nhất của cô.

“Ba! Mẹ!” Cô hoảng sợ, “Không phải ba mẹ...”

“Gạt con đó, mấy ngày trước mẹ con đã thi xong rồi, còn giành được giải thưởng đó!” Mẹ Tần tháo mặt nạ, đắc ý nói.

“Giải tham gia.” Ba Tần ở bên cạnh bổ sung.

“Giải tham gia gì chứ, đây là giải xuất sắc, trên giấy khen có viết rõ ràng mà.”

“Các đội tham dự đều có thưởng, không gọi là giải tham gia thì là gì?”

“Haizz, ông già này, ông muốn làm tôi mất mặt với con gái đúng không?”

...

“Được rồi...” Tần Khai Hân dờ khóc dờ cười khuyên can, “Mẹ múa giỏi nhất, không ai hơn mẹ hết!”

“Như vậy còn được.” Mẹ Tần cười ha ha nắm chặt tay con gái, “Khai Hân, chuyện hôm nay, Bùi Thần đã thương lượng với chúng ta, ba và mẹ đều cảm thấy chàng trai này đáng tin nên mới giúp cậu ấy. Có điều, chung thân đại sự vẫn phải do chính con quyết định, mẹ cảm thấy tình yêu không phải quá khứ, cũng không phải tương lai, quan trọng nhất chính là vui vẻ thoải mái, chỉ cần mỗi ngày con đều đã cảm thấy hạnh phúc là mẹ cũng hạnh phúc rồi!”

“Đúng vậy, chỉ cần hai con ân ái cả đời, ba với mẹ con cũng yên tâm.” Ba Tần nói.

“Ba mẹ yên tâm, chúng con nhất định sẽ sống tốt...” Tần Khai Hân không ngừng gật đầu, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Được rồi, đừng khóc, hôm nay là ngày vui.” Mẹ Tần khuyên giải an ủi cô.

“Con còn khóc nữa thì ba mẹ sẽ không yên tâm giao con cho Bùi Thần đâu.” Ba Tần làm bộ nghiêm túc nói.

Tần Khai Hân lau nước mắt, nín khóc, mỉm cười.

Sau khi Ba mẹ Tần lùi lại, tất cả mọi người chia ra đứng dọc hai bên, Tần Khai Hân nâng đầy hoa hồng trong tay, đứng giữa thềm, hồi hộp nhìn tường hoa dịch chuyển phía trước...

Trong nháy mắt, tất cả ánh đèn đều phát sáng, Bùi Thần mặc một bộ comple màu trắng, áo sơ mi xanh nhạt, đeo mặt nạ bạc, tay ôm 99 đóa hoa hồng, đứng ở đầu thềm, chân thành bước về phía Tần Khai Hân, tầng thượng đẹp như mộng ảo, còn anh giống như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích từng bước tới gần công chúa của anh.

Hồi hộp, cảm động, kinh ngạc... Các loại cảm xúc đan xen lẫn lộn trong lòng Tần Khai Hân, ngay trong khoảnh khắc Bùi Thần đến trước mặt cô, trong đầu cô bỗng nhiên trống rỗng.

Anh quỳ một gối xuống, tặng hoa hồng trên tay cho Tần Khai Hân, sau đó tháo mặt nạ, lấy ra một cái hộp nhung đỏ từ trong túi áo trước ngực.

Hộp được mở ra, một chiếc nhẫn kim cương cực lớn phát ra ánh sáng lấp lánh, khiến toàn bộ ánh đèn chung quanh đều bị lu mờ.

“Tiểu Hân.” Bùi Thần mở miệng, thâm tình nhìn ngắm Tần Khai Hân, “Hôm nay là sinh nhật em, anh không biết tặng em thứ gì mới tốt, cho nên anh muốn tặng chính mình cho em, anh...”

Nói đến đây, anh bỗng căng thẳng quên hết lời thoại phía sau, cuối cùng dứt khoát ăn ngay nói thật: “Về sau tất cả anh đều nghe theo em, gả cho anh nhé?”

Mọi người người chung quanh đều nở nụ cười, phúc hắc như Bùi Thần, vậy mà cũng có lúc bí từ, tất cả đồng loạt đưa mắt dõi theo Tần Khai Hân, giờ này phút này, tất cả mọi người đang chờ đợi đáp án của cô.

Mà đáp án của cô đương nhiên là - - Em đồng ý.

Trong nháy mắt, trên tầng thượng có vô số pháo hoa được bắn lên, giữa những tiếng vỗ tay và tiếng ủng hộ, Bùi Thần cầm nhẫn, đeo vào tay Tần Khai Hân.

“Hôn đi! Hôn đi!” Tiết Mạn reo hò.

Tần Khai Hân đỏ mặt: Đừng như vậy, ba mẹ em đang ở đây.

Ba Tần: Bà xã, bà xem trên trời có có máy bay này, ôi chào!

Mẹ Tần: Wow, thật sự có máy bay!

Ngay sau đó, Bùi Thần đứng lên, hôn lên môi vợ chưa cưới.

Bây giờ, rốt cuộc, rốt cuộc không muốn buông ra!

Pháo hoa bắn lên rồi sẽ lụi tàn, ngọn nến cháy sáng rồi sẽ dập tắt, chỉ có tình yêu, sau khi trải qua vô vàn thử thách, sẽ tỏa ra ánh sáng lấp lánh lại vĩnh hằng.

Tôi là Ưc Cẩm, mong rằng người có tình trên khắp thế giới đều sẽ trở thành đôi!

oOo Hoàn oOo

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A a a a a rốt cuộc viết xong rồi!!!

Cảm ơn mọi người đã đồng hành suốt thời gian qua, trước mắt truyện này chưa có ý định xuất bản, về sau nếu muốn xuất bản, tôi sẽ thông báo trên Weibo, WeChat và cả phía dưới truyện này. Nếu mọi người có hứng thú, không cần xóa [Cất giữ], nếu ngày nào đó xuất hiện [Cập nhật], chắc chắn sẽ là thông báo xuất bản.

Mặt khác, bộ truyện tiếp theo mang tên “Trái tim” sẽ càng ngọt hơn, tôi đã đăng trước giới thiệu, nếu thích cũng có thể [Cất giữ], năm nay nhất định sẽ viết, còn khi nào thì bắt đầu, nhớ chú ý tin tức của tôi...

Sau cùng, chúc mọi người vui vẻ, mãi luôn hạnh phúc!

19/05/2016

Bạn đang đọc truyện *Đầu Lưỡi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.